Minciunile seducției

Zara Cox

Primul volum din seria
Dorințe întunecate

EROSCOP

Lui Quinn îi plac femeile, sexul și banii. Are douăzeci și opt de ani și nu crede că o să prindă treizeci. Trecutul i-a fost marcat de multe drame, cea mai mare fiind moartea mamei. Tatăl lui e foarte bogat, însă are afaceri dubioase, iar Quinn decide să joace în câteva filme porno pentru un club exclusivist, sperând că astfel va putea da în vileag preocupările ilegale ale tatălui și va răzbuna moartea mamei.

Căutând o parteneră sexy pentru filmele lui, Quinn o cunoaște pe Lucky. Și ea are un trecut zbuciumat, iar în prezent se ascunde de tatăl ei și are mare nevoie de bani ca să-și ajute sora mai mică să scape de o viață promiscuă. Propunerea lui Quinn e de nerefuzat, întrucât onorariul pentru cele zece filme în care va juca este... un milion de dolari.

Dar lucrurile scapă de sub control. Quinn și Lucky se îndrăgostesc nebunește unul de altul și toate lucrurile misterioase pe care și le-au ascuns ies la iveală. La început, relația lor pare imposibilă. Vor reuși totuși să rămână împreună?

ISBN: 978-606-40-0538-0

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop

„O poveste tulburător de frumoasă, de un erotism intens, care va rămâne cu tine multă vreme după ce o vei fi terminat."
Audrey Carlan, autoare de bestselleruri #1 New York Times

„Zara Cox e cunoscută pentru romanele ei fierbinți. Nu se dezminte nici în *Minciunile seducției*: intriga complexă și imprevizibilă a cărții te va face să o citești pe nerăsuflate."
Jana Aston, autoare de bestsellerturi New York Times

„Uau! Ce carte bine scrisă! Quinn Blackwood e un personaj dat naibii, iar Lucky, eroina chinuită și curajoasă, e perechea perfectă pentru el. E o poveste foarte sexy, care îți va răscoli sentimentele și te va lăsa complet satisfăcută."
Tabitha A. Lane, autorul bestsellerului Trade

/EROSCOP

Zara Cox scrie literatură erotică de peste două decenii, însă abia în urmă cu șapte ani a hotărât să-și publice romanele, debutând cu seria *Indigo Lounge*, care a avut un mare succes de public în întreaga lume. Zara preferă o viață retrasă, lăsând să vorbească în locul ei romanele sale de un erotism electrizant.

/EROSCOP

/EROSCOP

Minciunile seducției

Colecție coordonată de

Virginia Costeschi

/EROSCOP

Zara Cox

Minciunile seducției

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta:
Faber Studio
Guliver/Getty Images/ © Vincent Besnault

Director Producţie:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Muşătoiu
Anca Baraboi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COX, ZARA
Minciunile seducţiei / Zara Cox; trad. din engleză de Oana Duşmănescu. - Bucureşti: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0538-0

I. Duşmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: Beautiful Liar
Autor: Zara Cox

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Partea întâi

Q

1

Castingul

Aprilie 2015

N-am niciun motiv să fiu aici. N-am nevoie să fac asta.

Nu din nou.

Am mai mult decât suficient și mă descurc cu ceea ce am. Ar trebui să pun capăt lucrurilor acum.

Asta-mi tot spun de câteva luni bune încoace.

La naiba, pe cine păcălesc?

N-o să mă satur *niciodată*. Trebuie să plătească pentru ce a făcut cu absolut tot ce pot smulge de la el.

În plus, am coaie destul de mari ca să recunosc că mă atrage adrenalina. Plăcerea întârziată face parte din acest joc. E o dependență. În lumea mea plictisitoare, unde totul îmi vine la nas când pocnesc din degete, momentele riscante de genul ăsta trebuie prețuite. O să dispară cât fluturi o dată din gene. Ca orice altă plăcere din viața mea.

Mă uit la ceas.

5:58 p.m.

Mă ridic de pe canapea, mă plimb pe holul lat și intru în camera goală. Nu e complet goală, dar ar putea fi. Nu m-am deranjat s-o decorez de când am cumpărat apartamentul acum șase luni, când am încheiat perioada petrecută la Boston și m-am mutat înapoi la New York. Ca și cum subconștientul meu ar fi știut că-mi va servi acestui scop.

Ajuns în mijlocul camerei, iau telecomanda de pe masă și apăs pe butonul *Power*. Trei ecrane se trezesc la viață. Mă așez pe fotoliul de piele pe care l-am pus mai devreme aici. Trei fețe se holbează la mine. Întunericul și oglinzile fac să nu mă vadă clar. Chiar dacă mă văd, masca mea e la locul ei. Îmbrăcămintea neagră și mănușile de piele îmi completează deghizarea.

Anonimatul este cheia. Sunt prea celebru pentru ca așa ceva să fie acceptabil. Sau cel puțin acceptabil în acest moment. Cine știe ce se va întâmpla peste o lună, două? În fiecare zi mă lupt cu acest impuls. S-ar putea să mă trezesc mâine și să decid că a venit momentul să cedez și să-mi dezvălui planul.

Nu mi-e rușine să merg pe calea asta ca să obțin ce-mi doresc. Departe de mine așa ceva! De fapt, în acest proces, autodistrugerea este exact ce urmăresc. După ce termin aici, nu vreau să mai rămână absolut nimic care să poată fi susținut sau revitalizat.

Totuși, deocamdată, rolul meu public face parte din marele meu plan. Și, de vreme ce păcatele mele sunt deja nenumărate, n-am deloc scrupule să le înmulțesc și să recunosc că-mi place cealaltă viață a mea. Faptul că-mi păstrez secretă identitatea aduce un plus de suspans.

Pentru mine, e vorba numai de suspans. Fără el, risc să mă scufund prematur în abisul întunecat. Abisul pe marginea căruia stau deja, după cum m-a tot prevenit psihoterapeuta mea.

Ea crede că e o adevărată revelație vestea asta pe care mi-a dat-o acum trei ani. Habar nu are că mă holbez în acest abis de când aveam 15 ani. Mă holbez în adâncurile lui de atâta timp, încât am devenit una cu el. Suntem unul și același. Nu ne-am făcut încă ultimul număr, însă e doar o chestiune de timp.

Am 28 de ani.

Nu voi apuca 30.

E ceva inevitabil, așa că-mi satisfac toate plăcerile cât mai pot.

— Aveți fiecare scenariul în fața voastră. Când vă spun eu, citiți-l cu voce tare. Tu prima, Pandora.

Folosesc un aparat care-mi distorsionează vocea deoarece glasul meu natural are un timbru răgușit care m-ar da de gol. Pentru că sunt cine sunt, mi-au fost vârâte camere de filmare în față mai des decât am făcut sex. Și asta spune ceva.

Pandora — ce nume idiot, la naiba! — chicotește și dă din cap nerăbdătoare, legănându-și buclele blonde. Iritat, mă abțin totuși să mormăi și o trec pe lista cu *poate.*

— *Pot să pun mâna, spuse el.*

Ea chicotește din nou.

Zece secunde mai târziu, o trec pe lista cu *nici gând* și apăs pe butonul interfonului. E condusă afară, iar eu mă uit la următoarea fată.

Roșcata se uită fix în camera de filmat, cu buzele pline parcă spunând *am-fost-născută-să-ți-o-sug*. Recunosc că lumina o avantajează, dar are ochii prea dilatați. Prea verzi. Fixez camera și o studiez mai îndeaproape.

— Ce culoare sunt ochii tăi? Și nu-mi spune că sunt verzi. Văd marginile lentilelor de contact.

Se înroșește în obraji.

— Ăăă... sunt cenușii.

Verific notițele de pe tabletă.

— Missy, ăsta e numele tău real?

Confirmă din cap cu hotărâre.

— Ai citit *brief*-ul?

— Ăăă... mda, răspunde ea, cu o urmă de mirare în glas.

Asta clar e proastă.

— Ce scria acolo despre minciuni?

Aerul ei de *pot-să-ți-o-sug* dispare.

— Sunt doar niște lentile de contact...

Se apleacă în față, aproape dărâmând camera cu balcoanele ei imense.

— Uite, pot să le scot...

— Nu, nu te mai obosi. Interviul s-a terminat. Te rog să pleci, îi poruncesc cu cea mai normală voce și apăs pe butonul interfonului.

E posibil să fiu un pic dezaxat, să mă potrivesc cu nu știu ce spectru despre care terapeuta mea tot bate câmpii, dar mama — Dumnezeu să-i odihnească sufletul curat — m-a învățat să fiu un gentleman. Mama e acum hrană pentru viermi, dar ăsta nu-i un motiv să n-o onorez cu un strop de politețe.

Missy face botic, apoi întredeschide buzele, de parcă ar vrea să-și susțină cauza. Bodyguardul masiv care intră în cameră și o bate pe umăr o convinge că acum cuvintele nu mai au niciun rost.

Mă întorc spre ultimul ecran.

Fata privește în pământ. Genele îi sunt suficient de lungi ca să mă întreb dacă iar am de-a face cu un fals. Oftez, apoi îi privesc tot chipul. Nu e machiată deloc sau foarte puțin. Are buzele pline, lucioase. Iau telecomanda ca s-o analizez pe tipă mai îndeaproape. Are o aluniță pe partea stângă a feței, chiar deasupra buzei de sus. Nu e falsă.

Măresc imaginea ca s-o examinez și în rest. Tricoul ei gri e uzat până aproape de destrămare, iar omoplații îi sunt cam proeminenți. Malnutriția nu e ceva care să placă publicului, dar această problemă poate fi ușor rezolvată.

Spre deosebire de fetele dintre care am ales înainte, ea nu pare să fie genul BDSM. Pentru o secundă, mă întreb cum se face că anunțurile mele atât de atent plasate au scos-o la suprafață pe fata asta.

Pe sub tricou, pieptul i se ridică și coboară în ritm cu respirația egală, dar la gât pulsul rapid o dă de gol. Apropii bătăile pulsului din telecomandă. Are pielea netedă, aproape mătăsoasă, și câteva fire de păr de culoare blond-caramel.

Are ceva care mă face să mă trag mai aproape, pe marginea scaunului. Îmi place cum dă impresia că e stăpână pe sine. Majoritatea oamenilor tremură în fața camerei. Mă uit peste biografia ei de ființă scheletică.

— Lucky.

Ridică privirea încet. Flutură din gene. Culoarea ochilor săi e o combinație de verde și cafeniu, mai întunecați pe margine, ceea ce le

dă vitalitate. Nu ştiu exact ce anume, dar ceva din strălucirea privirii ei îmi trezeşte interesul.

La naiba, dacă aş avea inimă, aş jura că tocmai a uitat o clipă să mai bată.

— Ăsta e numele tău real?

Ridică din umeri.

— Ar putea fi, murmură ea.

Să-mi bag picioarele, iar am o mincinoasă în faţa ochilor.

— O fi sexy să fii misterioasă dacă ai participa la o audiţie pentru următoarea Bond Girl. Dar aici nu merge aşa. Spune-mi numele tău adevărat. Sau pleci.

— Nu.

Vocea ei e răguşită într-un fel sexy, suficient cât să-mi abată atenţia o secundă înainte de a realiza ce răspuns mi-a dat.

— Nu?

— Cu tot respectul, tu te-ascunzi în spatele unei camere şi dai ordine. Am înţeles că tu faci cărţile la bairamul ăsta. Dar n-o să-ţi spun din capul locului totul despre mine. Numele meu, pentru scopul acestui interviu, e Lucky. Poate că nu e cel oficial, din certificatul de naştere, dar mi se spune aşa de când aveam cinşpe ani. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

Ei bine... la naiba! Observ cu o surprindere detaşată că aproape zâmbesc.

Îmi trec un deget înmănuşat peste buze, oscilând între a o lăsa să scape nepedepsită după ce mi-a vorbit în felul acesta şi a-i da papucii.

Desigur, mă intrigă. Şi voi afla toate adevărurile relevante despre ea înainte să semneze contractul, dacă vom ajunge la aşa ceva. Dar ca să meargă treaba, trebuie să asculte de mine fără să pună întrebări.

— Ridică-te! Îndepărtează-te de cameră până ajungi la perete.

Se ridică fără comentarii, ceea ce mă face să redevin binevoitor cu ea. Dă scaunul la o parte din calea ei şi se îndepărtează încet. Marginea tricoului ei lălâu cade peste talia jeanşilor uzaţi. Chiar înainte de a se expune în întregime în faţa camerei, îi observ silueta

în formă de clepsidră, în ciuda staturii sale mignone. E o fată din reclamele anilor '50 îmbrăcată în haine ieftine. Are sâni plini, dar nu imenşi, coapse şi gambe suficient de modelate ca să întoarcă privirile şi pielea de o nuanţă naturală aurie, ceea ce poate însemna că a fost crescută în Vestul Mijlociu.

Are un potenţial care ar reuşi să te facă knockout... dacă-i dai să mănânce bine de câteva ori.

Dar am văzut multe şi am făcut destule în viaţa mea sucită ca să ştiu că nu trupul ei va atrage atenţia. Ci privirea. Secretele şi umbrele pe care se căzneşte să le ascundă. Aproape că o mănâncă de vie.

Nu dau doi bani pe secretele ei. Dar şansa să-mi bat joc de ele... să mă distrez bătându-mi joc de ele, să le expun în faţa camerelor, aprinde în mine o flacără sinistră.

— Întoarce-te, desfă-ţi părul!

Degetele îi tresar; se întoarce cu faţa la perete. Cu o mână îşi desface părul prins în creştet.

Pletele blond-caramel i se revarsă pe spate. Părul îi e suficient de des cât să-mi pierd mâinile în el. Buclele îi ajung până la talie, iar vârfurile tocite ale firelor de păr îi ating fundul perfect rotund.

O privesc câteva minute, apoi rostesc la microfonul care-mi distorsionează glasul:

— Ai vreun semn din naştere despre care ar trebui să ştiu, Lucky?

Se lasă tăcerea după întrebarea mea. Spatele i se încordează, apoi fata se străduieşte să se relaxeze.

— Da.

— Unde?

— În partea de sus a coapsei, răspunde ea.

— Arată-mi, spun, deşi nu e neapărat nevoie să văd semnul.

Specialiştii mei în machiaj, atent selecţionaţi, pot ascunde orice urmă inestetică.

Ea se întoarce uşor. Mă aştept să-şi lase privirea în jos sau să dea un semn că e stânjenită, dar ea se uită fix la cameră şi începe să-şi desfacă nasturii jeanşilor. Deschide şi fermoarul şi-şi coboară

pantalonii peste şolduri. Chilotul ei alb de bumbac este simplu şi deloc sexy. Cu toate astea, privirea îmi cade pe materialul lejer care-i acoperă vulva.

Văd şi părul de sub chilotul de bumbac.

Mă foiesc pe scaun, dar nu-mi ating penisul întărit în prohab. Masturbarea e pierdere de vreme. Ori fut, ori nu. E foarte simplu.

Ea îşi coboară jeanşii până la genunchi şi-mi arată piciorul drept. Cercul roşu de pe interiorul coapsei e destul de vizibil ca să trebuiască acoperit. Bag asta la cap.

— Mulţumesc, Lucky. Poţi să te-mbraci.

O undă de surpriză îi apare pe chip, dar îşi trage iute pantalonii pe ea. Când termină, rămâne cu mâinile pe lângă corp.

— Acum să vedem dacă eşti telegenică. Dă-ţi părul într-o parte şi vino mai aproape. Pune-ţi palmele pe birou, apleacă-te în faţă, dar nu te aşeza.

Îmi urmează întocmai instrucţiunile. Potrivesc camera în unghiul care să-i surprindă cel mai bine chipul.

— Eşti gata?

Ea dă încet din cap.

— Tocmai ai intrat într-un bar. Nu mă cunoşti. Dar mă vezi stând într-un colţ şi bând un whisky. Şi eu te văd. În toată splendoarea ta. Fiecare fantezie pe care ai avut-o vreodată. Sunt gata să ţi-o ofer. M-ai găsit, Lucky, tipul care vrea să ţi-o tragă mai mult decât vrea să respire. Mă vezi?

Nările îi freamătă uşor.

— Da.

— Bravo! Uită-te la cameră. Nu clipi. Arată-mi ce vreau să văd. Convinge-mă că meriţi un futai! Convinge-mă că meriţi *să mor* pentru tine!

Îşi lasă pleoapele-n jos, chipul îi este contemplativ, dar nu clipeşte şi nici nu-şi pierde concentrarea. Încet, expresia dezinteresată devine captivată. Ridică pleoapele şi se transformă într-o sirenă cu ochi verzi. Pare fascinată, neclintită. Întredeschide buzele

de un roz-aprins, dar nu-şi strecoară limba printre ele, aşa cum mă aşteptam. Doar... respiră. Inspiră. Expiră.

Înghite în sec — o mişcare scurtă care-mi atrage atenţia asupra gâtului ei, apoi mai jos, asupra sânilor. Fascinat împotriva voinţei mele, îi privesc sfârcurile care se întăresc sub bluză. Înfige încet degetele în lemnul dur şi fiecare respiraţie devine o dorinţă tăcută.

Inspiră... Trage-mi-o... Expiră... Trage-mi-o...

Inspiră... *Trage-mi-o...*

Expiră... *Trage-mi-o...*

Rămân neclintit, chiar dacă degetele mă mănâncă şi-mi tresar, şi muşchii îmi ard de un neastâmpăr pe care nu l-am mai simţit de multă vreme.

O văd cum flirtează cu camera de filmat, cum trupul i se încordează de-atâta tensiune senzuală. Ochii i se măresc din cauza nevoii de a clipi, dar nu o face.

Stă nemişcată, cu pumnii strânşi şi pur şi simplu emană sex. Ochii i se umezesc şi o lacrimă i se scurge pe obraz. Această privelişte este ciudat de cathartică, un mic orgasm. Mă cufund în fotoliu.

— A fost destul de convingător. Poţi să iei loc, Lucky.

Clipeşte rapid înainte de a se aşeza din nou pe scaun. O mişcare rapidă cu mâna peste obraz şi lacrima n-a existat niciodată. Nici promisiunea unui futai senzaţional pe care o avea pe chip acum o clipă.

Talentul ei actoricesc e remarcabil. O clipă, nu sunt sigur dacă asta e o chestie bună sau o chestie rea. Nu vreau să fie prea cizelată. Alung acest gând şi mă uit pe notiţele despre ea.

— La adresă ai scris un motel?

Adresa aceasta din Queens nu mi-e cunoscută, dar lanţul de moteluri e unul foarte prost. Îmi ascund repulsia şi aştept răspunsul.

— Am venit în oraş de curând. Nu am deocamdată o adresă permanentă.

Tainele din ochii ei, hainele ponosite, părul ciufulit şi păsărica nerasă încep să-şi spună povestea. Poate fi suficient de curajoasă

să mă sfideze, deși riscă să piardă o slujbă care-i promite niște bani pe care nu-i va câștiga decât o dată în viață, dar e în același timp disperată.

Cât de disperată? — asta e întrebarea.

— În prezent lucrezi undeva?

Dă din cap afirmativ.

— Lucrez când și când pentru o firmă de catering. Dar dacă e nevoie de mine, mă pot descurca.

— Deci ești liberă să faci asta dacă te aleg pe tine?

Disperarea ei sporește, apoi o scânteie de furie îi strălucește în privire.

— *Dacă?* Adică am făcut toate astea degeaba?

Râd în sinea mea de tupeul pe care-l are.

— Doar n-ai crezut pe bune că pui mâna pe un milion de dolari după un simplu test de telegenie de trei minute, nu-i așa?

Furia îi dispare din privire, deși gura i se crispează pentru o clipă, înainte de a vorbi.

— Deci e adevărat? Nu e o escrocherie? Slujba asta face un milion de dolari? Pentru... sex? întreabă ea pe un ton răgușit.

— Crezi c-aș recunoaște dacă aș fi escroc? Ce scria în anunț?

Maxilarele ei delicate se încordează o clipă.

— *Un milion de motive libertine să-ți asumi un risc.*

Un milion de șanse pentru un câștig.

Un milion ca să te lași pradă chemărilor trupești.

Ai curaj să cedezi, să fii sexy,

Pentru un salariu de zile mari?

Faptul că recită reclama spune și mai multe despre disperarea ei. Nu zic nimic, aștept să vorbească ea.

— Deci... presupunând că *nu* e o escrocherie, cum o să meargă treaba asta?

— Dacă treci și de următoarele câteva teste, iar eu decid că ești potrivită, primești rolul. O să primești o sută de mii de dolari la fiecare spectacol.

— Deci... zece spectacole... pe ce perioadă?

— Depinde câte duble sunt necesare, undeva între trei săptămâni şi o lună. Dar trebuie să te avertizez: e o muncă grea, Lucky. Să nu-ţi închipui că stai acolo întinsă pe spate şi reciţi în gând imnul de stat, aşa că mai gândeşte-te!

Bate darabana pe masă cu degetele, primul semn de nervozitate pe care-l arată.

— Mmm... nu trebuie să fac nimic... pervers, nu-i aşa?

— Defineşte pervers.

— O să fie doar sex normal. Nu şi alte... chestii trupeşti? Pentru că atunci zic *nu* de la bun început.

Zâmbesc din nou, imperceptibil.

— Fără urofilie, scatofilie sau animale în filmările tale.

Încetează să mai bată cu degetele în masă.

— Bine.

Aşteaptă o secundă, holbându-se în camera de luat vederi.

— Deci când îmi dai răspunsul?

Îi simt graba bine camuflată şi-mi trec din nou degetul peste buze.

— Curând. Te contactez eu săptămâna viitoare.

Nu ştiu exact de ce vreau să mă joc cu ea. Dar observ că, dacă o împing pe marginea prăpastiei, nivelul suspansului creşte şi am atâta nevoie de asta! Când dă să vorbească, o întrerup.

— La revedere, Lucky.

Îmi trece prin minte un gând despre originea numelui ei, dar îl uit repede. Apăs pe telecomandă ca să-l anunţ pe bodyguard s-o conducă afară şi părăsesc încăperea.

Câteva minute mai târziu, în biroul meu, aprind monitorul şi activez serviciul criptat. Deschid aplicaţia şi, în câteva minute, se loghează şi membrii clubului meu exclusivist.

E-mailul meu e scurt şi limpede.

Următoarea Q Production va fi lansată pe 20 mai 2015.

Limita, zece membri.

Licitația începe în cincisprezece minute.

Pornesc cronometrul și mă ridic să-mi torn un whisky. Iau o gură de băutură cu două pastile, al căror efect mă împiedică să înnebunesc, și mă duc la fereastra care se întinde din podea până-n tavan. Mă uit la traficul infernal din Midtown. Apartamentul acesta de lux este una dintre nenumăratele mele proprietăți din această clădire și din New York City.

Practic, nu locuiesc aici. Folosesc acest loc numai când presiunile sporadice îmi cer să pun o oarecare distanță între mine și vila familiei din Upper West Side. Nu mă îndepărtez niciodată prea mult. Măcar atât am învățat, că familia mea nu mă va lăsa în pace niciodată.

Eu știu ceea ce știu. Așa că și-au propus să mă țină din scurt. Dar cu peste 300 de proprietăți personale și cu alte mii aflate sub controlul familiei mele, sunt multe locuri unde pot dispărea când demonii încep să urle.

Astăzi, apartamentul din Midtown e sanctuarul meu temporar.

Mă răsucesc când cronometrul mă anunță că a mai rămas un minut.

Revin la birou și cuplez aparatul de distorsionat vocea. Când ceasul ajunge la zero, apăs pe *mouse.*

— Domnilor, începeți licitația.

Nici nu termin bine de vorbit, că pe ecran apar deja primele cinci oferte. Șaizeci de secunde mai târziu, suma totală este de 250 000 de dolari. Îmi trosnesc degetele și-mi doresc să fiu mai entuziasmat. Banii nu înseamnă nimic. Niciodată n-au însemnat. Jocul final însă mă excită din cale-afară.

Gândul îmi zboară din nou la Lucky. Mă gândesc cu admirație la cât de evaziv s-a purtat și recunosc că are potențial.

Aș vrea să-i disec toate secretele, să le fac să sângereze, să-mi murdăresc mâinile cu măruntaiele lor. De asemenea, aș vrea să i-o trag până când îi sfâșii trupul. În acest moment, nu știu sigur ce-mi doresc mai mult.

Aşa că mă concentrez la sumele din ce în ce mai mari de pe ecran.

O jumătate de milion. Un milion. Un milion şi jumătate.

Telefonul bipăie de două ori. Îl iau şi citesc cele două remindere de pe ecran.

7 p.m. — Dr. Nathanson. Psihiatra mea.

9 p.m. — Cina cu Maxwell.

Îl confirm pe primul şi-l şterg pe al doilea.

Faptul că am anulat cina cu Maxwell înseamnă că toată lumea o să sară iritată pe mine. Nimeni nu anulează cina cu Maxwell Blackwood. Pentru că e unul dintre cei mai puternici oameni din ţară.

Totodată, e tatăl meu.

Mda, mă numesc Quinn Blackwood, moştenitorul companiei Blackwood Estate, singurul copil al lui Maxwell Blackwood şi al lui Adele Blackwood (decedată). Familia mea deţine o mulţime ameţitoare de proprietăţi de-a lungul litoralului estic al Statelor Unite şi câteva în vestul ţării. Potrivit contabililor, eu personal valorez 26 de miliarde de dolari.

Dar ţelul vieţii mele este să-l scot pe taică-meu din minţi. Fac asta de la 15 ani. Aşa că-i ignor invitaţiile şi privesc cum membrii întârziaţi ai clubului meu renunţă treptat, până când rămân primii zece participanţi la licitaţie. Ofertele curg râu şi, în jumătate de oră, sunt mai bogat cu aproape două milioane de dolari.

Observ numele ultracunoscut al primului participant la licitaţie şi rânjesc. Am o satisfacţie perversă să-i iau banii, pe lângă altele.

După ce licitaţia se încheie, închid aplicaţia şi deschid o altă listă. Zeci de site-uri ale unor organizaţii caritabile, cu poze înfăţişând copii care mor de foame, îmi umplu ecranul. În câteva minute, cincizeci de astfel de organizaţii sunt fericitele destinatare ale sumei de două milioane de dolari.

Oi fi eu Quinn Blackwood, utilizatorul ocazional al unor medicamente menite să-mi ţină demonii sub control, care lucrează

suplimentar sub numele de Q, vedetă porno pentru ochii puţinilor oameni care plătesc milioane doar ca să-mi vadă opera.

Şi oi fi eu un ticălos labil, care are probleme grave cu tăticul.

Dar nimeni nu poate spune că nu sunt o persoană generoasă.

2

Pre-producția

— Cum te simți azi, Quinn?

Oftez.

— Îți dau 100 000 de dolari, dacă promiți că nu mă mai întrebi asta niciodată la ședințele noastre.

Adriana Nathanson mă privește în tăcere peste ochelarii ei dreptunghiulari. Arată bine pentru o femeie la 45 de ani, ar putea fi o MILF decentă, blondă, cu ochi albaștri, deși întrezăresc semne de Botox.

— De ce vrei să renunț la întrebarea asta?

— Pentru că știm amândoi că orice răspuns ți-aș da ar fi o minciună.

— Uite ce idee mi-a venit! Ce-ar fi să-mi spui adevărul măcar o dată?

— Uite ce idee mi-a venit! Scutește-mă, doamnă doctor Nathanson!

Pulsul mi se accelerează puțin, dar răspunsul meu e mai veninos decât intenționam, lucru care mă surprinde și pe mine. Buzele subțiri i se crispează.

— Credeam că am trecut de etapa ostilă, Quinn. Că facem progrese.

— Așa credeai? o întreb eu, deloc interesat. Și de ce credeai asta?

— Pentru că n-ai mai arătat niciun semn de ostilitate de peste un an.

Scrie ceva în carnețel.

Nu spun nimic.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Quinn?

— *Doamnă doctor?*

— S-a întâmplat ceva de la ultima noastră întâlnire? Pari... agitat.

Îmi trosnesc degetele cu zgomot.

— Nu, nu sunt.

Ne uităm unul la altul. Am mai jucat jocul ăsta de o mie de ori.

— Cum sunt coşmarurile?

Simt cum îmi zvâcneşte punctul acela dintre omoplaţi. Trebuie să recunosc, are momentele ei de glorie. Nu prea multe, altfel n-aş veni aici de zece ani. Deşi, practic, pentru ce am eu nu există leac.

Mă las pe spate şi încerc să scap de acel zvâcnet frecându-mă de scaunul de piele.

— Tot ieşite din comun.

— Nu există nimic ieşit din comun în privinţa asta, Quinn. Povesteşte-mi-l pe ultimul.

Zvâcnetul se intensifică. Ridic din umeri.

— N-a fost diferit de cel anterior. Şi nici de cel de dinaintea celui anterior.

Indiferent ce fac, oricât de tare urlu, ea tot moare în final.

Îşi ţuguie buzele din nou.

— Te-ar ajuta dacă ai vorbi despre asta.

— Sunt absolut sigur că nu.

Oftează, îşi pune stiloul Montblanc pe carneţel şi-şi scoate ochelarii. Mă izbesc ochii ei albaştri ca de copil.

— Tatăl tău e în oraş. Te-ai întâlnit cu el?

Încremenesc. Zvâcnetul încetează brusc. Îl simt cum se apropie. Abisul. E ca un virus mortal, forfotind să-şi găsească drumul prin mine. Începe în mâna stângă. Îmi trece prin vene şi mi se înrădăcinează în creier. Nu-i uşor să-l controlez, dar măcar încerc.

— Nu, nu ne-am întâlnit.

— Şi mama ta vitregă?

Zâmbesc sinistru.

— Asta-i o întrebare tâmpită, dr. Nathanson.

Are bunul-simţ să pară că se ruşinează. Ştim amândoi că mama mea vitregă nu are voie să mă vadă în absenţa tatei. Aşadar...

— Ce sentimente ai faţă de întoarcerea lui?

— O jumătate de milion.

— Nu mă poţi mitui ca să nu-ţi mai pun întrebările astea, Quinn.

— Atunci pune-mi altele.

Înclină capul. Ca şi cum aş intriga-o cu adevărat. Ştiu că nu se miră. Ştie exact cum sunt. Ce zace sub masca asta politicoasă.

— Nu vrei să te însănătoşeşti?

Altă întrebare idioată. Reluăm concursul de holbat. Ea îşi depărtează picioarele, apoi le încrucişează la loc.

— Te-am sunat mai devreme la birou. Asistenta ta mi-a zis că ai plecat devreme.

— Asta e o întrebare?

Ea ridică din umeri.

— Nu-ţi stă în fire să pleci de la birou mai devreme de zece.

— Iar nu aud nicio întrebare.

— Eram în zonă. Mă gândeam să luăm prânzul împreună.

— De ce?

Râde nervos, primul semn că e pe cale să clacheze. Aproape că izbucnesc în râs. E atât de previzibilă, încât mă plictiseşte!

— De ce ia lumea prânzul?

— Nu-i vorba de asta. Ce te face să crezi că mi-aş dori să iau prânzul cu tine?

— Pentru că aşa fac oamenii normali.

Îşi dă imediat seama de gafă şi se strâmbă.

— Dar eu nu sunt normal, nu-i aşa, dr. Nathanson? Nu de asta mă-ntâlnesc cu tine în fiecare săptămână, de zece ani încoace? Nu de asta îmi permiţi să-ţi ejaculez în gură de când am împlinit 18 ani?

— Quinn...

— Am terminat, doamnă doctor?

— Trebuie să te deschizi un pic mai mult...

— *Am terminat?*

— Pentru azi, da.

— Mulţumesc, la dracu! Poţi să-mi faci o favoare? Te rog, poţi să-ncetezi să te prefaci că ştii totul despre mine? Nu ştii decât ce-ţi spun eu în camera asta.

Îmi trosnesc din nou degetele, un obicei dezgustător de care nu pot scăpa. Aştept să-şi închidă agenda legată în piele şi s-o aşeze pe masa de lângă ea. Când îşi întoarce din nou privirea albastră spre mine, mă las pe spate şi o privesc fix.

— Ridică-te!

Face ce i-am spus.

— Întoarce-te cu faţa la uşă. E încuiată?

Ea scutură din cap.

— Nu.

Aerul profesionist i-a dispărut şi vocea îi tremură de entuziasm. Pentru o secundă, tânjesc după un strop din entuziasmul acesta, dar ce mama dracului? Sunt pe cale să petrec zece minute acceptabile.

— Bravo! Dezbracă-te!

Sacoul negru şi elegant dispare, urmat de bluza crem de mătase. Îşi împătureşte hainele şi se îndreaptă de spate. Îi privesc părul strâns cu grijă, colierul de aur cu perle ce i se odihneşte în jurul gâtului, lenjeria gri de dantelă, jartierele, tocurile înalte.

Sunt tot mai plictisit.

— Întoarce-te!

Mi se supune. Partea din faţă e mult îmbunătăţită de ţâţele ei miştocuţe. O privesc obiectiv. E frumoasă, chiar dacă un pic cam slabă. Are picioare frumos modelate, şolduri şi coapse subţiri şi tonifiate. Privirea mi se ridică până la chipul ei şi citesc milionul de emoţii care-i străbat trăsăturile. Niciuna nu mă atinge. Otrava neagră care curge prin venele mele mă paralizează pe dinăuntru. Îmi las capul pe spătarul scaunului şi închid ochii.

— Dezbracă-te de tot şi vino-ncoace, spun.

Se apropie la jumătate de metru de mine. Îi simt mirosul pregnant al excitării. E udă ca naiba şi mi-aş dori să am chef s-o fut. Îmi las mâinile pe lângă coapse, pe canapea.

E permisiunea tacită de care are nevoie ca să îngenuncheze. Mă trage de curea şi-mi desface pantalonii. Mâinile ei reci îmi pătrund în boxeri şi-mi scot penisul. Îi aud geamătul excitat cu o clipă înainte ca gura ei lacomă să-mi atingă capul flasc. Saliva ei îmi aterizează pe sculă şi mâinile ei nerăbdătoare mi-o freacă-n sus şi-n jos. Obişnuinţa îşi spune cuvântul.

Scânteia există, dar e jalnic de neglijabilă.

Deschid ochii şi mă holbez la tavanul alb. Cu coada ochiului, îi zăresc capul săltând în sus şi-n jos, din ce în ce mai repede, ca să-mi menţină interesul. Număr aplicele, apoi îmi las privirea în jos, ca să studiez operele autentice de artă şi premiile care îmbracă pereţii. Le număr, absent. Douăsprezece diplome impresionante.

Adriana Nathanson e un om realizat.

Dar, în mod evident, e din ce în ce mai slabă la suptul sculei.

Oftez zgomotos. Ea se mişcă mai repede. Mă atinge cu mâna pe abdomen şi mai sus, pe piept.

— Nu.

Se întoarce la penisul meu. Oftez din nou.

Psihiatra mea — care costă mii de dolari pe oră şi e unul dintre cei mai lăudaţi medici din New York — mi-o suge. E în pielea goală şi în genunchi, cu uşa biroului neîncuiată. În funcţie de cine intră, şi-ar putea pierde licenţa. Ar trebui să mă simt excitat.

În schimb, penisul sculat cu greu mi se înmoaie.

Când sunt gata s-o împing cât colo, un chip îmi trece prin minte.

Lucky.

Scula mi se trezeşte la viaţă. Adriana geme şi se îneacă de fericire când mi se întăreşte la ea în gură. Închid ochii şi imaginea devine şi mai clară. Pletele caramel, revărsate în valuri, înlocuiesc părul blond-platinat. Tricoul uzat înlocuieşte perlele. O gură rotundă şi rozalie îmi cuprinde penisul, răsucindu-şi limba pe el. Dinţii îmi trec

peste vena groasă. Îmi legăn șoldurile. Ea îmi ia penisul și mai adânc în gură. O izbesc în fundul gâtului. Ea geme îndelung și limba îi vibrează lipită de capul sculei mele.

Expiră gemând slab. Vălul care-mi acoperă plictiseala tremură, încercând să se ridice. Ochii ei verzi ca marea sunt fixați asupra mea în timp ce mă devorează.

Mâna ei urcă pe abdomenul meu și mai sus, pe piept.

Deschid ochii brusc.

Adriana.

— Nu, mă răstesc din nou.

Dezamăgirea îmi strică tot cheful.

Mâna i se întoarce pe scula mea. Încearcă s-o ia pe toată în gură. E prea mare pentru ea. Se îneacă și mi se face greață.

— Oprește-te!

Mă privește șocată. Scula mea dezumflată îi iese din gură, umedă și grea.

— Quinn? S-a-ntâmplat ce...?

— Dă-te naibii jos de pe mine.

Are tupeul să pară jignită. Clipește rapid din ochi ca să imite lacrimile și asta mă face să mă strâmb. Spre norocul ei, se retrage fără să protesteze. Mă îmbrac la loc și trag fermoarul. Ea își pune repede hainele pe ea, în timp ce eu îmi strâng cureaua.

— Săptămâna viitoare, la aceeași oră? zic sarcastic.

Ea se oprește pe jumătate îmbrăcată.

— Te pot strecura în program și săptămâna asta, dacă vrei.

Știu de ce se oferă. Tatăl meu s-a întors în oraș. Și poate șansa infimă să i-o trag.

— Nu vreau.

Pe fruntea botoxată i se citește îngrijorarea.

— Quinn, îmi fac griji pentru tine, murmură ea.

Izbucnesc în râs. Un zâmbet sincer, din toată inima, mi se întinde pe față. Din nefericire, nu mă ține mult. Dispare, absorbit de neant.

— Îți faci griji pentru mine?

Mi-a mai rămas doar un strop de raţiune. Trebuie să plec de-aici. Acum. Mă opresc când dă din cap aprobator.

— Da, răspunde ea.

Mâinile îi tremură şi se apucă din nou să se îmbrace.

— Îţi faci numai iluzii, ştii asta, nu-i aşa?

Termină de încheiat nasturii bluzei şi-şi trage fermoarul la fustă.

— Nu ştiu de ce te porţi aşa.

Izbucnesc din nou în râs.

— Nu ştii, Adriana? Terapeutul tău ce părere are despre micul nostru *aranjament*?

Păleşte şi rămâne cu gura căscată.

— De unde ştii asta?

Mă strâmb când îi văd mutra.

— Ce, crezi că-i vreun mare secret că şi tu ai un terapeut? Presupun că ar trebui să mă consoleze ideea că nu eşti departe de a recunoaşte că şi tu ai nevoie de ajutor. Deci, spune-mi, ai primit vreun diagnostic pentru problema *ta*?

Expiră zgomotos.

— Nu... nu sunt pregătită să discut despre asta cu tine. La fel ca şedinţele noastre, şi ale mele sunt confidenţiale. Pricepi ce-nseamnă asta, corect?

Îşi recapătă autocontrolul. Vocea ei are o nuanţă ameninţătoare. Îmi vine să râd iarăşi, dar toată situaţia asta de rahat mă demoralizează.

— Lasă căcaturile cu confidenţialitatea, Adriana. Am început să vin la tine când aveam 17 ani. Mi-o sugi din ziua în care am împlinit 18 ani — presupun că ar fi fost prea de tot să depăşeşti graniţa spre pedofilie?

Curajul i se evaporă. Îmi întinde o mână.

— Nu eşti... Nu poţi spune nimănui despre noi, Quinn.

— Nu există niciun *noi*! şuier eu. Şi nu-ndrăzni să negi că o parte din tine vrea să fii deconspirată. Mi-o sugi de cele mai multe ori cu uşa descuiată, la urma urmelor. Ideea c-ar putea intra cineva peste noi îţi dă un fior ieftin, nu-i aşa?

Chipul ei palid capătă un aer de vinovăţie. Dar mă priveşte cu o poftă carnală care mă îmbolnăveşte. Mă duc la uşă şi-o deschid smucind-o.

— La aceeaşi oră, săptămâna viitoare, o aud strigând în urma mea.

Plec fără să-i răspund.

* * *

Două ore mai târziu, mă aflu în salonul VIP de la XYNYC, clubul din Soho pe care-l deţin împreună cu un prieten de la West Point. Este una dintre cele câteva afaceri în care sunt partenerul din umbră, pentru că toţi banii ăştia obsceni ai familiei Blackwood trebuie să se ducă *undeva*, nu-i aşa?

Beau whisky din nou şi mă uit la fetele îmbrăcate sumar care dansează în faţa separeului meu. Unele-mi aruncă priviri sugestive. Le evaluez şi le abandonez, căutând cu privirea, dar negăsind ce-mi trebuie mie. Mă întreb de ce mă mai obosesc. Poate pentru că nu vreau să cedez deocamdată în faţa beznei inevitabile?

În ciuda faptului că-mi cunosc şi-mi accept soarta, oare o parte din mine ar vrea ca lucrurile să stea altfel?

Telefonul îmi zbârnâie în buzunar, pentru a patra oară de când am ajuns aici.

Îmi uit gândurile inutile şi ignor şi telefonul. N-am chef să-mi bat capul cu Maxwell Blackwood. Poate să mai aştepte.

Pun ochii pe o brunetă slăbănoagă, îmbrăcată într-o rochie argintie cu spatele gol, şi-i fac semn să vină la mine.

Uşurinţa cu care-şi abandonează prietenele şi urcă scările ţopăind înspre mine e aproape comică. Dau din cap spre paznic ca s-o lase să intre şi o conduc spre canapelele de catifea din spate. Chelnerul meu personal îi aduce un pahar de şampanie veche. Mă aşez şi nu protestez când se aşază lângă mine, şi-i remarc picioarele lungi. Pe o melodie care se aude în surdină, mormăie ceva despre

naiba ştie ce. Eu nu zic nimic. La cel de-al treilea pahar de şampanie devine şi mai îndrăzneaţă. Se apropie şi începe să se joace cu nasturele de la cămaşa mea. Îmi şopteşte la ureche cuvinte obscene.

Mă joc cu degetele în părul ei şi alunec şi mai adânc în neantul meu personal. Observ absent că bezna sporeşte de când am renunţat la încercările de a o stăpâni.

Telefonul îmi zbârnâie din nou, când mâna ei urcă spre prohabul meu.

Las capul pe spate şi deschid sertarul unde sunt puse la păstrare cele mai întunecate planuri ale mele.

Peste un an şi jumătate, voi împlini 30 de ani.

Voi moşteni cincisprezece miliarde de dolari.

Voi fi unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe pământ.

Dacă-mi reuşesc planurile, voi fi, de asemenea, un ucigaş.

3

Citirea scenariului

Lucky

Un milion de dolari.

Aceste cuvinte îmi răsună în cap în timp ce-mi trag șapca de baseball peste ochi și pun pe mine jacheta uzată de piele pe care am găsit-o aruncată lângă un magazin cu chilipiruri ieri-dimineață. Îmi e cu trei numere mai mare, dar măcar mirosul de parfum ieftin și de spermă a mai dispărut un pic după ce am spălat-o nițel în camera mea de la motel.

Merg repede pe trotuar, atentă să evit aglomerația de dimineață. M-am lovit de cineva, din greșeală, acum două zile. Cuvintele nerușinate pe care mi le-a aruncat acel tip la costum șic au fost îngrozitoare. Dacă nu aș fi așa dornică să nu atrag atenția asupra mea, i-aș fi zis eu vreo două. Dar era mai important să mă stăpânesc decât să-mi pierd cumpătul din cauza lui. Ce pățise el nu era mare lucru — își pătase costumul scump cu câțiva stropi din cafeaua lui șmecheră.

În schimb, ce aș păți eu dacă aș fi descoperită este ceva ce nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu. Așa că țin capul în jos și mă uit la vârfurile jegoase ale cizmelor mele uzate în timp ce merg grăbită pe trotuarul ud.

Călătoria cu trenul de la motelul plin de șobolani și gândaci din Queens până pe Wall Street este, din fericire, lipsită de evenimente, dar sunt și mai agitată când ies din stația de metrou. În oceanul de

agenţi de bursă şi oameni de afaceri de succes, hainele mele ieftine şi camuflajul meu precar ies în evidenţă. Nu suficient cât să atragă privirile... doar dacă nu cumva eşti într-adevăr atent.

Problema e că există cineva care e atent.

Clayton Getty mă caută. La fel şi bărbatul cu care am crescut crezând că e tatăl meu. Oricare dintre ei are resurse nelimitate cu ajutorul cărora mă poate găsi, indiferent unde aş fi.

În acest moment, problema nu e *dacă* mă vor găsi, ci *când*. Sunt disperată să prelungesc perioada dintre clipa de faţă şi cea în care voi fi găsită. Cu gândul ăsta în minte m-am dus la cabina telefonică de la colţul străzii, din apropierea motelului în care stau, unde am cheltuit bani preţioşi ca să sun într-un loc absurd, după care mi-am trimis fotografia pe un cont necunoscut de pe o reţea de socializare. De-asta am riscat să las numărul meu mobil pe mesageria vocală a unui străin: în speranţa că voi căpăta o slujbă care-mi promite un salariu ridicol de mare.

Chiar dacă mi-am spus că sunt suficient de matură ca să nu cad victimă unei escrocherii, teama şi disperarea care au început să-mi roadă stomacul m-au impulsionat. M-au împins spre o încăpere sterilă, care puţea a bani şi a intenţii necurate, dintr-un apartament de lux din Midtown, şi spre o voce distorsionată care-mi răsună şi-acum în cap şi-mi dă fiori pe şira spinării.

Reclama aceea pe jumătate criptată pe care am rupt-o dintr-o revistă de imobiliare găsită în camera de recreere de la noul meu loc de muncă e cât se poate de reală. E o prezenţă palpabilă în buzunarul meu de la spate. Dar totul ar putea fi în zadar. Ar putea fi ideea unui cretin plictisit care face glume crude doar ca să treacă mai repede timpul. În plus, reclamele de genul ăsta apar mai degrabă în tabloidele la fel de împuţite, nu în asemenea reviste de lux. Aşa că vocea care mi-a bântuit visele în ultimele trei zile ar putea fi un perfect *du-te dracului*, care să se adauge la toată mizeria deja existentă în viaţa mea. Dar nu pot să-mi scot din minte nici vocea cu pricina, nici posibilităţile.

Articolul acela criptic dintr-un ziar abandonat a stat la originea unui şir de evenimente despre care ştiu, în adâncul sufletului, că mi-ar putea aduce salvarea.

Mi-a dat *speranţă.*

Şi, în acest moment, speranţa e tot ce mi-a mai rămas.

Un milion de dolari.

Pentru sex. Pentu viaţa mea.

Pentru mine e de neconceput faptul că există cineva care ar plăti atât de mult pentru sex. În locul din care vin eu, un dans în poală costă 60 de dolari şi o felaţie, 95. Sexul atrage plata regală de 175 de dolari, deseori negociată până la 150, dacă ai stomacul plin. Dar dacă erai prinsă în ghearele zglobii ale foametei şi erai atât de proastă încât să laşi să se vadă asta, erai norocoasă dacă plecai cu 80.

Asta dacă nu aveai norocul de a fi promovată să lucrezi la Casa de Vacanţă. Aripa specială a Casei de Vacanţă era locul în care fiecare fată aspiră să ajungă. Casa de Vacanţă e locul din care Clayton Getty îşi conduce regatul cu mână de fier, ajutat şi susţinut de tatăl meu, mâna lui dreaptă.

Acolo m-am născut şi acolo am trăit până la vârsta de cinci ani, când mama a fost aruncată afară fără menajamente, iar eu am făcut cunoştinţă cu cartierul de rulote.

Habar n-am avut cât de recunoscătoare ar fi trebuit să fiu pentru rulota noastră până când a murit mama şi tatăl meu cel absent a reapărut şi m-a târât înapoi la Casa de Vacanţă.

Iniţial, am crezut că soarta a decis să nu se mai pişe pe mine. Mâncarea era grozavă, duşurile fierbinţi şi, culmea fericirii, patul n-avea gropi. Habar n-aveam că de fapt soarta mea trăgea un pui de somn în vreme ce ceasul şi Clayton se grăbeau spre cea de-a şaptesprezecea mea aniversare; că cele şase luni între moartea mamei, pe care a ucis-o ficatul ei distrus, şi aniversarea mea de 17 ani au fost doar un scurt popas între Armageddon şi iad. O simplă repetiţie cu costume pentru clienţii Casei de Vacanţă.

Şi ce spectacol a mai fost! Eram îmbrăcată în fiecare seară ca o păpuşă. Plimbată prin faţa nemernicilor pofticioşi în timp ce eram păzită îndeaproape de Ridge, prim-dulăul lui Clayton. Avertismentul ăsta valabil luni întregi — *uitaţi-vă, dar nu puneţi mâna* — i-a aruncat până la final într-o frenezie şi, în dimineaţa zilei mele de naştere, Clayton saliva din belşug. Dezamăgirea lui că nu mai eram virgină era obscen de vizibilă. Cu toate acestea, toţi clienţii lui jegoşi îi ciuguleau din palmă.

În seara în care omul pe care-l credeam tatăl meu m-a anunţat că fusesem ridicată la rangul de Târfă de Top a lui Clayton i-am vomitat la greu pe pantofi. Asta mi-a adus o lovitură cu dosul palmei, a cărei usturime încă o ţin bine minte. Cele care au urmat s-au estompat odată cu trecerea timpului, dar, aşa cum spune şi cântecul, prima oară nu se uită niciodată...

Cotesc pe Wall Street şi o pală rece de vânt mă izbeşte direct în faţă. Dinţii încep să-mi clănţăne. Nu sunt obişnuită cu frigul. Oraşul de lângă Fresno, California, unde am crescut eu, o fi el o hazna, dar măcar e o hazna *călduroasă*. Trecerea de la soarele permanent la vremea schimbătoare a fost un şoc pentru organismul meu. Dar condiţiile meteo sunt ultima mea grijă.

Aici sunt şi mai multe camere de supraveghere stradale şi mai puţini oameni îmbrăcaţi ca mine.

Ridic capul pentru o fracţiune de secundă şi văd la două străzi distanţă clădirea spre care mă îndrept.

Blackwood Tower.

Mai concret, subsolul acesteia.

N-am nici cea mai vagă idee ce se petrece în subteran. Nu m-am apropiat de internet de când am tăiat-o din Fresno. O singură dată am încercat să-mi folosesc telefonul, iar Clayton m-a găsit în decurs de o oră. Am aruncat telefonul într-un popas din Iowa, m-am limitat la autostop ca să ajung până la New York şi mi-am luat un telefon cu cartelă.

Afacerile grandioase care se derulează în turnul de sticlă și oțel nu sunt deloc treaba mea. Nu mă interesează decât ca slujba aceasta să fie plătită cu bani gheață și să nu mă observe nimeni, atâta vreme cât îmi țin capul la cutie.

Trec repede pe lângă intrarea principală în clădire și mă îndrept spre ușa de pe strada laterală, care duce în subsolul cavernos. Introduc codul de siguranță, traversez o bucătărie industrială imensă, apoi un alt set de scări până la nivelul aflat sub subsol. Împing ușile duble îngrozitor de grele. Mă întâmpină un zid de abur și zăngănit de farfurii. O altă ușă, mai mică, mă duce spre camera de relaxare și spre vestiar, unde-mi scot repede jeanșii și tricoul și-mi pun uniforma de lucru.

Tricoul alb și pantalonii asortați îmi sunt largi, acesta fiind rezultatul atâtor mese ratate. Îmi leg pantalonii cu un cordon ieftin pe care l-am adus cu mine și mă asigur că mi-am vârât cum trebuie pletele sub plasa neagră de păr, apoi ies din nou.

— Hei, dulceață. Ai venit devreme, aud o voce care acoperă forfota și zgomotul făcut de mașinăriile care curăță pahare și farfurii.

Încetinesc pasul și dau din cap spre Miguel, dar nu mă opresc când trec prin dreptul lui. L-am prins de mai multe ori holbându-se la țâțele și la curul meu și nu mă simt în apele mele când face asta. Deocamdată, atitudinea mea rezervată funcționează. Totuși nu știu exact cât va dura asta. Am învățat din experiență că o pereche acceptabilă de sâni și un fund pe cinste îi pot orbi pe bărbați mai mult decât orice altceva pe lume.

— Mda, îi răspund. Am avut baftă cu metroul.

Ajung la masa mea de lucru și pornesc mașinăria. Câteva secunde mai târziu, primul teanc de farfurii curate și aburinde ajunge în fața mea.

— E grozav. Deci... de unde ziceai că faci naveta?

Vorbește mai tare, ca să-l aud peste zăngănitul farfuriilor pe care le așez pe căruciorul supraetajat. Mă întorc și-l săgetez cu o privire tăioasă.

— *N-am spus.*

Pentru o clipă, e şocat. Apoi rânjeşte.

— Haide, *muchacha*. Încercam doar să te cunosc mai bine. Nu e cazul să fii aşa ţepoasă.

Mă întorc la treaba mea fără să-i răspund. Pricepe mesajul, şi toată dimineaţa nu mă mai bagă-n seamă.

Cu o oră înaintea nebuniei de la prânz, sute de farfurii murdare sunt trimise jos. Am aflat, graţie lui Miguel cel vorbăreţ, nu numai că angajaţii de la Blackwood Tower primesc zilnic trei mese gratis, dar că şefii primesc şi gustarea de la ora 10, de unde şi nebunia dinainte de prânz. Singura perioadă de linişte este după-prânz, totuşi ni se permite să ne luăm două pauze de câte 15 minute în fiecare zi, pe lângă cea de prânz.

În prima pauză, îmi torn o ceaşcă de cafea ieftină — dar gratuită — în camera de relaxare, iau telefonul cu cartelă din vestiar şi mă duc la etaj. Odată ajunsă afară, mă retrag pe strada lăturalnică şi mă asigur că sunt singură când deschid telefonul.

Inima îmi bate cu putere şi-mi transpiră palmele cât aştept ca rotiţa albastră să se oprească din învârtit. Raţiunea îmi spune că e un telefon cu cartelă şi Clayton nu are cum să mă găsească dacă nu fac vreo prostie, cum ar fi să sun pe cineva de la Casa de Vacanţă. N-am de gând să fac asta. Nimeni şi nimic de-acolo nu-mi stârneşte nostalgia, deşi uneori am remuşcări pentru ce am făcut.

În acelaşi timp mă simt aproape ameţită când verific să văd dacă am apeluri pierdute.

Nimic.

Inima îmi cade în stomac, dar din fericire doza de teroare se micşorează când închid telefonul. Însă în locul ei se instaurează anxietatea.

E joi. Străinul cu voce distorsionată a spus că mă va contacta săptămâna asta. Voia să spună că în decurs de şapte zile sau în cursul acestei săptămâni, adică înainte de vineri? Mă uit în gol şi mă gândesc la vorbele lui. Cu cât mă gândesc mai mult la ce s-a petrecut în acea cameră, cu atât mi se pare mai suprarealist.

Apartamentul uluitor, dar minimalist decorat. Pereții gri-deschis și fotoliul incomod, stilat. Oglinda. Camera de filmat cu aspect futurist.

Vocea lui de robot, hipnotică.

Oare toate astea s-au întâmplat cu adevărat?

— Elly!

Mintea mi se eliberează de teama persistentă. Trag concluzia că, de foame, am căzut într-o stare de delir vecină cu filmele lui Kubrick și că mi-am imaginat totul după ce am citit nenorocitul ăla de anunț.

— Elly?

Ceea ce înseamnă că viața mea se desfășoară în continuare contracronometru — câteva zile, posibil o săptămână sau două cel mult. Deoarece Clayton *mă va găsi*. Și când mă va găsi, mă va ucide. Ar putea s-o facă lent sau ar putea s-o facă fulgerător. Dar moartea va fi pedeapsa supremă.

— Hei, *Elly*!

Îmi ia o fracțiune de secundă să-mi dau seama că e numele meu. Aud pe cineva pocnind din degete ca să-mi atragă atenția; mă întorc și-l văd pe Miguel la un metru distanță de mine. Între degete îi atârnă o țigară, iar el mă privește ciudat.

Mi se face pielea de găină la gândul că aș putea fi descoperită, că ar trebui să fug din nou. Mă străduiesc să rămân calmă, să nu mă dau de gol că numele pe care mă strigă nu prea-mi este familiar.

— Da?

El izbucnește în râs.

— Nu m-ai auzit? Erai pe altă planetă, hm?

Strecor încet telefonul în buzunar.

— Ce vrei, Miguel?

— Eu, nimic. Șeful vrea să te vadă.

Inima mi se oprește-n loc.

— De ce?

Miguel ridică din umeri.

— Să mă ia naiba dacă știu! Dar vrea să te vadă, *pronto*.

Reuşesc să dau din cap şi păstrez o distanţă considerabilă între noi când plecăm de pe alee.

— Ăăă... Elly?

Spatele îmi paralizează, pentru că numele ăsta îmi aminteşte de ce mă aflu în oraşul ăsta rece şi zgomotos, aşteptându-mi soarta oribilă, care seamănă *perfect* cu moartea. Mă uit peste umăr.

— E totul în regulă? întreabă Miguel.

— Nu ne cunoaştem atât de bine ca să mă-ntrebi asta.

Ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar eu tot te-ntreb.

Mă gândesc la toate răspunsurile pe care i le-aş putea da. Apoi mă hotărăsc la singura opţiune valabilă.

— E-n regulă.

Arunc paharul de cafea şi mă grăbesc să intru înapoi, înainte să-şi bage şi mai mult nasul în treburile mele.

Tipul pentru care lucrez acum, Sully Manning, mă auzise întrebând de o slujbă pe termen scurt în magazinul din Queens de unde îmi cumpărasem telefonul. Mă studiase cu ochii lui tăioşi, de un cenuşiu-deschis, cât timp am discutat cu patronul magazinului. Mă urmase afară şi mă speriase de moarte până să apuce să-mi spună că mă poate ajuta. Îmi luase mult timp ca să-mi înving frica şi să sun la numărul de telefon pe care mi-l dăduse.

Acum, când mă apropii de biroul lui, mă întreb dacă nu cumva frica aceea era justificată. Am fost prea credulă? Foamea şi teroarea îşi bat joc de mintea mea. Dacă o las pe una s-o controleze pe cealaltă, oare cad într-o capcană?

Îmi tremură picioarele. Instinctul *luptă sau fugi* îmi injectează adrenalină în vene. Sully mă vede pe fereastră şi-mi face semn să intru, cu mâna lui dolofană. Mă uit în spate. Oare ar trebui s-o iau la fugă? Cât de departe aş ajunge?

— Elly! N-am toată ziua la dispoziţie.

Îmi lipesc mâinile transpirate de pantaloni şi rămân în pragul biroului lui.

— Ăăă, voiai să mă vezi?

— Da, se răsteşte el.

E irlandez-italian, cu o fire agitată care ţine toată echipa de la bucătărie cu sufletul la gură. Mută nişte hârtii de colo-colo pe birou şi ridică brusc capul.

— Vrei să câştigi nişte bani în plus?

— Mmm... da!

Înclină capul într-o parte.

— Nu pari foarte sigură.

Înghit în sec, mă întreb dacă şi asta e o vrăjeală.

— Sunt sigură.

Dă din cap — are părul cărunt.

— Bine. Bine. Doi chelneri sunt bolnavi. Au nu ştiu ce virus la stomac sau ceva de genul ăsta. Am nevoie de tine.

Frica mea se răspândeşte în toate direcţiile. O stăpânesc şi reuşesc să dau din cap.

— OK. De ce anume... ai nevoie?

— Du-te la Meg de la departamentul uniforme. O să-ţi dea o uniformă de fete. Trebuie să fii la etaj în cincisprezece minute.

Mă bucur că nu trebuie să răspund, pentru că teama absolută a pus stăpânire pe corzile mele vocale. Locul meu e la subsol, în măruntaiele pământului, unde nu mă poate vedea nimeni. N-am ce căuta la etaj... făcând ce vrea Sully să fac. Dar am nevoie de slujba asta, altminteri foamea mă va ucide înaintea lui Clayton. Nouăzeci la sută din salariul meu se duce pe camera aia de motel, oribilă, dar costisitoare. Patronul a trecut cu vederea faptul că nu i-am furnizat nici numele, nici adresa, în schimbul a 30 de dolari în plus pe săptămână. În acest moment, am în buzunar 22 de dolari.

Aşa că fac un efort să mă mişc.

— Ah, Elly?

Mă opresc. Sully se zgâieşte la mine.

— Amintește-ți cum ai ajuns aici. Cu toții avem un trecut care nu vrem să iasă la lumină. Eu nu-mi bag nasul în trecutul tău. Întoarce-mi serviciul și nu mă dezamăgi. Bine?

Dau din cap.

— Bine.

Îmi face semn să plec. Pe drum spre Meg, mă cuprinde ușurarea.

Mi-am făcut griji întemeiate despre motivele lui Sully. Știe că ascund ceva. Dar, spre deosebire de Miguel, a ales să mă lase în plata Domnului. Asta mă bucură. Pentru că dacă mi-ar deschide dulapul, ar găsi numai schelete în putrefacție.

Așa s-ar explica, în primul rând, de ce nu răspund prompt la numele Elly. Înainte de a ajunge la New York, nu mi-a spus nimeni așa.

Numele meu real este Elyse Gilbert, iar cel care, pentru o vreme, a susținut că este tatăl meu mi-a zis Lucky pentru că, după părerea lui, sunt cea mai ghinionistă persoană de pe pământ și o să mor la fel cum am venit pe lume: în pielea goală, plângând și săracă lipită pământului.

Până acum are dreptate că sunt ghinionistă. Și săracă.

Dar ce nu a putut el să prevadă este faptul că, la 22 de ani, voi fi căutată pentru incendiere și crimă. Și că unul dintre urmăritorii mei va avea drept unic scop să-mi afle secretele înainte de a mă ucide.

4

Scena 1

Lucky

Ajung la liftul de serviciu, îmbrăcată în noua mea uniformă de chelneriță: o rochie neagră încheiată cu nasturi și un șorț alb. Mi-am scos plasa de păr și mi-am pus în schimb o șapcă micuță albă, iar în picioare, în loc de bocanci, colanți și balerini, mulțumită lui Meg. Dacă inima nu mi-ar bate atât de tare în piept, m-aș strâmba la cât de ridicol arăt.

Liftul de serviciu are două butoane — *B. Restaurant și B. Executive*. Apăs cu un deget tremurător pe cel de-al doilea buton. Îmi șterg pelicula de transpirație care mi s-a format pe frunte, inspir adânc și mă liniștesc spunându-mi că nu are cum să mă găsească aici Clayton. Acest gând nu e deloc convingător.

Odată a găsit-o pe o fată care furase de la el 2 000 de dolari tocmai la-dracu-cu-cărți, prin Alaska. I-a luat patru luni, dar răbdarea lui e inepuizabilă. A găsit-o, a adus-o înapoi în Fresno și a înlănțuit-o de un perete din camera lui *specială*, rezervată clienților cu cele mai demente înclinații. Când a eliberat-o, un an mai târziu, Abby a părăsit Casa de Vacanță și s-a aruncat direct sub roțile unei mașini.

Eu am ales New Yorkul în speranța că densitatea populației de aici îmi va asigura un avans. Asta nu înseamnă că mă simt bine ascunzându-mă la vedere. Mi-aș da degetul mic ca să mă întorc la subsol, să mă ocup de tonele de farfurii murdare și să suport avansurile din ce în ce mai tupeiste ale lui Miguel.

Liftul se deschide şuierând şi inima mea mai are un pic şi cedează. Păşesc într-un atriu luminat şi decorat cu mici cascade uluitoare, sculpturi vegetale minunate şi mobilă elegantă pe care am văzut-o doar în revistele de lux. În ciuda temerilor mele, încăperea nu e aglomerată, dar sunt în continuare conştientă că ies în evidenţă ca o călugăriţă într-un bordel.

Atrag deja privirile oamenilor, pentru că stau în mijlocul acestui spaţiu scăldat în soare. Întorc capul în direcţia în care este o cafetieră care şuieră. Doi chelneri, un tip tânăr şi o tipă de vârsta mea, se află la barul din sticlă şi crom ce pare desprins dintr-un film SF. În spatele barului, un *chef* îndesat bombardează cu instrucţiuni patru subalterni cu privire la diversele cerinţe dietetice şi temperatura *foie gras*-ului. Apoi îmi aruncă o privire tăioasă.

— Tu eşti ajutorul pe care l-am solicitat? se răsteşte el.

Îmi dreg glasul.

— Da, Elly mă numesc. Sully m-a trimis sus.

Îşi ţuguie buzele şi arată spre capătul îndepărtat al tejghelei.

— Stai aici, nu te mişca. O să afli în cinci minute ce trebuie să faci.

Ce trebuie să fac? Să servesc mâncarea?

Începe din nou să latre instrucţiuni spre cei doi chelneri, care dau scurt din cap şi duc apoi tăvile argintii în cele două capete ale restaurantului.

Aştept, atentă, ca să nu se repete incidentul la care a asistat Miguel, când am părut că visez cu ochii deschişi. Dar privirea îmi aterizează pe un stand de reviste, aflat la trei mese mai încolo. Pe copertă este o poză cu Blackwood Tower văzut de sus. De-o parte şi de alta sunt doi bărbaţi — unul mai bătrân şi unul mai tânăr — faţă în faţă. Lângă fotografie scrie: *Duo Dinamic sau Duel de Dinamită?* Deşi pozaţi din profil, ambii bărbaţi sunt suficient de atrăgători ca să-mi stârnească interesul. Tocmai vreau să mă aplec mai mult ca să văd mai bine coperta, când aud pe cineva dregându-şi glasul lângă mine. Îl văd pe *chef* şi mai iritat ca înainte.

— Azi o să-l serveşti pe domnul Blackwood. Ia prânzul la ora unu fix.

Dau din cap.

— Bine.

Dă să plece.

— Ăăă, scuze, cine e domnul Blackwood?

Chelnerii se opresc în loc şi mă privesc de-a dreptul şocaţi. *Chef*-ul trage o înjurătură într-o limbă pe care n-o pricep şi scutură din cap.

— De cât timp lucrezi aici?

— De două săptămâni.

— Şi nu ştii cum arată omul pentru compania căruia munceşti?

Ridic din umeri şi murmur:

— Eu spăl farfurii şi pahare la subsol.

El mă măsoară din cap până-n picioare, strâmbându-şi gura dispreţuitor.

— Mi-am dat seama, mormăie el ca pentru sine.

Îmi stăpânesc furia şi încerc să nu strâng pumnii.

— Dacă nu te deranjează să mi-l arăţi, ţi-aş fi recunoscătoare.

Nu-şi ia privirea de la mine.

— *Domnul Quinn Blackwood* stă pe locul lui obişnuit, lângă fereastra de la nord. Nu-i place să i se adreseze nimeni, aşa că nu încerca să faci pe deşteapta şi să te bagi în vorbă cu el în niciun fel. Îi place cafeaua cu un pic de frişcă şi cu două fire de cardamom, în ordinea asta. Amestecă fără să atingi pereţii sau fundul ceştii şi aşază-i-o în faţă, alături de mâncare. Crezi că te descurci?

— Desigur, îi răspund scurt, încercând să memorez lista cu instrucţiuni.

Ştiu din proprie experienţă câtă nebunie le induc oamenilor puterea şi bogăţia, dar ceea ce descrie *chef*-ul frizează graniţa ridicolului. Dar n-am voie să mă plâng. Sully mi-a promis mai mulţi bani dacă lucrez aici astăzi. Dacă voi participa la ritualul ciudat al mesei

luate de acest bogătan, îmi vor creşte şansele de supravieţuire pentru alte câteva zile.

Când *chef*-ul se întoarce la bietul ajutor care pregăteşte tava, îmi arunc din nou privirea în jur, încercând să mă orientez. Unde naiba e nordul? Geografia n-a fost niciodată punctul meu forte la şcoală. De fapt, excelam numai la matematică şi engleză, ambele neînsemnând nimic când nu ţi se cere decât să sugi o sculă sau să zaci întinsă pe spate şi să te desprinzi de realitate până când nenorocitul de deasupra ta îşi termină treaba.

Privesc haotic în toate direcţiile, încercând să-mi dau seama de poziţia exactă a soarelui. La cea de-a treia încercare, încremenesc.

Stă la fereastră, desigur, la fel ca alţi trei tipi îmbrăcaţi la patru ace. Dar în vreme ce ceilalţi bărbaţi vorbesc la telefon sau îşi fac de lucru cu tabletele, acest tip priveşte fix peisajul.

Îi văd doar ceafa, dar e suficient ca să-mi atragă atenţia. O rază de soare îi mângâie părul negru şi lucios şi-i luminează şuviţele mătăsoase şi ondulate care-i ating gulerul costumului gri. Oricine ar fi, cu părul ăsta ar putea juca rolul principal într-o reclamă la şampon. Privirea îmi cade pe umerii musculoşi şi laţi şi pe braţele groase. E clar chiar şi din celălalt colţ al încăperii că omul ăsta are grijă de fizicul lui. Nu-l văd bine din cauza poziţiei sale, dar în timp ce-l privesc îmi dau seama ce anume mi-a atras atenţia.

Poziţia lui neclintită.

În ciuda zumzetului din jurul lui, niciun muşchi nu i se mişcă. E atât de dezarmant, încât simt fiori pe şira spinării. Şi atunci ştiu, fără să-mi mai bat capul încercând să aflu încotro e nordul, că acela e Quinn Blackwood.

— Ţii minte ce misiune ai, domnişoara Spală-Vase?

Mă răsucesc brusc şi mă uit la tavă. Totul e aşezat impecabil. Porţelanul şi argintăria, care au costat, cred, mai mult decât bolidul de fiţe al lui Clayton, sunt puse la linie.

— Da.

— Aşază totul exact aşa cum e pe tavă. Şi vino înapoi aici. Aştepţi până cânt termină de mâncat, apoi strângi masa. Ai priceput?

Dau din cap. El îmi întinde tava. Fac un pas şi-mi dau seama că-mi tremură picioarele. Mă opresc şi inspir profund.

Nu-i decât ceva de mâncare. Nu-i decât o nenorocită de tavă cu mâncare.

Mă îndrept spre el. Masa de alături e liberă. Pun tava pe ea şi-mi las un răgaz ca să-mi calculez toate mişcările.

Iau farfuria de porţelan cu margine aurită şi cu model tipic albastru de la Tiffany şi mă întorc spre el.

Mi se taie răsuflarea.

Dumnezeule mare şi sfânt!

E de-a dreptul... *superb*. Este de departe cel mai fascinant bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Quinn Blackwood nu mă observă. Priveşte fix peisajul, cu ochii în jos, mijiţi, împiedicându-mă să le văd culoarea. Dar maxilarul pătrat, gropiţa din bărbie, linia sculpturală a pomeţilor, toate formează un chip atât de uimitor, încât, şocată, simt cum mi se înmoaie picioarele şi cum sângele îmi clocoteşte în vene.

Clipeşte, tot fără să se uite în jur şi fără să mă observe, dar acea mişcare imperceptibilă îmi atrage atenţia asupra genelor lui. Lungi, curbate. Perfecte.

Iar gura lui...

Iisuse!

O secundă, mă întreb dacă nu cumva m-am întors în universul meu paralel, unde viaţa mea nu e în pericol şi suma de un milion de dolari poate fi obţinută cu uşurinţă. E o altă halucinaţie de-a mea? Dacă e aşa, de data asta nu vreau să mă mai trezesc.

Mă uit la mâinile sale. Sunt mari, un pic disproporţionate faţă de restul trupului, dar nu diminuează în niciun fel frumuseţea întregii înfăţişări.

Stau acolo, prinsă într-un vis pe care-l pot considera ca fiind prima oară când mă excit sexual cu adevărat, iar el flutură din gene.

Pieptul i se ridică şi-i coboară în continuare, cu mişcări deloc grăbite, dar în aer se aprinde o scânteie.

Poate că e o altă dimensiune a acestei halucinaţii ciudate. Dar, orice-ar fi ea, pune stăpânire pe mine, îmi explodează în tot trupul, din cap până-n tălpi şi înapoi. Gura mi s-a uscat şi nu vreau să clipesc. Nu vreau ca imaginea să dispară din faţa ochilor mei. Nu vreau să fie doar rodul fanteziei mele. Îmi doresc cu disperare ca măcar pentru o clipă această senzaţie să înlocuiască teama permanentă care mă învăluie.

Nu ştiu de cât timp stau încremenită acolo.

Bate din arătător o dată. De două ori.

Mă trezesc brusc la realitate. Degetele mi se încordează pe farfurie când simt că-mi alunecă din mâna transpirată. Păşesc grăbită şi-i pun farfuria în faţă. Instinctiv, ştiu că nu trebuie să intru în lumina lui, aşa că-i aranjez tacâmurile stând într-o parte a mesei în timp ce profilul său e în continuare o ameninţare serioasă la adresa echilibrului meu. Cumva, reuşesc să termin de aşezat masa.

Îmi amintesc instrucţiunile referitoare la cafea şi le urmez întocmai. Când termin, mă dau în spate fără nicio tragere de inimă.

— Mulţumesc, şopteşte el.

Are un glas grav, aspru, ca şi cum n-ar mai fi vorbit de o vreme.

Timbrul sexy, de tenor, îmi dă fiori şi mă simt prinsă în laţul bogatei mele fantezii: oare cum ar fi dacă mi-ar murmura chestii fierbinţi şi incredibil de deplasate la ureche?

Cu coada ochiului, îi văd pe chelneri şi pe *chef* că se uită la mine. Mi-e clar că sunt pe cale să încalc graniţa sacră dintre angajat şi patron. Mă lupt din răsputeri cu mine însămi ca să nu-i arunc lui Quinn Blackwood încă o privire fierbinte, iau tava şi o strâng la piept.

— Cu plăcere, îi răspund, şi de-abia pe urmă îmi amintesc că n-am voie să-i vorbesc.

Îmi asum riscul şi-i arunc o privire ca să văd dacă primesc o bilă neagră.

Nu-şi ia privirea de la peisaj, dar întinde mâna după şerveţelul impecabil, îl despătureşte cu un gest brusc incredibil de sexy şi şi-l aşază în poală. E o graţie animalică în această mişcare şi, deşi vreau să plec, n-o fac.

Dar *chef*-ul dă ocol tejghelei şi se îndreaptă spre mine. Îmi revin şi mă îndepărtez grăbită de masă. Ne intersectăm în mijlocul încăperii.

— Serveşte-l şi întoarce-te la bucătărie! Asta ţi-am spus să faci! îmi şuieră el.

— Asta am şi făcut, i-o retez eu.

— Nu, cu siguranţă nu asta ai făcut. Ai înţepenit acolo şi te-ai holbat la el ca un peşte fără cap, îmi spune printre dinţi.

Mă îmbujorez şi n-am cum să evit asta.

— N-am făcut decât să...

Dar amuţesc pentru că... ce pot să spun? Că bărbatul ăsta e o operă de artă care te face să încremeneşti? Că e primul reprezentant masculin care m-a făcut să mă umezesc doar prin faptul că *există*? Că şi acum dorinţa de a mă întoarce şi de a-mi clăti ochii privindu-l e aproape imposibil de controlat? Îmi dreg vocea:

— N-o să se mai întâmple.

— Nu, n-o să se mai întâmple. Nu aşa merg lucrurile pe-aici, domnişoara Spală-Vase. Eşti în stare să urmezi nişte instrucţiuni simple sau vrei să te întorci la subsol, în mediul tău familiar? rânjeşte el.

Banii, Lucky. Gândeşte-te la bani!

— Aş vrea să rămân să lucrez aici.

Se holbează la mine câteva secunde, cu buzele crispate, apoi îmi arată cu degetul în partea opusă a restaurantului.

— Trebuie strânse mesele de-acolo. Încearcă să nu spargi nimic. O farfurie costă mai multă decât câştigi tu într-un an cu spălatul vaselor.

Mă uit în pământ şi mă îndepărtez, amintindu-mi de ce nu-mi pot permite să mă înfurii. Mă arde ca naiba, dar am învăţat pe pielea

mea că, în lupta pentru supravieţuire, nu e loc pentru mândrie. Trebuie să las de la mine.

Strâng iute farfuriile de pe trei mese şi le duc la bucătărie. Când mă întorc să iau restul farfuriilor, privirea îmi alunecă spre masa lui Quinn Blackwood. În timp ce duce ceaşca de cafea la gură şi o goleşte, ochii încă îi sunt lipiţi de priveliştea de-afară.

Nu mă pot abţine. Mă opresc în loc şi mă holbez la el.

Există bărbaţi care-ţi atrag atenţia din diverse motive.

După felul în care ţine pe toată lumea la distanţă, am senzaţia că acest bărbat trezeşte o teamă viscerală şi respectul tuturor fără să mişte un deget.

Lasă ceaşca jos şi se ridică. Lumina soarelui îl scaldă din cap până-n picioare. E înalt, are peste unu optzeci şi cinci, iar silueta lui subţire îmi confirmă prima impresie că e un tip care are mare grijă de înfăţişarea lui. Fiecare părticică din Quinn Blackwood cere atenţie. Îmi dau seama că iar mă holbez şi mă excit când îşi încheie singurul nasture al sacoului şi pleacă de la masă.

În momentul în care încep să traversez camera cu tava încărcată de pahare murdare, realizez că o să ne intersectăm.

Ar trebui să mă opresc. Să mă întorc din drum. Să las capul în jos.

Dar eu merg înainte, împinsă de la spate de o forţă de neoprit. Mă uit la tavă ca s-o pot ţine cum trebuie, dar simt momentul în care tipul mă priveşte.

Senzaţia e suficient de electrizantă cât să mă facă să ridic brusc ochii.

Parcă pluteşte, trebuie să recunosc. Dar remarc cum se împiedică imperceptibil când umbrele noastre se întâlnesc. Observ şovăiala efemeră care-l face să se crispeze, după care îşi recapătă controlul.

Nu are niciun impact asupra vieţii mele şi a întorsăturii mizerabile pe care a luat-o în ultima vreme, şi totuşi o mică parte din mine se eliberează de sub teroarea istovitoare suficient de mult timp cât să mă înveselesc.

Atunci, privirile ni se întâlnesc.

Are ochi de un albastru-argintiu pătrunzător mărginit de un inel negru zimţat. Veselia mi se evaporă şi mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care toată lumea îl evită pe omul acesta.

Ochii lui Quinn Blackwood sunt nişte fântâni neînsufleţite.

Să-l priveşti în ochi e ca şi cum ai privi într-un abis infinit, în toiul unui coşmar postapocaliptic.

Ceva dinlăuntrul meu vrea să bată în retragere, şi totuşi nu mă pot uita în altă parte. Forţa privirii sale e extrem de hipnotică. Rămân paralizată când el se opreşte în faţa mea.

— Numele tău.

Nu e o întrebare. Sunt vorbe de o putere supremă care aşteaptă un răspuns.

— L... ăăă, Elly.

— Tu m-ai servit la masă.

— Da.

O fracţiune de secundă, mă priveşte pătrunzător.

— Mulţumesc, Elly.

— Da... cu plăcere.

Se îndepărtează fără să se uite înapoi, lăsându-mă cu puternica impresie că aşa te simţi atunci când cineva îţi controlează mintea.

Pentru că, în cele treizeci de secunde în care m-a pironit cu privirea, Quinn Blackwood m-ar fi putut convinge să fac orice pentru el.

Mă întorc cu tava la bucătărie, de-a dreptul ameţită. Deşi îmi îndeplinesc sarcinile, nu reuşesc să mă dezmeticesc, până când *chef* Fiţosul mă eliberează din regatul lui măreţ. Când mă întorc la subsol, Sully mă cheamă la el în birou şi-mi întinde un plic. Înăuntru găsesc două sute de dolari, suficienţi să-mi asigure un acoperiş deasupra capului şi mâncare pentru o săptămână, dacă sunt grijulie. Vreau să-mi găsesc cuvintele să-i mulţumesc, dar îmi face semn să plec şi nici nu ştiu când mă schimb şi părăsesc Blackwood Tower.

După incidentul de la etaj, rămân sub imperiul vrajei.

Îmi revin cât să recunosc împrejurimile şi iau metroul înapoi, spre Queens. Devorez jumătate din sendvişurile pe care le-am luat din camera de relaxare şi beau o cutie cu suc. Apoi mă spăl cu apă călduţă, la duşul care de-abia mai funcţionează.

N-am avut timp să-mi împachetez lucrurile personale când am plecat de la Casa de Vacanţă, dar am luat cu mine câteva amintiri preţioase. Una dintre ele este o fotografie cu mine alături de mama, făcută în ziua în care am împlinit şase ani. O scot din rucsac şi o privesc îndelung în lumina stridentă din camera de motel.

Era uluitoare. După spusele unor fete de la Casa de Vacanţă care o cunoscuseră, era târfa de lux a lui Clayton, până când a început să-şi facă de cap pe la spatele acestuia. Ştiindu-l pe Clayton Getty, nu înţeleg deloc cum a reuşit să-l convingă s-o lase să rămână la Casa de Vacanţă după ce m-am născut.

Mă întind pe patul care pute a urină şi a alte fluide la care nu vreau să mă gândesc, strângând poza între degete. Dintre toate lucrurile de mizerie din copilăria mea, ştiu de ce mă agăţ tocmai de poza asta.

În ciuda semnelor evidente că va pierde lupta cu abuzul de alcool, pe chipul lui Renee Gilbert se citea speranţa. Nu renunţase la speranţă în ciuda faptului că singura misiune a lui Clayton Getty era să-i transforme viaţa într-un iad. Cu speranţa aceea părea că mă ţine de mână.

În ciuda situaţiei mele precare, o parte din mine se agaţă deznădăjduită de această speranţă.

În cele din urmă, trupul şi mintea mea uită de spaima infinită şi adorm.

Mă trezesc brusc pe la două dimineaţa, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Becul strălucitor mă orbeşte câteva secunde, apoi ochii mi se obişnuiesc cu lumina. Ridic poza de la piept şi mă uit la chipul mamei, întrebându-mă dacă voi avea şi eu aceeaşi soartă şi o să mor tot de mâna lui Clayton Getty.

În timp ce-mi trec degetele peste fotografie, un alt chip îmi răsare în minte.

Quinn Blackwood.

N-am loc în viaţa mea să mă gândesc şi la problemele altor oameni, dar sunt, în acelaşi timp, fascinată.

Trupul lui.

Neclintirea absolută.

Gura lui.

Privirea pierdută pe fereastră.

Ochii lui neînsufleţiţi...

Respir precipitat. Pun poza alături, şocată să observ cum sfârcurile mi se întăresc sub tricoul în care dorm. Sunt aproape fascinată de reacţia trupului meu. Suficient cât să tresar în pat, câteva secunde mai târziu, când simt furnicături între picioare.

Ce naiba se-ntâmplă cu tine, Lucky?

Tipul e sexy, n-am cum să neg. Dar e clar că-i terminat, în felul acela special în care numai oamenii bogaţi şi puternici pot fi, în ciuda faptului că au toată lumea la picioare. Fanteziile legate de Quinn Blackwood nu mă vor ajuta cu nimic în încercarea mea de a scăpa de Clayton.

Într-un ultim gest disperat iau telefonul, inspir adânc şi-l deschid.

Îmi simt inima în gât de emoţie când e-mailul clipeşte pe ecran. Îl deschid cu degete tremurânde.

Luni. 6 p.m. Midtown. Să fii punctuală.

5

Căutătorul de talente

Ajunge luni, la 6 p.m. fix. O privesc pe monitoare şi, în cele din urmă, recunosc ce-am încercat să neg tot weekendul. Descoperirea neaşteptată, că e angajată la Blackwood Tower, a înclinat balanţa în favoarea ei. Când am dat instrucţiuni ca anunţul să apară în *Blackwood Quarterly*, revista companiei mele, speram cel mult la mica, dar perversa plăcere care era la îndemână; ştiam că mă joc cu nervii lui Maxwell, în perspectiva mult mai intensei satisfacţii pe care urma s-o obţin când adevărul gol-goluţ ar fi fost dezvăluit. Nu m-am aşteptat ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

Lucky. Elly. Şi ce alte nume afurisite o mai ascunde sub uniforma ei ieftină şi sub pielea ei catifelată. Fata asta a reuşit imposibilul: mi-a trezit interesul pentru a doua oară.

E ceva delicios să ştiu că mă serveşte la masă ziua fără să bănuiască că o să i-o trag noaptea. Această informaţie neprevăzută m-a scos din letargia mea letală şi m-a adus într-o stare de visare, începând de vineri încoace.

Mă rog, asta pe lângă faptul că-mi bat joc de Maxwell.

Desigur, n-o să-l pot evita pe Maxwell la infinit. N-o să-mi permită el s-o fac. Nu i-a plăcut niciodată să fie ignorat. Şi, după aproape o săptămână în care el m-a chemat şi eu nu m-am dus, e doar o chestiune de timp până cedează nervos. Apatia mea dispare şi mi se pare că simt ceva.

Interfonul de lângă cotul meu bâzâie. Sunt cei din echipa mea, pe care i-am pus să aştepte alături.

— A sosit. S-o invit înăuntru şi să-i explic procedura? întreabă Fionnella Smith, şefa echipei.

— Nu încă. Vreau să discut cu ea un minut. O s-o trimit la voi când termin.

— OK.

Îmi cuplez aparatul pentru distorsionarea vocii şi aştept. Apare în încăpere cinci minute mai târziu. Se opreşte lângă uşă. Cercetează cu atenţie camera, iar gesturile ei trădează ceva mai mult decât precauţie. Intriga devine din ce în ce mai interesantă.

Se teme de ceva. Sau de *cineva*.

Creşte în mine dorinţa ticăloasă de a-i afla secretele.

Îmi încrucişez picioarele şi o aştept să intre. Pentru că n-o face, vorbesc eu:

— Mă bucur să te văd. Intră, Lucky. N-o să te muşte nimeni azi.

Cuvintele mele provocatoare ating ţinta dorită. Ea intră şi închide uşa în urma ei, ridicând din sprânceană.

— N-o să mă muşte nimeni nici altă dată.

— Asta e poziţia ta definitivă cu privire la muşcături?

Îşi lasă jos micul rucsac şi trage un scaun în faţa camerei, încruntându-se; are trăsături superbe.

— Primesc o bilă neagră dacă spun nu?

— Aici nu e un joc de televiziune, Lucky. Vreau doar să-ţi evaluez limitele. Uneori muşc când mi-o trag. O să fie o problemă?

Fierbinţeala îi cuprinde faţa. Bate cu degetele în masă înainte de a-şi prinde vârful cozii strânse la spate. Ridică dintr-un umăr.

— N-am nicio problemă, cred, atâta vreme cât nu-mi sugi sângele.

— Am reţinut.

Privirea îi scânteiază o clipă, apoi face ce voiam să facă de când a intrat. Se uită fix în cameră. E mai stăpână pe sine decât era în restaurant, vineri. A avut timp să se pregătească pentru întâlnirea asta, în vreme ce atunci reacţia ei faţă de mine a fost spontană şi neîngrădită.

Mă gândesc la numeroasele posibilităţi în timp ce o privesc lung. În cele din urmă, vine şi întrebarea ei:

— Deci am primit rolul?

Fac o pauză lungă.

— Da, Lucky, ai primit rolul.

Inspiră profund şi asta mi se pare ciudat. Nu are o expresie de fericire şi nici una de lăcomie extatică. E mai degrabă o uşurare copleşitoare care izvorăşte dintr-o teroare îmblânzită, ca la un om smuls înapoi din mâinile unei morţi iminente.

Tot trupul i se cutremură când se lasă pradă acestui sentiment paralizant. Buza de jos îi tremură, dar apoi şi-o prinde între dinţi şi o muşcă uşor.

— Mulţumesc.

— Încă nu-mi mulţumi, Lucky. Există un motiv pentru care te plătesc cu un milion de dolari. O să mă joc cu tine şi nu mereu într-un fel care o să ţi se pară... plăcut.

Îşi trece din nou degetele prin păr.

— Dar n-o să mă răneşti fizic, da?

— Nu, nu intenţionat.

Îşi drege vocea. A luat o decizie.

— M-ai ales şi n-am de gând să te dezamăgesc.

O hotărâre venită din dorinţa de autoconservare.

Împotriva voinţei mele, răutatea mea dă pe dinafară.

— Nu. N-o să mă dezamăgeşti. N-o să-ţi permit s-o faci.

Pentru o clipă îşi lasă genele în jos, apoi se adună.

— Acum ce urmează?

— Acum vei fi pregătită.

— Pregătită?

— O mică regulă de-a casei, Lucky. Nu mă face să repet. Nu cere explicaţii pentru lucrurile care nu stau în puterea ta. Un milion de dolari îmi asigură acces nelimitat la trupul tău şi un lacăt pe buzele tale care să te împiedice să pui la îndoială celelalte reguli. E clar?

— Da.

— Bravo! Acestea fiind spuse, ştiu că ai întrebări. O să accept câteva. Deci gândeşte-te bine.

Mă las pe spate şi sorb din paharul cu whisky. Nu trece imediat la întrebări. Îşi acordă un răgaz, se gândeşte. Îmi place asta.

— O să te întâlnesc înainte să începem?

— Nu.

— Dar nu-ţi faci griji că s-ar putea să nu fim compatibili?

Îmi amintesc scânteia pe care am simţit-o când m-a servit la masă, vineri. Prezenţa ei neaşteptată aproape că a reuşit să străpungă stratul exterior al beznei mele clocotitoare. La primul interviu, am supraestimat importanţa zidului de cărămidă şi sticlă. Când i-am simţit apropierea în restaurant, când am privit-o în ochi apoi, sunt aproape sigur că acea scânteie s-a transformat într-o mică flacără provocatoare.

— Nu-mi fac griji.

Se strâmbă, cinică.

— Pari foarte sigur de asta.

— Eu am o pulă, tu ai o pizdă. Suntem compatibili.

Nările îi tremură la auzul vorbelor fără perdea, ceea ce mă surprinde, dată fiind expresia oţelită pe care i-am citit-o în ochi.

— Limbajul meu te jigneşte?

Ea clatină din cap.

— Am auzit şi lucruri mai rele.

Reţin această informaţie, încă nu ştiu cu ce scop.

— Mă bucur. Mai ai şi alte întrebări?

Ochii ei verzi privesc în obiectivul camerei.

— Cum... ăăă... ai un nume?

— Am.

Aşteaptă o clipă, apoi ridică din nou din sprânceană, obraznică.

— Şi mi-l spui şi mie?

— Nu.

Se încruntă.

— Atunci cum să-ţi spun?

— Cum ţi-ar plăcea să-mi spui?

Înclină capul într-o parte.

— Bărbatul-cu-voce-distorsionată?

— Nu mi se potriveşte.

— Nu mă pricep la cuvinte afectuoase.

— Nu-ţi cer aşa ceva.

Îi simt exasperarea.

— Deci nu vrei să-ţi spun nicicum?

— Dacă ar fi să alegi un nume sau o iniţială pentru mine, care-ar fi?

Se uită fix în cameră câteva secunde, apoi îşi lasă privirea în pământ. Colţul buzei îi tresare, de parcă ceva o frământă. Degetele îi sunt în continuare în păr, iar respiraţia i se precipită şi pielea i se înroşeşte uşor.

— La ce te gândeşti, Lucky? murmur eu.

— La nimic.

— La *cine* te gândeşti, Lucky?

Se trezeşte din visare. Clipeşte rapid şi clatină din cap.

— La nimeni. Nu mă simt confortabil să-ţi dau un nume aiurea, fără să ne cunoaştem.

— Un număr, atunci. Sau o literă.

Mă amuză s-o împing în direcţia în care-mi doresc eu. În mod previzibil, strâmbă din nas.

— Ar fi ciudat să te botez cu un număr.

Nu zic nimic. Ea se uită din nou fix la cameră.

— *J?*

— Nu sunt pasăre[1], zic eu tărăgănat.

Îşi ţuguie buzele pline.

— *M.*

— Sună a filme englezeşti cu spioni. Spune-mi la cine te-ai gândit acum un minut.

Clatină iarăşi din cap.

— Mai bine nu.

— Dacă nu vrei, asta e. Mai ai şi alte întrebări?

— Ăăă... banii. Cum o să mă plăteşti?

---

1 În engleză, *jay* (gaiţă) şi litera *J* se pronunţă la fel. (*N. t.*)

— Cum vrei tu. Când vine momentul, îmi poţi transmite datele tale bancare.

Se încruntă.

— Pot fi plătită cu bani gheaţă?

— Desigur.

Apăs butonul interfonului. După un minut, cineva bate la uşă. Sare imediat de pe scaun, într-o poziţie de *luptă-sau-fugi*.

— Ea e Fionnella. Lucrează pentru mine. Las-o să intre.

Instinctul ei de luptă se risipeşte, dar tipa rămâne circumspectă. Fionnella intră şi-i zâmbeşte.

— Bună. Sunt şefa echipei angajate să te pregătească. Pot să-ţi spun Lucky?

O priveşte cu atenţie pe Fionnella, apoi aprobă dând din cap.

— Minunat! Acum vrei să vii cu mine?

— Ăăă, nu sunt sigură că am terminat aici.

Îşi drege glasul şi priveşte peste umăr la camera de filmat.

— Mai eşti acolo?

— Da.

— Mai am câteva întrebări.

— Pot să mai aştepte.

Ea şovăie, apoi îi aruncă o privire Fionnellei.

— Unde mă duci?

Fionnella surâde.

— În altă cameră, ca să răspunzi la câteva întrebări.

Lucky se crispează.

— Ce fel de întrebări?

Fionnella arată spre *clipboard*-ul din mâna ei.

— Întrebări de rutină despre starea ta de sănătate, despre dietă, chestii plicticoase de genul ăsta. Apoi trecem la partea palpitantă.

Lucky nu-i zâmbeşte. Îşi vâră mâinile în buzunare, prefăcându-se calmă. Dar tot şovăie.

— Du-te cu ea dacă vrei slujba asta, Lucky. Sau poţi pleca.

Nu o să plece. Ştiu deja asta. Teama şi disperarea îi dau târcoale ca nişte nori întunecaţi. Mai aruncă o ultimă privire peste umăr şi dă din cap aprobator.

— Bine.

O privesc cum iese, o urmăresc pe monitoare până când ajunge în studioul unde va începe transformarea ei. Mă trezesc întrebându-mă: oare cât de mult o pot forţa? Câtă rezistenţă îmi va opune? Dacă-i pot exploata teama, dacă pot duce jocul ăsta la un nivel nou sau dacă voi fi satisfăcut când îi voi afla secretele.

E clar că va face aproape orice pentru bani, în ciuda încercării ei neconvingătoare de a stabili limite. Totodată am senzaţia că limitele ei au fost deja puse la încercare.

Dar nu-mi imaginez că doar atâta poate Lucky, aşa că am de gând să-i cer mult mai mult.

Şi să mă ia naiba dacă asta nu-mi face sufletul negru să palpite!

6

Luminile, camera...

Lucky

O urmez pe doamna plinuţă cu *clipboard*-ul ei şi cu zâmbetul ghiduş pe un coridor cenuşiu şi întunecat. Camerele pe lângă care trecem sunt toate goale, dar numai din tapetul şi lampadarele scumpe îmi dau seama că s-au cbeltuit o grămadă de bani pe apartamentul ăsta.

Clayton a spart un munte de bani pe renovarea Casei de Vacanţă, acum câţiva ani, în încercarea de a atrage clienţi din LA şi Frisco, dar n-a ieşit atât de elegantă ca locul ăsta. Apartamentul de faţă e aur pur în comparaţie cu eforturile lui Clay de a placa vila cu nichel. Parchetul luceşte sub tălpile mele, iar în camere văd draperii grele, care par scumpe.

— Vrei să mănânci ceva în timp ce completăm formularele?

Întrebarea Fionnellei mă readuce la realitate. Cu mâna pe clanţa uşii din capătul holului, şi, mignonă cum este ea, ridică privirea spre mine.

O clipă, mă întreb ce caută femeia asta, care-mi inspiră ceva matern, într-un asemenea loc. Apoi îmi dau seama. Sunt sigură că nu e aici pentru că e bună la suflet. E plătită, aşa cum sper şi eu să fiu. Şi cu bani poţi cumpăra cam orice. Chiar şi iertarea temporară de la moarte. Eu ar trebui să ştiu cum. Că doar asta încerc şi eu să fac.

— Am un meniu, vrei să te uiţi pe el? insistă ea. Nu e foarte bogat, dar ai din ce să alegi.

Zgomotele din stomac îmi reamintesce că n-am mâncat nimic de la prânz, când înfulecasem o jumătate de burrito.

— Dacă nu deranjez, da, mulţumesc.

Zâmbeşte şi mai larg şi deschide uşa.

— Nu deranjezi deloc, iubito. În plus, face parte din misiunea mea să te ajut să mai pui un pic de carne pe oasele astea.

Misiune. Jur că am auzit cuvântul ăsta în ultima săptămână de mai multe ori decât în toată viaţa mea. E adevărat, m-am şi gândit la el, mai ales când am interacţionat trecător cu Quinn Blackwood.

N-am fost în stare să mi-l scot din minte, deşi am retrăit întâlnirea noastră cu prudenţă, din simplul motiv că mă dă peste cap, mental şi trupeşte, într-un fel care mă sperie de moarte.

Mai alarmantă a fost însă dezamăgirea că n-am fost chemată azi în biroul lui Sully şi n-am mai fost trimisă la etaj. O privire lungă a unui poliţist, pe drum, mi-a reamintit de ce riscul de a fi descoperită mi-ar putea distruge scutul protector pe care am reuşit să mi-l asigur.

Intru în încăpere şi mă opresc brusc. Nu înţelesesem că din echipă mai fac parte şi alţi oameni, în afară de Fionnella. Alţi trei oameni din câte-un colţ al camerei se întorc şi se uită la mine, iar eu nu-mi pot stăpâni un tremur visceral.

— Dă-mi voie să fac prezentările. Ea e Wendy, asistenta mea, zice Fionnella, arătând spre femeia aşezată la o masă plină cu articole de lenjerie.

În spatele ei sunt trei standuri cu haine. Wendy dă din cap şi se întoarce la treaba ei.

În mod evident, nu e la fel de vorbăreaţă ca şefa ei.

— Monstrul de-acolo care mânuieşte camera e Todd.

Îi zâmbeşte unui tip înalt şi slăbănog, cu părul de un blond-murdar, din colţul îndepărtat al camerei. El îmi face cu mâna, dar îşi îndreaptă atenţia din nou spre camera foarte scumpă de care se ocupă. În spaţiul lui de lucru sunt tot felul de echipamente de iluminat, reflectoare şi trei lămpi mari cu picior.

— Doar pune la punct aparatura. Nu vei lucra cu el sau cu Wendy până când nu te aranjăm un pic.

Îmi desprind privirea de la Todd şi dau cu ochii de o femeie în costum cu taior, care se apropie cu o mutră serioasă şi-mi întinde mâna.

— Şi aceasta e dr. Allen. Ea se va ocupa de analizele tale de sânge şi de alte câteva lucruri. O s-o las să-ţi explice, după ce mănânci ceva.

Dau mâna cu femeia aceasta, care apoi dispare în spatele unui paravan. Fionnella îmi zâmbeşte încurajator.

— Ai meniul la îndemână, Wendy?

Wendy se ridică fără să răspundă şi-mi întinde un meniu greu, cum se găsesc în restaurantele de fiţe, doar că mai mic. Se retrage la fel de discret, dar nu înainte de a mă privi cu o expresie pe care o cunosc prea bine dintotdeauna.

Dispreţ.

O las în plata Domnului, cu băţul ei din fund cu tot. O persoană în minus care se interesează de viaţa mea înseamnă o persoană mai puţin pentru care să-mi fac griji în privinţa expunerii mele.

Fionnella îmi arată un birou cu două scaune, în partea ei de cameră. Mă îndrept într-acolo, întrebându-mă din nou cine e bărbatul din spatele camerei video.

Omul fără nume.

Mă uit în jurul meu, prin această cameră care, probabil, în proiectul original a fost o mică sală de bal. Pereţii, la fel ca restul apartamentului, sunt frumos ornamentaţi, iar pe tavan sunt modele elaborate, care, sunt sigură, n-au fost realizate în serie undeva prin Taiwan.

Vizavi de Todd, la o oarecare distanţă, două uşi franţuzeşti dau spre o terasă frumos luminată. Nu trebuie să fiu specialistă în imobiliare ca să-mi dau seama că astfel de apartamente de lux cu terasă din Manhattan costă milioane de dolari.

În acest moment, încăperea e împărţită în patru spaţii. Ultimul spaţiu e neocupat, dar văd ceva ce seamănă cu o masă portabilă

de masaj şi câteva coşuri cu produse cosmetice. Mai e şi o masă de machiaj, cu scaun.

— Pe Angela o s-o cunoşti mai târziu. Ea o să te ajute cu machiajul.

Dau din cap şi iau loc în faţa biroului Fionnellei. Ea face un gest încurajator spre meniu, iar eu îl deschid. Încep imediat să salivez şi vreau să arăt cu degetul spre primul lucru pe care-l văd, ceea ce se întâmplă să fie un triplu cheeseburger cu cartofi prăjiţi. Îmi înghit saliva şi mă chinui să citesc toată lista.

Paste cu prosciutto în sos de vin alb.

Vită şi ravioli umplute cu spanac.

Antricot cu salată Cobb.

Stomacul mi se frământă dureros de nerăbdare.

— O să iau burgerul cu cartofi prăjiţi, te rog.

Fionnella surâde.

— Altceva?

— Suc?

Se uită la trupul meu.

— Ce zici mai bine de un *milkshake*? Dacă-ţi place *milkshake*-ul, desigur.

Cu greu mă abţin să-i spun că mi-aş da ambele degete mici pentru un *milkshake* de banane.

— Bine. De banane. Mulţumesc.

Dă mulţumită din cap şi ia un telefon subţire de pe birou. Transmite comanda mea, pe un ton ferm.

— Va sosi în zece minute. Acum hai să-ncepem.

Îşi pune *clipboard*-ul în faţă şi mă săgetează cu o privire mai puţin maternă.

— Te avertizez, e-n interesul tău să fii cât se poate de sinceră. Tot ce spui va fi strict confidenţial, dar şefului nu-i prea plac mincinoşii. OK?

Aş vrea să tuşesc ca să scap de nodul de spaimă din gât. Dar m-aş da de gol. Aşa că dau din cap. Asta o mulţumeşte, aşa că devine din nou bună şi amabilă maică stareţă. Îşi deschide pixul.

— Am datele tale de contact, dar nu ai o adresă permanentă?

— Nu, deocamdată n-am.

— Bine. În scopul acestei slujbe, asta va fi adresa ta. Ai ceva împotrivă?

Aş vrea s-o întreb de ce mă-ntreabă. Nu sunt în situaţia în care plătesc taxe sau îmi fac un CV. Dar privirea ei îmi spune că vrea un răspuns, aşa că dau din nou aprobator din cap.

— Grozav! spune, măsurându-mă iute cu privirea. Nu te supăra că te-ntreb, asta e greutatea ta obişnuită?

— Nu.

— Poţi să-mi spui câte kilograme ai slăbit în ultima vreme?

— Ăăă, vreo zece.

Dă din cap gânditoare.

— Şi motivul e unul medical? Te droghezi sau ceva de genul ăsta?

— Nu mă droghez, nu.

Face o pauză.

— Să fiu mai clară. O să-ţi facem un program alimentar sănătos. Există ceva care te împiedică să revii la greutatea normală dacă mănânci cum trebuie?

— Nu.

Zâmbeşte şi scrie ceva pe *clipboard*.

— Faci sport în mod regulat?

Îmi reprim un râs isteric. Sigur, fac sport regulat dacă un maraton de-a lungul ţării ca să-mi salvez viaţa poate fi socotit sport.

— Mă menţin în formă, mă eschivez eu.

— Perfect. De mâine îţi va fi desemnat un instructor sportiv.

Mă încrunt şi-mi amintesc că voiam să-l întreb pe Bărbatul-cu-voce-distorsionată despre programul de lucru.

— Mâine trebuie să merg la lucru.

Fionnella ridică din sprânceană.

— O să vorbesc cu şeful. Sunt sigură că putem aranja nişte lucruri.

Mai mâzgăleşte ceva şi bifează câteva căsuţe, apoi dă pagina.

— Eşti activă din punct de vedere sexual?

— Da.

— Când ai făcut ultima oară sex? Acum câteva săptămâni sau luni?

Chipul asudat al lui Ridge îmi apare în fața ochilor și-mi stăpânesc un fior.

— Ăăă, săptămâni, zic eu.

Vocea nu este atât de fermă cât aș vrea, ceea ce-mi atrage o privire ciudată din partea Fionnellei.

— Dr. Allen va intra în detalii când veți sta de vorbă, totuși spune-mi: iei anticoncepționale?

— Nu.

Nu știu dacă asta-i convine sau nu, pentru că expresia ei este neutră. Mai bifează o căsuță.

— Ai făcut vreodată clismă?

— *Ce să fac?*

— Înțeleg că nu. Va trebui să faci o dată pe săptămână.

— De ce?

— Pentru scenele anale, răspunde ea fără să clipească.

Mă holbez la ea, incapabilă să vorbesc. Se holbează și ea la mine. În spatele meu, cineva își drege glasul. Tresar și întorc capul spre un tip îmbrăcat ca un bucătar, care ține o tavă cu mâncare.

— Ah, grozav, mulțumesc, Georg.

Georg dă din cap și-mi așază tava în față. Aroma burgerului mă învăluie și aproape că înghit în sec. Fionnella zâmbește și mai larg.

— Haide, mănâncă!

Nu sunt sigură că mai vreau să mănânc în timp ce discut despre colonul meu și despre sex anal, dar foamea nu iartă pe nimeni. Iau burgerul și mușc serios din el. Fionnella zâmbește de parcă ar fi rezolvat de una singură problema foametei mondiale. Așteaptă să înghit înainte de a reveni la notițele ei.

— Deci ești de acord cu asta, da?

Iau un cartof prăjit.

— Doare?

Ridică din umeri.

— Mi s-a spus că e un mic disconfort, dar nu cred că trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

— Bine.

Mai iau o înghiţitură de mâncare. Prima sorbitură din *shake*-ul divin mă face să suspin de plăcere.

— E bun, nu-i aşa? spune Fionnella zâmbind şi arătând spre farfuria mea.

— Incredibil de bun, mormăi eu luând încă o înghiţitură.

— OK. Aproape am terminat. Ai vreun piercing, înăuntru sau afară?

Scutur din cap.

— Ai vreo jucărie favorită?

— Jucărie?

— Jucării sexuale. Şeful are câteva, desigur, dar ai voie să vii cu una sau două de-ale tale.

— A... nu, n-am nicio preferinţă.

— Te pricepi la felaţia profundă sau crezi că ai nevoie de instructaj?

Aproape că mă înec şi simt cum stomacul mi se zvârcoleşte. Nu-mi dau seama dacă e din cauza conversaţiei sau pentru că am mâncat prea repede. Presupun că din ambele motive.

— Eu... ăăă...

Fionnella lasă pixul jos.

— Şefului nu-i place să vomiţi. Va trebui să ştii cum să-l iei în gură pe tot aşa cum trebuie. Te putem învăţa să-ţi relaxezi gâtul ca să eviţi vomitatul. Eşti de acord cu asta?

— Pot să... refuz acest act?

— Nu, răspunde ea ferm, apoi se hotărăşte şi-şi notează ceva.

Senzaţia că trăiesc o fantezie ciudată revine. Dau gata repede burgerul şi cartofii. Dacă e să mă trezesc din vreo halucinaţie, aş prefera s-o fac după ce am savurat cea mai bună mâncare din viaţa

mea. Ridic privirea din farfuria goală şi mă uit la Fionnella, care-şi reciteşte notiţele.

— Eu am cam terminat. O să plec să discut cu şeful şi să stabilim când începi toaletarea şi exerciţiile fizice, iar în timpul ăsta tu o să vorbeşti cu dr. Allen.

Mă conduce la dr. Allen, apoi pleacă. Doctoriţa îmi face semn să mă aşez pe un scaun.

— Ia loc. O să-ncerc să nu te reţin prea mult, spune ea repede.

Am senzaţia că se străduieşte să se poarte cât se poate de profesionist, fără să-şi dezvăluie adevăratele sentimente. Într-un top al amabilităţii, o plasez pe locul al treilea, după Fionnella şi Todd. Doar că mai am de vorbit şi cu tipul cu camera, aşa că mai bine aş fi rezervată cu opiniile...

— Fionnella ţi-a pus câteva întrebări despre activitatea sexuală, dar acum urmează să aprofundăm subiectul...

Fără scuze. Fără amabilităţi. La obiect.

Întreaga operaţiune decurge atât de calm, încât mă întreb cât de des Bărbatul-cu-voce-distorsionată organizează astfel de reprezentaţii sexuale de un milion de dolari.

Nu-mi pasă. Nu mă interesează decât banii. Îmi vând trupul ca să-mi recâştig viaţa şi e un schimb care mi se pare rezonabil.

— Ai avut vreo boală cu transmitere sexuală sau suspectezi că ai una acum?

Tresar şi scutur din cap.

— Nu. Niciodată.

Folosirea prezervativelor era regula numărul unu la Casa de Vacanţă. Unul dintre puţinele lucruri în privinţa cărora Clayton avea dreptate. Deşi presupun că achiziţionarea lor era mai ieftină decât facturile medicale sau, şi mai rău, decât să ai o fată valoroasă în incapacitate de muncă.

— Crezi că e posibil să fii gravidă?

— Nu.

— Trebuie să iei anticoncepţionale. Şeful preferă Depo-Provera. E rapid. E noninvaziv — faci o injecţie în braţ, iar efectele secundare sunt minime.

Îmi întinde un fluturaş cu informaţii despre anticoncepţionale.

— Citeşte-l diseară. Mâine faci injecţia, în afara cazului în care ai contraindicaţii.

Bag fluturaşul în buzunar.

— Te învineţeşti uşor?

Inima mi-o ia la trap şi preţiosul burger şi cartofii prăjiţi sunt pe cale să-mi vină înapoi.

— De ce mă-ntrebi aşa ceva?

Dr. Allen nici nu clipeşte.

— Pe cameră se văd imperfecţiunile pielii, chiar cu machiaj. Trebuie să ştiu dacă-ţi trebuie o cremă care să-ţi vindece mai repede vânătăile.

O explicaţie perfect raţională. Într-o lume cu susu-n jos.

— Cred că sunt normală în privinţa vânătăilor.

Ea îşi notează ceva. Restul întrebărilor sunt la fel de obişnuite cât poate fi analizarea trecutului meu sexual. Apoi mă roagă să mă dezbrac şi să mă întind pe pat pentru un examen intern.

Fionnella se întoarce după ce mi se ia sânge şi revenim în spaţiul ei de lucru. Îmi întinde un telefon nou-nouţ. E elegant şi pare scump.

— Şeful vrea să-l ţii deschis tot timpul.

Mă priveşte fix în ochi.

— Nu poate fi urmărit, iar în agendă ai numărul meu. De acum înainte, pe mine mă suni dacă ai întrebări legate de această slujbă.

Mă uit la telefon.

— Asta înseamnă că n-o să mai vorbesc cu... şeful până când...

— Da.

Ceva din mine se crispează.

— Şi când va fi asta?

— În funcţie de cum merg dieta şi exerciţiile fizice, peste o săptămână, maximum zece zile.

Nodul din gât e şi mai mare. Mă încrunt în sinea mea.

— Corect. OK.

— Trebuie să-mi mai spui programul de lucru, apoi eşti liberă să pleci.

I-l spun, iar ea se strâmbă.

— Mi s-a spus că ai programul mai flexibil. Avem multe de făcut.

În marea schemă a existenţei mele de rahat, aleg să nu mă simt ofensată.

— Trebuie să muncesc.

Nu spun mai multe. Mă priveşte din nou fix în ochi şi dă din cap după un minut.

— OK.

Face un gest care vrea să însemne *dă-mi voie să te conduc la ieşire*. Chiar înainte să ajungem la uşă, îmi aduc aminte de rucsac.

— Trebuie să-mi iau lucrurile din încăperea unde se află camera.

Ea dă aprobator din cap şi se întoarce în livingul imens şi pustiu. Pentru că am mai fost aici de două ori, ştiu unde este camera de interviuri fără să mai am nevoie de instrucţiuni. Intru, mă aplec să-mi iau bagajul de pe jos şi mă ridic. Camera are un bec roşu aprins, de parcă ar fi încă în funcţiune.

Ezit, apoi mă apropii.

Nu ştiu exact ce forţă mă impulsionează, dar ceva din interiorul meu vrea să mai audă acea voce încă o dată. Mă aplec şi mă uit în obiectiv. Deschid gura, dar nu-mi găsesc cuvintele, astfel încât să nu par o cretină desăvârşită pentru că vorbesc cu o cameră de luat vederi. După un minut, mă ridic. Dar tot nu pot părăsi camera.

— Lucky!

Sar până la tavan când aud vocea pe care încă o am în minte.

— Mai eşti acolo?

Nu-mi răspunde. Iritarea şi stânjeneala se luptă în mine. Sigur că e acolo. Când simt că degetele mă dor, mă uit în jos şi constat că strâng cu putere în mâini noul meu telefon. Îl flutur spre cameră.

— Mulţumesc pentru ăsta.

— Cu plăcere.

Ar trebui să plec. Mi-am terminat treburile aici deocamdată. E timpul să mă întorc în iadul meu.

— Voiai să mă auzi, Lucky? întreabă el cu acea voce de robot care mă fascinează într-un mod ciudat.

Îmi frământ mintea să-mi amintesc ce voiam să-i spun mai devreme.

— Da, m-am gândit la... un nume pentru tine.

— Da?

Cum poate o voce distorsionată să fie atât de calmă, atât de sexy?

— Q. Mi-ar plăcea să-ți spun Q.

Nu răspunde imediat. Încep să mă simt ca o idioată.

— Q. Ești sigură?

Ridic din umeri.

— Nu chiar, dar e singura literă care mi se pare că nu sună nici pretențios, nici absurd. Dacă nu-ți convine...

Poate că mă înșel, dar mi se pare că aproape-l pufnește râsul când zice:

— Mai spune o dată.

Da, clar sunt o idioată. Stânjenită, mi se pune un nod în gât.

— Q.

— Mulțumesc, Lucky. Q mi se potrivește perfect. Bravo!

Bravo? Nu știu prea bine ce înseamnă asta, dar nu pot ignora impulsul amețitor pe care-l simt în mine.

— Bine.

— La revedere, Lucky.

Îi ascult comanda. Becul roșu se stinge.

Ies din încăpere.

7

Motor!

Marţi dimineaţă la prima oră încep să-mi pun în aplicare planurile modificate. Axel, partenerul meu de afaceri, despre care aş putea spune că-mi este şi prieten, nici nu clipeşte când aude ce-i cer. Aşa funcţionează relaţia noastră. În trecut, ne-am făcut unul altuia astfel de servicii. Şi el îmi va cere aceeaşi favoare în viitorul apropiat, iar eu îl voi ajuta, fără să-i pun întrebări.

Avem grijă să păstrăm echilibrul. Dezechilibrul nu ni se potriveşte niciunuia.

După ce mă asigur că obstacolele vor fi înlăturate, îi scriu un e-mail asistentei mele, cu cea de-a doua mea rugăminte. O privesc prin geamul despărţitor al biroului meu. Ea înalţă privirea, dă din cap şi ridică telefonul.

Mulţumit, acopăr geamul şi mă holbez la e-mailul din inbox.

Maxwell.

Îl deschid fără să dezactivez butonul de notificare. E aceeaşi somaţie pe care am primit-o toată săptămâna. Cină la conacul din Upper West Side, în care am crescut.

Îi răspund că sunt de acord. El deschide e-mailul imediat şi aproape că-i văd mutra înfumurată în timp ce citeşte ce i-am scris.

Îmi ia un minut ca să mă împotrivesc dorinţei de a ceda vidului din interiorul meu. Asta îmi face tatăl meu. De când îl ştiu, tata a avut acest efect asupra mea. Cu mult înainte de moartea mamei. Cu mult înainte să ştiu unde şi când îmi va veni sfârşitul, am ştiut că şi el este responsabil pentru întunericul din sufletul meu.

Trecerea timpului n-a făcut altceva decât să-mi confirme şi să-mi întărească această convingere. Desigur, aş fi putut înceta s-o

mai alimentez. Terapia şi pastilele m-ar fi ajutat dacă aş fi vrut. Dacă n-aş fi lăsat-o pe Adriana Nathanson să-mi aplice terapia ei suplimentară, îngenunchind şi sugându-mi scula, când ar fi trebuit să aibă grijă de sănătatea mea mintală.

Dar eu sunt Quinn Blackwood. Bogat. Îndreptăţit. Un ticălos fără remuşcări care doreşte să moară. Am acceptat asta acum multă vreme. Nu intenţionez să mă schimb. Nici pentru mine. Nici pentru altcineva.

Oftez şi iau primul dosar de pe birou — un complex de apartamente pe o plajă reamenajată din Miami care e aproape gata. După ce se termină lucrările, voi vinde fiecare apartament cu cel puţin trei milioane jumate. Şi mai mulţi bani adăugaţi la averea impresionantă a familiei Blackwood.

Iau telefonul şi apăs cifra zece pe apelare rapidă.

— Quinn, tocmai mă pregăteam să vin.

— Trebuie să anulăm prânzul, Ash, îi spun eu şefului echipei de contracte şi planificare.

— Ah, bine. Dar trebuie să terminăm cu afacerea de la Denver. Consorţiul începe să se agite că tot amânăm.

— Blackwood finanţează 70% din proiect. Lasă-i să aştepte!

El oftează.

— Mă plăteşti să-ţi dau sfaturi, deci uite unul: dacă n-ai un motiv serios să amâni, hai să încheiem afacerea. Animozităţile de dragul animozităţilor au poate farmecul lor pe moment, dar pe termen lung nu fac altceva decât să complice inutil situaţia. Dacă tatăl tău ar fi aici, ar spune acelaşi lucru.

Apăs pe butonul difuzorului şi pun telefonul la loc în suport. Nu răspund până când nu-l aud cum se foieşte agitat.

— Ash?

— Da.

— Eşti concediat.

Închid telefonul. Peste zece minute bate cineva la uşă. Cu cinci minute mai târziu decât anticipam. Poate a făcut un ocol pe la toaletă, să-şi schimbe chiloţii murdari.

— Intră, spun fără să ridic glasul.

Ash Langston intră, palid la față, cu mâinile deja întinse.

— Uite, Quinn, nu vreau să ameninț sau — inspiră adânc — să dau afară oameni ca să mă distrez. Încercam să simplific lucrurile, să-mi fac treaba pentru care m-ai angajat.

— Și crezi că sunt irațional pentru că amân afacerea din Denver.

Îl privesc apropiindu-se de biroul meu.

— Nu, nu irațional. Doar... uite, îmi pare rău. Dacă vrei să așteptăm, așteptăm. Tu ești șeful.

Nu-i răspund. Privirea îmi cade pe ceasul vechi de argint de pe birou, care măsoară în tăcere trecerea timpului.

Vreau s-o văd din nou. Vreau să fiu sigur că scânteia e reală.

Ash încearcă să-și păstreze calmul în fața mea, dar e terminat. Fac pariu că vede cum datoriile de un sfert de milion de dolari la jocuri de noroc îl copleșesc. Sau poate că transpiră când se gândește că poate pierde mansarda din Soho, unde-și ține amanta.

— Știi că doi dintre membrii consorțiului fac sex cu minore? Sau că șeful a mușamalizat patru acuzații de violență domestică aduse de soția sa în ultimii doi ani?

Se oprește în loc și rămâne cu gura căscată.

— Nu! Iisuse, habar n-aveam, Quinn, îți jur. Am făcut toate cercetările preliminare, am apelat la firma de investigații la care apelăm de obicei.

Ridic din umeri.

— S-au priceput să-și șteargă urmele, dar eu sunt mai bun.

Ash dă din cap.

— Mmm... desigur. O să trag de timp cât vrei tu. Sau putem anula contractul. Sunt sigur că putem găsi o portiță care să ne protejeze. Apoi îi dăm în judecată.

— Nu. De consorțiu mă ocup eu.

Se-nverzește la față, de parc-ar fi gata să vomite. Pe tâmplă i se scurg stropi de transpirație.

— Quinn, te implor. Gemenii mei vor să meargă la Yale. Mi-am reipotecat casa ca să le plătesc taxele de studii. Nu-mi pot pierde slujba. Mai dă-mi o şansă.

Desigur, minte. Şi-a reipotecat casa ca să-şi plătească amanta. Soţia lui plăteşte taxele de studii ale copiilor, cu banii din moştenirea ei.

Mă ridic şi dau ocol biroului, apoi mă aşez pe el.

— Vrei să-ţi salvezi slujba?

— *Da!*

— Atunci spune-mi care sunt primele cinci proprietăţi pe care a pus tata ochii. Proiectele lui de suflet.

Ash pare tensionat.

— Dar... n-ai preluat tu portofoliul?

Îi zâmbesc scurt.

— Ştiu că te sună o dată pe săptămână să verifice la ce contracte lucrăm. Primele cinci. Am nevoie de numele lor.

Mi-am înăsprit glasul. Văd cum înghite-n sec, speriat.

— Ăăăă... sunt două în Boston... Blackwood One şi Blackwood Two, proiectul cu apartamente din Miami, ferma de cai din Montana pe care mama ta vitregă a insistat s-o cumpere anul trecut şi o clădire în care funcţionează orchesta filarmonică de juniori din Philly.

De ferma de cai nu ştiam, dar de celelalte, da, sunt exact cele pe care le bănuiam. Ridic piciorul peste birou şi-mi încrucişez braţele.

— Câţi bani am dat asociaţiilor caritabile anul trecut, Ash?

— Nu am cifrele exacte, dar le pot verifica.

— Fă-mi o estimare.

— Ăăă... undeva aproape de un sfert de miliard.

— Cât am recuperat din scutirile de taxe?

Un alt val de transpiraţie i se scurge pe faţă.

— Tot.

Dau din cap.

— Uite cum poţi să-ţi păstrezi slujba, Ash. Până azi la ora cinci, vreau un contract beton, gata de semnat, şi un comunicat de presă.

— Ăăă... sigur, doar să-mi dai detaliile.

Mă ridic în picioare.

— O să le ai pe e-mail până te-ntorci în birou. Nu mă dezamăgi, Ash!

— N-o să te dezamăgesc. Mulțumesc, domnule.

Se strecoară afară, iar eu mă întorc la birou. Mă uit imediat la ceas. Unu fără un sfert. Mă străbate un fior ușor. Trimit e-mailul pe care l-am pregătit pentru Ash înainte de a-l suna. Mai rezolv câteva probleme de afaceri, apoi îmi sună interfonul. Las pixul jos.

— Las-o să intre!

Primul obiect care apare e căruciorul de argint dăruit tuturor membrilor consiliului director al companiei Blackwood Estate, acum doi ani, de Crăciun. Mă uit dincolo de el când ușa se deschide larg. Ea intră puțin șovăitoare, dar își ascunde stânjeneala privind în jur.

Ochii ei verzi îmi întâlnesc privirea. Înghite în sec. Tensiunea din stomac îmi transmite că nu am reușit să-mi închipui efectul pe care-l are fata asta asupra mea. Sau eu asupra ei. Se uită la mine câteva secunde, după care se îndreaptă spre masa de douăsprezece persoane aflată în cealaltă parte a biroului meu.

O urmăresc cu privirea, îi observ părul prins, gâtul fragil, formele rotunde. Silueta ei plăpândă îmi atrage atenția când trece pe lângă biroul meu, împingând căruciorul. Ținuta ei ștearsă mă lasă să-i observ sânii ce se leagănă ușor și să-i privesc pentru prima oară picioarele superbe. Sunt frumos modelate, cu mușchi fermi și glezne delicate pe care de-abia aștept să le ating. Simțurile mi se trezesc la viață când mă gândesc ce pradă decadentă va fi atunci când îmi va cădea în mâini.

Dacă aș fi studiat-o astfel vineri, m-aș fi dat de gol, dar aici, în intimitatea biroului meu, îmi permit.

Fără să spună nimic, ajunge la masă și începe să aranjeze farfuriile cu mișcări precise. Îi privesc din nou trupul și scula mi se-ntărește. Deși fata e cam slabă, este desăvârșit proporționată.

Sau, mai simplu spus, e perfecţiunea întruchipată, îmbrăcată în haine şterse, de muncă.

La naiba, şi mâinile îi sunt atât de delicate!

Mă ridic şi mă întorc în faţa biroului. Ea se apleacă şi pune pe masă ultimele farfurii, acoperite.

— Se obişnuieşte să saluţi când intri într-o încăpere în care se află cineva, murmur eu.

Ea încremeneşte, se întoarce şi apucă mânerul căruciorului. Ochii ni se întâlnesc o clipă, apoi ea se uită în altă parte.

— De obicei nu sunt atât de nepoliticoasă.

— Dar?

Se strâmbă scurt.

— *Chef*... el m-a învăţat cum îţi plac lucrurile.

— Sincer, mă-ndoiesc că are habar cum îmi plac mie lucrurile. Dar, te rog, luminează-mă.

Mă priveşte în ochi o secundă, apoi îşi ia ochii de la mine. Aş vrea să mă simt iritat. Dar ştiu ce vede când se uită în ochii mei. Ştiu ce vede toată lumea. Aşa că o las în pace.

— Nu-ţi place să ţi se vorbească. Nu-ţi place zăngănitul tacâmurilor. Şi-ţi place ca farfuriile să fie aşezate în unghiuri precise.

— Doamne, şoptesc eu. Probabil că-ţi imaginezi că sunt un ciudat...?

Ridic din sprânceană.

— Elly, spune ea, cu o voce puţin răguşită.

— Spune-mi, Elly, ţi se pare că sunt un ciudat?

Începe să respire precipitat. Sunetul e slab, înăbuşit în ultimul moment; mă priveşte din nou în ochi. I-am acordat permisiunea mea, iar ea îşi ia răgazul ca să mă studieze. Roşeaţa din obraji e dovada că-i place ceea ce vede.

Simt cum mi se scoală scula. Îmi încrucişez gleznele, ceea ce-i atrage atenţia. Ochii ei larg deschişi zăbovesc asupra zonei mele intime. Apoi clipeşte şi îşi fereşte din nou privirea.

— Ăăă... nu, nu eşti un ciudat.

— Mulţumesc.

Mă îndrept de spate şi mă apropii de masă. Degetele ei strâng şi mai tare căruciorul, dar nu se dă la o parte. Ajung lângă ea şi inspir lent.

Fără parfum. Fără şampon şi cosmetice scumpe. Doar săpun ieftin. Totuşi vreau să-i sfâşii uniforma de pe trup, s-o întind goală pe masă şi s-o devorez pe ea în locul mâncării.

Probabil că-mi sesizează intenţiile. Face câţiva paşi într-o parte, trăgând căruciorul în spatele ei. Îşi continuă retragerea, iar eu, care-mi trăgeam scaunul, mă opresc brusc.

— Unde te duci?

De data asta ne privim ochi în ochi, iar ea zăboveşte cu privirea asupra mea mai mult de o clipă.

— Înapoi în restaurant.

— Nu. O să aştepţi până când termin. Apoi o să strângi. Nu pot să suport mirosul care rămâne după ce mănânc.

Pare captivă între revoltă şi capitulare.

— E vreo problemă, Elly?

Clatină din cap.

— Nu. Dar nu vreau ca *chef* să creadă că pierd vremea.

— Ai acest obicei?

Se încruntă, jignită, apoi face un efort şi îşi revine.

— Sigur că nu. Dar e un pic... temperamental.

— Serios?

Ea se strâmbă.

— Te rog să nu-i spui că am zis asta.

— Nu-i spun. O să fie micul nostru secret. Lasă căruciorul şi vino-ncoace, Elly.

Mă duc în celălalt capăt al mesei şi aştept. Se mişcă lent, dar se supune. Când ajunge lângă mine, trag un scaun.

— Ia loc.

Îşi dă capul pe spate şi observ acel sâmbure de revoltă pe care l-am surprins în ochii lui Lucky. Dar foarte repede secretele şi teama sting focul rebel. Îşi lasă capul în jos şi se aşază.

— Ai mâncat?

Cunosc răspunsul, dar aştept să-mi răspundă ea.

— Da.

— Mai vrei ceva?

Ea clatină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Mă aşez la locul meu şi îndepărtez capacul de pe prima farfurie. Şi apoi, în linişte, dau gata un chateaubriand excelent.

8

Tranziția

— *Ți-ai pierdut mințile? Fir-ar a naibii de treabă!*

Îi întind calm haina lui Felix, majordomul cărunt și imperturbabil al tatei, îmi scutur stropii de ploaie din păr și-mi îndrept manșetele mânecilor.

— Bună seara, tată. Cum a fost călătoria la Albany?

— Răspunde-mi, băiete!

— Dacă mi-am pierdut mințile? Știm amândoi că e foarte probabil ca răspunsul la întrebarea asta să fie da. Din nefericire, după zece ani de terapie, dr. Nathanson n-a găsit încă un diagnostic clar. Poate c-ar trebui s-o invităm pe la noi, să discutăm problema la o farfurie de brânzeturi și la un pahar cu vin?

Se repede spre mine, un metru nouăzeci de pură genetică Blackwood. Rămân relaxat, deși sângele îmi fierbe de nerăbdare. Se oprește la vreo zece pași distanță de mine. Sunt dezamăgit.

— Pentru tine totul e o glumă, fiule?

Îmi vine să râd, dar mă abțin într-o secundă.

— Nu glumesc niciodată în privința vinului. Sau a brânzeturilor.

La 51 de ani, Maxwell Blackwood e în floarea vârstei, ca un adevărat Blackwood. E cea de-a patra generație dintr-un șir lung de bărbați Blackwood puternici, transformați de la zero în membrii elitei din New York. Scurta, dar ilustra sa carieră militară a adăugat un strop de tărie de caracter farmecului lui înnăscut. Ceea ce Maxwell Blackwood nu poate obține cu un surâs capătă cu o mână de fier. Asta-l face unul dintre cei mai respectați și temuți oameni din țară.

Stăm față-n față pe un coridor lat al conacului. Felix păstrează o distanță discretă. Deceniile petrecute în slujba familiei mele l-au

făcut imun la confruntări ca aceasta. Mă uit urât la tata. Cămaşa lui de un alb imaculat arată că tocmai s-a întors de la unul dintre numeroasele evenimente care-i solicită prezenţa zilele astea.

Cu mâinile înfipte în şoldurile zvelte, cu ochii îngustaţi, mai închişi la culoare ca ai mei, mă priveşte cu o mânie explozivă.

— Fir-ar să fie, ai dat sau nu proiectul meu de locuinţe din Miami unei asociaţii caritabile pentru oameni fără adăpost?

Maxwell înjură rar. Deci două înjurături în două fraze diferite sunt o adevărată realizare.

— Ah... chestia aia. Campania trimestrială de caritate începe peste câteva săptămâni. M-am gândit să le-o luăm înainte.

Pe tâmplă i se zbate o venă.

— Proiectul ăla valorează 80 de milioane de dolari. Nu te-ai gândit să discuţi cu mine, înainte să vii cu un nenorocit de comunicat de presă prin care să anunţi donaţia?

Îmi strecor mâinile în buzunare înainte să vadă cum strâng pumnii.

— Sincer, nu.

E mânios şi nu-i vine să creadă. Dă să se-ndepărteze, dar se răsuceşte aproape instantaneu, arătând cu degetul spre mine.

— O să anulezi contractul mâine, Quinn. O să mai dai un comunicat de presă în care o să declari că ai făcut o greşeală. Dă-le altceva dacă trebuie, dar n-o să le dai de pomană proiectul din Miami.

— Aş putea, dar cum ai fi privit, tată? Donaţia a fost făcută în numele tău, din partea unei companii care-ţi poartă numele. Gândeşte-te ce *ruşinos* ar fi.

— *Futu-i Dumnezeul mă-sii*, tu te faci de ruşine, ticălosule!

Ridică mâna şi-şi deschide cu o smucitură primul buton al fracului. Mă legăn pe tălpi.

— Mulţumesc. Acum, hai să trecem la adevăratul motiv pentru care sunt aici sau vrei să plec şi să-ţi ignor din nou telefoanele?

— Ce mama dracului e cu tine?

Aproape că mă simt tentat să-i spun. Cât poate fi de obtuz? Dar apoi îmi amintesc că aroganța e unul dintre marile defecte ale celor din familia Blackwood. Așa că ridic din umeri.

— Am nevoie de un răspuns, ce mama naibii. Dacă dai din umeri nu e suficient, fiule.

Scrâșnesc din dinți și încerc să-mi stăpânesc valul de furie satanică ce mă cuprinde de câte ori îmi spune *fiule*.

— Dacă spui tu.

Ne privim din nou războinic. Felix își drege glasul.

— Domnule Quinn, pot să vă aduc ceva de băut?

— Ar fi nemaipomenit, răspund fără să-mi iau privirea de la tata. Mai ai vreun strop din sticla aia de Macallan '46 ascuns pe undeva, bătrâne?

— Desigur. Imediat, domnule. Pentru dumneavoastră la fel, domnule Blackwood?

Tata se uită urât la Felix, apoi se întoarce și se îndepărtează.

— Nu, se răstește el. Quinn, o să terminăm discuția asta la mine-n birou.

Dau din cap înspre Felix și-l urmez relaxat pe tata. La jumătatea drumului, aud zgomot de tocuri în spatele meu.

Nu mă întorc. Mirosul vag de Coco Mademoiselle e suficient să-i anunțe prezența. Niște mâini calde îmi alunecă pe umăr și mi se opresc pe ceafă. La un moment dat în timp, i-a intrat în cap că-i aparțin și că mă poate atinge atunci când nu ne vede nimeni.

— Mi s-a părut mie că ești tu, Quinn, îmi murmură ea la ureche. Nimeni nu-l scoate mai tare din minți pe Max decât tine.

— Ești sigură? întreb eu accentuând cuvintele.

Râde răgușit, forțat.

— Ei bine, n-o să te mint. Sunt momente în care și eu îl enervez la culme pe Max.

— O să fii amabilă și o să mă scutești de detalii, firește.

Râde din nou și vine în fața mea, astfel încât nu mai văd portretele numeroaselor generații ale familiei Blackwoods ce umplu pereții.

O face fără să-și ia mâna de pe ceafa mea, blocându-mi complet vederea. O măsor din cap până-n picioare.

Poartă un kimono cu modele aurii. Decolteul adânc și talia accentuată îi scot în evidență nurii remarcabili.

Fostă agentă de bursă, Delilah Blackwood, înaltă și voluptuoasă, s-a ridicat din sărăcie și a devenit un adversar periculos, în zece ani sau ceva mai mult. E uluitor de frumoasă, cu un păr drept și negru ca pana corbului care-i ajunge până la talie. Bretonul filat care aproape că-i atinge genele și buzele mereu date cu ruj purpuriu te fac să-ți fie greu să-ți iei privirea de la ea când intră în încăpere.

O tratez după cum merită, și o privesc admirativ, după care îi susțin privirea rezervat, însă mai puțin ostil, în timp ce ea se joacă în continuare în părul meu.

— Desigur. Știu că urăști detaliile.

Îmi zâmbește amețitor, dar eu nu-i zâmbesc. În cele din urmă, renunță la orice încercare de a juca rolul de stăpână imperturbabilă a casei. În spatele ei, amândoi îl auzim pe tata care se plimbă prin birou. Înjură din nou și pașii i se aud din ce în ce mai tare. Delilah se apropie și, sub pretextul că mă sărută de bun venit, îmi șoptește la ureche:

— Mi-a fost dor de tine, scumpule. La Albany a fost ca-n iad fără tine.

— Dar tu nu înflorești cel mai frumos în iad, draga mea mamă vitregă? Cred că i-ai pus pe servitori să alerge ca la curse ca să-ți facă sejurul în iad mai interesant.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii ei cenușii scapără sinistru, dezvăluind-o pe adevărata Delilah Frost. Dacă dai la o parte luciul și ștaiful, vezi o pisică de cartier în forma ei cea mai pură, gata să zgârie cu ghearele ei poleite și să țină cu orice preț în ele tot ce-i aparține. Setea ei neostoită de putere a făcut-o să pescuiască la 25 de ani cel mai mare pește din New York.

Dar mai poftește și la alte lucruri, cum ar fi sexul dur și periculos. Cu cât mai dur, cu atât mai bine. Exact ce nu primea de la

Blackwood senior — iar chestia asta a avut grijă să mi-o spună foarte clar de la bun început.

— N-am toată noaptea la dispoziţie, Quinn. Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să-mi arăţi vreun strop de respect...? Ah, Lilah, credeam că te-ai culcat deja.

Delilah se roteşte pe papucii cu tocuri subţiri, cu un zâmbet drăgăstos şi liniştitor, *de nevastă*, pe buze.

— Mă duceam să mă culc când am auzit discuţia voastră. Apoi mi-am adus aminte că ai spus că va trece Quinn pe aici. Mi s-a părut politicos să-l salut.

Maxwell se relaxează o fracţiune de secundă şi-şi încolăceşte braţul peste mijlocul soţiei sale. La 35 de ani, Delilah are vârsta perfectă ca să nu atragă chicotelile răutăcioase care vin la pachet cu astfel de relaţii, cu bărbaţi puternici şi bogaţi. De asemenea, şi-a creat o reputaţie care le transmite celor care n-o cunosc că poate fi aproape iertată pentru că se crede egala tatei.

Dar nu e.

Această ultimă treaptă de acceptare, greu de obţinut, este cea care o face să se uite la mine cu o dorinţă care bate la ochi şi care-ar fi aproape distractivă, dacă n-ar exista un adevăr simplu şi crud.

E doamna Maxwell Blackwood. Dar titlul acesta nu-i aparţine. L-a luat cu forţa şi este de neiertat.

— Măcar mai e cineva pe-aici care preţuieşte bunele maniere, se răsteşte Maxwell cu ochii mijiţi, iar soţia lui mă priveşte fix.

Îmi vâjâie capul, din ce în ce mai puternic, cu fiecare bătaie a inimii.

— Va trebui să mă accepţi aşa cum sunt, tată. Sunt cam mare să mă mai baţi la fund.

Mormăie, apoi îşi mângâie liniştitor soţia, care-i pune mâna pe piept. Delilah oftează.

— Voi doi mă obosiţi cu ciondăneala voastră permanentă. Iubitule, cred c-ar trebui să-ţi iei ceva de băut; lasă-mă să vorbesc cu Quinn un minut.

Maxwell dă să clatine din cap. Delilah se postează în faţa lui, atrăgându-i atenţia:

— Max! Pleacă!

Furia îndreptată împotriva mea s-a calmat. Tata se duce înapoi în biroul lui şi trânteşte uşa. Delilah se întoarce rapid spre mine, cu o privire înverşunată şi hotărâtă.

— Vreau să ne vedem. Săptămâna asta.

— Nu. Spune-mi de ce vrea să discute cu mine.

— Mai întâi promite-mi că te-ntâlneşti cu mine.

Îi întorc spatele şi pornesc pe coridor.

— Du-te dracului, Delilah!

Vine repede după mine.

— Să nu-mi vorbeşti aşa! îmi şuieră ea.

— O să vorbesc cu tine cum dracului vreau eu.

Vine lângă mine şi-mi pune o mână pe braţ. Sunt pe punctul de a mă smuci când îl văd pe Felix apropiindu-se, ducând o tavă de argint veritabil cu un singur pahar pe ea. Delilah se desprinde de mine fără niciun strop de remuşcare.

Iau paharul şi dau pe gât dintr-o sorbitură whisky-ul de 10 000 de dolari. Pot să jur că-l văd pe Felix tresărind când pun paharul la loc pe tavă.

— Mulţumesc, bătrâne.

— Întotdeauna, o plăcere, domnule.

— Spune-i tatei că a intervenit ceva, bine?

Felix deschide gura. Delilah nu-l lasă să vorbească.

— Pe bune, Quinn. Chiar trebuie să fii aşa dificil? Te-ai obosit să vii până aici. O să-i întorci spatele din nou?

În ochi i se aprinde un mic foc pe care aş vrea să-l aţâţ, dar nu aici, în această casă, unde am atâtea amintiri şi unde lucrurile riscă să-mi scape de sub control.

— Spune-i să-mi trimită un e-mail sau zi-mi tu despre ce e vorba.

Delilah se uită la Felix:

— Asta e tot, mulțumim.

Bătrânul se retrage, dând scurt din cap.

— Vorbesc serios, Quinn, șoptește ea amenințător. *Trebuie* să te văd. Au trecut luni întregi...

— Și data trecută când m-ai rugat frumos, ți-am făcut pe plac. Mi se pare mie, sau îmi ești datoare?

Înghite în sec.

— Chestia aia... n-a fost același lucru.

Mă strânge tare de braț.

— Te rog, iubitule. Nu mai pot.

Îi ignor rugămintea și fac un semn spre birou.

— Ce dracului vrea? Nu te mai întreb încă o dată.

Flutură nerăbdătoare din mână la întrebarea mea.

— Ceva legat de program și de campanie.

Mă blochez o secundă.

— Ce e cu campania? Se gândește să nu candideze?

Ea se încruntă.

— Nu, dimpotrivă. Pentru că ai jucat un rol important data trecută, vrea să se consulte cu tine în câteva privințe. Își dorește să treacă mai repede la fapte, nimic altceva. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să vorbim despre noi...

Oftez ușor și las cuvintele lui Delilah fără răspuns. Planurile mele rămân neschimbate, indiferent de decizia pe care o va lua Maxwell, deci e foarte convenabil ce aflu. Credeam că voia să discute despre afacerile de la Blackwood Estate, deși nu mai joacă un rol activ în companie. Acum știu de ce m-a chemat, și rotițele din capul meu încep din nou să se învârtă.

— Quinn? insistă Delilah.

Las deoparte analiza amănunțită a planurilor mele și o privesc în ochi. Își trece limba peste buza de jos, umedă și lucioasă în lumina de pe coridor. Îi pun o mână pe braț.

— Bine. O să te caut peste câteva zile. Poți să reziști până atunci?

Pe chip i se citesc ușurarea și triumful. Îmi zâmbește ațâțător.

— Mă descurc. Sper.

Dau să mă întorc în birou. Ea mă strânge tare de braţ.

— O să... De data asta vreau să fim doar tu şi cu mine.

O ating uşor pe vârful nasului.

— Nu eşti în poziţia de a pune condiţii, Delilah. Primeşti ce sunt dispus să-ţi ofer. Sau nu primeşti nimic. Crezi c-o să fie vreo problemă?

Se încruntă şi se desprinde de braţul meu.

— Nu ştiu de ce-ţi tolerez chestiile astea, Quinn.

Îi ating cu degetul buzele bosumflate.

— Hai, scuteşte-mă de rolul de femeie jignită, bine? Ştim amândoi că te prefaci. Iar acum, du-te la culcare. Te sun eu.

Plec fără să privesc înapoi. Ştiu că încă se uită după mine, pentru că nu-i aud paşii îndepărtându-se. Intru în biroul tatei fără să bat la uşă. Îl găsesc stând în picioare la fereastră, cu privirea pierdută în bezna şi luminiţele nopţii din Central Park. Când se întoarce, văd că ţine în mână un pahar de cristal, asemănător cu cel din care am băut şi eu.

Furia nu i-a dispărut din ochi, dar îmi dau seama că încearcă să se stăpânească. S-o folosească în avantajul lui.

— Putem să discutăm ca doi adulţi despre motivul pentru care te-am chemat aici?

Închid uşa în urma mea, îmi bag mâinile în buzunare şi mă plimb până în mijlocul încăperii.

— Fără doar şi poate, *tată*. Poate c-ar fi cazul să renunţăm la discuţie şi să te felicit direct?

Pare de-a dreptul surprins. Îi zâmbesc, dar nu-i întind mâna. De-asta mi-am băgat mâinile în buzunare. Mi-ar fi prea greu să-l ating pe tata.

— Delilah mi-a dat vestea cea bună. Mi-a mai spus că vrei să discutăm despre program?

— Da, aşa e.

Ridic din umeri relaxat şi receptiv.

— Nicio problemă. Pune-l pe şeful tău de campanie să ia legătura cu asistenta mea. Sunt sigur c-o scoatem noi la capăt cumva.

Rămâne cu gura căscată. Apoi dă scurt din cap.

— Îţi mulţumesc, fiule. Credeam că şi de data asta va trebui să mă lupt cu tine. Dar să ştii că tot nu sunt încântat de chestia cu Miami...

— Afacerea cu Miami e încheiată deja. Nu am ce să mai fac. Vrei să par slab şi nehotărât? îl necăjesc eu.

Furia i se vede pe chip, dar farmecul seducător al puterii o estompează.

— Bine. Dar vreau toată atenţia ta când o să am nevoie de tine, în timpul campaniei.

Mă uit peste umărul lui, la un zgârie-nori din depărtare.

— Fireşte. E ceva important pentru tine. Pot să-nţeleg, mint eu.

Se opreşte un moment. Apoi spune:

— Mulţumesc, fiule.

Îl privesc în ochi şi vorbele îmi ies cu uşurinţă din gură.

— N-ai pentru ce. Cel de-al doilea mandat al tău ca guvernator al New Yorkului va fi memorabil pentru numele Blackwood. O să am eu grijă de asta.

Oftează de uşurare, iar eu plec, trecând pe lângă portretele numeroaselor generaţii din familia Blackwood, atârnate pe hol. Primul datează de pe vremea navei Mayflower[2]. Încetinesc pasul şi privesc tabloul care-l reprezintă pe Ichabod Blackwood. Avea aceeaşi mândrie şi aceeaşi aroganţă pe care le văd şi pe chipul tatei. Zâmbesc spre portret, acceptând privirea severă şi dojenitoare a lui Ichabod.

— Uită-te bine, bătrâne. Trenul ăsta n-o să se mai întoarcă niciodată în staţie. Linia ta genealogică se va sfârşi cu mine.

Salut portretul şi ies din casa tatălui meu.

---

2 Corabie care a adus, în anul 1620, primii englezi care au traversat oceanul şi au venit în America. (*N. t.*)

9

Rezervare anulată

Lucky

Când cotesc pe strada pe care se află motelul în care stau, merg în aceeaşi poziţie pe care o am în ultimul timp — privirea în pământ şi umerii strânşi —, aşa că nu observ agitaţia până când nu ajung la faţa locului.

— Ce mama naibii vrei să spui, cum adică trebuie să plec? îl întreabă pe manager un turist pe jumătate dezbrăcat.

— Nu ştiu cum să-ţi mai explic, domnule. Ministerul Sănătăţii zice că trebuie să-nchid imediat, deci da, tu şi toţi clienţii de aici trebuie să vă faceţi bagajele şi să vă căraţi. Inspectorul se-ntoarce într-o oră. Cu lacăte.

Simt un gol în stomac. Picioarele îmi paralizează în parcarea asimetrică, încercând să pricep ce se întâmplă.

— Rahat! Stau în haznaua asta de ani întregi pentru că angajatorul meu e prea zgârcit ca să-mi ofere cazare într-un motel mai bun când vin aici cu afaceri. Sunt mai mult decât familiarizat cu şobolanii din fiecare cameră. Deci ce anume s-a schimbat? Şi de când dă Ministerul Sănătăţii oamenii afară?

Managerul ridică din umeri.

— Să mor dacă ştiu. Uite, eu sunt doar managerul, OK? Urmez ordinele de sus, ca şi tine, deci nu mă mai bate la cap.

— La naiba! Şi eu ce fac acum?

— Dracu' să mă ia, nu ştiu, găseşti un alt loc şi iei *factură* de acolo!

— Du-te naibii! Vreau toţi banii înapoi, prietene, şi vreau compensaţii financiare pentru inconvenientul ăsta. Altfel nu plec nicăieri.

Managerul se scarpină pe burta umflată de bere.

— Nu-ţi pot returna decât 75% din suma plătită pentru cazare, pentru restul sejurului. Va trebui să dai în judecată compania hotelieră dacă vrei să obţii mai mult.

— Îţi baţi joc de mine?

Clientul devine din ce în ce mai roşu la faţă. Managerul, care nu pare deloc deranjat de mulţimea de turişti nemulţumiţi, ridică din umeri.

— Nu. Tot ce ţi-am zis e scris acolo, cu litere mici. N-ai decât să citeşti. Prezintă-te cu chitanţa rezervării când pleci şi o să primeşti ce ţi se cuvine.

Apoi face un pas înapoi şi se adresează mulţimii:

— Asta e tot, oameni buni. Nu uitaţi, tipii cu lacătele vor fi aici peste o oră. Dacă nu plecaţi de bunăvoie, veţi fi daţi afară.

— Da, numai să-ndrăzneşti, să vezi ce te dau în judecată!

O clientă, o femeie în vârstă, cu părul vopsit în şuviţe roz, ridică un deget artritic spre manager.

— Eu îmi fac doar datoria, dar n-ai decât să-ncerci, cucoană, rânjeşte el.

Alţi câţiva clienţi vociferează furioşi, dar managerul îi expediază. Aştept până când începe să se îndrepte către biroul lui, apoi o iau la fugă de lângă Toyota Corolla buşită după care mă adăpostisem.

— Mă scuzaţi, domnule?

Se opreşte şi mă priveşte peste umăr.

— Da?

— Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte...

— Sigur că te ţin minte.

Mă măsoară din priviri. Îmi acopăr trupul cu rucsacul. El observă gestul meu şi pare dezgustat.

— Ce vrei?

— Ţi-am plătit 200 de dolari azi-dimineaţă. Pentru cazare până la finalul săptămânii.

— Da. Şi?

Strâng şi mai tare de breteaua rucsacului şi-mi implor karma să mă ajute.

— Eu... desigur, de vreme ce nu mai pot rămâne aici, am nevoie să-mi înapoiezi banii.

Mă măsoară iarăşi din priviri, de data asta mai lent, mai vulgar. Un zâmbet pe care l-am zărit de prea multe ori ca să-mi mai pese i se întinde pe mutra rotofeie.

— Fireşte, dulceaţă. Cum am zis, adu-mi actele şi te rezolv.

Nodul îmi urcă în gât.

— Ştii bine că nu am niciun act.

Vocea îmi tremură şi mă dispreţuiesc pentru asta. Se strâmbă, prefăcându-se că regretă situaţia.

— Ah, îmi pare rău. N-ai acte, nu putem rambursa nimic. Politica firmei.

De furie, îmi înghit nodul din gât. Aş vrea să sar pe el, să-i înlătur cu unghiile satisfacţia de pe faţă, dar mă străduiesc să-mi păstrez calmul. Mai ales pentru că sunt prea mulţi oameni de faţă, care ar putea înregistra scena cu telefoanele mobile dacă fac vreo prostie. Dar şi pentru că nu vreau să-l ating pe rahatul ăsta din faţa mea. Vremurile când îi lăsam pe bărbaţii de genul ăsta să se apropie de mine s-au terminat. În fine... *aproape* că s-au terminat.

— Uite ce e, te rog să arăţi un pic de... milă.

Cuvintele mi se opresc pe limbă. Faptul că sunt nevoită să-l implor pe rahatul ăsta să-mi dea înapoi banii care-mi aparţin îmi provoacă o arsură în capul pieptului. Se apropie, fixându-şi privirea pe mâinile mele încrucişate peste sâni.

— Pot fi milos, dulceață. Vino la mine-n birou și-o să-ți arăt ce poate face Bătrânul Urs pentru tine.

Zâmbește. Întinde mâna spre mine. Fac un pas înapoi — ideea ca tipul ăsta să mă atingă mă umple de scârbă. Dar mai ales pentru că am chef să-i trag un genunchi între picioare Bătrânului Urs dolofan. El îmi interpretează corect gestul.

— Deci nu-ți vrei banii înapoi, să-nțeleg.

Face cu mâna spre stația de metrou Union Turnpike, de unde tocmai am ieșit.

— Acolo e un loc de cazare pentru persoanele fără adăpost. Sau poți să i-o sugi vreunui vagabond ca să te lase să stai în vila lui de carton.

Râde și îmi întoarce spatele spunând:

— Oricum ar fi, dulceață, *situația* ta nu mă privește.

Dispare după colț, în biroul lui, și simt că-mi dau lacrimile. Nici nu clipesc. Pentru că, la naiba, lacrimile nu-mi sunt acum de niciun folos. Dar, Dumnezeule, îmi vine să mor! Aș vrea să găsesc cât mai repede un cotlon întunecat în care să plâng până nu mai am lacrimi. Îmi vine să-mi dau pumni pentru că am căzut în capcana pe care singură mi-am întins-o. Merg cu greu spre camera mea de motel. Rucsacul meu mare e în același loc în care l-am lăsat de dimineață. Cel puțin nenorocitul n-a dat buzna aici și nu s-a servit și din celelalte lucruri ale mele.

Mă așez pe pat și mă holbez la peretele urât până când vederea mi se încețoșează. Lacrimile îmi curg pe obraji, împotriva voinței mele. Învinsă, mă lungesc pe spate și suspin atât de tare, încât aș putea trezi și morții.

Plâng până când nu mai am lacrimi. Reușesc cu greu să mă ridic și mă duc la baie, îmi suflu nasul în hârtie igienică aspră și mă spăl pe față. Dau cu ochii de reflexia mea și tresar dezgustată. Am fața umflată și părul de pe tâmple îmi e ud de lacrimi. Îmi desprind privirea din oglindă, mai iau hârtie igienică și-mi șterg lacrimile.

Arunc hârtia în gunoi. Ratez. N-o ridic. E un fel de a spune cosmosului *să se ducă dracului* pentru că mi-a adus atâtea nenorociri pe cap.

Mă întorc în cameră și aud un bip. Inima mi-o ia la trap și paralizez de spaimă, dar apoi îmi amintesc că am telefon nou. În haosul creat de faptul că am ajuns dintr-odată pe străzi, am uitat de întâlnirea pe care o aveam cu Fionnella și cu echipa ei în apartamentul din Midtown.

Mai sunt două ore până atunci, dar, după cum am descoperit în ultimele două zile, Fionnella e obsedată de punctualitate. Azi la prânz am primit un mesaj cu meniul, ca să aleg ce vreau să mănânc. În jumătate de oră mi-au sosit același burger și aceiași cartofi prăjiți. Tocmai îi devoram, când Sully a dat de mine și mi-a adus la cunoștință noile mele îndatoriri de serviciu.

Aproape că m-am înecat cu un prețios dumicat de mâncare când mi-a zis că cele două fete care au făcut intoxicație alimentară săptămâna trecută și-au dat demisia și că, până când vor fi înlocuite, voi lucra în restaurantul angajaților. Ca și cum asta n-ar fi fost destul de intimidant, m-a anunțat calm că prima mea sarcină va fi să-i servesc prânzul lui Quinn Blackwood, în biroul lui.

O emoție diferită mă străbate când scot telefonul din geantă.

Ce s-a întâmplat în biroul lui Quinn încă mi se pare suprarealist. După un scurt schimb de replici avut în timp ce-i puneam masa, bărbatul de-abia a mai scos câteva cuvinte. A fost cu siguranță o experiență ciudată să stau la masa lui, să-l urmăresc cum mănâncă. Dar nu atât de ciudat încât să mă facă să dau bir cu fugiții. Ci mai degrabă fascinant, uluitor. Un soi de ciudățenie care-mi făcea inima să tresalte în piept.

Faptul că l-am privit m-a lăsat fără cuvinte, astfel încât chiar m-am bucurat când el a preferat să nu mai poarte nicio conversație. Dar asta nu înseamnă c-am și încremenit. L-am tot studiat, deși n-am mai avut curajul să mă uit în ochii lui — o făcusem de două ori și era mai mult decât suficient. Mai ales că, de fiecare dată, senzația

că alunec extrem de repede spre un final întunecat, dar binecuvântat, m-a lăsat fără suflu.

Când încercările mele jalnice de a nu mă mai holba la el mi-au reuşit, l-am simţit privindu-mă, scrutându-mă cu ochii aceia pătrunzători şi lipsiţi de suflet.

Gâfâi şi tremur când îmi amintesc de ochii aceia.

Doamne...

Cineva bate cu putere în uşă. Tresar şi răspund cu voce răguşită:

— Ce este?

— E timpul să te cari, cucoană!

Bag telefonul în buzunarul de la spate şi alung gândurile la Quinn Blackwood. Îmi prind repede părul la loc şi mi-l îndes sub şapca de baseball, îmi iau lucrurile şi deschid uşa.

Managerul rânjeşte la mine, flancat de doi tipi masivi, îmbrăcaţi cu haine închise la culoare. Nu au insigne cu care să se legitimeze. De fapt, seamănă mai degrabă cu nişte tâlhari de pe stradă sau cu nişte bodyguarzi decât cu nişte oficiali ai Ministerului Sănătăţii, dar ce naiba ştiu eu? Mă strecor pe lângă ei, cobor iute scările şi traversez parcarea, evitând privirile celorlalţi clienţi care eliberează camerele.

Las capul în jos şi alerg spre metrou.

Încă sunt îngrozită de internet, de aceea primul lucru pe care l-am făcut după ce Fionnella mi-a dat telefonul a fost să dezactivez serviciul Wi-Fi, chiar dacă ea m-a asigurat că nu am cum să fiu găsită. Dacă Clayton a găsit pe cineva tocmai în Alaska, mă poate găsi şi pe mine aici. Ştiu precis. Dar asta nu înseamnă că o să-i fac misiunea uşoară.

Geanta îmi atârnă greu în mână şi gândul că am ajuns în stradă începe să mă obsedeze. Mă gândesc să cer cuiva să mă îndrume spre adăpost, dar până şi eu ştiu că nu poţi rezerva un loc într-un adăpost doar pentru a-ţi depozita bagajele. Şi cum nu mai am bani aproape deloc, n-am nicio speranţă că o să-mi găsesc un loc unde să înnoptez. Haznaua plină de şobolani din care am plecat costa 45

de dolari pe noapte. Singura variantă e să-mi iau bagajul cu mine la întâlnire, după care o să văd eu ce-o să fac.

Ajung cu aproape o oră mai devreme. Mă opresc sub un copac din parcul aflat la câteva străzi distanță de apartament și mă așez pe iarbă. Ca să nu atrag atenția, mă prefac că mă uit pe telefon. Timpul trece greu și mi-e din ce în ce mai foame.

Stomacul meu știe că va primi de mâncare și are tupeul să fie nerăbdător. Când chiorăie și se crispează încă o dată, las telefonul deoparte și scotocesc în rucsacul mic. Am ascuns în el acum o săptămână un baton de ciocolată pentru situații de urgență și aproape că suspin de ușurare când dau de el.

Fug cât pot de Clayton Getty. Tocmai am fost dată afară din haznaua aceea costisitoare. Stau într-un parc, așteptând să mă prezint în fața unei echipe de necunoscuți dintr-un apartament nenorocit, ca să-ncep să mă pregătesc să mă prostituez în fața camerei de filmat, cu un bărbat pe care nu-l cunosc, în schimbul sumei de un milion de dolari.

Presupun că merit batonul de ciocolată pentru situații de urgență.

10

Prima dublă

Lucky

Ajung la apartament la şase şi jumătate, aşa cum am stabilit. Portarul în uniformă îmi deschide uşa fără să-mi pună statutul la îndoială şi cheamă liftul. Îl privesc în ochi când îi mulţumesc în şoaptă şi răsuflu uşurată după ce uşile se închid. Liniştită, îmi scot şapca de pe cap şi-o bag în rucsac. Mă simt cuprinsă din nou de un val de emoţii când ies din lift şi o găsesc pe Fionnella aşteptându-mă, fără *clipboard*. Pentru prima oară, nu e deloc veselă.

— Iată-te. Trebuie să trecem repede la treabă. Şeful vrea să tragem primele cadre diseară.

— Cadre?

Dă din cap şi-şi potriveşte pasul cu al meu când ajung în dreptul ei.

— Da. Todd nu poate începe până nu eşti pregătită cum trebuie.

Mă conduce pe coridor în camera mare, direct în zona rezervată toaletării. Mă prezintă Angelei, cosmeticiana care nu era aici luni şi ieri, când l-am cunoscut pe instructorul sportiv. Femeia — micuţă, cu un ciuf de păr castaniu — îmi face semn să vin în secţiunea ei şi trage draperia.

— Vă las să vă vedeţi de treabă. Trebuie să alegem şi lenjeria.

Fionnella se opreşte când privirea îi aterizează pe bagajul meu. Ridică din nou ochii, dar nu rosteşte întrebarea care o macină.

— Ai apucat să mănânci?

— Nu.

— OK, o să-ţi aduc ceva când termini cu epilatul. Poţi să mănânci în timp ce te coafează.

Mulţumită de programul ei, dă din cap şi iese.

Îmi las lucrurile într-un colţ şi mă întorc. Angela se zgâieşte la mine. Nu-mi dau seama dacă mă analizează din motive profesionale sau din curiozitate personală.

— Faţa ta, scumpo, spune ea în cele din urmă. Eşti umflată doar acum sau e vorba de altceva?

Mă îmbujorez. Cu toată această situaţie tulbure căreia trebuia să-i fac faţă, am uitat de criza acută de plâns. Îmi şterg ruşinată obrajii.

— Doar cum.

— Grozav. Asta mă ajută mult. OK, dezbracă-te, pune-ţi halatul alb pe tine şi urcă-te pe pat. Ţi-ai mai făcut vreodată o epilare braziliană?

Clatin din cap în timp ce-mi scot cizmele.

— Dar albire anală?

— Nici.

— Depinde cum eşti pigmentată acolo jos, poate nu va fi nevoie de albire, dar pregăteşte-te şi pentru eventualitatea asta.

Se duce la masa de lucru şi porneşte un aparat care arată ca un set pentru fondue, dar fără turnuleţ. Îmi dau hainele jos, îmi trag halatul pe mine şi mă întind pe masa de masaj. Ea se întoarce cu un castronaş pe care-l aşază lângă pat. În contextul larg al obstacolelor pe care trebuie să le înfrunt, sunt oarecum şocată că am emoţii la gândul că o să-mi smulgă cineva părul de pe păsărică. Dar e clar că emoţiile se văd cu ochiul liber, pentru că Angela îmi pune o mână pe genunchi.

— Relaxează-te, scumpo. Prima oară e dureros, n-o să te mint, dar dacă stai încordată e şi mai rău. O să mă mişc cât se poate de repede.

Mă pufneşte râsul, nu mă pot abţine. Sună ciudat chiar şi pentru urechile mele.

— Îmi cer scuze. Totul e un pic... suprarealist.

Dă din cap ca şi cum ar înţelege perfect. Poate chiar înţelege. Mă întreb cât de des face asta pentru... şeful.

Q.

Chiar l-am botezat aşa? Şi ce a vrut să spună mai exact cu acel *bravo*?

Îmi concentrez din nou vârtejul de gânduri la încăperea aceasta şi la ceea ce mi se întâmplă în zonele intime. Inspir lent şi profund şi mă străduiesc să mă destind.

Douăzeci de minute mai târziu, sunt membră cu drepturi depline a clubului brazilian, cu şocul şi lacrimile de durere aferente.

Din fericire, trec testul cu albirea anală, şi sunt aproape isterică de bucurie. Apoi Angela îmi spune să mă ridic de pe pat şi să mă duc la chiuvetă, să mă spele pe cap.

Atingerea fermă a degetelor ei în timp ce-mi spală părul cu un şampon care miroase divin mă face să nu mă mai gândesc la usturimea dintre picioare. Şi, graţie soluţiei hipoalergenice miraculoase pe care mi-a pulverizat-o acolo jos, durerea aproape că a dispărut până când mă aşez în faţa oglinzii, cu cina în poală: fettuccini, pâine cu usturoi şi parmezan.

Föhnul mă încălzeşte din exterior şi mâncarea fierbinte alungă fiorul rece dinlăuntrul meu. Când termin cu amândouă, mă simt cât de cât în stare să gândesc fără să mă simt disperată.

Trebuie să-mi găsesc un loc unde să înnoptez. Asta e prioritatea mea după ce scap de-aici. Fionnella are un laptop, dar dacă i-l cer o să-şi pună prea multe întrebări. Întorc problema pe toate feţele în timp ce Angela mă piaptănă şi mă tunde.

Îmi dau seama că n-am altă variantă decât să mă întorc în Queens şi să-mi încerc norocul la adăpostul pentru oamenii străzii. Ridic privirea exact când Angela îmi tapează părul pentru ultima oară.

— Gata. Am terminatul cu părul.

Mă uit în oglindă şi casc ochii de uimire. Părul meu a fost mereu ondulat de la natură, dar Angela a accentuat buclele şi le-a aranjat astfel încât şuviţele blonde şi cele caramel să se răsucească una în jurul alteia, într-un joc fascinant. Nu se mai văd vârfuri tocite; şi, nu ştiu ce produse a folosit, dar părul meu arată strălucitor şi sănătos, şi-mi lasă faţa liberă. Câteva fete de la Casa de Vacanţă au încercat deseori să imite stilul ăsta, dar o coafură perfectă ca asta n-am văzut decât în reviste.

Ridic privirea şi-i întâlnesc ochii în oglindă.

— Mulţumesc, murmur eu.

Nu pot fi mai entuziasmată de-atât, deşi mi-aş dori să mă simt fericită pentru că părul meu arată superb. Din păcate, nu pot uita care este scopul acestei transformări.

Şedinţa de machiaj este şi mai spectaculoasă decât cea de coafat, deşi nuanţele folosite sunt pastelate. De-abia îmi recunosc chipul când termină. Dintr-odată am nişte pometi remarcabili şi ochii mei sunt două fântâni verzi imense şi adânci. Încă mă holbez la mine însămi, când Fionnella intră în cameră.

— Perfect, eşti gata la timp.

Zâmbeşte din nou, deşi pare cam tensionată. Angela dispare ca să strângă şi o lasă pe Fionnella să-i aprecieze opera. Îmi atinge buclele şi exclamă încântată.

— Hai să te pregătim pentru şedinţa foto.

Mă urmăreşte cu privirea când îmi iau lucrurile. Când mă întorc, arată din cap spre rucsacul meu mare.

— Parcă ai vrea să pleci undeva. Ţi-ai schimbat cumva adresa?

Trebuie să fiu foarte atentă ce-i răspund.

— Eu... da, dar încă nu ştiu care va fi noua mea adresă.

Dintr-odată, ochii nu-i mai sunt surâzători.

— Ai vreo problemă de care trebuie să aflu, Lucky? mă întreabă ea la obiect.

Strâng mai tare rucsacul în mâini şi mă hotărăsc să fiu sinceră.

— La motelul în care stăteam s-a făcut un... raid.

Își țuguie buzele.

— Droguri?

Clatin repede din cap, deși n-o pot împiedica să-și formeze propria opinie. Adresa motelului meu e mâzgălită pe unul dintre *clipboard*-urile ei. Știe în ce parte a orașului locuiesc. Mai bine zis, locuiam.

— Nu, altceva... o problemă cu paraziții. În orice caz, n-am avut timp să-mi caut alt loc, pentru că a trebuit să vin aici.

Adevărul spus pe jumătate îmi iese din gură mai ușor decât mă așteptam. Mă săgetează cu o privire tăioasă.

— N-o să terminăm aici decât peste câteva ore bune. Știi asta, nu-i așa? Asta înseamnă că n-o să ai cum să-ți cauți alt loc până aproape de miezul nopții.

Confirm dând din cap.

— O să fiu în regulă, zic.

Bătăile nebunești ale inimii țin să mă contrazică. Fionnella îmi întoarce spatele fără să-mi răspundă, iar eu habar nu am dacă replica mea i-a fost sau nu pe plac. Ne îndreptăm spre spațiul de lucru al lui Wendy. Eu sunt tot îmbrăcată în halat.

— Lasă-ți lucrurile aici.

Arată spre locul din spatele biroului.

— Mă duc să văd dacă Todd e gata.

Dar nu se duce spre locul lui Todd. Părăsește camera timp de cinci minute și, când se întoarce, e toată numai zâmbet. Inspectează lenjeria de pe masă câteva secunde, apoi ia un set de culoare verde-închis.

— Ăsta mai întâi.

Spre surprinderea mea, e un set simplu, cu un sutien și boxeri de dantelă. Având în vedere natura activității la care am consimțit, mă așteptam la ceva mai obraznic. Oarecum ușurată, mă retrag în spatele draperiilor și mă îmbrac cu lenjeria, având grijă să nu-mi stric coafura. Mătasea îmi atinge cald și moale pielea și-mi îngădui s-o mângâi o secundă, înainte de a ieși de după paravan.

— Minunat, ţi-am nimerit măsura.

Îşi ia *clipboard*-ul şi bifează o căsuţă, apoi face semn cu capul în direcţia lui Todd. În timp ce ne îndreptăm spre el, luminile se estompează şi observ pentru prima oară spaţiul împărţit în trei scene diferite.

Una seamănă cu fereastra unui apartament sau a unui dormitor. Un şezlong elegant, de catifea, e aşezat lângă draperiile scumpe, legate cu frânghii. Decorul e stilat, desăvârşit, dar în centrul atenţiei este, evident, şezlongul.

Celelalte două cadre au acelaşi design — unul cu un pat cu aşternuturi foarte sexy mototolite, celălalt o imitaţie reuşită a unei băi în negru şi auriu. Todd ridică privirea de la aparatul pe care-l are în mână şi arată spre şezlong.

— O să-ncepem aici.

Simt cum mă copleşesc emoţiile.

— Ce... ce trebuie să fac?

— Lasă-te pe spate. Încearcă să nu exagerezi când pozezi. Şi uită-te direct în cameră.

Repet paşii şi dau din cap.

— Bine.

Urc pe podium şi mă îndrept spre şezlong. Lumina reflectorului îndreptat spre scenă e caldă, dar nu deranjantă. Mă aşez, pun mâinile pe scaun şi mă trag în spate pe catifeaua moale. Mi se pare natural să mă întind pe o parte şi să-mi strâng picioarele sub mine, aşa că asta fac. Am grijă să nu-mi stric prea tare coafura, dându-mi părul pe spate şi sprijinindu-mă de colţ. Primul flash mă orbeşte şi tresar.

— Scuze!

— E-n regulă, dar încearcă să nu mai închizi ochii.

Inspir şi mă uit fix în obiectiv. Todd trage câteva cadre, apropiindu-se din ce în ce mai mult. După cinci minute, schimbă camera. Asta nu are nevoie de blitz, aşa că mă relaxez un pic.

Privesc în obiectiv şi-mi aduc aminte dintr-odată de altă cameră, dintr-o altă încăpere aflată pe acelaşi coridor, şi de prima probă în

care a trebuit să joc. Ceva zvâcneşte în mine — fierbinte şi presant. Încerc să nu mă mişc; amintirea devine şi mai clară.

Convinge-mă că meriţi un futai! Convinge-mă că meriţi să mor *pentru tine!*

Vocea distorsionată este atât de limpede în mintea mea, încât simt că mă aflu din nou în acea încăpere, supunându-mă comenzilor care-mi dezvăluie nişte fantezii pe care nu ştiam că le am în mine.

— Hai să mai încercăm şi altă poză.

Mă ridic lent în capul oaselor, cu gândul tot la cealaltă încăpere, şi mă duc în mijlocul platoului. Rămân în picioare pe podea şi-mi apropii genunchii. Cu mâinile pe lângă corp, îmi cobor încet nasul în piept şi cascada de păr mi se revarsă pe lângă obraz, mângâindu-l uşor. Când ridic privirea şi mă uit în cameră o altă voce dintr-o altă încăpere mi se strecoară în minte.

Spune-mi, Elly, ţi se pare că sunt un ciudat?

O să fie micul nostru secret...

Vino-ncoace, Elly.

Ia loc.

Senzaţia de căldură din capul pieptului se intensifică. Inspir şi expir tremurând. Genunchii mei vor să se depărteze. Mă împotrivesc, mă lupt cu furnicăturile din ce în ce mai puternice dintre picioare. Todd urcă din nou pe scenă, venind mai aproape. Picioarele mele alunecă în direcţii opuse pe parchetul neted, dar genunchii îmi rămân lipiţi.

Vocea gravă şi răguşită mi se învârte continuu în cap, iar ochii lui hipnotici şi lipsiţi de suflet mă privesc din spatele camerei foto care tot înaintează.

Vino-ncoace, Elly.

Ia loc.

Elly...

Elly.

— Cred că am terminat aici. Hai să ne pregătim pentru următoarea scenă.

Tresar şi revin la realitate. Mă întorc cu spatele la cameră şi încerc să alung căldura persistentă. Imaginea acriturii de Wendy care aşteaptă în spatele lui Todd mă ajută să împrăştii încărcătura electrică ce-mi face sângele să clocotească.

Mă ridic şi o urmez. Îmi întinde un corset roşcat de dantelă şi un chilot tanga, şi mă schimb. Todd îmi face semn să mă duc spre pat şi mă lasă să pozez cum vreau eu. Senzaţiile revin, mai puternice ca înainte.

Am un vârtej de gânduri, mai mult decât confuze. Cum poate să-mi placă chestia asta? Cum poate trupul meu să se înfierbânte atât, când tot ceea ce urmează să fac e atât de greşit?

Da, fac asta pentru un motiv extrem de simplu — ca să rămân în viaţă şi ca să nu-l las pe Clayton să descopere secretul închis în inima mea. Dar, într-un fel, savurez fiorul pe care mi-l dă faptul că mă îmbrac în lenjerie fină şi că o fac pe obraznica în faţa camerei foto. Oare pentru că ştiu că bărbatul cu voce distorsionată va vedea toate astea?

Da.

Răspunsul se strecoară adânc în mine, mi se răsuceşte în vintre şi-mi întăreşte sfârcurile, în timp ce Todd face poze mai departe. Cearşafurile de mătase se mulează pe trupul meu. Îmi las degetele să atingă textura lor încântătoare, întrebându-mă cum ar fi dacă le-ar încălzi două trupuri, nu unul singur. Ridic mâinile şi-mi cuprind capul. Ştiu că trupul meu e expus, că sfârcurile mi se văd clar pe sub dantelă, dar nu-mi pasă. De fapt, ideea asta mă înfierbântă şi mai tare. Atât de tare, încât simt o urmă de regret când Todd face o pauză.

Cea de-a treia şi ultima scenă, din faţa oglinzii, e simplă. Într-un chilot violet cu negru, care de-abia îmi acoperă fundul, iau rujul auriu, mă înclin în faţă şi mi-l trec peste buze. Fără să am nevoie de instrucţiuni, privirea mea găseşte obiectivul prin oglindă. Ţăcăniturile din ce în ce mai rapide îmi spun că fac ceva aşa cum trebuie, iar atunci când Todd mormăie în barbă: „Fantastic!", mă simt fericită.

Mă întristez când lasă camera jos. Zâmbeşte pentru prima oară.

— A fost bine. Foarte bine.

Zâmbesc şi eu.

— Mulţumesc.

Îmi dă halatul ca să mă acopăr şi văd o strălucire neruşinată în privirea lui.

— Eşti genul de fată despre care oamenii cred că-i poate convinge şi pe homosexualii ca mine să-şi schimbe orientarea.

Izbucnesc în râs.

— Mulţumesc, cred.

Rânjeşte şi pleacă. Fionnella aşteaptă să mă schimb în hainele mele.

— Şeful ar vrea să te vadă. Lasă-ţi lucrurile aici, le poţi lua după aceea.

Am sufletul la gură. Încerc să-i citesc ceva pe chip, dar e prea bună pentru mine. Ies din cameră, iar mintea mea e vârtej şi haos. A spus că nu va mai vorbi cu mine până când nu se va încheia pregătirea mea. Deci de ce vrea să mă vadă? Am dat-o-n bară?

A văzut deja fotografiile şi a decis că nu sunt ce-şi doreşte? Gândul că aş putea pierde ceva ce nici măcar nu mi-a aparţinut vreodată mă nelinişteşte atât de tare, încât degetele îmi tremură când răsucesc mânerul uşii şi intru în camera bine-cunoscută.

Totul e la fel, şi totuşi simt că atmosfera s-a schimbat. O schimbare subtilă pe care nu sunt capabilă s-o definesc exact.

— Lucky.

Felul în care-mi rosteşte numele îmi dă fiori.

— Bună, reuşesc să spun, închizând uşa în urma mea.

— Ia loc.

Mişcările mele sunt necontrolate când înaintez şi, pentru prima oară de când a început toată povestea asta ireală, simt teamă cu adevărat. Ah, m-am temut pentru viaţa mea de când am fugit de la Casa de Vacanţă. Dar nici nu se compară cu senzaţia pe care o ai atunci când primeşti în dar o rază de speranţă şi-apoi îţi este smulsă fără nicio explicaţie.

Cu pumnii strânşi în poală, mă holbez la masă. Mi-e prea greu să mă uit în obiectiv. Sunt prea disperată.

— Uită-te la mine, Lucky.

Cererea e absurdă ştiind că nu e nimeni în cameră cu mine, dar eu ştiu ce vrea să spună. Aş vrea să preîntâmpin respingerea implorându-l. Sau spunându-i *du-te dracului*. Dar cuvintele nu-mi pot ieşi pe gură. Mă uit în obiectiv.

— Mi s-a spus că ai o problemă cu cazarea.

Mă străbate o undă de şoc.

— Eu... poftim?

— Ai fost dată afară din motel.

Fionnella. Îmi las privirea în jos.

— Da.

— Lucky!

Vocea este robotică, dar nu pot să nu o ascult. Privesc din nou în obiectiv.

— O situaţie potenţial perturbatoare. Eşti de acord cu mine, Lucky?

Potenţial. Nu e totul pierdut. Deocamdată. Îmi iau inima-n dinţi, cu o uşurare prematură.

— N-o să las chestia asta să stea în calea lucrurilor pe care le am de făcut.

— Deja stă.

— Cum?

— Sunt aici. Vorbind cu tine.

Ignor vorbele lui usturătoare.

— Corect. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Ai spus că nu mă vei dezamăgi.

— Nu te-am dezamăgit, răspund, mai tăios decât aş fi dorit.

Tresar şi-mi muşc buza.

— Nu chiar. Îmi pare rău că Fionnella a fost nevoită să te deranjeze, dar totul e sub control.

— Cum? îmi întoarce el întrebarea.

Îmi las din nou privirea în jos, chiar dacă simt că asta nu-i convine. Dar nu suport să vadă cât de stânjenită sunt.

— Voiam să-mi găsesc un alt loc în seara asta.

— Unde? Și înainte de a mă minți sau de a refuza să-mi răspunzi, află că nu te voi lăsa să pleci până nu-mi dai o adresă unde să pot da de tine.

Mă uit urât la el.

— Nu aveam de gând să mint.

— Super!

Așteaptă. Eu strâng din maxilare, încercând să-mi ascund stânjeneala. Nu reușesc perfect, dar pentru moment mă stăpânesc.

— În noaptea asta voiam să-mi găsesc un pat la un adăpost, iar mâine să caut un loc unde să mă mut.

Tăcerea profundă străpunge zidul, se hrănește prin obiectivul camerei. Nici măcar nu sunt sigură că e în apartament sau în clădirea asta, poate nici în același oraș cu mine. Și totuși îl simt. În jurul meu. Deasupra mea. Înlăuntrul meu.

— Un adăpost.

Dau din cap.

— Îl mai ții minte pe tipul de la bar, Lucky? Ăla care vrea să ți-o tragă mai mult decât vrea să trăiască? Crezi că omul ăla ar vrea ca femeia pe care o dorește să-și petreacă noaptea într-un adăpost?

Cine e omul ăsta? Cine mama dracului este el de-și permite să-și bată joc de mine în felul ăsta?

Să-l ia naiba, pe el și toată povestea asta!

Mă ridic în picioare și privesc fix la luminița care clipește.

— A fost o fantezie, o invenție. Asta e de fapt viața mea! Îmi pare rău dacă ți-am stricat marile planuri pentru seara asta. Crezi că-mi convine să nu am un acoperiș deasupra capului? Crezi că-mi place să fiu dată afară fără să-mi primesc banii înapoi, dintr-o hazna pe care am avut privilegiul s-o consider cămin, sau să-mi spună vreun tâmpit că singura cale de a-mi recupera banii e să-i sug scula?

Ştiu că ar trebui să mă opresc, dar am ajuns la capătul răbdării, la fel şi speranţele mele. Şi dacă singurele lucruri cu care o să mă aleg din povestea asta halucinantă sunt o păsărică epilată, un păr care miroase frumos şi câteva mese gratuite, atunci merită să fac scandal.

S-o ia naiba de karma!

— Ştiu că pentru tine nu sunt decât un bun de consum, dar n-ai niciun drept să mă cerţi pentru că fac ce pot ca să supravieţuiesc. Am spus c-o să rezolv chestia asta şi o s-o rezolv! Dacă nu-ţi convine aşa, îmi pare rău.

Mă arde în capul pieptului, am nevoie de aer şi-mi dau seama că n-am respirat deloc în timpul izbucnirii mele. Inspir de câteva ori, apoi arunc telefonul nou-nouţ pe masă. Slavă cerului că nu l-am aruncat!

— Ai terminat?

Ridic bărbia.

— Am terminat, poţi fi sigur de asta.

— Stai jos!

Nu vreau. Nu vreau să fiu din nou amăgită cu speranţe deşarte. În plus, e momentul să termin cu toată nebunia asta.

— Nu, mulţumesc.

— Mi-am irosit timpul şi resursele cu tine, Lucky. Stai jos!

— Şi dacă nu stau?

Nu-mi răspunde. Merg cu spatele până cînd mă lovesc de uşă, cu mâinile pe lângă corp. Ce pot să fac? S-o iau la goană dacă e nevoie? Când toţi oamenii din locul ăsta îi raportează tot ce se-ntâmplă? Când am nevoie de un cod special pentru lift, ca să urc sau ca să cobor?

Dacă lucrurile se înrăutăţesc, sunt terminată. Dar o să mai rămân pentru un futai, mulţumesc mult.

— Vrei să te ajut să-ţi rezolvi problema, Lucky?

Sunt cât pe ce să spun *nu*. Tac. Înghit cuvântul *da* care ameninţă să-mi iasă pe gură.

Chestia a fost prea frumoasă de la bun început ca să poată fi adevărată. Dacă aş citi aşa ceva în ziar sau aş vedea vreun documentar de rahat la televizor, aş urla la târfa aia proastă să nu mai fie aşa de credulă.

Dar realitatea e un loc dezolant şi înspăimântător.

— Ai nevoie de ajutor, Lucky. Eu ţi-l pot oferi. Nu trebuie decât să spui da.

Ostilitatea mea dispare atât de brusc, încât aproape că aud durerea fizică din trupul meu. Aş vrea să mă prăbuşesc aici unde mă aflu şi viaţa asta a mea, pentru care mă lupt atât de mult, s-o încredinţez altcuiva. Oricui.

Lui.

Lovesc cu cizma în uşă, într-o încercare nereuşită de a nu ceda.

Dar el are la dispoziţie tot timpul din lume.

În timp ce eu număr ultimele fire de nisip rămase în clepsidră. Ridic cu greu privirea. Încerc să spun nu, dar accept, dând din cap.

— Spune-o, Lucky. Dacă vrei ajutorul meu, spune *da*. Ai încredere în mine.

Inima îmi bate mai calm. Privesc în obiectivul camerei de filmat.

— Da.

* * *

Q

E a mea.

Şi acum se află exact unde vreau eu.

În întregime sub controlul meu.

Partea a doua

Lucky

11

Flashback

5 martie 2015
Casa de Vacanță

Ziua mea începe ca oricare alta, cu alarma sunând imediat după prânz și cu mormăielile Lolitei, colega mea de cameră, care e mahmură. Are 24 de ani, eu doar 21. Cei trei ani nenorociți care ne despart sunt unul dintre numeroasele motive pentru care mă urăște de moarte.

Un alt motiv este convingerea ei că din cauza mea nu a promovat ea la rangul de Prințesă a lui Clay.

Pentru ca Prințesele de la Casa de Vacanță să fie selecte ca să atragă clienții bogați, Clay a limitat numărul fetelor la douăsprezece și a instituit un sistem șmecher de rezervare, cu o listă de așteptare. Lolita se aștepta să devină Prințesă după ce una dintre ele căzuse pe scări și se lovise rău la spate. În schimb, Clay mă promovase pe mine, și astfel m-am ales cu un dușman pe viață și pe moarte.

Dar adevărul e că Lolita n-a fost promovată pentru că nu se pricepe nici la muie, nici la futai; doar la masturbare e cât de cât bună. Singurul lucru la care excelează e dansul la bară, datorită lecțiilor simandicoase de balet la care au trimis-o părinții ei adoptivi, înainte să-și dea seama că nu e deloc o fetiță adorabilă și s-o trimită înapoi la Protecția Copilului.

În ultimele șase luni, am îndurat răutățile ei. De curând, după ce-am auzit-o fără să vreau spunându-i unei fete că-mi urăște părul

şi că vrea să mi-l taie când dorm, am început să mă culc cu părul prins cu grijă şi acoperit cu o cască de baie.

E incomod ca naiba, dar deocamdată mă trezesc cu pletele neatinse.

O aud foindu-se prin cameră şi mă prefac că dorm. Primul meu client vine de-abia la ora două, deci am timp s-o aştept să facă duş şi să se care înainte să mă ridic din pat.

De asemenea, am timp să-mi analizez planul, să mă asigur că toate lucrurile au fost luate în considerare. E doar o chestiune de timp înainte ca Clay să descopere că documentele din seiful lui sunt false. Sunt unul dintre puţinii oameni care au voie să pătrundă în sanctuarul lui. El habar nu are că eu ştiu de existenţa seifului, dar asta nu va conta. Trebuie să mă aflu cât mai departe de aici când va pune el lucrurile cap la cap, pentru că-şi va da seama că sunt singura care deţine răspunsurile de care are nevoie.

Răspunsuri pe care am promis că le voi lua cu mine în mormânt.

În spatele meu, o aud pe Lolita dispărând în baia de alături. Îmi dau jos casca de pe cap şi gem uşurată când îmi scot şi clamele din păr.

După ce mi le scot pe toate, mă aşez pe marginea patului şi-mi masez scalpul dureros. Încep să mă satur *rău* de chestia asta. Pun casca şi clamele în ascunzătoare, de data asta în buzunarul cu fermoar al unei genţi de-ale Lolitei care ei nu-i mai place. Mi-a descoperit ultimele trei ascunzători şi mi-a făcut varză căştile. Aş fi chiar amuzată de porcăriile ei dacă nu m-aş fi săturat să-mi tot pierd timpul preţios ducându-mă la magazinul de echipament sportiv din Getty Falls ca să le înlocuiesc. Ultima oară când m-am dus acolo, casierul m-a privit ciudat. Mi-am dat seama că murea de curiozitate să afle ce fel de jucărie sexuală aş fi putut meşteri dintr-o cască de baie. N-am zis nimic şi l-am lăsat să-şi contureze propria fantezie demnă de milă.

Tocmai îmi aleg ţinuta pentru azi când aud o bătaie-n uşă. Strâng în mâini colierul de perle care-i place clientului meu. Singurii

oameni care bat la uşile din Aripa de Nord sunt cei care n-au ce căuta în Aripa de Nord.

Aripa de Nord e strict interzisă clienţilor Casei de Vacanţă şi majorităţii angajaţilor de sex masculin. Aici au dormitoarele fetele aflate sus în ierarhie. Singura cale de acces e printr-un set de uşi duble dinspre Aripa de Est, cu ajutorul unui cod de securitate, printr-o intrare păzită non-stop de doi dintre bodyguarzii lui Clayton.

În acest moment al zilei, înainte ca porţile Casei de Vacanţă să se deschidă, singura persoană care ar putea bate la uşă este...

— Ce, acum eşti prea bună ca să deschizi uşa, nu-i aşa?

Lolita se opreşte în pragul băii, cu părul ud atârnându-i peste pielea udă şi cu un prosop înfăşurat în jurul siluetei ei voluptuoase.

Mă străduiesc să las colierul şi mă duc la uşă. Uşurarea îmi dispare când văd cine e la uşă.

— Hei, Ridge, îl salută languros colega mea de cameră din spatele meu.

Namila din faţa mea de-abia se uită la ea, dând scurt din cap, apoi îşi aruncă din nou privirea spre mine.

Minunat, încă un motiv să mă urască.

Mă uit fix la Ridge Mathews.

Dintre toţi paznicii lui Clay, el e cel care mă înspăimântă cel mai tare. Majoritatea sunt foşti militari sau mercenari şi sunt cel puţin înfricoşători. Se presupune că sunt aici pentru protecţia noastră, dar am văzut cum mă priveşte Ridge când ni se intersectează paşii. Îmi stăpânesc un fior şi încerc să par neutră.

— Clay vrea să vii imediat la el.

Şapte cuvinte pe care nicio fată de la Casa de Vacanţă nu vrea să le audă când se trezeşte. Şi nici în alt moment al zilei. În sticla tabloului de lângă uşă, văd cum expresia Lolitei trece de la batjocură la compasiune, pentru o fracţiune de secundă. Apoi îmi zăreşte ochii şi redevine ea însăşi.

— Ups, fata tatei a fost obraznică? chicoteşte ea.

— Taci, Lolita, îi arunc eu peste umăr.

Ea râde, lasă prosopul să-i cadă și se duce în fundul gol spre dulapul ei.

— Caută-mă dacă ai nevoie de o cremă răcoritoare pentru curul tău.

Nu mă obosesc să-i răspund. Îi spun lui Ridge, a cărui privire e fixată asupra mea cu o intensitate extrem de tulburătoare:

— Spune-i că vin în 20 de minute. Trebuie să fac un duș.

El dă din cap și, deși nu se uită în jos, simt că mă dezbracă din priviri numai zgâindu-se în ochii mei. Mă dau înapoi și închid ușa, apoi mă duc spre baie înainte ca Lolita să-mi mai ofere o doză de replici invidioase, de care chiar n-am chef.

Voiam să fac o baie înainte de muncă, dar fac repede un duș, îmi pun pe mine o rochie lălâie de plajă și o pereche de cizme de cowboy, îmi prind părul într-o coadă la spate și-mi dau cu un strop de gloss pe buze înainte de a pleca din Aripa de Nord.

Casa de Vacanță e o reședință superbă, în ciuda reputației sale mizerabile. Construită de un baron cu adânci rădăcini sudiste, vila precolonială are patru etaje întortocheate, a fost redecorată îndoielnic, dar are dotări contemporane ultimul răcnet. Acestea includ și un lift cu cod de securitate care te duce direct la subsol, acolo unde este biroul lui Clay.

Trec pe lângă fotocopiatoarele care zumzăie, pe lângă niște computere și pe lângă un telefon care sună din când în când. Clayton Getty tratează prostituția ca pe restul afacerilor legale pe care le-a moștenit de la tatăl său. Nimeni n-are tupeul să pună ceva la îndoială, pentru că domină pe toată lumea din Getty Falls, fie prin mită, fie prin intimidare.

Îmi amintesc că singura persoană care a îndrăznit vreodată să-l înfrunte a fost omul despre care am crezut, în copilărie, că era tatăl meu. Și a plătit scump pentru asta.

Ca și cum l-aș fi invocat, Earl Gilbert — bărbatul care a fost căsătorit cu mama vreo cinci minute, până când a aflat că nu sunt fata lui și atunci a divorțat imediat — apare pe ușa care duce-n biroul lui Clay și se oprește când dă cu ochii de mine.

— Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? rânjeşte el când mă vede.

— Nu-ncep munca decât la două. Va trebui să mai ai puţină răbdare până când începe parada ţinutelor de curvă, *tată*.

Singurul lui ochi bun, cel pe care nu i l-a scos Clayton Getty când Earl s-a răsculat împotriva lui, aruncă flăcări spre mine.

— Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa. Dacă mai continui, fetiţo, o să vezi ce-o să capeţi...

— Gata, Earl. Ceartă-te cu ea în timpul liber. Lucky, treci aici!

Pentru a mia oară, mă întreb de ce Earl n-a plecat din Getty Falls după tot ce i-a făcut Clayton. Poate Clayton l-a cruţat pe Earl şi l-a transformat în lacheul său, ca un exemplu pentru alţii, sau poate aplică mantra care spune *păstrează-ţi duşmanii aproape*.

Nu mă dau înapoi aşa cum fac de regulă când sunt atât de aproape de Earl, fiindcă ştiu că nu se va repezi la mine în prezenţa lui Clayton. Deşi n-a mai făcut asta în ultima vreme, nici chiar când Clayton nu era prin preajmă. Asta după ce a văzut cum m-am descurcat de curând cu un client beat. Earl ştie că nu mi-e teamă să mă apăr.

Totuşi, mă priveşte cu răutate când trec pe lângă el şi intru în biroul lui Clayton.

— Închide uşa, Lucky!

Mă supun şi mă întorc, iar teama simţită în prezenta lui Ridge şi a lui Earl face loc groazei adevărate. Clayton Getty e înalt şi are umerii laţi. Silueta lui s-ar potrivi mai bine unui fermier sau unui vânător de recompense decât unui şef de bordel. Părul lui castaniu-închis e mereu îngrijit şi barba îi e tunsă săptămânal de un stilist.

Deşi Clayton are biroul în subsolul acestei vile vechi, el este regele necontestat al imperiului său. Se roteşte pe fotoliul lui măreţ şi mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare.

— Earl are dreptate, ştii? Prinţesele au un cod obligatoriu de ţinută pe care trebuie să-l respecte şi când nu muncesc.

— Scuze, Clay. Ridge a spus că e ceva important, arunc eu o minciună nevinovată.

El mă priveşte un minut fără să spună nimic. Apoi dă din cap.

— Voiam să te anunţ personal despre Krakov că se aşteaptă la un tratament de prima clasă azi. Mi-a spus că ultima oară când a fost aici păreai un pic... distrată.

Brusc, vreau să-mi ies din piele. De-abia reuşesc să nu mă pierd cu firea.

— Mmm... nu mă simţeam bine. Cred că am avut un virus sau ceva.

— I-am explicat şi eu la fel, dar el este clientul, la urma urmelor. Dacă azi te simţi mai bine, cred că ar trebui să te străduieşti mai mult ca să-l satisfaci, nu-i aşa?

Parcă am un bolovan în gât.

— Ce... ce vrei să spui?

— Adică mai întâi ai putea să te duci să-l aştepţi la aeroport, avionul lui aterizează la două fără un pic. După ce coboară din avion, o să-l tratăm cu ceva de băut şi de mâncat şi vom face tot ce ne stă în putinţă ca să aibă o experienţă *de neuitat*. Pot să mă bazez pe tine?

— Desigur.

— Bine. Să fii la parter, îmbrăcată, la două fără un sfert. Ridge te va duce la aeroport cu limuzina.

Pe de o parte, sunt gata să vomit numai la gândul că mă voi apropia de Edward Krakov. Pe de altă parte, sunt bucuroasă şi uşurată că nu m-a chemat din pricina documentelor pe care le-am luat din seiful lui acum două zile. Dau din cap şi mă îndrept spre uşă. Pun mâna pe clanţă, simţind gustul falsei libertăţi.

— Ah, încă o chestie, Lucky.

Inima se prăbuşeşte în mine. Îmi ţin respiraţia, îmi compun o mutră neutră şi mă întorc spre el.

— Sistemul de securitate îmi arată că parola mea a fost accesată acum două nopţi. Se-ntâmplă să ştii ceva despre asta?

Mă prefac surprinsă şi derutată. Mă încrunt. Apoi am un aer de om jignit. Am exersat toate astea în faţa oglinzii de o mie de ori.

— Sigur că nu.

Nimic nu mă dă de gol. Un spectacol perfect, fără urmă de teamă în el.

Stiloul placat cu aur din mâna lui se leagănă înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi, în timp ce el mă priveşte cu atenţie. În cele din urmă, dă din cap.

— Bine. Asta-i tot.

12

Continuitate

Mă trezesc brusc, cu inima bătându-mi agitat şi respiraţia blocată de un strigăt mut. Două coşmaruri într-o singură noapte sunt un record chiar şi pentru mine. Primul este de-acum înfiorător de familiar — chipul lui Ridge când îl împuşc în piept şi văd cum viaţa i se scurge din ochi, după care cade fără suflare în biroul lui Clayton.

Al doilea e nou. E genul de vis pe care-l urăsc. Începe vesel, cu o promisiune năucitor de intensă că voi fi mai fericită ca niciodată, dar la final stau agăţată de marginea unei râpe abrupte, ştiind clar că o să cad şi o să mor.

E evident că fantomele trecutului şi prezentului n-au de gând să mă lase-n pace în noaptea asta, aşa că-mi trec degetele prin păr, mă resemnez în faţa insomniei şi mă dau jos din pat.

În momentul în care mă ridic, încremenesc de uimire.

Camera în care mă aflu e mai mare decât cea folosită de echipa Fionnellei, din apartamentul din Midtown. De fapt, ocupă trei sferturi din toată suprafaţa mansardei. După spusele Fionnellei, aceasta e cea mică mansardă din complexul unde m-a dus după criza mea de nervi de acum şase ore. În ciuda faptului că am trăit într-un conac de dimensiunile Casei de Vacanţă, încă mi se pare greu de cuprins cu mintea locul acesta... spaţiul acesta... doar al meu, cel puţin pentru următoarele câteva săptămâni.

Asta dacă între timp nu mă găseşte Clayton.

Sistemul de încălzire de sub parchet îmi răsfaţă tălpile în timp ce mă învârt prin dormitor.

După cum mi-a promis, Q mi-a întins o mână de ajutor.

Proprietatea din Hell's Kitchen e în întregime mobilată şi, cel mai important, plină până la refuz cu mâncare, vin şi alte delicatese, unele de care nici n-am auzit, cu atât mai puţin să le fi gustat vreodată.

Străbat mezaninul şi ajung la balustrada care mărgineşte spaţiul vast de sub mine. Mobila modernă şi un sistem audio complex separă livingul de salon, cu plante în ghivece simandicoase intercalate printre tablouri şi alte obiecte de artă. Bucătăria e visul oricărui gurmand şi am senzaţia că n-aş avea curajul să mă ating nici de jumătate din accesoriile de acolo.

După plecarea Fionnellei, am lăsat câteva lumini aprinse în colţurile mai întunecate. Nu mi-e frică de beznă, dar am motive să fiu mai mult decât agitată. Aşa că prefer să nu existe umbre şi cotloane întunecate, care să se adauge pe lista de lucruri pentru care să-mi fac griji.

Ies din dormitor, cobor încet scările, apoi mă opresc în mijlocul livingului şi mă uit în jurul meu.

Cine e tipul ăsta?

Q...

Ciudat, cu cât mă gândesc mai mult la numele pe care i l-am născocit, cu atât i se potriveşte mai bine acestui bărbat necunoscut. Atâta doar că nu va mai rămâne multă vreme un necunoscut.

Îmi dau seama că nu mă tem atât de mult să-l întâlnesc. Nu ştiu dacă din cauză că mintea mea a obosit să tot încerce să descopere cine este el sau pentru că nu mă tratează atât de monstruos cum mi s-a întâmplat în trecut.

Pe de altă parte, ştiu foarte bine că indiferent ce simt acum, dacă las garda jos în preajma lui ar putea fi periculos. Totuşi, iată-mă în mijlocul acestui living, mai puţin înspăimântată decât acum câteva ceasuri.

Simţindu-mă încă o dată... *plină de speranţă.*

Alung această senzaţie şi mă duc spre frigiderul dublu. Îmi vine să ţip de bucurie când văd atâta mâncare delicioasă, dar rezist

dorinței de a gusta din toate câte puțin și scot doar ingredientele necesare ca să-mi fac un sendviș cu brânză la grătar. Am văzut mai devreme un aparat de făcut sendvișuri și, cinci minute mai târziu, stau cu picioarele încrucișate pe canapea și cu sendvișul în poală.

Mușc o gură și suspin de plăcere, apoi mă întind după telecomandă exact în clipa în care un gadget negru și elegant aflat pe măsuța de cafea scoate un bip. La unul dintre capetele acestuia clipește o luminiță verde. Încerc să nu intru în panică și-l ridic. În dreptul luminiței e un buton pe care scrie *Vorbește/Pornit*.

Cu gura plină, rămân neclintită și încerc să nu mă sperii. Luminița se stinge după un minut. Exact când bătăile inimii încep să mi se calmeze și sunt aproape convinsă că nu e nimic dubios, luminița se aprinde din nou.

Îmi dau seama că nu e vorba de cel mai rău scenariu pe care mi-l pot închipui. În primul rând, Clayton nu e genul care să se joace cu prada când o are în bătaia puștii. Dacă ar ști unde sunt, aș fi deja în ghearele lui. Prin urmare, singura concluzie logică este că — Doamne-ajută! — e vorba de altceva.

Apăs pe buton. Luminița nu mai clipește, dar rămâne verde. Mai întâi, aud pe cineva respirând. Ridic brusc capul când sunetul inundă camera.

— Lucky!

Scap aparatul din mână.

— Q?

Încep să mă obișnuiesc cu timbrul distorsionat al vocii lui. Cred că folosește o tehnologie de ultimă generație, pentru că pare din ce în ce mai puțin robotizat și din ce în ce mai uman, de fiecare dată când vorbim.

— Da.

Mă uit în jur și zăresc difuzoarele discrete în diverse colțuri ale livingului.

— Cum faci asta... adică, de unde știai că sunt trează?

— Am un sistem avansat de securitate care mă anunță când ceva se mișcă pe proprietatea mea la ore ciudate. E trei dimineața. Ar trebui să dormi. Sistemul crede că ești un intrus. Voiam să mă asigur că nu este așa.

Vocea lui mă învăluie.

Fac câțiva pași înapoi și-mi iau din nou sendvișul. Explicația lui are sens. M-am mai liniștit, dar tot sunt un pic speriată. Privesc în jurul meu.

— Dar camerele? Ai camere de luat vederi instalate și aici, înăuntru?

— Doar în exterior. Pot să-ți dau codul ca să le dezactivezi dacă asta te face să te simți mai relaxată.

Iau o înghițitură mică din sendviș.

— Nu le poți dezactiva de la distanță?

— Ba da, dar presupun că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că am făcut-o.

Înclin capul ca să nu se vadă cum, vinovată, m-am îmbujorat, deși știu că el nu mă poate vedea. Așa sper, cel puțin. Înghit înainte de a răspunde:

— E-n regulă. Dacă spui tu că le dezactivezi, te cred.

— Mulțumesc.

Mai iau o gură și mestec în liniștea care s-a lăsat.

— Îmi cer scuze dacă foiala mea te-a trezit.

— Nu dormeam.

— Ah, OK. Pot să te-ntreb de ce ești treaz la trei dimineața?

— Beau ceva. Și mă uitam din nou la pozele cu tine.

Îmi amintesc de ședința foto și trupul mi se înfierbântă. Gândul că se uită chiar acum la acele fotografii mă face să tremur, iar o anume parte din trupul meu freamătă. Când el nu mai spune nimic, mă simt obligată să întreb:

— Și?

— De-abia aștept să ți-o trag, Lucky.

Vorbele astea vulgare, rostite domol prin filtrul unui aparat electronic, sunt mai sexy decât orice am auzit vreodată în viața mea. Îmi simt trupul greu și moale, și mă bucur că stau jos.

— Nu... nu crezi că sunt cam slabă?

— Lucrăm la asta, nu-i așa?

Izbucnesc în râs și e cel mai natural sunet pe care l-am auzit de multă vreme.

— Fionnella și-a pus în minte să mă îngrașe, asta e sigur.

— Îmi urmează instrucțiunile. Vreau să fii sănătoasă și puternică. Vreau să fii în stare să ții pasul cu mine.

Privirea îmi cade pe un colț al camerei, unde se află o bandă de alergare, un *cross-trainer* și o saltea de yoga.

— Pot să folosesc echipamentul de-aici?

— Tot ce e în apartament e al tău, Lucky. Nu trebuie să-mi ceri permisiunea.

Fac o scurtă pauză, apoi îi adresez întrebarea care mă preocupă de ceva vreme.

— Deci unde... va avea loc acțiunea?

— La o altă proprietate de-a mea.

— Nu în apartamentul din Midtown?

— Nu.

Expir ușurată.

— OK. Mă bucur.

— De ce te bucuri?

Ridic din umeri, simțindu-mă aiurea.

— Nu știu... Nu e important.

— Este, altfel n-ai fi întrebat.

— Doar că... Fionnella nu e genul de persoană în apropierea căreia să fac chestia asta.

Tace o clipă înainte de a-mi răspunde.

— Și de ce, mă rog?

— Pare pur și simplu genul matern.

Urmează o pauză mai lungă.

— Nu cred că eşti naivă, Lucky. Toată lumea poartă o mască, chiar şi femeile ca Fionnella, despre care poţi crede că stau la bucătărie să coacă fursecuri. Ca să ştii, masca ei e cea mai diferită de ceea ce posesoarea ei este de fapt.

E ceva tăios şi crud în glasul lui. Mă înfior.

— Cum spuneam, nu e important. Aş fi făcut-o oricum.

— Mă bucur să aud asta.

Vocea îi este tot distorsionată, dar pare mai degrabă metalică. Mă cuprind în braţe ca să mă încălzesc şi mă ridic de pe canapea.

— Eu... ăăă... mulţumesc că ai verificat ce fac.

— E plăcerea mea.

— Cred că acum o să mă duc înapoi în pat.

— De-abia ai mâncat — te-am auzit mestecând. Dacă te duci aşa de curând la culcare, o să faci indigestie.

Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva e singur şi dacă nu încearcă să mă reţină aici ca să poată vorbi cu mine. Dar probabil că un tip ca el, cu bani şi putere, are cu ce să-şi ocupe timpul chiar şi la trei dimineaţa, nu-i aşa? Cu toate acestea, mă trezesc aşezându-mă din nou pe canapea.

— Cred că mai pot sta puţin, poate mă uit un pic la televizor...

— Dacă asta vrei...

Mă uit la gadgetul subţire aşezat într-un suport cu aspect futurist, ce ar putea fi o telecomandă, dar mă răzgândesc.

— Sau poate că nu. Nu vreau să mai declanşez vreo alarmă sau ceva de genul ăsta.

— Spune-mi de ce anume ai chef şi o să-i dau eu drumul de-aici.

Lucrurile mi se par brusc ciudate din nou.

— E-n regulă, mulţumesc. Doar că prefer să...

Mă opresc când îmi dau seama cărei dorinţe era cât pe ce să-i dau glas.

— Doar să ce? mă încurajează el.

Iau între degete o şuviţă rebelă de păr şi mă joc cu ea.

— Aş prefera să... vorbim, dacă e-n regulă. A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut-o.

Exagerez un pic când spun *ceva vreme*. Ultima persoană cu care am vorbit... cu care am purtat cu adevărat o conversaţie care n-a fost pe teme explicit sexuale a fost mama. Iar ea a murit acum şapte ani. În ultimele câteva săptămâni, singurul om cu care am avut o discuţie mai lungă de un minut este Quinn Blackwood, iar acest om mă înspăimântă atât de tare, încât aproape amuţesc.

Devin din nou atentă când aud paşi pe parchet. Se plimbă. Îmi dau seama că e prima oară când îl aud făcând şi altceva în afară de vorbit. Imaginaţia mi se aprinde şi încerc să mi-l închipui doar după vocea electronică, să-mi închipui unde se află, ce vede când priveşte pe fereastră.

— Sunt numai urechi, Lucky.

— Eşti aici? În New York City? izbucnesc eu fără să mă pot abţine.

Pauza e stânjenitor de lungă.

— Nu.

Nu ştiu de ce, dar faptul că nu suntem în acelaşi oraş îmi strică tot cheful.

— Suntem în aceeaşi ţară? insist eu, deşi ştiu prea bine c-ar trebui s-o las mai moale.

De data asta, răspunsul lui e mult mai rapid.

— Da, sunt în State. Îţi place asta, Lucky?

Mă pufneşte râsul fără să vreau.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Pentru că ţi-am simţit nefericirea când ai aflat că nu sunt în acelaşi oraş cu tine.

— Ai *simţit-o*? Ce eşti tu, medium?

Încerc să par amuzată, dar mă încordez când îmi dau seama cât e de abil.

— Sunt înconjurat de pozele tale, Lucky. Chipul tău îţi reflectă atât de frumos starea de spirit, la fel şi trupul tău! Glasul tău e pur şi simplu un mesager al emoţiilor tale.

— Sau aş putea fi o actriţă foarte bună.

— Nu cred, dar, dacă insişti, de-abia aştept să descopăr care este versiunea corectă.

— Atunci am timp să exersez actoria.

— Succes!

În toate vorbele lui e o urmă imperceptibilă de cruzime. Ar trebui să fiu tulburată. Dar mă trezesc strângând în braţe o pernă pufoasă şi, când îmi întorc capul, îmi dau seama că m-am întins pe canapea, cu tricoul în care am dormit ridicat deasupra taliei.

— Deci... ţi-au plăcut toate fotografiile?

— Fiecare în parte. Dar una mi-a atras atenţia în mod special.

Respiraţia mi se precipită. Dintr-odată, mi se face prea cald şi aş vrea să-mi scot tricoul de pe mine. Dar nu vreau să mă mişc.

— Care? şoptesc eu, aproape sperând că am vorbit prea încet şi că nu mă va auzi, dar în acelaşi timp dorindu-mi un răspuns.

— Stai jos. Cu genunchii apropiaţi, cu picioarele depărtate. Pari... într-o stare conflictuală. Ca şi cum te-ai lupta cu un lucru căruia ai vrea să-i cedezi, dar nu-ţi permiţi.

Pieptul îmi vibrează, respir precipitat. Pe sub tricou, sfârcurile-mi sunt tari, nesăţioase. Am un gol în stomac şi, cum şoldurile îmi zvâcnesc involuntar, vaginul mi se freacă uşor de chiloţii albi, subţiri.

— E şi un strop de vinovăţie, continuă el, de parcă ai crede că nu meriţi ceea ce nu-ţi permiţi să-ţi doreşti.

— Uau, toate astea într-o singură poză? Chiar te crezi clarvăzător, îndrăznesc eu să-l tachinez.

Aud clinchetul gheţii în pahar.

— Spune-mi ce am înţeles greşit, îmi porunceşte el.

Nu pot să-i spun aşa ceva, desigur, aşa că nu-i răspund.

— Când o să ţi-o trag, nu va exista nici urmă de vinovăţie, Lucky. Nici vinovăţie, nici conflict, doar capitularea ta completă.

Declaraţia lui are o semnificaţie profundă, iar eu sunt prinsă într-o capcană de senzaţii atât de puternice, încât simt cum mă ud

uşor între picioare. Şoldurile îmi zvâcnesc din nou. Mă răsucesc şi muşc din pernă. Tare.

La naiba!

— Înţelegi? mă întreabă el.

Clipesc ca să-mi revin.

— D... da.

Vocea mea e dintr-odată răguşită.

— Lucky?

Dumnezeule, în ce fel vibrează în mine curentul acesta electric!

— Da?

— E momentul să te duci la culcare.

Îmi rotesc privirea prin cameră, observând scările care duc sus, în dormitor.

— Nu cred că mă pot mişca.

— De ce?

Pentru că orice mişcare va strica efectul vocii tale asupra clitorisului meu.

— Mă simt... comod aici.

— Înţeleg. Canapeaua e destul de comodă, dar aş prefera să nu-ţi faci un obicei din chestia asta. Odihna neîntreruptă, atunci când e necesară, te va menţine sănătoasă.

Ar trebui să mă enerveze faptul că-mi spune el unde e mai bine să dorm. Dar valul de plăcere care-mi inundă trupul e prea savuros ca să-l stric cu o ceartă.

Trag de cuvertura de caşmir de pe spătarul canapelei şi mă învelesc cu ea, apoi mă cuibăresc şi mai adânc în patul improvizat.

— Corect. Am reţinut. Mulţumesc pentru înţelegere, Q.

Când îi rostesc numele, îmi vine să zâmbesc.

— Noapte bună, Lucky.

După glas mi se pare că şi el este uşor amuzat.

Întorc capul şi văd gadgetul negru. E tot pe podea, unde l-am scăpat mai devreme. Luminiţa verde e încă aprinsă. Mă uit la ea în timp ce alunec uşor în somn.

Din fericire, dorm fără vise. Când mă trezesc după patru ore, îmi îndrept imediat privirea spre gadget. E tot acolo unde l-am lăsat. Dar beculețul s-a stins.

Și mă întreb din nou dacă nu cumva totul a fost doar o halucinație.

13

Locurile

Instructorul de fitness termină ședința cu mine pe la ora nouă. După două ore de efort intens nu mai am niciun pic de vlagă, dar sunt cât se poate de trează când ies de la metrou pe Wall Street și mă îndrept spre Blackwood Tower.

Azi mă simt mai relaxată — dar la fel de vigilentă — datorită celor opt sacoșe de cumpărături de la Bloomingdales care mi-au sosit la ușă azi-dimineață. Am deschis-o pe prima și am găsit un bilețel de la Fionnella.

După cum am stabilit, repetiția cu costume începe azi. Găsești aici prima selecție.

După cum am stabilit? Prima selecție?

Sunt atât de nesofisticată încât am nevoie de o repetiție cu costume? Stau încruntată la micul dejun. N-am fost în apele mele după discuția impresionantă de la apartament, dar sunt destul de sigură că mi-aș fi amintit dacă am fi vorbit despre o garderobă nouă. O fi mintea mea o harababură permanentă, dar mi-aș fi adus aminte dacă ar fi fost planificat un drum la Bloomingdales pentru mine. Trimit un mesaj și primesc un răspuns scurt.

Scuze. Instrucțiunile sunt încă valabile. Șeful insistă.

Sfârșitul poveștii.

Îmi scot eșarfa de la gât în timp ce cobor scările spre subsol și mă întreb dacă problemele pe care am reușit să le alung în afara clădirii Blackwood nu vor avea cumva efectul opus în interiorul ei.

Miguel s-a arătat deosebit de interesat de mine în ultimele câteva zile, de când am început să lucrez la etaj. Ignoră cu voioșie răspunsurile mele evazive și insistă cu și mai multe întrebări.

Şi, evident, e prima persoană de care dau cu ochii când intru în camera de recreere. Câţiva tipi de la bucătărie sunt în pauză, dar unul dintre ei pleacă atunci când intru eu, iar altul e absorbit de telefon şi nu ridică privirea, în schimb Miguel fluieră admirativ când mă vede.

— *Hola, chiquita.*

Ochii lui aproape negri mă măsoară din cap până-n picioare.

— Uau, se pare că astăzi cineva s-a împiedicat şi a căzut din paginile revistei *Vogue.*

Nu-l bag în seamă şi dau să trec pe lângă el. Mă prinde ferm de încheietură şi se uită la eticheta de pe noua mea haină neagră.

— *Valentino...*

Se încruntă şi-şi mută privirea bănuitoare de la etichetă la chipul meu şi apoi înapoi. Speriată, îmi smucesc mâna şi-mi dau seama că o să-mi rămână semn. *Rahat!*

— Să nu mă mai atingi niciodată fără să-ţi dau eu voie, Miguel. *Niciodată!*

Fiecare cuvânt pe care-l rostesc vibrează de furie. El ridică mâna şi se dă înapoi.

— Calmează-te, dulceaţă! Încercam doar să-i fac un compliment unei doamne.

Instinctul îmi spune s-o iau la goană, dar îi văd privirea întrebătoare. Trebuie să dezamorsez acest nou conflict generat de interesul pe care mi-l arată, până nu explodează.

Strâng din dinţi când îmi dau seama ce minciuni va trebui să spun ca să mă protejez. Dar n-am de ales. Pot să-l întărât pe Miguel sau pot fi în continuare laconică, în speranţa că va pricepe aluziile. Deşi, din felul în care se uită la sânii mei, nu cred că ziua aceea va veni curând.

— Mmm... haina mea... e contrafăcută. Iar după serviciu trebuie să merg undeva. De-asta m-am îmbrăcat aşa.

Dă din cap înţelegător.

— Cum spuneam, suntem în regulă. Puteai să spui aşa şi gata.

Observ că nu-şi cere scuze pentru că m-a prins de mână atât de dur. Prefer să nu-i spun că ultimul bărbat care m-a atins fără să-i

permit a primit un glonț în piept. De fapt, alung acea amintire adânc în minte, ca să nu mai țâșnească la suprafață. Simt că mă măsoară cu privirea. Când mă uit peste umăr, pot să jur că îndreaptă camera telefonului spre mine, prefăcându-se atent la acesta.

Dumnezeule!

Mă întorc rapid și-mi iau hainele de lucru. În vestiar, în timp ce-mi scot hainele, mă uit la fiecare etichetă și rămân cu gura căscată. *Valentino, Ferragamo, Balenciaga, Forever 21*. Noile mele cizme de piele sunt elegante, dar par destul de obișnuite. Asta până când mă uit la firmă.

Manolo Blahnik.

Inima mea o ia la galop.

Rahat!

Rahat! Rahat! Rahat!

Dis-de-dimineață, după plecarea instructorului, am intrat la duș și apoi m-am îmbrăcat în grabă, știind că va trebui să mă mișc repede ca să nu întârzii. Când mi-am dat seama că în fiecare sacoșă era câte o ținută completă, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că nu mai aveam timp de pierdut cu îmbrăcatul. Mi-am aruncat pur și simplu pe mine jeanșii, bluza și haina din prima sacoșă, mi-am tras cizmele în picioare și am plecat.

Gândul că poate am devenit o țintă evidentă fără să-mi dau seama mi se strecoară în suflet pentru următoarele două ceasuri, timp în care termin de așezat mesele și de sortat condimentele în coșulețe, în restaurantul angajaților. După ce termin, iau o pauză scurtă, apoi mă întorc lângă tejghea, așteptându-l pe *chef* să termine de preparat prânzul pentru Quinn Blackwood.

Nici măcar ideea că-l voi revedea nu-mi alungă teroarea generată de faptul că neglijența mea m-ar putea costa scump. Îl ascult distrată pe *chef* dându-mi instrucțiuni cu privire la prânzul pentru CEO. Dau din cap, dar uit mare parte din discurs până când ajung cu căruciorul la biroul lui Quinn, trecând de ușile duble, cu sticlă mată.

Stă la birou, ca de obicei.

Ridică imediat ochii spre mine în momentul în care uşile se închid şi mă pironeşte cu privirea. Ca de obicei.

Pe la al patrulea sau al cincilea pas, picioarele îmi tremură groaznic din cauza privirii lui. Nici asta nu e ceva nou. Ajung la masă fără incidente, dar un pic pierdută în gânduri.

— Credeam că am căzut de acord asupra etichetei atunci când intri într-o încăpere.

Dumnezeule! Ce voce are!

E profundă, cultivată, se vede că este vocea unui om cu stil, bani, putere şi succes. Genul de voce care te face să te opreşti în loc, să te supui cu blândeţe brutalităţii celui care-ţi vorbeşte astfel, să te laşi strivită de atenţia lui. Vraja desăvârşită a glasului şi a privirii acestui bărbat mă determină să mă întorc cu faţa la el.

— Îmi pare rău. Bună ziua, domnule Blackwood.

Pune capacul la stiloul său negru, pe care-l lasă jos cu un gest precis. Nu-şi ia privirea de la chipul meu.

— Bună ziua, Elly.

Mă întorc şi încep să pun masa. Îmi dau seama că s-a ridicat în picioare şi că se duce în faţa biroului, pentru că atmosfera a devenit dintr-odată încărcată.

— Ai mâncat?

Aceeaşi întrebare ca data trecută. Un răspuns diferit azi, datorită unui mesaj din partea Fionnellei, primit în pauză, în care-mi spunea că azi nu îmi poate oferi de mâncare.

— Nu. Încă nu.

— Mai pune un tacâm, pentru tine.

Pentru o clipă încremenesc, apoi încerc să-mi stăpânesc emoţiile.

— Ăăă... nu, mulţumesc. Sunt în regulă.

M-am obişnuit cu el, aşa că ştiu când îşi îndreaptă spatele şi vine spre mine. Îi percep energia spirituală înainte ca mirosul aspru de santal al *aftershave*-ului său să mă învăluie.

— Nu-mi place să te contrazic, dar nu, nu eşti în regulă.

Mor de nerăbdare să-l privesc fix în ochii aceia de un albastru-argintiu, dar mi-e teamă să nu mă dezintegrez. Aşa că mut farfuriile de pe cărucior pe masă şi verific dacă am respectat distanţa dintre ele.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ai fost bolnavă de curând, Elly?

Întrebarea mă surprinde atât de tare, încât uit că mi-am promis să nu mă uit la el. Îi întâlnesc ochii electrizanţi care-mi susţin privirea o secundă, după care mă măsoară din cap până-n picioare.

— Nu... n-am fost bolnavă.

— Nu-ţi place mâncarea, asta e? spune el încet. De asta arăţi atât de... fragilă?

— Nu, îmi place mâncarea.

El dă din cap.

— Atunci, eu trebuie să fiu de vină...

— Ăăă... poftim?

— Ideea de a mânca alături de mine te umple de groază?

Deschid ochii larg.

— Mmm... nu!

— Atunci mai pune un tacâm, pentru tine.

Să stau în faţa lui în timp ce mănâncă, pentru ca la final să strâng farfuriile, e una. În ciuda faptului că momentul este alarmant de intens, totuşi pentru asta sunt plătită. Dar să mănânc împreună cu el, să gust aceeaşi mâncare pe care o bagă el în gură...

Clatin din cap.

— Nu pot.

Face un pas spre mine, iar eu mă simt copleşită de prezenţa lui. Astăzi poartă un costum bleumarin şi o cămaşă tot bleumarin, dar cu o nuanţă mai închis. O cravată neagră cu dungi fine, o curea neagră şi pantofii lustruiţi completează ţinuta uluitoare. La încheietură îi sclipeşte un ceas argintiu, elegant. Încă suntem la distanţă considerabilă unul de celălalt, dar la fel de bine aş putea să fiu legată cu sfoară. Aşa de puternic este câmpul de forţă al lui Quinn Blackwood.

Își pune o mână pe masă, lângă farfurie.

— Al cui nume e scris pe clădirea aceasta, Elly?

— Al tău?

— Atunci prespun că acest fapt îmi oferă niște avantaje aici, nu crezi?

— Cred.

— Crezi?

— Adică da, dacă dorești să joci cartea asta.

— Nu vreau să joc cartea asta. Dar o voi juca. Dacă nu-mi spui de ce nu vrei să mănânci cu mine.

Vorbește lejer, dar e o nuanță metalică în vocea lui. Ceva metalic și ceva electrizant.

— Nu cred că se cuvine. Asta-i tot.

Mai face un pas și-i zăresc scânteile argintii din ochii albaștri.

— Uită-te la masa asta, Elly, are douăsprezece locuri. Crezi că le folosesc pe toate douăsprezece în același timp?

— Sigur că nu.

Încă un pas. Nu mai pot respira.

— La ce-ți imaginezi că le folosesc, în afară de a mă juca de-a scăunelele muzicale când nu se uită nimeni?

Aproape că zâmbesc, apoi îmi revin.

— La prânzuri de afaceri.

Ia ultima farfurie de pe cărucior și o așază pe masă. Apoi ia o altă farfurie și tacâmuri și le pune în capătul opus al mesei. Când termină, trage un scaun, așa cum a făcut și în ultimele două ocazii când am fost aici.

— Atunci hai să luăm prânzul împreună.

— Un prânz de afaceri? De ce?

— Ca să-mi spui despre nemulțumirile tale.

— Nu am niciuna.

— Fie sunt foarte corect, fie mă minți. Cred că e varianta a doua.

Mint despre o mulțime de lucruri, dar nu-mi place să mi se reamintească asta.

— Nu mă cunoşti suficient de bine ca să faci afirmaţia asta, domnule Blackwood.

— Nu te cunosc?

Şopteşte cele trei cuvinte într-un fel care mă înfioară din creştet până-n tălpi. Calmul lui extrem, care m-a excitat şi m-a speriat prima oară când l-am văzut, se transmite şi în aerul din jur şi rămânem amândoi nemişcaţi.

Ne uităm cu atenţie unul la altul — el nu-şi ia deloc privirea de la mine. Iar ochii lui...

Dumnezeule! Ochii lui au ceva anume, ceva profund şi întunecat şi nemilos de înspăimântător. Dar în timp ce înainte părea o privire atotcuprinzătoare, de data asta este concentrată la un singur lucru.

La mine.

— Nu.

Deşi rostesc acest cuvânt, mă îndoiesc de adevărul lui. Cu fiecare secundă petrecută în prezenţa lui îi simt privirea străpungându-mi pielea ca un cuţit, tăind din interior către afară.

— Atunci acordă-mi această şansă, spune el.

Degetele lui lungi mângâie uşor un scaun. Apoi îl prinde cu atâta putere de margini încât i se albesc încheieturile degetelor.

— Ia loc, Elly.

* * *

Se-ntâmplă ceva între momentul în care mă aşez pe scaun şi cel în care-mi pune mâncarea în faţă. Ca şi cum ceva s-a stins în el. Conversaţia se evaporă şi nu mai e deloc interesat să discutăm despre nemulţumirile mele imaginare.

Carnea de vită Wagyu la cuptor pe pat de salată Caesar e gătită perfect, dar eu de-abia mă ating de ea, chinuindu-mă să mestec şi să înghit fiecare îmbucătură.

Toate trucurile conversaţionale, simple dar eficiente, pe care le foloseam cu clienţii de la Casa de Vacanţă par să fi dispărut. Ridic

pe jumătate privirea în timpul mesei acesteia tăcute şi-i descopăr privirea fixată pe încheietura mea. Mai exact, pe vânătaia lăsată de degetele lui Miguel pe mâna mea stângă.

Ochii lui se mută de la vânătaie la chipul meu.

Ochii lui aruncă o mie de suliţe ascuţite care se înfig în mine.

Mă înec cu mâncarea. Iau repede paharul cu apă.

El pune jos tacâmurile, abandonându-şi mâncarea.

Beau şi mai multă apă. Am ales apa din simplul motiv că am nevoie de o minte limpede. Consumul de alcool era încurajat la Casa de Vacanţă în timpul programului de lucru, dar am văzut ce efecte are şi asupra clienţilor, şi asupra fetelor, aşa că mă ţin departe de el.

Dar acum mă întreb dacă n-ar trebui cumva să cer un pahar de Bordeaux din care şi-a turnat Quinn. Şi din care soarbe acum, în timp ce mă priveşte.

— Nemulţumirile. Hai să le auzim!

Este clar că nu despre asta ar vrea să discutăm. Privirea i se tot întoarce pe încheietura mâinii mele. De câte ori mă uit în ochii lui, îmi imaginez că aşa trebuie să arate nebunia.

Arunc o privire spre uşă, întrebându-mă dacă o să mai ies întreagă de aici. N-am băut nimic, totuşi sunt ameţită de emoţiile care mă copleşesc.

— N-am nicio nemulţumire. Serios!

Ia paharul cu vin şi-l ridică. Apoi îl aşază la loc. Îşi pune o mână pe masă.

— Hmm... Şi colegii tăi de lucru? Nici ei nu au nicio nemulţumire?

Încerc să ridic din umeri, dar nu reuşesc.

— Nu ştiu. Nu lucrez aici de prea multă vreme.

— Poate că se impune să le fac o vizită, să mă uit fix în ochii lor. Să apreciez singur dacă sunt sau nu mulţumiţi.

— Dar nu ai oameni care să facă asta în locul tău?

— O echipă întreagă.

Învârt o bucată de friptură prin farfurie, apoi o străpung cu furculiţa.

— Iată. Poţi să-i rogi să facă o anchetă anonimă.

Se gândeşte o secundă la ce i-am spus.

— Sunt treburi pe care nu mă deranjează să le încredinţez altcuiva. Asta nu e una dintre ele, şuieră el.

Se uită fix la mine din nou. Apoi la încheietura mea.

Dumnezeule! Vorbeşte serios.

Mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă CEO-ul va vizita subsolul la trei zile după ce am început să lucrez pentru el. N-ar ieşi nimic bun din asta. Pe lângă faptul că voi atrage atenţia întregului personal, mai e şi Sully. Nu ştiu cum face de mă plăteşte cu bani gheaţă, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fie cercetat în vreun fel.

— Te rog. Poţi să nu faci asta?

Bate cu arătătorul stâng în masă. Mă întreb dacă nu cumva încearcă să mă sperie.

— Nu vrei să aflu dacă angajaţii mei sunt sau nu fericiţi?

— Poţi face asta... fără să cobori acolo tu personal. Oricum, când ai fost ultima oară la subsol?

— N-am avut niciodată privilegiul.

— Şi dintr-odată vrei să cobori acolo? Îţi servesc masa de trei zile. Vizita ta o să-i facă pe toţi să creadă că sunt o... turnătoare.

— Şi ideea că ai putea fi etichetată aşa te deranjează?

— Sigur că mă deranjează. Pe tine nu te-ar deranja?

Peste chip îi trece umbra unui mic zâmbet.

— Mă rogi să-ţi fac un serviciu, Elly? Îmi ceri să-mi pese de confortul tău psihic?

Întrebarea asta e ciudată. Quinn Blackwood este, fără doar şi poate, cea mai ciudată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. De asemenea, este electrizant de frumos şi de înspăimântător, încât să mă întreb cum de încă sunt întreagă.

— Ştiu că n-am niciun drept să...

— Dimpotrivă, ai multe drepturi. Poate mai multe decât ştii.

Din nou, cuvinte rostite cu blândețe, de parcă n-ar vrea să mă sperie cu gândurile lui ascunse.

— Mulțumesc. Deci n-o să vii jos?

Își revine din gândurile în care se refugiase. Apoi se uită fix în ochii mei. Și inima îmi spune că sunt pe cale să cunosc intimitatea abisului.

Îl privesc cum se ridică de la locul lui și vine spre mine cu pași măsurați, de animal de pradă, ce-mi amintesc de o felină subțire din junglă. Se oprește lângă scaunul meu și trebuie să-mi ridic capul ca să-i întâlnesc privirea. Pulsul meu accelerat urlă acum și trebuie să mă abțin să nu suspin. Sau să n-o iau la goană pe ușă.

Întinde mâna lent, ca și cum, oricare i-ar fi intențiile, vrea să prelungească acest gest cât mai mult cu putință.

Degetele lui găsesc dosul mâinii mele drepte, cea fără vânătaie. Tresar și oftez din pricina senzației febrile. Ceva i se schimbă în privire. O confirmare. Acceptare. Apoi coboară pleoapele. Se uită fix la mâna lui care o atinge pe a mea. Îmi mângâie o venă mică spre încheietură și înapoi. Nările i se umflă ușor înainte de a-mi cuprinde mâna și de a mi-o întoarce cu palma în sus. Își trece degetele peste palma mea deschisă. Senzația este de o mie de ori mai puternică. Dorința și văpaia și nevoia de sex îmi străbat în viteză sângele. Vaginul îmi zvâcnește atât de tare, încât simt cum mi-am udat chiloții.

Scoate un sunet scurt, care răsună în mine. Își odihnește un deget pe încheietura mea și mă privește cu o foame ascuțită, devastatoare.

— N-o să vin jos, Elly. Dar o să-mi rămâi datoare.

14

Pauză

Quinn Blackwood nu-mi spune exact ce anume-i datorez. Şi sunt prea laşă să-l întreb. Plec din biroul lui şi mai ameţită decât când am intrat şi mă încui în baie imediat cum prind ocazia. Pentru prima oară în viaţa mea, tentaţia de a mă masturba se naşte din frustrare disperată, nu din curiozitatea adolescentină care m-a cuprins înainte ca mama să moară şi ca viaţa mea să se ducă dracului.

Mă aşez pe capacul toaletei, îmi sprijin capul de faianţa rece şi, cu ochii închişi, îmi trec degetele peste palma pe care m-a atins el. Tremur, iar mingea de foc dintre picioarele mele ameninţă să scape de sub control.

Dumnezeule!

Trupul meu se pregăteşte să şi-o tragă cu un bărbat începând de săptămâna viitoare şi totuşi tânjesc după Quinn cu o dorinţă care sfidează nebunia.

Chipul lui îmi apare în minte şi gem. Încet, desfac picioarele şi-mi strecor mâna în chiloţi. Forţa acestei dorinţe mă face să mă ridic brusc de pe scaunul de toaletă în clipa-n care îmi ating cu degetul clitorisul excitat. Continui să gem, iar mâna mea alunecă mai jos, spre miezul meu înflăcărat. Sunt mai încinsă decât un cuptor şi umezeala mi se scurge pe interiorul coapsei.

Să cedez acestei dorinţe de moment nu m-ar satisface. Aşa că o parte din mine se împotriveşte. Ştiu că nu m-aş simţi atât de bine pe cât îmi imaginez şi încerc să mă opun acestei porniri. Încep să-mi masez buzele exterioare ale vaginului, încercând să respir în mjlocul acestei nebunii teribile care mă consumă. În cele din urmă, creierul meu se mai potoleşte şi transmite mesajul vaginului meu. Nevoia se

mai domolește, deschid ochii, îmi îndrept hainele și, năucă, mă dau jos de pe toaletă.

Restul după-amiezii trece fără niciun incident; mă întorc în Hell's Kitchen amețită, dar întreagă.

Pe la șapte, Bruce, instructorul meu de fitness, revine ca să mă treacă prin alte 90 de minute de infern. Când pleacă, mă dezbrac și fac un duș, savurând la nesfârșit apa fierbinte, bucuroasă că sunt prea epuizată ca să cedez durerii surde care încă-mi zvâcnește între picioare.

Mă îmbrac cu niște pantaloni și o bluză de casă nou-nouțe și mă îndrept spre bucătărie, când se aude soneria. Înainte să se declanșeze alarma, mă duc spre monitorul de securitate și deschid camera din exterior.

Fionnella.

Îi deschid și aștept să treacă de ușile duble de siguranță. După ce ultima dintre acestea se închide în urma ei, îi deschid ușa de la intrare. Geanta i se leagănă pe umăr și în mâini are o sacoșă mare, maronie, cu un logo pe care nu-l recunosc.

— Ai mâncat?

— Nu, dar tocmai voiam să-mi fac un sendviș.

Știu să gătesc câteva feluri de mâncare simple, dar nu sunt deloc o specialistă la bucătărie. Așa că frigiderul plin cu mâncare e o binecuvântare și, în același timp, un blestem. Totuși în weekendul ăsta am plănuit să fac altceva decât brânză la grătar sau paste, ajutându-mă de o carte de bucate pe care am descoperit-o printre numeroasele cărți din mansardă.

Ea ridică sacoșa cu mâncare. Aromele care se împrăștie sunt atât de divine, că-mi lasă gura apă.

— Ca să mă revanșez pentru aiureala cu hainele, spune ea.

Deschid ușa și mai larg cu mâna dreaptă și întind mâna stângă spre pungă. Privirea i se oprește pe încheietura mea. Nu s-a înroșit așa cum mă temeam, în schimb e galben-vinețiu, cât se poate de vizibil. Privirea îi devine aspră.

— Nu e nimic, izbucnesc eu, dar inima mi se face cât un purice când îi văd mutra ofticată. Te rog, nu-i spune.

Ea intră, închide uşa în urma ei şi se uită la mine cu o urmă de compasiune.

— Nu merge aşa, Lucky. Dacă există vreo situaţie de care trebuie să ştim...

— Nu există, jur.

Bagă mâna în geantă şi scoate *clipboard*-ul.

— Spune-mi cum s-a întâmplat. Nu-ţi pot promite cum vor merge lucrurile în privinţa asta. Dar am şi eu o slujbă, exact ca tine.

— Iar asta include să-l deranjezi cu ceva atât de nesemnificativ? mă tângui eu.

O scânteie de cruzime din privirea ei îmi reaminteşte cum m-a avertizat Q că nu toată lumea e cine pare.

— Cum s-a întâmplat, Lucky? Cine? Cum? Când?

— Azi, la muncă.

Mă opresc şi mă strâmb.

— Noile mele haine au atras atenţia mai mult decât mă aşteptam. Asta-i tot.

Dă din cap în semn că înţelege, dar privirea nu-i şovăie deloc.

— Aştept să-mi spui cine.

— Un tip cu care lucrez. Miguel. Dar e destul de inofensiv, spun eu în grabă.

Îşi ia notiţe, apoi scoate telefonul.

— Mănâncă...

— Fionnella...

— Se răceşte mâncarea, Lucky. E preferata ta. E bine să te bucuri de ea cât e caldă.

Aşteaptă să mă duc la bucătărie, apoi se retrage lângă peretele de sticlă şi cărămidă din capătul celălalt al livingului. Pun burgerul şi cartofii pe o farfurie şi trag cu coada ochiului cum formează un număr şi-şi duce telefonul la ureche. Vorbeşte prea încet ca să pot auzi finalul conversaţiei, dar nici nu e nevoie. Minuscula fisură în

trupul de un milion de dolari care-i aparţine şefului a fost raportată cu succes.

Zâmbetul îngheţat i se reîntoarce pe chip când mi se alătură în bucătărie. În timp ce mănânc, parcurgem împreună programul pentru următoarele câteva zile. Apoi mă pune să mă urc pe cântarul din baie. Surâde din nou dezvelindu-şi toţi dinţii când vede că am pus pe mine două kilograme şi jumătate, după care îmi promite că se va întoarce în curând şi pleacă.

O să mă sune. Dar nu ştiu când, aşa că-mi fac de lucru încercând să-mi dau seama cum funcţionează complicatul sistem de televiziune şi divertisment. În cele din urmă o scot la capăt şi mă uit la câteva episoade din *The Big Bang Theory*, până când beculeţul verde al gadgetului negru se aprinde.

Îmi simt inima în gât. Îmi trece prin cap să ignor apelul. Pe lângă subiectul pe care nu am chef să-l discut, îmi amintesc şi de conversaţia noastră de azi-noapte. Am tot trupul încordat din cauza atracţiei pe care o simt faţă de un alt bărbat. Nu ştiu dacă la nebunia asta îmi doresc să mai adaug şi atracţia pe care Q o exercită asupra mea.

Dar oare am de ales?

Mă întind fără grabă să iau gadgetul. Înainte să-l ating, luminiţa se stinge. Mă dau înapoi, simţind deopotrivă uşurare şi dezamăgire. Cinci secunde mai târziu, beculeţul clipeşte din nou. Iau gadgetul şi apăs pe butonul „pornit".

— Te gândeai să nu-mi răspunzi, Lucky?

Vocea lui inundă camera, ca o entitate vie.

— Gândeşte-te bine înainte să-mi răspunzi.

Degetele mi se strâng în jurul gadgetului.

— Da, aşa mă gândeam.

— Mulţumesc că eşti sinceră. De ce?

— Vânătaia aia nu înseamnă nimic. Nu voiam să fac tam-tam.

— Nu tu decizi asta.

Râsul meu şocat are o nuanţă vagă de exasperare.

— Poftim?

— Un mic lucru pe care ar trebui să-l afli despre mine. Tot ce e al meu e preţios pentru mine. Tot ce am îmi aparţine fără echivoc, până când mă hotărăsc că nu-mi mai trebuie. Tot ce-mi aparţine păstrez într-o stare desăvârşită. Îmi aparţii, Lucky?

Exasperarea mea n-are nicio şansă în faţa puterii lui întunecate şi a răspunsului meu inevitabil.

— Da, şoptesc eu.

— Încă o dată. Cu mai multă convingere. Trebuie să ştiu că ai acceptat faptul că-mi aparţii.

— Da, repet.

Arunc gadgetul pe canapea şi-mi face o plăcere infantilă să mă uit urât la el.

— Da, *îţi aparţin*!

Pentru câteva clipe, se lasă tăcerea.

— Te doare?

Nu mă aşteptam la asta, nici la tonul lui diferit. Tocmai m-a catalogat cu cruzime drept un obiect. O proprietate de care se va descotorosi, în cele din urmă. Bogătaşilor nu le pasă de suferinţa muritorilor de rând.

Şi totuşi, s-a asigurat că nu sfârşesc la un adăpost... sau mai rău.

Deşi îi sunt recunoscătoare pentru asta, creierul meu rămâne în gardă, avertizându-mă că tot ce mi se-ntâmplă poate fi doar un joc pervers generat de fanteziile unui bogătan.

Bărbatul pe care l-am supranumit Q e un străin. Până ne vom întâlni faţă-n faţă şi-l voi putea studia, el vrea să rămână aşa, indiferent de felul în care mă face să mă simt.

Îmi vâr picioarele sub mine pe canapea, observând absentă că, nu ştiu cum, televizorul a amuţit.

— În marea schemă a lucrurilor, comparativ cu lucrurile la care m-a supus astăzi instructorul de fitness, aş spune că durerea de la încheietură e floare la ureche.

— Crezi că e acelaşi lucru? Durerea provocată în mod intenţionat cu durerea îndurată ca să-ţi perfecţionezi trupul?

Mă încrunt.

— Sigur că nu. Doar că... încercam să explic... OK, înţeleg. Nu, e o jenă uşoară când o ating, dar nu mă doare. Putem să încheiem subiectul acesta, te rog?

— Putem. Trebuie să plec undeva. Dacă eşti amabilă să te asiguri că nu voi mai fi nevoit să te sun din cauze de genul ăsta, m-aş bucura.

Beculeţul se stinge înainte ca eu să mai apuc să zic ceva. Sau să-i mulţumesc pentru haine. Sau pur şi simplu... să savurez sunetul vocii sale electronice.

Sunt complet dezumflată.

Când, în mod miraculos, televizorul începe din nou să meargă, nu mă mai pot bucura deloc de serialul meu preferat. Zac încă o oră pe canapea, apoi mă târăsc la biblioteca din celălalt capăt al camerei. Aleg fără prea mult chef un thriller psihologic în care e vorba despre blestemul unei corăbii de piraţi şi iau cu mine cartea în dormitor.

Deşi încerc să-mi golesc mintea şi să mă las absorbită de poveste, îmi pierd interesul pe la capitolul al doilea.

Două conversaţii mi se derulează în minte, fiecare cu gradul ei unic de confuzie care-mi face gândurile s-o ia razna.

Am fugit de pe rugul pe care era să fiu arsă, ca să supravieţuiesc.

Dar bomba cu ceas pe care mă aflu s-ar putea să mă mistuie, iar asta pentru că dorinţele din mine — alimentate fără să-mi dau seama — m-au prins în capcana lor teribilă.

15

Expunerea

Q

Smulg aparatul de distorsionare a vocii şi casca şi zdrobesc în pumn toate gadgeturile astea delicate. O bucată îmi sfâşie pielea, dar nu simt durerea. E îngropată adânc sub un munte de furie mortală.

Mă duc la coşul de gunoi de lângă birou, deschid pumnul şi las fragmentele de plastic să cadă. Întorc palma şi văd pe un deget trei picături strălucitoare de sânge. Mi le şterg cu degetul mare, întind sângele pe toată palma. Aproape imediat capilarele se închid, mecanismul natural de apărare al trupului meu grăbindu-se să vindece rana. Regretul zvâcneşte ca un ritm cardiac pe un monitor înainte de a se stinge definitiv. Privesc braţul gol, până la cicatricea aproape invizibilă din scobitura cotului.

Medicii au făcut treabă bună. Dar au fost ameninţaţi cu moartea să nu lase nicio urmă. Nici măcar eu să n-o văd.

Dar în momente ca acesta, n-am nevoie de ochi ca să ştiu că cicatricea este acolo. Pulsează cu o forţă vitală proprie — o invitaţie clară să mă pierd pe mine însumi. Să mă predau întunericului etern.

Resping chemarea, închid pumnul şi-mi las mâna pe birou. La fel şi pe cealaltă, lipsită de vlagă. Aria „Vissi d'Arte"[3] îmi inundă mintea. Număr secvenţele una câte una. Iar şi iar.

---

3 Arie din opera *Tosca* de Giacomo Puccini. (*N.t.*)

Broboane de transpirație îmi acoperă pielea, mi se scurg pe față și pe gât, apoi pe trunchiul ud, și eu număr măsurile în continuare, iar degetul bate din ce în ce mai repede în birou. Dar răgetul monoton din capul meu nu încetează.

A început în momentul în care i-am zărit încheietura. Vânătaia de-acolo, de pe pielea ei, aproape că m-a făcut să-mi pierd mințile.

Chiar am luat-o razna în clipa în care am atins-o. Acea flacără, arzătoare și luminoasă... m-a durut. M-a trezit. M-a alarmat.

Suficient cât să contemplu gândul de a ceda dorinței de a termina totul aici, în seara asta, *acum*. Se zvârcolește prin mine ca un șarpe încolăcit, care mușcă și lasă în mine răni înveninate, răni pe care nu încerc să le vindec.

Ispita este copleșitoare.

Dar povestea nu se termină așa.

Nu-l pot lăsa să scape așa ușor.

Cad epuizat în fotoliu și privesc în gol. În întunericul aproape total dau de poza ei aflată pe birou.

Mama.

Zâmbitoare. Mereu zâmbitoare. Încrezătoare. Atât de încrezătoare!

Inspir adânc și mă simt viu. Cât de viu poate fi cineva al cărui suflet își duce existența în neant.

Doar că în după-amiaza asta, cu Elly, nu m-am simțit așa. Nu atunci când m-a privit cu sfidare și supunere. Nici când m-a rugat s-o duc și mai adânc în bezna mea desăvârșită. Neantul s-a cutremurat atunci, încercând să facă loc naiba știe cărui sentiment.

Nu-i vreau sufletul. Nu am ce face cu inima ei. Nici cu sentimentele ei.

Dar trupul ei îmi aparține.

Și ea a îndrăznit să reziste, rănită... distrusă. Să spună că nu e nimic important — pielea pe care am atins-o, pielea trupului ce va aduce un final orchestral planului meu ce s-a întins pe un deceniu întreg?

Mă ridic în picioare, în starea mea preferată — ruină morală și concentrare maximă. Nu, nu maximă. Mi-a fost afectată azi din

pricina acelor ochi verzi în care m-am pierdut și a acelei guri cu buze pline, fremătătoare, care pur și simplu implora să fie fututā.

Credeam că mi-a revenit concentrarea. Dar discuția de acum zece minute...

Otrava e corozivă, îmi roade tot controlul.

Am nevoie de ceva anume. Ceva care să-mi abată gândul de la Lucky. Și de la Elly.

XYNYC e închis miercuri seara. Mă gândesc la Punishment, clubul underground pe care Axel l-a deschis acum cinci ani. E foarte probabil ca acolo să găsesc lucrul de care am nevoie, dar nu cred că e o idee bună în seara asta. În primul rând, n-am chef să-mi pierd vremea vânându-mi prada. Dacă aleg ceva greșit, starea mea de spirit se va înrăutăți.

În al doilea rând, Punishment Club e în Hell's Kitchen, adică trei străzi mai încolo de mansarda în care am ascuns-o pe Lucky. Să mă strecor în vizuina ei și să pun capăt acestei povești nu e deloc scenariul pe care l-am pus la punct cu acuratețe. Pentru că nu mai pot amâna, pun mâna pe telefon. Adriana Nathanson îmi răspunde amețită:

— Alo?

— La tine la birou. Într-o oră.

— Quinn? E... ora zece seara.

— Hm, așa devreme? Atunci într-o jumătate de oră.

Închid, mă duc în dormitor și îmi trag un tricou negru peste pantalonii de aceeași culoare. O jachetă uzată ca să nu-mi fie frig, un mic ocol pe la baie ca să-mi dau cu apă pe față și să-mi curăț sângele din palmă înainte de a ieși. Chem valetul prin intermediul aplicației de pe mobil și Aston Martinul meu DB9 mă așteaptă afară exact când ies din clădire.

— Să aveți o seară frumoasă, domnule Blackwood.

Îi dau valetului o bancnotă de 50 de dolari și mă strecor la volan. Traficul este, din fericire, lejer și ajung la biroul Adrianei cu cinci minute mai devreme.

Cred că și-a anunțat paznicii, pentru că sunt condus în biroul ei de un bodyguard. Ajung la ușa ei.

Mă vede și se oprește în mijlocul holului. Se uită la hainele mele negre și inspiră agitată, fără să se miște.

— Vai, Adriana. Să nu-mi spui că ți-e frică de mine.

Scutură scurt din cap.

— Nu ești violent. În orice caz, nu în felul acela.

Nu știu exact de ce chestia asta mă consolează, dar așa se întâmplă.

— O să ții ședința pe hol?

— Deci vorbești serios? Chiar vrei să vorbim?

— Să vorbim sau să ți-o trag în fund. Nu m-am hotărât încă.

Cască ochii la mine și se luminează excitată, dar se abține. Apoi lasă privirea în jos.

— Sau poate le facem... pe amândouă? spune ea.

Izbucnesc în râs.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? Să te trimit acasă la bătrânul și dragul de Stanley cu o usturime în fund și cu inima plină de bucurie că ți-ai făcut treaba așa cum trebuie? Spune-mi, ce mai face simpaticul tău soț zilele astea?

Se îndreaptă din nou spre mine.

— Quinn, dacă m-ai târât aici ca să-ți bați joc de mine, ai grijă, n-am niciun chef.

Legănarea studiată a șoldurilor pe sub rochia petrecută cu care e îmbrăcată îi contrazice flagrant cuvintele. Dar nu-mi pasă atât de mult încât să vorbesc despre asta. Mă întorc, așteptând să mă conducă în birou. Se oprește și se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva, spune ea încet. Ce este, Quinn?

— Intră. Imediat!

Pășește în birou, iar eu închid ușa. Refuz băutura pe care mi-o oferă, traversez încăperea și mă trântesc pe canapea. Îmi înfig ambele mâini în păr și-mi caut cuvintele.

— Ai dreptate. Sunt... afectat.

— E de-nţeles, am văzut că tatăl tău s-a întors în oraş...

— Nu e vorba de el. Adică nu e vorba *doar* de el. Deocamdată e cuminte şi stă la locul lui.

— Atunci cine-i de vină?

— Numele nu sunt importante.

Nu vreau să-i rostesc numele aici, nici măcar numele false. Nu în locul ăsta de o mizerie revoltătoare, unde vindecările sunt false. Pentru prima oară, mă întreb care este numele ei adevărat. De unde vine. Mă trezesc şi o privesc fix pe Adriana.

— Nu contează decât că trebuie să scap de chestia asta.

— De ce anume să scapi? Ce simţi?

— Nevoia de a claca, spun eu.

Vocea mea e o şoaptă. Dar la ora asta din noapte, în liniştea din birou, ea mă aude. Mă măsoară din priviri. Pe o parte. De-a lungul braţului.

— Te răneşti din nou?

O felicit în gând pentru că nu bate câmpii. Se comportă ca un adevărat psihiatru şi-mi dau seama că de asta am nevoie.

— Nu. Nu despre asta e vorba. În plus, să mă rănesc implică o situaţie care s-ar întinde pe o perioadă mai lungă. Şi nu e cazul. A fost o chestie care s-a întâmplat o singură dată.

— Dar spuneai că te-ai gândit la asta o vreme înainte s-o faci, deci e premeditată.

Clatin scurt din cap.

— Nu e vorba de asta, Adriana. Crede-mă!

— Bine. Spune-mi atunci în ce fel te afectează această persoană.

Imaginea ei îmi apare în minte. Sfidătoare. Superbă. Distrusă. Nemaipomenit de bună pentru sex. Primejdioasă. Ridic din umeri.

— Spaţiile mele negre încep să aibă fisuri.

— Şi asta te îngrijorează?

— Nicidecum. Pentru ceilalţi îmi fac griji.

— De ce? Contează pentru tine?

Tac o clipă înainte de a răspunde.

— Există posibilitatea ca ei să cadă prin aceste fisuri. N-am nevoie de victime colaterale. Credeam că nu-mi pasă. Nici acum nu sunt sigur de asta. Dar... mă afectează.

— Poate ar trebui ca mai întâi să cimentezi aceste fisuri? Să n-o implici încă pe această persoană în situaţia ta actuală?

Mă gândesc la degetele mele care i-au atins pielea moale ca satinul — e o flacără strălucitoare în viaţa mea pustie.

— Nu e aşa de uşor. Sunt deja prins.

— Te-ai gândit să-ţi stabileşti singur nişte limite?

— Ar putea fi deja prea târziu.

Am senzaţia că deja e prea târziu. Pentru Quinn, cel puţin.

Q e altă discuţie.

— Numai dacă poţi identifica momentul în care implicarea ta va începe să-şi piardă valoarea. Nu ţi-e teamă să iei decizii dificile, Quinn. Dar, de asemenea, îţi place să stârneşti haos. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care ai refuzat să le rezolvi. Poate acum e momentul să-ncepi?

— Momentul nu e bun pentru mine. Dă-mi altă soluţie!

Oftează şi se lasă pe spătarul scaunului.

— Cealaltă variantă e să-i laşi pe oameni să vadă cine eşti. Să le dai şansa să se-ndepărteze. Dar nu-ţi recomand asta.

— De ce nu?

— Pentru că oamenii văd ce vor ei să vadă. Şi pentru că te pricepi de minune să-i faci pe alţii să se îndrepte pe o cale pe care nu vor neapărat să meargă, dar nu se pot abţine.

— Vorbim numai despre mine aici, dr. Nathanson? rânjesc eu.

Neliniştea i se citeşte dintr-odată pe chip.

— Vorbesc serios, Quinn.

Ridic din umeri.

— Deci soluţia ta e s-o salvez pe persoana asta de sociopatia mea înainte de a-şi face singură rău prin propriile decizii?

— Ăsta nu-i un joc, Quinn. Nu m-ai fi trezit la ora asta dacă n-ai fi fost îngrijorat...

— Să cauţi să te lămureşti nu înseamnă neapărat că eşti îngrijorat.

— Atunci permite-mi să fiu clară. Până nu faci câțiva pași ca să repari ce e în neregulă *cu tine*, îi pui *pe acești oameni* în pericol. Probabil că știi asta deja, dar te-ai convins că nu-ți pasă. Însă trebuie să te întrebi: merită ei așa ceva?

Nemișcarea — e stăpâna mea. Oprește totul, inclusiv răgetul de furie.

Voiam o clarificare.

Am căpătat-o.

Oare demonii mei mă vor lăsa s-o păstrez? Oare povara destinului meu îmi va permite cel puțin s-o contemplu?

Mă ridic în picioare și mă duc la fereastră. Sub privirile mele, traficul de pe Lexington Avenue e la fel de aglomerat ca întotdeauna.

În sticla ferestrei, o văd pe Adriana ridicându-se. Ezită o clipă înainte de a veni spre mine. Mâna ei îmi atinge mijlocul. Nu mai sus. Știe ce-i va aduce gestul ăsta.

— Și mie mi-e dor de ea, Quinn. Era cea mai bună dintre noi toți. De-asta vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să te ajut să te vindeci. Știu că dacă ți s-ar întâmpla ceva, Adele nu m-ar...

Geme când mă întorc spre ea, îi prind mâna aflată pe spatele meu și o lipesc de fereastră. O prind de brațe și o ridic până când ajunge la nivelul ochilor mei.

— Să nu-ndrăznești să-i rostești numele, mă auzi? Nu vreau ca numele ei să iasă din gura ta. Nu pentru că a fost prietena ta cea mai bună și că ți-e *dor* de ea. Nu pentru că te-a ales să fii nașa mea, iar tu te-ai delectat sugându-mi scula de când am devenit major. Nu-îi-ros-ti-nu-me-le! Știi bine ce s-a întâmplat. Ai fost acolo, fir-ar să fie! Și n-ai făcut *nimic*.

Se albește la față ca varul.

— Quinn, te rog...

— Taci dracului! Nu vreau să-i rostești numele și nu vreau să-ți aud nici scuzele.

Șuier cuvintele acestea pe un ton mortal, ca să priceapă că vorbesc serios. Își ține gura. Îi dau drumul după un minut.

Răgetul de furie se întoarce. Îmi vine să mă dau cu capul de geam ca să-l alung. În schimb, îmi bag mâinile în buzunare.

— La revedere, Adriana. O să plec din oraș pentru o vreme. Nu știu exact când o să mă-ntorc. Îmi pare rău că nu ți-o trag în fund. Probabil că ți-aș fi făcut pe plac, dar ai dat-o-n bară amintindu-mi ce fel de om ești cu adevărat. Sunt sigur c-o să găsești pe altcineva să te satisfacă în absența mea.

Chipul i se schimonosește. Înainte să apuce să spună ceva, ajung deja la ușă. Nu mă uit în urmă. Iar ea știe că nu e cazul să-mi strige numele din nou.

Când ajung în mașină, bag cheia în contact, dar nu pornesc motorul. Cuprind volanul cu degetele și închid ochii, lăsându-mi capul pe spate. Pentru câteva clipe nesfârșite, mă simt pierdut.

Ura, răzbunarea și sexul sunt instrumente care mă ajută să merg mai departe și să-mi păstrez busola intactă. Dar gândul la ea... la mama... mă face întotdeauna să mă rătăcesc.

Ea a fost singurul om pur din viața mea. Cel mai adevărat. O floare delicată într-un cuib de vipere. Dragostea ei a fost singurul lucru care aproape că m-a făcut să-mi doresc să devin o persoană mai bună. De dragul ei, îmi place să cred că m-aș fi străduit mai mult ca să nu mai fiu atât de diabolic. În fiecare privire de-a ei se citea odinioară această promisiune, această speranță pentru mine. Și undeva pe drum, legătura ombilicală — care este iubirea unei mame pentru fiul ei — a făcut ca în mine să răsară la un moment dat o sământă de bunătate. Dar avea să fie distrusă fără milă.

O sământă fragilă într-un cuib de vipere. Adele Blackwood n-a avut nicio șansă.

Arsura din piept se întinde cu rapiditate, îmi cuprinde gâtul, căile nazale și se instalează în spatele ochilor. Înghit fiere amară și las durerea întunecată să mă învăluie.

Ar fi trebuit să fac mai multe. Ar fi trebuit s-o salvez.

Dar n-ai salvat-o.

Deschid ochii brusc. Îmi descleştez degetele de pe volan şi pornesc motorul. Conduc fără ţintă o oră până când ajung exact acolo unde n-ar trebui să fiu. În Hell's Kitchen. Parchez vizavi de clădirea în care stă ea şi mă holbez într-acolo.

Veiozele pe care ea le-a lăsat aprinse dau o lumină caldă şi primitoare, adică exact ceea ce nu simt eu acum. Exact ce nu va simţi nici ea dacă mă va primi în sufletul ei şi va lăsa iadul să se dezlănţuie.

Atracţia din Hell creşte din ce în ce mai mult, în timp ce stau aici, cu motorul mergând în gol. Nu-mi iau privirea de la fereastra mare, pătrată, în spatele căreia se adăposteşte otrava mea preferată, şi formez un număr de telefon.

— Da, şefu', răspunde Fionnella, urâta şi eficienta mea şefă de echipă, fost lucrător guvernamental.

Ea a fost cu mine de la început; este singura care cunoaşte identitatea lui Q şi scopul jocului. Are şi ea un cal în cursa asta, lucru care o face să-şi păstreze motivaţia.

— M-ai crede dacă mi-aş cere scuze că te sun atât de târziu? întreb eu.

Acolo sus, jur că văd umbra lui Lucky trecând prin dreptul ferestrei, dar accept că mintea mea e un haos şi ar putea să inventeze diverse lucruri.

— Cred că e posibil să fi avut un moment de remuşcare, domnule.

— Dacă asta are vreo importanţă, aş aprecia o actualizare a informaţiilor.

— Singura noutate care a intervenit de când am vorbit aseară este rezultatul analizelor la sânge. Nicio surpriză neplăcută. E sănătoasă. Şi ale tale sunt perfecte.

Mădularul, încântat de asemenea veşti, mi se întăreşte şi zvâcneşte. Îmi las capul pe spate şi-mi cuprind scula. Ultimul futai memorabil a fost un chef de 24 de ore cu o bombă latino, acum vreo trei săptămâni.

Ea a acceptat întunericul meu, iar lucrurile au cam scăpat de sub control. Nu am ajuns să-mi pierd minţile, dar nici departe nu am fost.

Rezultatele bune ale analizelor îmi aduc un strop de nerăbdare.

— Am nevoie de o listă cu avantaje şi dezavantaje dacă devansăm programul cu o săptămână.

— Decorul de la proprietate va fi gata în patruzeci şi opt de ore. Verificările se vor termina şi ele până luni. Injecţia anticoncepţională va avea efect începând de sâmbătă.

— Numai avantaje.

— Dezavantajele depind de tine, dacă vrei sau nu să stai cuminte din momentul în care ajungi la proprietate. Nu are paşaport, iar actele ei false sunt cele mai prost făcute pe care le-am văzut vreodată. Şi un elev de clasa a zecea şi-ar da seama de la o poştă că nu sunt autentice. Nu e naivă, deci nu pot să conchid decât că era atât de disperată, din cine ştie ce motiv, încât a acceptat primele acte care i s-au pus la dispoziţie.

Scula mi se întăreşte. Expir. Acea parte din minte care ar trebui să se ruşineze că mă excit gândindu-mă la disperarea ei este, din fericire, suficient de distrusă ca să nu stea în calea unei erecţii.

— Dacă vreau s-o scot din ţară, poţi să faci aranjamentele necesare?

Fionnella oftează.

— Desigur, domnule. Dar aş aprecia să mă anunţi din timp. Am încredere în oamenii cu care lucrez, dar nu mă simt în largul meu când vine vorba despre fotografii. Se pot comite prea multe erori.

— O să te anunţ din timp.

— Mulţumesc.

Închid telefonul, îmi desprind privirea de la fereastră şi-mi iau piciorul de pe pedala de frână.

Lucky poate cădea prin fisurile întunericului meu, dar intenţionez să fie o experienţă de-a dreptul memorabilă.

16

Dubla a doua

Mesajul pe care-l primesc de la Fionnella vineri dimineață e primul avertisment că repetiția generală s-a încheiat.

Un șofer te va aduce la ora 7 p.m. Să fii gata. Te rog să te asiguri că toate legăturile relevante sunt distruse cu mare discreție.

Citesc și recitesc mesajul, întrebându-mă dacă m-a crezut în privința lui Miguel. Poate se gândește că suntem ceva mai mult decât colegi? Dar mesajul ei mă face să mă gândesc la ce-i voi spune lui Sully. Desigur, el n-a zis niciodată că oferta lui de muncă va fi permanentă. M-a ajutat când eram la ananghie. Într-o singură zi poate să găsească douăzeci de fete care să-mi ia locul.

Dar pe măsură ce mă apropii de Blackwood Tower, nu mă mai gândesc nici la Miguel, nici la Sully. Azi va fi ultima zi în care îi voi servi masa lui Quinn Blackwood. Oare mă va invita din nou la prânz sau doar îmi va cere o cafea — așa cum a făcut ieri, când m-a rugat s-o așez pe măsuța din fața canapelei — și o va bea stând atât de aproape de mine?

Încă îmi amintesc de momentul în care coapsele noastre s-au atins; izul de santal și mosc care venea dinspre el. Felul în care lipea ceașca de buza de jos; gâtul puternic și felul în care i se încorda când înghițea.

Încă nu mi-a cerut favoarea pe care i-o datorez. Și nici nu va mai avea ocazia, după ziua de azi. Gândul ăsta mă face să simt o undă de regret care mă tulbură mai mult decât știu că ar fi înțelept să arăt.

E destul cât să ajung să-mi imaginez un alt scenariu pentru soarta mea. Unul în care mă întorc la Blackwood Tower peste o lună și-i cer lui Sully slujba înapoi. Dar peste o lună, dacă toată combinația

de variabile iese aşa cum vreau eu, o să fiu prea ocupată încercând să-l conving pe Clayton să-mi cruţe viaţa în schimbul unui milion de dolari, ca să mă mai gândesc la Blackwood Tower. Şi o să-ncerc să fac toate astea fără să mă apropii prea mult de Clayton.

Şi fără să divulg secretul ferecat în inima mea.

Dacă mă voi dovedi capabilă să dobor toate aceste obstacole, atunci da, voi încerca din nou să mă întorc la Blackwood Tower şi să-mi cer slujba înapoi, şi-o să tânjesc din nou după acel bărbat intangibil şi ciudat de labil.

Pufnesc în timp ce-mi pun uniforma, în ultima mea zi de lucru aici. Miguel nu e prin preajmă, ceea ce e un pic surprinzător; încui dulapul şi mă îndrept spre biroul lui Sully.

Acesta mă ascultă, gânditor şi încruntat, şi ridică din umeri după ce-i mulţumesc frumos.

— Nu e mare brânză. Ce am făcut eu pentru tine sper să facă şi altcineva într-o zi pentru copilul meu. Dar îmi va fi greu să găsesc pe altcineva pentru domnul Blackwood. Părea mulţumit de tine.

Inima mi se opreşte o clipă.

— Nu prea cred.

Sully zâmbeşte.

— Ştii de câte ori a luat prânzul în biroul lui, de când a preluat conducerea afacerii de la tatăl său, acum trei ani?

Clatin din cap.

— De mult mai puţine ori decât ai putea crede. În niciun caz în fiecare zi timp de o săptămână, aşa cum a făcut săptămâna trecută.

— Nu... nu cred că asta are vreo legătură cu mine.

— Nu fi modestă, Elly! Cele mai bune lucruri vin în doze mici. Sau cel puţin aşa-mi spune nevastă-mea.

Îmi face semn că pot să plec.

— Du-te acum! Ultima ta zi de lucru aici sper să fie cât mai frumoasă. Şi nu uita să-ţi iei salariul când termini.

Dimineaţa trece rapid, probabil pentru că timpul — exact ca restul vieţii mele — e hotărât să-şi bată joc de mine. Aşa că, înainte

să pricep ce se-ntâmplă, mă trezesc în fața ușilor biroului lui Quinn. Asistenta lui, o brunetă silfidă cu o mutră neutră, îndreaptă o telecomandă spre ușă ca s-o deschidă.

— Nu e aici deocamdată, dar vine imediat. Vrea să procedezi ca de obicei.

Dau din cap, dar ea deja e absorbită de treburile ei de mai devreme. Împing căruciorul înăuntru și pun pe masă platoul cu sushi și farfuriile pentru servire. Pun și paharul de cristal cu ton și caviar scump, și chiar atunci îi simt prezența în spatele meu.

— Elly. Bună!

Îmi înghit nodul din gât și mă întorc.

— Bună, domnule Blackwood.

Ochii lui, strălucitori și mortali ca soarele, mă măsoară din cap până-n picioare și rămân fixați pe gura mea.

— Spune-mi Quinn, te rog. *Domnul Blackwood* e un tip cu un obicei nesănătos de a-și pune angajații să facă lucruri pe care ei poate nu vor să le facă, îmi divulgă el în șoaptă, sexy, devastator.

Respir tot mai precipitat.

— Cum ar fi? mă ia gura pe dinainte.

Se întoarce spre mine și-și aruncă haina pe canapea.

— Lucruri pe care n-ar fi înțelept să le discutăm înainte de prânz, ca să nu ți se întoarcă stomacul pe dos.

— Nu sunt așa de sensibilă.

Nu știu de ce, replica asta îl face să rămână în acea neclintire letală, care mă înspăimântă. Numai ochii i se mișcă. Îmi privește buzele și pulsul mi-o ia razna. Apoi îmi privește sânii și șoldurile și picioarele.

— Știi ce simt față de tine, Elly?

Mă bâlbâi, șocată de întrebarea asta neașteptată.

— Mmm... nu, nu știu.

Dă din cap, de parcă am vorbi despre cât costă kilogramul de vită Kobe.

— Asta e bine, pentru că nici eu nu știu, dar trebuie să recunosc că, de câte ori te aud vorbind, de câte ori te uiți la mine, aș vrea să

întind mâna spre uniforma ta ieftină care are tupeul să stea lipită de pielea ta perfectă, s-o sfâșii și-apoi să-mi petrec o grămadă de timp făcându-ți niște chestii teribile. Deci sunt de-a dreptul ușurat că nu ești prea sensibilă.

Puterea latentă pe care o simt dincolo de cuvintele sale și interesul lui viu față de mine mă fac să mă dau cu un pas înapoi. Mă lovesc cu șoldul de masă.

— Nu poți.

El înaintează, privindu-mă fără milă.

— Domnul Blackwood *categoric* poate. Quinn vrea și el, fără îndoială. Dar e pregătit să-ți asculte argumentele și rugămințile.

— Te gândești des la persoana ta ca la două entități?

Un zâmbet vag amenință să-i transforme chipul, dar o forță mai puternică, înspăimântătoare, îl devorează înainte de a apărea.

— Psihiatra mea probabil că așa crede. Mă consideră... provocator. De fapt, cred că această mică etichetă i se datorează în parte.

Mă holbez la el.

— Ți-a spus să-mi zici ce anume vrei să faci cu mine?

— Spune mereu că trebuie să dai cărțile pe față. Singura carte de care sunt interesat în acest moment se numește *vreau-să-ți-o-trag-până-când-nu-mai-știi-de-tine*. Și pentru că încă n-ai luat-o deja la goană urlând, poate că ideea ei nu e chiar așa de rea, nu?

Sângele îmi clocotește. Îmi simt limba grea și trebuie să-mi descleștez maxilarul ca să pot vorbi. Și fiecare cuvânt pe care-l rostesc e ca un spin.

— Domnule... Quinn, îmi pare rău, dar azi e ultima mea zi de lucru aici.

Nici nu clipește.

— Ultima ta zi de lucru...

Înghit nodul din gât și confirm dând din cap.

— Da, mi-am dat demisia azi-dimineață.

— De ce?

Îmi înfig dinţii în buza de jos şi mă străduiesc să păstrez contactul vizual. Dacă mi-aş feri privirea, m-aş da de gol.

— Slujba mea n-a fost permanentă, iar eu... am nevoie să-mi iau ceva timp liber, din motive personale.

— Deci... ia să văd dacă am priceput. Ţi-ai dat demisia în dimineaţa asta?

Gândul la o partidă de sex cu domnul Quinn Blackwood se estompează şi panica îşi face loc.

— Da.

— Înţeleg.

Îmi ia din mână şervetul de care uitasem şi-l pune pe masă. Când degetele lui se împletesc cu ale mele, scânteia se aprinde mai puternic, de data asta amplificată de dorinţă. Mă conduce lângă biroul lui şi mă împinge în scaunul din faţa acestuia. Rămâne lângă mine şi formează un număr de telefon.

— Domnule Blackwood, cu ce vă pot ajuta? întreabă o femeie cu glas greţos de servil.

— Nancy, poţi să-mi spui dacă această companie a renunţat la clauza de preaviz în cazul demisiei?

Uit să mai respir.

— Nu, domnule Blackwood. Regulamentul spune clar că preavizul este de minimum două săptămâni pentru subalterni şi perioada creşte pentru angajaţii din posturile superioare.

— M-ai lămurit, ca întotdeauna, Nancy. Mersi.

Închide telefonul şi se reazămă de birou, cu gleznele şi cu braţele încrucişate, privindu-mă fix.

— Cineva a făcut-o de oaie acolo, la subsol. Vrei să-mi explici şi mie cine e persoana asta?

Teama şi dorinţa şi panica şi cheful de a-mi trage palme singură, cu toată puterea, se bat pentru supremaţie. Clatin din cap, ca să alung aceste porniri şi să mai trag de timp. N-o să-l dau niciodată în vileag pe Sully, dar Quinn nu trebuie decât să dea un telefon ca să afle cine m-a angajat.

— Eu... nu vreau să bag pe nimeni în bucluc.

— Parcă am mai discutat pe tema asta. Foarte recent.

Îmi țin buzele lipite, dar tăcerea n-o să mă ajute cu nimic de data asta.

— Te rog, domnule Blackwood.

Flacăra i se aprinde în ochi. Nu zice nimic un minut, apoi se ridică în picioare.

— Vino!

Mă conduce la masă. Platoul special cu sushi şi bolul de ton cu gheață şi-au făcut datoria şi au păstrat prânzul proaspăt. Quinn nu mă pune să mă aşez în partea opusă a mesei de data aceasta. Pune un tacâm în capul mesei şi-mi face semn să iau loc.

Mă aşez tremurând. El ocupă scaunul de lângă mine şi ridică furculița delicată, în care ia ton cu caviar şi mi-o oferă. Încăperea asta, omul ăsta, chiar mâncarea au un efect nebunesc asupra mea. Deschid gura şi iau dumicatul. Aromele divine se dezlănțuie pe limba mea şi aş vrea să închid ochii şi să mor bombardată de aceste senzații.

În timp ce mestec, el scoate o carte de vizită din sacou. Sau ceea ce-mi imaginez eu că e o carte de vizită. E neagră, iar pe ea sunt scrise cifre cu auriu; mi-o întinde peste masă.

— Ai telefon?

Şovăi. Practic, telefonul aflat în posesia mea are un scop anume, care sunt sigură că nu include scenariul în care sunt împotmolită acum. Aşa că ar trebui să zic nu.

— Da.

Aşteaptă. Bag mâna în buzunar şi scot telefonul. El întinde mâna, iar eu îi dau mobilul. Apasă pe câteva butoane şi telefonul de pe biroul lui începe să sune. Respinge apelul şi-mi înapoiază mobilul alături de cartea de vizită.

Le bag pe amândouă în buzunar. Tăcerea în care s-a desfăşurat întreaga scenă mă fascinează şi mă înspăimântă.

Quinn lasă pleoapele în jos în timp ce mai ia un dumicat cu furculița.

— Înainte de ziua de azi, îmi datorai... *ceva*, nu-i aşa, Elly?

— Da.

— Deci acum îmi eşti datoare ceva plus două săptămâni.

Nici măcar nu e o întrebare. Îi datorez două săptămâni lui Quinn Blackwood.

— Nu-ţi pot da două săptămâni. Trebuie să fiu în altă parte.

Ia din nou furculiţa, oferindu-mi o altă înghiţitură de mâncare.

— Pentru cât timp?

— Câteva săptămâni. Două, poate trei. Nu pot scăpa de chestia asta.

— Atunci o să facem o înţelegere, Elly. Du-te şi rezolvă-ţi trebu-rile de care nu poţi scăpa. Poate o să te sun la un moment dat, poate n-o să te sun. Oricum ar fi, când termini cu chestia asta, te întorci aici şi-mi dai acele două săptămâni.

— Vrei să mă-ntorc şi să lucrez pentru tine?

— Asta rămâne de văzut. La urma urmelor, am două, poate trei săptămâni la dispoziţie, ca să-mi dau seama exact ce anume vreau de la tine.

— Şi dacă nu mă-ntorc?

Îşi ia un răgaz ca să-mi mai întindă o furculiţă plină cu mâncare, apoi îşi întoarce spre mine ochii de un albastru-îngheţat. Nu aveam nicio îndoială că înspăimântătorul domn Blackwood e undeva, acolo.

— Dacă nu te întorci, Elly, toţi cei şaizeci şi opt de oameni care lucrează în preţiosul tău subsol vor fi concediaţi.

17

Decolarea

Geamurile din spate ale limuzinei sunt fumurii. Ceea ce e un lucru bun, pentru că oamenii nu trebuie să fie martori la căderea mea vertiginoasă.

În ultimele trei ore, am repetat la nesfârşit în sinea mea următoarele trei mantre:

Un milion de dolari...

Salvează-ţi viaţa!

Păstrează secretul!

De fiecare dată, îmi răsuna în cap şi o a patra:

Predă-te lui Quinn Blackwood!

Ameninţarea lui n-a fost deloc voalată. Iar asta pentru că-şi poate cumpăra un set nou-nouţ de lucrători la bucătărie la orice oră din zi şi din an şi n-ar simţi nimic la portofel. A fost decis să-mi arate cât de serios vorbeşte. Mi-a dus uşor la gură beţişoarele cu o bucată de tempura şi a adăugat:

— Şi o să-ncep cu Sully Manning.

Mă pufneşte un râs isteric în timp ce limuzina îşi croieşte drum prin trafic. Am plecat din Hell's Kitchen pe la şapte. În afara unui salut politicos, şoferul mi-a retezat orice încercare de a face conversaţie trăgând uşa despărţitoare şi izolându-mă astfel în luxoasa mea celulă ambulantă. Am rezistat cincisprezece minute după care i-am scris Fionnellei ca s-o întreb unde mă duce şoferul. Nu răspunde însă.

Primul indiciu privind destinaţia apare când observ indicatorul cu săgeata spre aeroport. Dar nu e nici JFK, nici Newark. Ne îndreptăm spre aeroportul Teterboro.

I-am auzit pe câţiva clienţi ai Casei de Vacanţă vorbind despre el, aşa că ştiu că e un aeroport privat.

Mă trec fiori de spaimă.

Aeroportul înseamnă măsuri de securitate.

Măsurile de securitate înseamnă că numele meu va apărea cumva şi va fi căutat într-o bază de date. Teama, fierbinte şi greţoasă, mă inundă. Mă-nfig în telefonul abandonat şi-mi stăpânesc degetele tremurătoare suficient cât să pot s-o sun pe Fionnella. De data aceasta răspunde.

— Totul e-n regulă?

— Nu! Ne-ndreptăm spre aeroport. Eu nu pot zbura. Mi-am... mi-am uitat actele la mansardă.

— Nu-ţi face griji, ne-am ocupat noi de asta.

Încremenesc de frică.

— Ce vrei să spui? Mi-aţi luat actele de identitate din mansardă?

Nu le-am folosit decât o singură dată de când am ajuns la New York, când a trebuit să-i dovedesc lui Sully că am 18 ani. Amândoi ştiam că sunt acte false, ca şi numele Elly Smith care apărea pe ele, dar m-a lăsat să scap basma curată. N-o să păcălească pe nimeni de la controlul de frontieră. O să fiu încătuşată înainte ca scanerul să termine de bipăit.

— Nu, Lucky. Intrarea prin efracţie nu e punctul nostru forte. Voiam să spun că nu pleci din ţară, deci totul e-n regulă.

— Dar... numele meu nu va apărea nicăieri, pe vreo listă de zbor sau ceva de genul ăsta?

— Ce nume? întreabă ea.

Tac mâlc.

— Exact, murmură ea.

— Eşti... eşti sigură?

— Sunt sigură.

Nodul din stomac mă mai lasă. Îmi reamintesc că mi-a luat o grămadă de timp şi de efort ca să ajung aici. Că alegerile mele sunt

limitate. Nu pot avea încredere în nimeni. Dar nici nu pot bate în retragere acum.

— Bine. Poţi să-mi spui măcar unde mă duc?

— Asta nu face parte din îndatoririle mele. Dacă şeful vrea să afli, o să-ţi spună chiar el.

— Fionnella...

— Un sfat, Lucky. Nu te obosi să afli detalii sau lucruri la care nu ai acces. Tu ai ales să faci asta. Motivele îţi aparţin, desigur, dar dacă scopul jocului e important pentru tine, învaţă să te supui acestei experienţe. E singura cale prin care vei scăpa din ea nevătămată. Călătorie plăcută! Şi-ncearcă creveţii la grătar cât eşti în avion. Sunt criminali.

Închide telefonul, lăsându-mă cu mai multe întrebări decât la începutul conversaţiei. N-am timp să mă gândesc prea mult la ele. Limuzina se apropie lent de o zonă plină cu avioane private şi intră într-un hangar puternic luminat. Se opreşte la câteva zeci de metri de un G650 alb cu auriu.

Rămân încremenită de uimire şi mă holbez la aeronava din faţa mea, întrebându-mă din nou ce dracului caut eu aici.

— Domnişoară? Am ajuns.

Reuşesc să dau din cap, fac un efort să mă mişc şi mă dau jos din maşină. Mă uit la şofer. Are o figură neutră, este politicos şi ştiu că nu voi primi niciun răspuns de la el. Nici de la însoţitoarea de zbor, nici de la pilotul care aşteaptă lângă scara avionului. Îmi strâng rucsacul la piept şi mă apropii încet.

— Bine ai venit la bord, domnişoară!

Pilotul îşi scoate cascheta.

— Mulţumesc.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, vom decola peste cincisprezece minute.

Îmi stăpânesc un hohot de râs. Decolăm indiferent dacă eu sunt sau nu înspăimântată. Cu toţii ştim asta. Dar e tare drăguţ cum încearcă să mă facă să cred că depinde de mine.

În tăcere, urc scările și intru într-o lume total diferită. Apartamentul din Midtown, mansarda din Hell's Kitchen, transformarea mea, toate acestea mi-au demonstrat că Q este extrem de bogat. Dar luxul incontestabil al avionului său privat îmi arată adevărata dimensiune a bogăției sale.

Dacă un om precum Q mă poate cumpăra fără să mă întâlnească niciodată în carne și oase, are cu siguranță puterea de a face și alte lucruri. Cum ar fi... să mă facă să dispar.

Și, sincer vorbind, nu cei dezorientați sau cei care încearcă să se ascundă sunt cele mai ușoare victime pentru un prădător lipsit de remușcări?

Toate simțurile îmi sunt în alertă și mă întorc. Înainte de a putea să fac vreo mișcare spre ușă, scările se ridică și dispar, făcându-mă prizonieră în cea mai scumpă cușcă din lume.

Panica mă copleșește.

— Stai!

Pilotul încuie ușa și se răsucește.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar trebuie să decolăm ca să nu ratăm culoarul de zbor.

Privesc ușa închisă.

— Deschide ușa. Te rog, trebuie să cobor.

Nu-și desprinde privirea de la mine.

— Îmi pare rău. E prea târziu.

Deși aud vâjâitul motorului pornit de copilot, știu că pilotul nu vorbește numai despre ușă. Inima mea care bubuie înnebunită citește acest mesaj în ochii lui.

Cândva în ultimele 24 de ore, am trecut granița invizibilă spre locul de unde nu mă mai pot întoarce. Q poate că m-a ales acum o săptămână, dar tot ce a urmat n-a fost altceva decât o serie de teste.

Teste pe care le-am trecut, dacă ar fi să luăm în seamă faptul că toată activitatea s-a intensificat. Și dacă el s-a hotărât, nu mai e cale de întoarcere.

— Ia loc, domnişoară. Stewardesa o să-ţi aducă imediat ceva de băut.

Se îndreaptă spre cabină, iar eu aud uşa închizându-se definitiv. Mă întorc. Stewardesa toarnă un pahar de şampanie şi simt că e atentă la mine. N-am niciun dubiu că, dacă aş încerca să fac vreo prostie — de pildă, să deschid uşa avionului —, mă va împiedica într-o secundă. Probabil că aş putea s-o domin, dar ce-aş rezolva?

Un lucru e sigur. Dacă nu scap cu viaţă din povestea asta nenorocită în care m-am băgat, Clayton nu va afla secretul. Îmi înfig degetele în mânerul rucsacului.

După ce reuşesc să mă ţin bine pe picioare, mă îndrept spre canapeaua de piele crem din mijlocul avionului şi-mi trec degetele peste compartimentul secret pe care l-am cusut pe fundul rucsacului. Poate că e o prostie să car după mine scrisoarea şi documentul pe care mi le-a dat mama. Dar reprezintă doar jumătate din enigmă. Am învăţat pe dinafară cealaltă jumătate înainte s-o ard, în speranţa că asta-mi va asigura un timp în plus în cazul în care Clayton va pune mâna pe mine.

În mod ciudat, gândul la el îmi alungă panica. Focul în care am sărit după ce am evadat de la el nu m-a mistuit deocamdată. Deci, atâta timp cât respir, voi avea speranţă.

...predă-te călătoriei.

Las rucsacul deoparte, îmi pun centura şi-mi ţin respiraţia înainte de prima călătorie cu avionul din viaţa mea. Imediat după decolarea uşor ameţitoare, accept paharul de şampanie şi creveţii la grătar.

După cum m-a asigurat Fionnella, creveţii sunt divini. La fel şi pateul servit pe biscuiţi şi mini-burgerii şi cartofii dulci prăjiţi. Când revin de la toaletă, mă cuibăresc pe canapea şi mă uit pe fereastră.

Geografia mă trădează încă o dată şi, când afară se-ntunecă, habar nu am încotro ne îndreptăm. Încerc să nu mă gândesc deloc la ce mă aşteaptă şi mai accept un pahar de şampanie. După câteva

înghiţituri, simt un gust oarecum diferit, dar, serios, ce ştiu eu despre şampania veche?

Bulele îmi gâdilă limba într-un mod plăcut şi alcoolul îmi alungă teama care mă cuprinsese. Mai iau câteva înghiţituri şi mă uit fix la luminiţa care clipeşte pe aripa avionului.

Devine din ce în ce mai hipnotizantă. Nu ştiu dacă ne prăbuşim sau dacă legănatul acesta e doar în mintea mea. Încerc să mai iau o sorbitură, dar îmi simt membrele grele, letargice.

Pleoapele îmi cad. Chiar înainte de a închide ochii, o văd pe stewardesă cum vine repede spre mine.

Ups! Am scăpat paharul pe podea.

* * *

O durere surdă îmi zvâcneşte în tâmple. Nu e intensă, dar e suficient de inconfortabilă ca să nu vreau să deschid ochii în caz că mă aşteaptă o porţie suplimentară de durere.

Totodată, simt lumina soarelui. Şi de oriunde ar izvorî durerea asta, ştiu că nu va aprecia deloc lumina intensă. Aşa că ţin ochii închişi, inspir adânc şi încerc să mă orientez.

Limuzina. Aeroportul. Avionul. Şampania.

Sunt mahmură? De la un singur pahar de şampanie? Sau au fost două?

Mintea mea renunţă să mai sape prin memoria înceţoşată şi trece mai departe. Mă aflu într-un pat. Mirosul cearşafurilor apretate şi izul de aer marin îmi pătrund simţurile uşor amorţite.

Dar cum am ajuns aici? Şi *unde* mă aflu, mai exact?

Inspir scurt şi întredeschid ochii. Dap, e soare în toată camera. Un pat suficient de mare cât pentru o echipă întreagă de fotbal şi o încăpere uriaşă cât pentru toată galeria acesteia.

Mă ridic în coate, dau la o parte cuvertura şi mă uit la propriul corp. Hainele cu care eram îmbrăcată la aeroport au dispărut. Port un tricou alb şi băţos şi chiloţii. Sutienul a dispărut.

Inima mi se strânge şi mi se face greaţă. Închid ochii şi mă concentrez asupra acelei părţi a trupului meu care ar şti sigur dacă am fost cumva violată. Nu simt nimic acolo. Nu-mi permit încă să mă relaxez.

Mă mut pe marginea patului. Pe lângă nevoia de a-mi goli vezica, sper că o autoexaminare mă va lămuri dacă m-a molestat cineva în timp ce dormeam.

După cinci minute, ies din baia uluitoare de marmură şi gresie, tot nelămurită. Căutându-mi lucrurile, ajung în dressing. Toate hainele şi pantofii mei de la mansardă sunt agăţate şi aranjate pe rânduri ordonate. Rucsacul meu e într-un dulăpior şi masa de toaletă este dotată cu produse de machiaj şi cu accesorii nou-nouţe.

Iau o pereche de pantaloni lejeri, îi trag pe mine şi revin în dormitor. Nişte draperii grele, pe jumătate trase, ascund ferestrele imense din ambele părţi ale camerei. Împing una dintre ele şi mă uit afară.

Zăresc o plajă cu nisip şi pietriş şi o întindere nesfârşită de apă. Deşi soarele străluceşte, apa întunecată la culoare mă face să cred că suntem încă în est. Dar adevărul e că nu ştiu sigur.

Las draperia în jos, mă întorc şi studiez încăperea. Decorul crem cu auriu e încărcat de piese scumpe de artă şi candelabre pline de eleganţă şi stil. E tot ce şi-ar putea dori o curvă de lux, cumpărată cu un milion de dolari.

Doar că această curvă nu poate digera ideea că a fost drogată şi adusă aici pe ascuns, ca să nu ştie unde se află.

Încep să tremur, străbat camera în grabă şi deschid brusc uşa.

Respiraţia uşoară care se aude într-un difuzor din apropiere mă paralizează în clipa în care ajung pe un coridor în arcade.

— Lucky! Te-ai trezit. Bine-ai venit în căminul meu!

18

Uite Kansas, nu e Kansas

Mă uit în toate părţile, deşi ştiu că e puţin probabil ca Q să se arate, dacă alege în continuare să mi se adreseze prin intermediul difuzoarelor.

— Căminul tău?

— Unul dintre multele, da.

Merg înainte pe coridor şi remarc că are o pasiune clară pentru artă. Fiecare dintre cele trei proprietăţi pe care le-am văzut până acum deţine câteva opere de artă răspândite în interior. Ajung pe palier şi mă opresc.

— Unde sunt mai exact, Q?

— Eşti aici, cu mine. În sfârşit!

Are vocea gravă şi pare nerăbdător să ajung la balustradă. Deşi e posibil să mă fi drogat ca să nu aflu unde m-a adus, glasul lui continuă să provoace în mine senzaţii dezgustător de obscene.

— Ştii bine ce vreau să spun.

— Schimbă cu ceva lucrurile dacă ştii unde te afli? Nu te gândeşti să fugi, nu-i aşa?

Nu pot nega, acest gând mi-a trecut prin minte când eram la baie.

— Vreau să ştiu, asta e tot.

— Trebuie să ştii doar că eşti în siguranţă şi că vei fi tratată cu grijă cât timp eşti sub protecţia mea.

— Şi protecţia asta presupune şi *să mă droghezi*? Pentru că asta mi-ai făcut în avion, nu-i aşa?

— Lucky...

— Te rog. Spune-mi adevărul!

Urmează un minut de tăcere.

— Ţi s-a dat un sedativ uşor ca să te ajute să te relaxezi.

Mi se strânge inima.

— De ce?

— Ca să fii calmă. Pilotul mi-a spus că erai cam... agitată.

Furia îmi dă fiori pe şira spinării.

— Şi soluţia ta a fost să mă adormi?

— Nu trebuia să se-ntâmple asta. Dar în combinaţie cu alcoolul...

— Tot nu e în regulă.

— Nu te-ai aflat nicio clipă în pericol.

— Nu contează asta!

Îmi trec mâna liberă prin păr străduindu-mă inutil să-mi calmez clocotul interior.

— Situaţia asta nu e normală pentru mine. Dar aşa idioată cum e ea... vreau... *trebuie* cât de cât să pot avea încredere în tine.

— Înţeleg.

— Înţelegi? Într-adevăr? Nu prea-mi vine să cred.

— De ce?

— Nu pot să nu cred că eşti genul de tip care pur şi simplu se serveşte cu tot ce-şi doreşte.

— Aşa este. Dar nu iau niciodată nimic cu forţa. Nu ţi-am făcut niciun rău, corect?

Izbucnesc în râs.

— Dar aseară ce-a fost? Un drog inofensiv, aşa... ca între angajator şi angajată? Ce se va-ntâmpla următoarea dată când voi avea o obiecţie?

— O să-ţi amintesc de înţelegerea dintre noi. Corpul tău şi supunerea ta în schimbul sumei de un milion de dolari.

Are ceva tăios în glas, ca nişte lame care ies din teacă. Dar nu pot să tac.

— Înţelegerea nu includea droguri. Nu-mi place deloc chestia asta. Şi vreau să recunoşti şi tu că n-a fost în regulă.

Nu spune nimic mult timp. Îmi arunc privirea în jurul meu, căutând locul în care sunt ascunse boxele. Nu găsesc niciuna. De parcă tipul ar trăi în pereți. Inspiră ușor înainte de a vorbi din nou.

— N-a fost în regulă. Trebuia să ațipești doar pe durata călătoriei, nu să dormi opt ore în șir. Te rog să-mi accepți scuzele.

Răsuflu ușurată, deși scuzele lui nu mi se par complete.

— Mulțumesc. Le accept.

Expiră și el.

— Acum voi redeveni stăpânul tău suprem, Lucky.

Inima începe să-mi bată cu putere din cu totul alt motiv.

— Bine.

— În regulă. Du-te la parter. Bucătăria e în stânga. Micul dejun e gata.

Mă desprind de balustradă și cobor scara maiestuoasă, sculptată în lemn de stejar. Când ajung jos, mă uit de jur-împrejur.

Locul e grandios, genul de casă pe care o vezi în seriale dinastice de la TV. Doar că are un design contemporan și tușe high-tech. De exemplu, în candelabrul suspendat în foaierul magnific e încorporată o cameră de filmat. Și un panou de control, sub forma unei tablete, precum cel de pe peretele de la etaj, este fixat și lângă ușile duble care duc afară.

Cotesc pe coridorul din stânga și ajung într-o bucătărie care ar putea fi visul oricărui *chef*, completată cu o cămară dublă.

Pe masă sunt așezate cafea proaspătă, cinci tipuri de sucuri și *smoothie*, covrigi și condimente diverse. Pe farfurii acoperite cu clopote de sticlă se află omletă, ouă Benedict și cârnați feliați. Stomacul meu tresare de plăcere, dar mă opresc exact când întind mâna spre o farfurie caldă.

— Ești aici cu mine, în casă?

— Încă nu, dar sunt pe drum.

Inima mi-o ia la trap. În timp ce tresare în ritm cu stomacul, iau farfuria și... mă lovesc de o altă dilemă.

— Mănâncă, Lucky!

Studiez bucătăria şi descopăr o luminiţă pâlpâind deasupra frigiderului.

— Mă poţi vedea.

— Da. Te mai supără şi altceva?

Confirm dând din cap.

— Dacă tu nu eşti aici, cine m-a băgat în pat aseară?

— Cineva în care am încredere.

Asta nu mă linişteşte deloc, dar dau din nou din cap şi iau un covrig cald. Îl ung cu un strat gros de cremă de brânză, muşc cu atenţie din el, mă abţin să mă năpustesc asupra lui ca un animal turbat. Închei cu un suc de portocale, apoi îmi dreg glasul:

— O să stai aici, cu mine, în casa asta?

— Da, dar în altă aripă. O să ne vedem doar când o să ne-o tragem.

Respiraţia mi se opreşte. Îmi amintesc că nu am sutien atunci când sfârcurile mele sensibile se întăresc pe sub tricou. Îmi încrucişez relaxată mâinile peste sâni şi-mi sprijin cotul de masă.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Te rog!

— Faci mari eforturi să rămâi anonim. Asta înseamnă că... producţia nu e numai pentru uzul tău personal?

— Ar avea vreo importanţă pentru tine?

Îmi las capul în jos. Mi-am vândut trupul aproape cinci ani, nu doar pentru adăpost şi hrană, ci pentru că n-am avut de ales. De când m-am născut, Clayton Getty m-a revendicat şi n-aş fi putut evada niciodată din Getty Falls dacă soarta şi încălcarea legii n-ar fi jucat un rol în favoarea mea. Dar actele sexuale se desfăşurau în particular, umilirea mea avea loc numai în faţa ochilor perverşi ai clientului care plătea. Gândul că voi face sex în faţa camerei de luat vederi, că actul va fi imortalizat într-o capsulă digitală a timpului, ameninţă să mă facă să dau afară ce am mâncat la micul dejun.

— Nu... N-ar trebui să conteze, dar e greu să nu mă gândesc la asta.

— Nu te pot ajuta în privința asta. Adevăratul scop a ceea ce faci ar trebui să te pregătească pentru cel mai urât scenariu pe care ți-l poți imagina.

Respir precipitat și dau din cap. Îmi duc farfuria la chiuvetă și dau să deschid robinetul.

— Sunt oameni care se ocupă de asta, Lucky.

— Da, dar nu sunt aici, nu-i așa?

Deschid robinetul și un jet puternic de apă izbește farfuria drept în mijloc, aruncând apa ca dintr-o fântână arteziană. M-am udat din cap până-n picioare și un val de căldură îmi cuprinde fața.

— La naiba, mormăi eu.

— Vreau să nu mai fii atât de agitată.

— Iar eu aș vrea să pot face singură *un lucru minor.*

Iau o cârpă de spălat vase și șterg blatul.

— Nu tu ești șefa aici.

Las farfuria deoparte, mă întorc și mă uit urât spre cameră.

— Crezi că nu știu asta?

— Trebuie să și accepți.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să irosesc timp prețios ca să te dresez.

Rămân cu gura căscată câteva clipe, apoi scrâșnesc din dinți.

— Nu sunt un nenorocit de câine.

— Nu. Nu ești. Însă te-ai udat toată.

Un suspin blând și letal de dorință sexuală, vocea lui e ca un arc electric care trece prin intermediul camerei de filmat direct în trupul meu.

Știam că am tricoul ud, dar în timp ce mă certam cu el era o certitudine îndepărtată. Acum mă uit în jos și aproape gem când văd conturul clar al sânilor, sfârcurilor și abdomenului meu prin materialul transparent. Mă grăbesc să mă acopăr cu brațele.

— Stai!

Comanda e rostită cu glas grav. Incontestabil. Exact cum se adresează un om câinelui său.

Ar trebui să-i atrag atenţia.

În schimb, îmi las mâinile în jos pe lângă corp, grele. Sfârcurile mi se întăresc mai tare şi faptul că ştiu că sunt privite, le transformă în două puncte dureroase şi umflate.

— Pune-ţi mâinile la spate, Lucky.

Îmi împletesc degetele la spate, fără să mă mai gândesc. Poruncile lui erau jignitoare acum câteva minute, chiar dacă într-un fel savuram nerăbdătoare ideea de a fi dresată de el. Dar acum, prizonieră în tăcerea tensionată şi explozivă, sunt la dispoziţia lui. Pentru că ceea ce se-ntâmplă aici e ameţitor şi imposibil de descris.

Încep să gâfâi uşor. De-abia îl mai pot auzi din cauza bătăilor agitate ale inimii mele.

— Eşti excitată?

— Da.

— Vezi cât de mulţumitor poate să fie dacă faci cum vreau eu?

Degetele îmi zvâcnesc, dar nu din cauza nevoii de a mă acoperi. Din contră, aş vrea să-mi cuprind sânii, să mă bucur de plăcerea care mă străbate. Nu răspund, iar el continuă.

— Ai nişte ţâţe foarte frumoase, Lucky.

— Mulţumesc, murmur eu.

— De-abia aştept să le fut.

Un val de căldură mă îneacă. Un sunet răzbate din boxele ascunse. Nu ştiu dacă e un geamăt sau un murmur, dar e profund şi afectat.

— Trebuie să plec.

Dezamăgirea mă străpunge şi mâinile îmi cad pe lângă corp.

— Bine.

— Angajaţii mei vor veni acolo la ora 10. Au primit instrucţiunile mele. Colaborează cu ei, te rog!

Bâzâitul slab se întrerupe şi-mi dau seama că tipul a dispărut. Mă prăbuşesc lângă chiuvetă, un pic dezamăgită, apoi şocată şi supărată pe mine însămi în acelaşi timp. Îmi spun că asta se întâmplă pentru că, în afară de Fionnella, Q e persoana cu care am vorbit cel

mai mult în ultimele trei săptămâni. Dar adevărul este că de-abia aştept să văd ce se va întâmpla diseară.

De-abia aştept să-l întâlnesc pe bărbatul care-mi plăteşte un milion de dolari ca să fiu târfa lui în faţa camerei de filmat.

* * *

În mod inevitabil, personalul include un instructor sportiv şi un *chef*. Acesta din urmă nu mă deranjează deloc. Primul însă mă face să transpir şi să mă văicăresc în timp ce fac cele o sută de abdomene lângă piscină. Se dovedeşte a fi şi instructor de yoga, aşa că mă pune să fac stretching în diverse poziţii şi de-abia pe urmă mă lasă în pace. Intru şchiopătând în casă şi mă opresc, uluită din nou. Locul acesta e de o frumuseţe care mă lasă mută.

După micul dejun, am descoperit biblioteca de lângă salon. Încăperea, care are un tavan arcuit şi un şemineu zgomotos, emană istorie. Salonul e la fel de uimitor, cu tapet de mătase şi cu două candelabre imense care luminează trei zone de scaune, fiecare având câte o temă relaxantă care-i invită pe musafiri să mai zăbovească acolo. Această aripă a proprietăţii mai include o casă de oaspeţi, un centru spa şi o cabană situată lângă piscină, o încăpere pentru divertisment şi o cramă.

Dar uşile duble din spatele scării enorme sunt încuiate. Şi dacă anunţul NU INTRAŢI n-ar fi fost suficient, un panou electronic de-a dreptul intimidant m-a convins să rămân la distanţă de acel loc care, în mod clar, era domeniul lui Q.

La ora patru, cel de-al treilea membru al personalului, Stephanie, bate la uşa dormitorului meu. Presupun că e o combinaţie între menajeră şi stilista mea personală, pentru că intră împingând un cuier cu haine, o masă portabilă de masaj şi numeroase produse cosmetice.

Am ieşit de la duş şi mă întind pe masa de masaj. Tratamentul de exfoliere a întregului corp e divin, masajul care urmează la fel.

Dar apusul soarelui peste întinderea de apă şi bătăile necontenite ale inimii mele mă anunţă că urmează ceva care-mi provoacă un gol în stomac.

În cele din urmă, nemaiputând suporta tensiunea, pun întrebarea care-mi stă pe limbă.

— E aici?

— Da. Şeful a venit acum o oră. E cu echipa lui.

Înghit în sec.

— Are... are vreo instrucţiune pentru mine?

Stephanie îmi spune să mă răsucesc, apoi mă unge pe gambe şi pe coapse cu un gel care miroase divin. Degetele ei mă masează cu mişcări experte şi-mi reţin cu greu un geamăt.

— Vrea să mergi în aripa lui la ora şase.

Peste două ore. Care trec repede când sunt gătită şi răsfăţată. După ce Stephanie îmi acoperă cu puţin fond de ten semnul din naştere de pe coapsă, mă anunţă că şeful a ales pentru diseară o lenjerie de culoare maroniu-roşcat, cu ciorapi şi jartiere de culoarea piciorului. Le îmbrac fără teama că-mi voi strica părul, pentru că am o coafură cu bucle lejere care mi se revarsă pe spate.

Pantofii cu toc cui, de culoare roşcat cu auriu, îmi încalţă picioarele răsfăţate. De pe încheieturi şi de pe gât se ridică în aer arome discrete de parfum scump. Ţinuta mea e completă când Stephanie îmi întinde un colier uluitor cu cercei asortaţi.

— Sunt *diamante* adevărate?

Mă holbez la colierul de pietre preţioase.

— Desigur.

Izbucnesc în râs, profund şocată. *Bineînţeles.*

Râsul îmi dispare când face un pas în spate şi mă examinează din cap până-n picioare.

— Eşti gata.

Îmi oferă un halat de mătase până-n pământ.

— Întotdeauna o să fiu.

Îmi leg cordonul şi o urmez spre uşă.

19

XXX

Ne îndreptăm în tăcere spre un mic lift pe care nu l-am văzut mai devreme, când am făcut turul casei. Ea introduce o cheie şi uşile se deschid, apoi îmi zâmbeşte.

— Te duci singură. Ne vedem mâine.

Intru în lift, simţindu-mă ca un gladiator într-o arenă romană, înainte ca poarta de oţel să se ridice şi să-l scuipe spre pierzanie. Doar că eu nu sunt deloc puternică precum un gladiator. Mâinile îmi sunt lipsite de vlagă, iar picioarele îmi tremură atât de tare, încât mă sprijin de peretele liftului. Mă reechilibrez imediat pentru că nu vreau să risc să pătez halatul sau să deranjez ceva din pregătirile pe care le-am făcut pentru această primă întâlnire.

Când liftul se opreşte, ies pe un coridor întunecos, mochetat, şi observ numaidecât că locul acesta e diferit de restul casei, aşa cum noaptea e diferită de zi.

De pildă, sunt foarte multe frânghii. Începând de la uşă, de-a lungul pereţilor, la nivelul taliei şi la nivelul capului. Ele continuă pe ambele părţi ale holului cufundat în beznă, după care, pe partea stângă, e o cameră de unde se aude bâzâit de curent electric şi maşinării.

Coridorul se termină cu un alt set de uşi duble. Se deschid înainte să ajung la ele şi intru într-o altă lume fantastică. Decorul din această parte a casei e mult mai îndrăzneţ. Roşul şi auriul se combină cu lemnul de mahon. Marmura italiană închisă la culoare mărgineşte parchetul lustruit şi zidăria luxoasă reprezintă fundalul pentru alte opere de artă uluitoare.

Ţăcănitul tocurilor mele încetează la o răscruce între două corpuri de scări şi mă întreb cât de mare e de fapt locul acesta şi dacă voi mai fi vreodată găsită în caz că mă rătăcesc.

Mă răsucesc de jur-împrejur. De-abia atunci observ camerele de filmat. Mici, discrete. Unele sunt prinse cu nişte cabluri foarte subţiri. Celelalte sunt fixe şi se confundă cu decorul.

Dar sunt prezente. Şi numeroase. Şi toate îndreptate asupra mea.

Stânjenită, mă întorc spre scări.

— Vino sus, Lucky!

E absurd că o voce electronică mă poate linişti, dar este exact imboldul de care am nevoie ca să aleg corect scara pe care trebuie să urc.

Aproape că mă împiedic în covorul albastru regal, dar ajung sus fără să cad în nas. În stânga şi în dreapta mea se întind coridoare neluminate. În faţa mea este un hol luminat. O iau pe aici şi ajung în faţa unei uşi deschise. Păşesc înăuntru şi mă opresc.

Dormitorul e îngrozitor de masculin. Patul impunător e făcut din oţel şi din fier forjat. Cearşafurile sunt negre, iar covorul e de un vişiniu-închis. Sunt câteva obiecte de mobilier risipite prin cameră. Un şezlong lângă fereastră. Un balansoar care în mod cert nu este destinat unui bătrân stă lângă un altul, lângă şemineu. O masă de pedeapsă, lungă şi roşie ca sângele, cu un taburet asortat sunt aşezate lângă perete. Şi la picioarele patului, o canapea fără spătar, cu mânere sofisticate şi cu un design atât de frumos, încât mi se taie respiraţia. Şezutul e îmbrăcat în mătase neagră. Dar cel mai mult mă atrag sculpturile de bronz de pe braţele canapelei.

În drum spre canapea, o aromă îmi umple nările. Cedru afumat, un pic de salvie şi moscul inconfundabil al masculului prădător. Uit de toate, în afară de această mireasmă. Privesc în jurul meu, căutând cotloanele unde s-ar putea ascunde.

De unde m-ar putea urmări.

Nu găsesc nimic. Dacă vrea să devin din ce în ce mai nerăbdătoare, reuşeşte din plin. Mă răsucesc la 180 de grade, dar sunt singură în dormitor.

Singură, cu o mulţime de camere de filmat. Acum, când ştiu cum arată, mi-e uşor să le depistez, chiar dacă unele dintre ele nu

au becul roşu aprins. Unele sunt suspendate deasupra capului, două sunt fixate pe tăblia patului. Mai multe se confundă cu mobila. Majoritatea sunt îndreptate spre pat.

Un scârţâit uşor care se aude din spatele meu îmi captează atenţia. Mă uit peste umăr şi văd cum uşile se închid brusc.

— Spectacolul tău e pe cale să înceapă. Camerele îţi provoacă emoţii?

Poftim?

— Da.

— Dacă poţi, încearcă să uiţi de ele.

Dau din cap.

— Bine.

— Scoate-ţi halatul! Lasă-mă să te privesc!

Desfac nodul cordonului cu degete tremurătoare. Halatul de mătase îmi alunecă uşor pe umeri şi curge pe podea. Mă las uşor în jos, îl ridic şi-l pun pe pat.

— Pe masa de lângă pat e o eşarfă, leagă-ţi-o la ochi. Du-te şi ia-o, apoi întoarce-te la capătul patului.

Mă îndepărtez de canapea şi zăresc eşarfa. E lângă o veioză uriaşă aflată pe o noptieră lată de tec. Mă îndrept încet spre ea, respectând instrucţiunile.

Eşarfa e de mătase grea, de culoare neagră. Deşi are o fundă ataşată de un şnur, la capete există un sistem de cleme care să n-o lase să se dezlege din greşeală. Îmi trec degetele peste materialul moale, care mi se încălzeşte în mână. O strâng cu putere în palmă şi mă întorc la canapeaua sofisticată.

— Ia loc, Lucky.

Mă aşez cu eşarfa în poală. Reflectoarele din încăpere scad un pic în intensitate, dar cel de deasupra mea devine mai intens, punându-mă într-un con de lumină blândă.

O cameră coboară lent din tavan şi se opreşte la treizeci de centimetri deasupra capului meu. Becul roşu care clipeşte îmi spune că-mi înregistrează fiecare mişcare. Fiecare răsuflare. Mă străduiesc să-mi stăpânesc emoţiile şi mă uit în faţă.

Stau așa vreo cinci minute, apoi zăresc o umbră lângă ușile dormitorului.

E înalt, cu umeri lați, cu mușchi bine definiți. Atât pot spune despre silueta asta încețoșată. Pulsul mi se accelerează până aproape de nebunie.

— Pune-ți eșarfa la ochi. Leag-o strâns. Apoi lasă-ți mâinile pe lângă corp, cu palmele în jos.

Gândul că nu-mi va permite să văd ce mi se va întâmpla mă neliniștește și mă face să șovăi. Privesc în jos spre eșarfă, apoi din nou spre umbra lui.

— Fă cum ți-am spus!

O poruncă și mai aspră, care așteaptă să mă supun. Totodată, situația e suficient de periculoasă ca să mă excite. Dar căldura reflectorului îmi amintește de faptul că sunt pe o scenă. Că acele camere observă orice semn de neascultare.

Voi câștiga acest joc numai dacă-mi joc rolul așa cum trebuie. Oricât mi-aș dori să-l văd pe bărbatul care se pricepe atât de bine să-mi controleze emoțiile, știu că n-am trecut prin atâtea ca s-o dau în bară tocmai acum.

Iau eșarfa și mi-o leg la ochi.

Imediat, celelalte simțuri par să mi se ascută. Parfumul lui e mai puternic, aerul ușor care intră-n încăpere pare dintr-odată mai zgomotos. Eșarfa neagră de mătase prinde viață, iar capetele ei vibrează sub atingerea degetelor mele. Faptul că mi-e interzis să privesc anunță lucrurile care vor urma. Mi se umple gura de salivă, de nerăbdare.

Dar cu toate aceste senzații apare și o doză de agitație.

Se întâmplă.

În fața camerelor de filmat.

Teama anihilează excitarea. Tremurul îmi începe de la tălpi și urcă până la genunchi. Câteva secunde mai târziu, îmi cuprinde tot trupul.

Și atunci aud cum ușile se întredeschid încet.

E aici. În carne și oase. Chiar în fața mea.

Emoționată, înghit în sec și întorc capul de parcă aș vrea să mă îndrept spre el. Dar nervii își spun cuvântul, iar el nu poate fi controlat. E în jurul meu și înăuntrul meu. Răsuflarea mea precipitată e doar la un pas distanță de hiperventilație. Între mâini și eșarfă se formează un strat subțire de transpirație.

Sângele îmi curge prin vene cu viteza luminii și mi se pare că o să leșin curând.

— Tremuri.

E lângă mine, mare, puternic, dominator.

— Da.

Tremur din toate încheieturile când răspund, iar bezna datorată eșarfei pare să se îngroașe, chiar dacă știu că, rațional, așa ceva e imposibil.

— Ți-e frică?

Înghit în sec.

— Un pic, mint eu.

— De ce anume?

— De... necunoscut.

— Crezi c-o să-ți fac vreun rău?

Dau să clatin din cap, dar adevărul gol mă plesnește peste față.

— Nu știu. O să-mi faci?

O scurtă pauză.

— Vrei să te mint, Lucky?

— N... nu.

— Atunci o să-ți spun că nici eu nu știu.

E o anume nuanță în vocea lui. O urmă de acceptare, de regret, de exaltare, dar totul amestecat, neclar. Mi se taie respirația.

Înainte de a da un răspuns coerent sau de a mă gândi la un mod de a mă apăra în fața acestei forțe întunecate și nerăbdătoare, simt o undă de aer. Nu mă mai domină de sus, ci e împrejurul meu. E în fața mea. Da, în fața mea.

— Dar n-am uitat de temerile tale. S-ar putea să nu reușesc, însă o să fac tot ce pot să nu le încalc.

Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare că s-a gândit la asta. Dar plăcerea întunecată şi foamea animalică din glasul său electric — cum de mai sună tot aşa, deşi acum e în faţa mea? — mă avertizează că recunoştinţa s-ar putea dovedi o marfă inutilă.

Mă străbate un alt tremur, imposibil de oprit. În timp ce aştept, gândurile mi-o iau razna.

Aştept.

Dar el nu se grăbeşte. Şi-a prins prada. E hipnotizată de simpla lui prezenţă.

— Eşti foarte frumoasă.

Un compliment greu, lipsit de prejudecăţi. O declaraţie de pură posesiune.

Nu mai respir deloc. N-am nevoie de aer. Nu în acest moment. Nu când e atât de aproape încât îi pot simţi căldura trupului. Îi simt răsuflarea când vorbeşte.

— Îţi... mulţumesc, murmur eu.

— Te voi atinge, Lucky.

— Bine, şoptesc.

Îşi trece două degete peste clavicula mea, acolo unde se ascunde colierul cu diamante.

Prima mea atingere directă cu Q.

Scot un geamăt ca reacţie la senzaţia asta pură, îndrăzneaţă pe care mi-o provoacă această atingere. Îmi explorează lent un omoplat, apoi trece fără grabă la celălalt.

— Am visat că te ating aşa. Că-ţi simt pulsul bătând sub degetele mele. M-am tot întrebat cum e pielea ta la atingere.

— Acum... ştii, şoptesc eu.

— Şi acum că ştiu, vreau s-o gust, s-o ling centimetru cu centimetru.

Dorinţa şi teama mă cutremură în doze egale. Dorinţa, pentru că vreau să fiu gustată. Linsă. Teama, pentru că are în continuare glasul unui robot sexy, al unui înger căzut captiv într-o maşinărie. Aud totodată bâzâitul discret al camerelor de filmat, simt obiectivele îndreptate spre pielea mea, surprinzându-mi fiecare mişcare.

Sunt o târfă pentru plăcerea lui imediată și voi fi pentru totdeauna o târfă pentru nevoile lui de voyeur.

Brusc, mă bucur că sunt legată la ochi. Chestia asta îmi asigură o protecție despre care știu că e doar în mintea mea, dar o primesc oricum cu bucurie. Nu știu motivul exact pentru care m-a îndemnat să-mi pun eșarfa, dar acum îi sunt recunoscătoare că a făcut-o.

Respir firesc pentru prima oară de când el a intrat în încăpere. Mă concentrez la degetele lui care mi se plimbă în jos și-n sus pe piele. Fiecare mângâiere îmi provoacă o căldură vibrantă spre sfârcuri și clitoris.

— Am așteptat atâta timp! Așa că nu o să mă limitez să te gust și să te ling. O să te devorez. O să te fac să te uzi și o să te storc de energie. Și o să fac asta de multe, multe ori, Lucky.

Din glasul lui răzbat puterea și fermitatea și dorința neostoită.

Am timp doar să mai iau o gură de aer, și Q se repede asupra mea.

20

8MM

Îmi înfige ferm degetele în păr. Strânsoarea lui e puternică. Imposibil de învins. Îmi trage capul pe spate, expunându-mi fața, maxilarul și gâtul la lumina reflectorului pe care o simt arzându-mi pielea.

— Ești a mea.

— D... da.

Își trece degetele mari peste obrajii mei și-mi studiază chipul din toate unghiurile.

— Fiecare părticică din tine îmi aparține, respiră el încet.

Finalitatea înspăimântătoare a acestei afirmații îmi răscolește toate emoțiile. Simt o altă pală de aer și aud bâzâitul camerelor când el se înalță, cu mâinile încă încleștate în părul meu. Degetele lui dure îmi mângâie blând capul.

— Desfă-ți picioarele.

Depărtez genunchii. Intră între ei, apropiindu-se și mai mult de mine, în toată măreția sa. Îmi trage și mai mult capul pe spate, susținându-mă cu o mână. Cu cealaltă îmi mângâie obrazul, gâtul, oprindu-se să-mi măsoare pulsul, înainte de a-mi prinde brațul. Simt cum se înclină înainte.

Parfumul de cedru se intensifică. Tresar când îi simt răsuflarea peste față, și-mi șoptește:

— Sunt pregătit pentru buzele tale, Lucky. Tu ești pregătită pentru ale mele?

Imediat, buzele îmi zvâcnesc. Glossul roșu-maroniu aplicat pe buze nu le salvează de uscăciune. Îmi trec limba peste ele.

— Da.

Râde domol, un pic macabru.

— Nu mă referеam la buzele astea, scumpo. Ele mai pot să aştepte. Buzele după care tânjesc sunt cele dintre picioarele tale superbe.

Face un pas înapoi.

— Ridică-te!

Mă clatin pe picioare. Mă împleticesc, dezorientată, îmbătată de emoţiile copleşitoare. El nu mă ajută. Îmi agit braţele o clipă ca să-mi regăsesc echilibrul. Impulsul de a-l căuta, de a-l atinge, mă străbate din cap până-n picioare. Dar ştiu instinctiv că n-am voie să-l ating dacă nu-mi acordă permisiunea.

Sau poate că nu vreau să aflu dacă e om sau nu? Alung gândul acesta absurd şi-mi las mâinile pe lângă corp.

Mâinile lui mi se opresc pe umeri, mângâindu-mi braţele până-n vârful degetelor înainte de a mă elibera. Simt că e o diferenţă însemnată de înălţime între noi. Cred că şi el se gândeşte tot la asta, pentru că următoarele lui cuvinte, rostite la 30 de centimetri deasupra capului meu, sunt:

— Atât de mică! Atât de fragilă!

Clatin din cap, simţind o scânteie de revoltă.

— Nu sunt...

— Şşş. Taci, scânteia mea. Scoate-ţi chiloţii.

Ating spătarul canapelei ca să mă orientez şi mă întorc lent. Simt cum mai face un pas înapoi. Bâzâitul prompt al camerei de filmat mă face să cred că funcţionează pe baza unor senzori de mişcare. Încerc să nu mă gândesc la asta, îmi înfig degetele în boxerii de dantelă şi mi-i trag în jos, peste şolduri. Dar sunetul devine din ce în ce mai intens şi nu-l mai pot ignora.

Degetele îmi încremenesc. Într-o parte chiloţii îmi sunt pe şold, în cealaltă parte mai jos.

— Aştept, scânteia mea.

E un avertisment tensionat în vocea lui. Înghit în sec şi mă străduiesc să continui. Mă aplec în faţă ca să-mi scot chiloţii de mătase şi o aromă de piele fierbinte îmi umple nările. Nu ştiu de care parte

a trupului său sunt cel mai aproape, dar se află la mai puţin de trei centimetri de faţa mea.

Acest fapt mă umple de dorinţă, o dorinţă fierbinte şi violentă. Chiloţii îmi cad la pământ. Ies din ei cu grijă, dar nu vreau să mă îndrept. Vreau să mă întind în faţă. Să-l gust.

— Ai găsit ceva ce-ţi doreşti? întreabă Q, iar glasul lui îmi aprinde şi mai mult miezul deja încins.

— Poate că da, şoptesc eu cu glas pierdut.

— Trebuie să ai răbdare, Lucky. Până când îmi vei ostoi dorinţele. Înţelegi?

Nu tu dictezi aici. Mi-a spus asta în bucătărie, azi-dimineaţă, când venise vorba de spălatul farfuriei. Ştiu că-n această încăpere lucrul ăsta e de o mie de ori mai valabil.

— Înţeleg.

— Ia loc. Mâinile pe scaun. Desfă-ţi picioarele.

Mă supun.

— Mai larg.

Genunchii mi se deschid până când pulpele ating perna canapelei şi sunt total expusă. Aerul catifelat îmi suflă peste miez, atingându-l şi încercând să răcorească umezeala de acolo. Căldura îmi urcă până la gât şi apoi până la faţă.

— Ai o păsărică foarte frumoasă, Lucky. Atât de drăgălaşă, că aproape nu vreau s-o stric. Dar îmi aparţine. E proprietatea *mea*. Aşa că o voi profana. Ştii asta, nu-i aşa? Am s-o lovesc, am s-o mănânc şi am s-o fut până când o să te doară. La fel o să fac şi cu fundul tău.

Inspir profund. Muşchii coapselor îmi tremură, dar nu pot spune nimic la gândul acestei imagini puternice create de el, aşa că rămân tăcută. El cade în genunchi.

— Dar mai întâi vreau sărutul. Lasă-te pe spate.

Îmi relaxez trupul lent, până când spatele meu atinge marginea patului. Am stat în diverse poziţii la viaţa mea, dar nu m-am simţit niciodată atât de expusă, atât de vulnerabilă.

Expir profund înainte ca o pereche de buze ferme, masculine să-mi ia cu asalt vaginul dezgolit. Şoldurile îmi tresaltă şi scot un geamăt răguşit. Senzaţia învăpăiată îmi aleargă pe spinare, îmi arcuieşte spatele. Instinctul natural de a strânge picioarele, de a stăpâni flacăra, e retezat din rădăcini când mâinile lui nemiloase mă prind de genunchi şi mă ţin deschisă.

Q nu se concentrează la un loc anume, cum ar fi clitorisul sau miezul meu fierbinte. Îmi răsfaţă toată păsărica, muşcându-mă cu buzele şi gustându-mă cu limba.

Senzaţia nu seamănă cu nimic din ce am experimentat până acum. Simt deja că mă cuprinde ameţeala. Lipsită de vedere, celelalte simţuri mi se concentrează la sărutul acesta sexy şi murdar cu care sunt răsplătită. Mă gustă de parcă aş fi felul lui favorit de mâncare. E bine. E foarte bine.

Un mârâit gutural, emis cu o nuanţă electronică distinctă, umple încăperea.

Doamne, cum face asta?

Mă sărută şi mai apăsat. Cu vârful limbii îmi atinge clitorisul excitat.

— *Ah!*

Respir întretăiat. Îmi împing şoldurile înainte, dorindu-mi mai mult din această plăcere senzaţională.

El îmi ignoră poftele şi revine la sărutul lui franţuzesc. Mă trage ferm, cu buzele calde, mângâindu-mi carnea cu gura, rotindu-şi limba. Îmi suge clitorisul adânc, cu putere, cu mişcări constante, aţâţându-mi buchetul umflat de terminaţii nervoase. Îmi scapă un geamăt prelung, iar el înalţă capul.

Aş vrea să-i văd faţa. Aş vrea să pot ignora bâzâitul de neconfundat al camerei de luat vederi.

Aş vrea să...

— La naiba, eşti perfectă! Ai un gust atât de bun!

Mâinile sale mă prind de genunchi şi-mi desfac picioarele mai mult. Îmi dau capul pe spate şi mă agăţ cu degetele de aşternuturi,

în timp ce el mă gustă din nou, de data aceasta mai profund şi mai prelung. Plăcerea mi se răspândeşte rapid şi consistent în trup. Şoldurile încep să-mi tresalte, iar corpul îmi e captiv într-o cursă neobosită care are ca premiu primul meu orgasm autentic, care nu e rezultatul masturbării.

— O, Doamne!

Q se opreşte fără niciun avertisment. Îmi ridic capul de pe pat, deşi nu văd nimic.

— Te rog!

Nu ştiu exact de ce am rostit vorbele astea în şoaptă. Pentru că nu vreau ca rugămintea mea să fie auzită de camera de filmat? Pentru că, deşi implor, nu sunt sigură că pot suporta explozia care vine în direcţia mea?

— Vrei să-ţi dai drumul, Lucky?

Înghit în sec şi dau din cap.

— Al cui trup e acesta? întreabă el.

— Este... al tău.

Îmi mai depune un sărut cu gura deschisă între picioare.

— A cui e păsărica?

Îmi dau seama încotro se-ndreaptă. Nu-mi convine.

— A ta.

— Al cui e orgasmul?

Coapsele mi se cutremură din cauza felului în care îmi apasă picioarele.

— Eu... eu...

— *Al-cui-e-or-gas-mul?*

— E al tău, Q.

Poate că-mi imaginez că-l străbate un tremur. Poate că, spunând aceste patru cuvinte, ceva se dezlănţuie în mine. Poate că mi-am pierdut minţile.

— *Al meu,* mârâie el. Deci, te mai întreb o dată: vrei să-ţi dai drumul, Lucky?

— Da. Te rog. Dar numai cu permisiunea ta, îi răspund.

Învăț repede. Așa câștig încă un sărut. Și încă unul. Mă topesc din nou, din ce în ce mai intens. Capul îmi cade pe spate. Brațele mă dor de cât de strâns mă țin de pat.

Sunetele răgușite și bâzâielile electrice se combină cu gemetele mele. Nu pot să scap de gândul umilitor că sunt înregistrată. Că n-aș fi aici dacă nu mi s-ar fi promis o sumă obscenă de bani, care mă așteaptă la finalul prestației mele.

Dar nici nu pot opri extazul care mi se adună între coapse. Inspir și expir, și gem răgușit. Sfârcurile mele, transformate deja în niște puncte de durere aproape imposibil de suportat, se freacă de sutienul de culoare roșcată când sânii mi se umflă.

Q mă sărută altfel. Îmi eliberează genunchii, își încolăcește mâinile în jurul coapselor mele și, cu degetele mari, îmi deschide vaginul. Clitorisul meu e expus răsuflării lui timp de o fracțiune de secundă, înainte ca el să-l atace ferm cu limba. Exact când sunt pe punctul de a-mi pierde controlul, el se avântă și mai adânc și-mi străpunge despicătura cu limba. Mișcările lui alternative mă aduc la limita extazului, până când culorile încep să mi se încețoșeze în fața ochilor.

— Q... o, Doamne! Te rog, gem eu. Vreau... trebuie să-mi dau drumul.

Nu știu dacă mârâitul lui profund înseamnă că-mi acordă sau nu permisiunea.

Știu cât de tare insist, dar mai încerc o dată.

— Te rog, pot să-mi dau drumul?

Am vocea răgușită, groasă. Când mă pregătesc să-l implor din nou, în caz că am fost incoerentă, el șoptește cu gura lipită de vaginul meu.

— E atât de bine! Vreau să-ți mai ling pizda asta perfectă.

Un fior puternic ca un tunet mă străbate din cap până-n picioare. Nu știu cât mai pot rezista. Încerc să strâng din dinți, dar se anunță o explozie imensă cu fiecare mișcare a limbii lui abile.

— Pot... pot să-mi dau drumul? *O, Doamne, te rog?*

— S-o gust...

Glasul îi e răgușit și confuz.

— Vreau s-o gust. Fiecare picătură.

— *Pot?*

— Hmm. Da, scânteia mea mică. Dă-ți drumul... la mine-n gură.

Un suspin îmi scapă de pe buze în timp ce mă supun valului care trece prin mine. Simt cum mă sfâșie și vreau să mă înec în el și, în același timp, să mă apăr de violența lui. Q își slăbește strânsoarea, dar îmi ține în continuare picioarele larg desfăcute, lingându-mă cu lăcomie.

— La naiba, mormăie el, iar eu mă zvârcolesc cuprinsă de extaz.

Bâzâitul camerelor pătrunde prin ceața plăcerii mele și mă întreb câte sunt activate, ca să-mi înregistreze orgasmul. Trupul mi se încordează, iar ideea că povestea asta începe să-mi placă mă umple de rușine.

Nu știu cum, îmi dau seama că a simțit lucrul ăsta și că l-am ofticat. Dar când își trece limba o ultimă dată, detectez o urmă de cruzime care mă face să mă crispez. Simt cum se ridică din nou în picioare. O secundă mai târziu, îmi scoate pantofii.

— Urcă-te-n pat. Ai grijă să rămâi legată la ochi.

Timbrul de tenor al glasului metalic încă are o urmă de răgușeală care denotă excitare, dar în vocea lui se citesc o forță implacabilă și o violență reținută pe care le simt ca pe un avertisment de gheață în stomac.

Trupul meu încă zvâcnește, dar fac ce mi se spune, mergând spre pat încet ca să nu mă împiedic.

Câteva perne pufoase de satin îmi întâmpină trupul. Aștept, cu brațele pe lângă corp.

Îl simt cum se învârte prin cameră ca un animal de pradă. Știu că mă privește, pentru că stânjeneala îmi înfioară carnea.

După un minut, aud un fermoar desfăcându-se. Mușchii abdomenului mi se încordează. Mor de nerăbdare să aflu când o să-mi scot eșarfa de la ochi, dar nu îndrăznesc să întreb. M-a avertizat că

vor exista momente în care nu se va putea abţine şi-mi va face rău. Tocmai am gustat din cruzimea lui. Nu vreau să mai am de-a face cu ea.

21

23 de centimetri

Se dă înapoi şi aud un clic — sunetul făcut de o cameră digitală portabilă când se deschide. Frisoanele şi ruşinea revin. Am genunchii lipiţi, dar simt vie urma mâinilor sale pe coapsele mele, reamintindu-mi cât de larg desfăcute mi-au fost picioarele acum câteva minute, pentru obiectivul camerei de filmat.

Patul se lasă şi el se apropie de mine.

— Trage-te un pic mai în jos; vreau să-ţi scot toate hainele.

Mă las mai jos şi ridic în tăcere mâinile. Nu ştiu dacă iniţiativa mea îi place. Mă prinde de marginea corsetului şi mi-l trage încet peste cap. Eşarfa nu se clinteşte nici măcar un milimetru. Aud un foşnet slab atunci când bucata de dantelă şi mătase zboară cât colo. El începe să gâfâie. Apoi mâinile lui calde se opresc pe rotunjimile pieptului meu şi-mi cuprinde sânii.

— La naiba, îmi plac la nebunie. Ai sâni perfecţi, Lucky. Numai buni de futut.

Îi strânge şi-i mângâie, iar degetele lui mari trec în sus şi-n jos peste sâni. Vaginul meu lins până la epuizare se umezeşte, iar respiraţia mi se topeşte.

— Întinde-te pe spate, murmură el. Braţele deasupra capului. Îţi voi lega mâinile.

Reprim protestul care mi se ridică din gât. Am căzut de acord asupra unor reguli fixe şi definitive. Dar să mă lege, fie chiar şi lejer, nu a fost vorba. Mă simt destul de derutată, stând aşa, întinsă pe spate, şi ridic mâinile spre tăblia patului.

Frânghia dură mă ţintuieşte de pat, apoi gura lui îmi găseşte unul dintre sfârcuri. Îl suge din răsputeri, lipindu-l de cerul gurii sale. Senzaţia îmi trimite săgeţi înflăcărate direct în vagin.

Suspinele lui admirative mă înfierbântă și mai tare. Asta până când aud un bâzâit grav al unei camere de filmat. Mă blochez. El se oprește și dă drumul sfârcului.

— Va trebuie să nu mai faci asta, Lucky.

— Nu mă pot abține. Le aud mișcându-se.

— Câteva dintre ele sunt programate să-mi urmărească mișcările. Va trebui să te obișnuiești cu ele.

Îmi prinde sfârcul întărit între degete. Scot un geamăt.

— O să... încerc.

— Va trebui să te străduiești mai mult. Nu vreau să fii încordată când ți-o trag.

Înlocuiește degetele cu limba și-mi șfichiuie de câteva ori sfârcul excitat. Gâfâi întretăiat și scot un țipăt scurt.

Q continuă să lingă și să-mi ciupească sânii, ducându-și degetele în jos, pe abdomenul meu înfiorat.

— Desfă picioarele. Când ești cu mine, vreau să-ți văd păsărica tot timpul, dacă nu-ți spun eu altceva. S-a înțeles?

— Da.

Alunecă mai jos, apoi se oprește ca să-mi mângâie pentru o clipă păsărica expusă, înainte de a-și vârî mâinile între picioarele mele. Sunt udă și fierbinte.

— Iisuse! Ești senzațională.

Își strecoară un deget înăuntru. Carnea mea încordată și lacomă se închide în jurul falangelor sale.

— Și al naibii de strâmtă.

Îmi prinde în gură un sfârc în timp ce degetul lui intră și iese din mine. În câteva minute, sunt din nou aproape de orgasm. El accelerează ritmul mișcărilor dintre picioarele mele, masându-mi circular clitorisul cu degetul mare, fără nicio milă.

Îmi dau seama că, în afară de gura sa și de degetele sale, trupul meu nu s-a conectat la nicio altă parte a trupului lui. Sunt pe cale să experimentez cel de-al doilea orgasm al meu — pentru că am cerut

permisiunea şi sper s-o primesc —, alături de un bărbat a cărui faţă şi al cărui trup îmi sunt încă necunoscute.

Gândul se topeşte sub forţa nimicitoare a dorinţei mele. Chiar şi sunetele scoase de camerele de filmat se estompează în timp ce mă îndrept rapid spre finalul apoteotic.

— Q, pot să-mi dau drumul?

— Vreau să te fac să aştepţi. Dar de-abia aştept să-ţi fut trupul ăsta superb.

— Asta e... permisiunea? gem eu, încercând să mă abţin.

— Ce crezi?

Clatin din cap.

— Te rog. Nu vreau să ghicesc. Spune-mi tu!

— Fir-ar a naibii de treabă, fiecare bucăţică din tine creează dependenţă. Dă-ţi drumul, Lucky!

Mintea mea nu mai funcţionează. Toate instinctele mi se îndreaptă între picioare şi senzaţiile preiau controlul asupra corpului meu. Trece un minut întreg până când îmi dau seama că sunetul ascuţit care umple încăperea iese din gâtul meu. El continuă să-mi mângâie şi să-mi lingă alternativ sfârcurile până când spasmele mi se potolesc, transformându-se în mici frisoane. Apoi mă sărută uşor între sâni.

— Superb!

Mă încrunt uşor, pentru că acest compliment sună aproape ca un regret. De parcă un obiect preţios şi-ar fi pierdut deja strălucirea. Mormăi încet când îşi scoate degetele din mine. Apoi încruntarea-mi dispare când el se mişcă, şi simt pentru prima oară atingerea coapsei sale pe piciorul meu.

— Eşti cald, zic eu aiurea.

Râde uşor.

— Îţi imaginai că sunt altcumva?

— Vocea... vocea ta, şoptesc.

— Mi-ai simţit mâinile. Gura. O să simţi şi mai mult din mine. Destul ca să fii convinsă că nu sunt robot.

— Pot să... o să te văd?

— Nu încă, scânteiuță. În seara asta vreau doar să mă *simți*.

Mă întreb care e logica din spatele acestei afirmații, dar socotesc că e mai înțelept să n-o pun la îndoială. Se foiește lângă mine și-l simt cu adevărat pentru prima oară. Așa cum mi-am imaginat la toate întâlnirile noastre, are corpul dăltuit, musculos de la piept până la coapse. Îi simt și penisul gros lipit de piciorul meu. Fără vedere, nu-mi dau seama exact de dimensiunile sale, dar e suficient de lung ca să mă facă să gem.

O mână îmi alintă brațele legate. Mâinile. Coatele. Subsuorile. Când mâna lui mă mângâie pe o parte, tresar. Simt că se oprește puțin înainte de a continua. Îmi dau seama alarmată cât de repede mă poate transforma dintr-o femeie rațională într-o cârpă care tremură.

Mâna lui îmi desparte cu nerăbdare coapsele și-mi dau seama că le-am strâns din nou cu putere după cel de-al doilea orgasm. Îmi las picioarele să se deschidă.

— Mai larg, murmură el.

Mă supun. Scoate un sunet animalic și pleacă de lângă mine. În clipa următoare, îngenunchează între picioarele mele, prinzându-mi gleznele în strânsoarea lui nemiloasă. Îmi desface și mai larg picioarele, cu o smucitură, împingându-le în sus. Sunt legată și larg deschisă în fața lui și n-am unde să mă ascund. Înghit în sec și accept situația fiindcă n-am de ales. Când camera care-i urmărește mișcările zumzăie, mă chinui din răsputeri să nu mă crispez.

Simt că mă privește fix. Între picioare. Respir din ce în ce mai precipitat, iar el rămâne tăcut o veșnicie. În cele din urmă, cu un mârâit, îmi eliberează o gleznă.

Capul penisului său îmi mângâie umezeala fierbinte, în sus și-n jos, de câteva ori. Apoi își lovește scula grea de mine. Acesta e primul indiciu despre dimensiunea penisului lui Q.

Pe al doilea îl primesc când și-l strecoară înăuntrul meu.

Trupul mi se tensionează când primește invazia groasă și tare. El se oprește câteva secunde. Mâna care-mi ține captivă glezna îmi împinge piciorul și mai în spate, deschizându-mă și mai larg.

Mă pătrunde din nou. Reușește să intre mai mult de data aceasta. Tresar și scot un țipăt. Pieptul îi tresaltă și răsuflarea i se aude electronic.

— *Futu-i mama mă-sii!*

Sub eșarfă mi-au dat lacrimile. Mi se scurg pe nas în timp ce el mă pătrunde și mai adânc.

— Ah!

— Vreau să fiu în tine, Lucky.

— Ești prea mare, gem eu când el se retrage ușor și încearcă din nou să mă penetreze.

— Ești *prea strâmtă, fir-ar să fie*, scrâșnește el din dinți.

Degetele îi aterizează pe clitorisul meu, masându-l cu o pricepere care mă încântă. Dar chiar și așa, umezeala reîmprospătată nu-i permite să intre mai mult de câțiva centimetri în plus.

— Dumnezeule, relaxează-te pentru mine, iubito. Asta e tot. Relaxează-te!

Combinația dintre glasul și atingerea lui îmi mai alungă tensiunea. Durerea e încă intensă, dar penisul lui Q înaintează în mine. Mai adânc. Mai deplin.

— Respiră, Lucky.

Ordinul e scurt, plin de o foame dezlănțuită care-mi spune că o singură mișcare greșită poate face ca lucrurile să scape de sub control. Inspir, iar el mă pătrunde în același timp până la capăt. Sunt plină, nu mai e niciun milimetru liber.

— La naiba!

Îmi dă drumul la gleznă, iar degetele lui îmi părăsesc clitorisul și-mi urcă pe trup, până la sâni. Îl simt legănându-se înainte, apoi îmi ia ambii sâni în palme și-mi răsucește sfârcurile între degete.

— Îmi plac la nebunie sânii tăi.

Geamătul mi se transformă într-o gâfâială răgușită atunci când începe să mi-o tragă. Mișcările prelungi se termină cu o mică izbitură, iar întregul meu trup zvâcnește la fiecare penetrare. Gemetele îmi devin scâncete atunci când o altă dimensiune a plăcerii se strecoară alături de usturime. O combinație de plăcere și durere, care sporește cu fiecare răsuflare, mă străbate din cap până-n picioare. Nu știu exact ce mi se întâmplă, dar Q geme în timp ce-mi prinde un sfârc în gură.

— Doamne, da! Mișcă-te, iubito. Dă-mi fiecare bucățică din pizda ta frumoasă.

Aș vrea să-i spun că o are deja pe toată. Dar gândurile îmi sunt confuze și atingerea penisului lui Q înlăuntrul meu e incredibilă, așa că nu pot articula niciun cuvânt. Mi-o trage repede și tare, mă duce la limita extazului, apoi încetinește ritmul. Trupului meu nu-i pasă că a avut deja două orgasme. O dorință pe care n-am mai simțit-o niciodată îmi urcă pe șira spinării.

Mă răsucesc și mă zbat. Îmi ridic șoldurile ca să le întâlnesc pe ale lui, când îmi permite. Dar nu pentru mult timp. Îmi eliberează sânii după ce-i mai suge o dată prelung și-mi prinde genunchii, deschizându-mă și mai tare.

În mod clar, cele câteva ore de yoga își spun cuvântul. Își pune mâinile puternice pe talia mea. Camera îi urmărește mișcările. Iese din mine, lăsând doar vârful penisului înăuntru, apoi intră din nou cu o izbitură.

— Q!

— A cui e păsărica asta? mârâie el.

— A ta! A ta este...

— La naiba, da!

Iese din nou, intră încă o dată. Apoi începe futaiul adevărat.

Q nu glumea când spunea ce intenționează să-mi facă. Nu voi mai fi niciodată întreagă. O simt în adâncul sufletului meu, pentru că el preia controlul deplin.

Intensitatea mișcărilor lui e resimțită de fiecare milimetru al trupului meu. Încheieturile îmi zvâcnesc unde sunt legată cu

frânghia, dar chiar şi acest disconfort intensifică plăcerea. Aproape iau foc când el se retrage brusc şi mă răsuceşte.

Rămân fără aer şi întregul meu trup tremură, la graniţa cu orgasmul. Vreau să urlu şi să-l implor să mă umple din nou. Înainte de a apuca să fac asta, îmi desface picioarele şi-i simt din nou limba pe pielea mea. Îmi linge vaginul înfierbântat, gustând locul pe care penisul lui l-a posedat mai devreme, în acelaşi timp strângându-mi fundul cu mâinile lui mari. Câteva minute, îmi savurează clitorisul, iar mângâierile lui devin mai dure şi sunetele pe care le scoate din ce în ce mai sălbatice.

Instinctul tăios, de prădător, îl face să-şi dea seama când sunt gata să-mi dau drumul, pentru că se retrage din nou şi, ţintuindu-mă de pat, mă pătrunde din nou cu o izbitură.

— Ah!

— *Ce mama dracului!*

Cu coapsele lui puternice de-o parte şi de alta a şoldurilor mele, îmi cuprinde talia în mâini. Sunt complet imobilizată. N-am cum să fug. N-am cum să mă ascund. Iar el mi-o trage de-mi pierd minţile.

Bolborosesc buimacă, ţipând şi implorându-l să mă lase să-mi dau drumul. Transpiraţia îi curge de pe trup pe spatele meu şi îmi acordă permisiunea. Spasmele care mă străbat îl fac să scoată un urlet. Simt că am luat foc pe dinăuntru, strângând din răsputeri penisul acela gros din interiorul meu.

Se retrage şi se înfige din nou printre muşchii mei sfâşiaţi, cu un nou strigăt animalic. Şi apoi mă umple cu jeturi întregi de spermă.

— *Doamne Dumnezeule!*

Mă strânge cu mâinile de talie până la un nivel al durerii pe care nu sunt sigură că ştie că mi-o provoacă. Penisul îi zvâcneşte dezlănţuit în mine şi spasmele noastre fac patul să se legene.

După mult timp, se desprinde de mine, cade în faţă şi se sprijină în antebraţe. Zumzetul care se aude îmi reaminteşte de camerele de filmat. Dar sunt prea distrusă ca să pot face altceva decât să-ncerc să-mi recapăt suflul.

Încet-încet, respirația ni se potolește. Îi simt răsuflarea adâncă între omoplați. Îmi dă la o parte părul umed, lăsându-mi ceafa la iveală. Mă sărută pe piele și-mi dă un ultim fior prin tot corpul.

— Data viitoare, o să-mi dau drumul pe țâțele astea perfecte, murmură el, cu lenea unei pantere satisfăcute. Și după aceea pe fundul ăsta superb. Spune: *Da, Q*.

Mă chinui să-mi dreg glasul.

— Da, Q.

Zvâcnește în mine încă o dată. Mă sărută din nou între omoplați. Și iarăși, mai jos. Până la capătul șirei spinării și înapoi, în sus.

Se desprinde o fracțiune de secundă de mine. Îi simt forța privirii fixe, respirația lentă și profundă. Apoi se lasă din nou în jos.

Își lipește capul de spatele meu.

Atunci o simt. Atingerea metalului rece acolo unde ar trebui să fie chipul său.

22

Stop-cadru

E o mişcare deliberată, care mă înfioară.

Calculată să ce? Să mă înspăimânte? Să-mi reamintească de faptul că i-am permis unui străin să mi-o tragă până la leşin? Sau că el deţine controlul situaţiei? Că-i aparţin şi că are puterea de a face cu mine ce doreşte?

Fiecare gând îmi dă fiori în tot trupul. Fiecare fior se întoarce spre metalul rece care se odihneşte lipit de spatele meu.

Poartă oare mască? Glasul acela... metalul... E un fel de om bionic? Dar i-am simţit gura, limba. Penisul. Orice-ar fi, o mare parte din el este umană. Dar chipul lui...

Cu cât mintea mea care n-a fost copleşită de panică măsoară dilema, cu atât mai mult resping această idee absurdă. Nu e un monstru bionic. Dar e posibil să aibă un defect fizic major. Vocea, masca, dorinţa de a-şi păstra anonimatul... Totul are sens. Mi se strânge inima.

— Te... te simţi bine? risc eu o întrebare.

Se încordează, dar nu se îndepărtează.

— Eu ar trebui să te întreb asta. Tu te simţi bine?

Sexul îmi zvâcneşte de parcă zece mii de stropi de ceară mi-ar fi fost picuraţi acolo. O să mă doară ca naiba multă vreme, dar dau din cap:

— Mă simt bine.

Scoate un mormăit vag de neîncredere, dar nu mă contrazice. Îşi trece degetele peste pielea mea şi se opreşte când tresar, ca reacţie la atingerea lui.

— Camerele sunt oprite, spune el.

Mă relaxez şi mă cuibăresc mai adânc în pat. Stăm aşa, eu cu mâinile încă legate desupra capului şi cu trupul lui lipit de mine. Încă am ochii acoperiţi.

— Pot să-mi scot eşarfa?

El nu-mi răspunde câteva secunde.

— Nu.

E un răspuns categoric, dar înghit în sec şi încerc să-mi caut cuvintele să nu-l jignesc.

— Mmm... nu-mi pasă cum arăţi.

Râde tăios şi metalic, aproape arzându-mi pielea.

— Ba da. Îţi pasă.

Din nou, categoric. De data asta, rămân tăcută. Continuă să mă mângâie, chiar dacă fără tandreţe. Îşi pune ambele mâini pe trupul meu şi îmi cuprinde sânii. Simt cum penisul i se întăreşte înlăuntrul meu.

— La naiba, vreau să ţi-o trag din nou.

Îmi scapă un geamăt înainte să-mi dau seama.

— Trupul meu. Păsărica mea.

O pretenţie dură, presărată cu ură. Abdomenul mi se înfioară. E furios. Nu ştiu exact de ce. Iese din mine şi-şi strecoară penisul, alunecos din cauza fluidelor noastre amestecate, între fesele mele. Se leagănă înainte şi înapoi, strângându-mă în continuare de sâni.

— Dacă mă hotărăsc să te fut încă o dată, fără camere — doar pentru mine de data asta — ai avea ceva de obiectat?

Două lucruri din ce a spus mă paralizează. Cum adică *doar pentru el*? Şi nu cumva mi-a reamintit acum un minut că trupul meu îi aparţine? Mă încrunt derutată.

— Eu...

— Îţi place să fii futută, Lucky. Nu e nicio ruşine să recunoşti.

Clatin din cap pentru că se înşală. Nu-mi place să fiu futută. Cel puţin nu-mi plăcea până astă-seară. Până când mi-a provocat trei orgasme pe care nu le obţinusem decât cu mâna mea, acum

un milion de ani, când sexul era o enigmă familiară, nu o realitate neplăcută al cărei singur scop era să nu mor de foame.

— Sunt a ta. Timp de o lună. Face parte din înţelegerea noastră să mi-o tragi când ai chef.

Vorbesc cu cea mai bună voce a mea antrenată la Casa de Vacanţă, deşi în adâncul sufletului meu sunt derutată de ce mi-a spus.

— Eşti a mea, nu-i aşa? toarce el.

Furia i-a dispărut din glas. Ca şi cum mânia care-l cuprinsese fusese cumva înăbuşită. Alunecă între fesele mele din nou şi scoate un geamăt.

— O să pornesc din nou camerele de filmat. Ar fi mare păcat să nu înregistrăm următorul tău orgasm.

Se ridică, luându-şi trupul fierbinte şi metalul rece cu el. Tensiunea mă cuprinde iarăşi când bâzâitul camerelor reporneşte. Încă încerc să mă obişnuiesc cu asta, când el revine lângă mine. Îşi îndreaptă din nou atenţia spre ţâţele mele. Le linge, le muşcă, le răsuceşte. Sunt pe punctul de a cădea în neantul poftelor erotice, când el se retrage. Îmi alintă tot trupul. Când ajunge în dreptul coapselor, desprinde jartierele şi-mi scoate încet ciorapii, mai întâi de pe un picior, apoi de pe celălalt. Îmi scoate şi jartierele şi acum sunt dezbrăcată complet.

Îşi trece degetele mari peste coapsele mele, zăbovind pe sexul care-mi zvâcneşte.

— Trupul meu. Păsărica mea dulce.

Printre buze îmi scapă un geamăt. El izbucneşte în râs.

— Te excită chestia asta, nu-i aşa?

Cu unul dintre degete mă mângâie uşor peste clitoris, iar eu mă înfior. Râde apăsat şi-şi apropie gura de urechea mea.

— Credeai că n-o să te excite? şopteşte el. Că va fi un futai la rece, un exerciţiu de rutină pe care o să-l suporţi şi apoi o să pleci fără să priveşti înapoi atunci când totul se va termina?

Ah, la naiba! Cu ce-am mai greşit de data asta? E din nou furios. Sunt de-a dreptul ameţită din cauza schimbărilor de dispoziţie cu care mă bombardează. Îmi ling buzele şi şoptesc şi eu:

— Q, te rog, spune-mi ce vrei.

— Vreau să te fut până leşini. Şi vreau să-ţi placă la nebunie.

— Îmi... place.

— Nu pari foarte sigură.

Vorbeşte tăios, iar nuanţa electrică din aparatul vocal îmi solicită nervii.

— Dacă-mi aduc bine aminte, puneai la îndoială compatibilitatea dintre noi.

— Nu mai e cazul.

— Hmm... Dar mie-mi place să fiu sigur. Deci vrei să fim absolut siguri? mă întreabă el la ureche, cu glas răguşit.

Nu apuc să răspund. Penisul lui tare mă pătrunde, umplându-mă într-o fracţiune de secundă.

Scot un ţipăt. El mârâie, iar satisfacţia crudă i se ghiceşte în spatele acestui sunet. Izbeşte a doua oară în mine, în locul acela alunecos. Plăcerea intensă care mă străbate violent îmi face inima să bată dezlănţuit. Q se ridică de pe mine.

— Îţi place asta.

Nu mai vorbeşte în şoaptă. Nu ştiu dacă-mi pune întrebarea asta pentru camerele de filmat sau pentru că are nevoie de confirmarea unui lucru ridicol de evident. Dar el este cel care deţine controlul, după cum am aflat mai devreme, dureros.

— Da, scâncesc eu.

— Mai tare, iubito, nu te aud.

— *Da!*

Mângâierile lui sunt sublime. Nu ştiu dacă să respir sau să-mi ţin răsuflarea şi să mă predau exploziei iminente.

— Aşa credeam şi eu. Eşti atât de udă, c-o să mă înec. Vrei să te fac să nu mai poţi merge mâine, Lucky? mârâie el.

Ce dracului să răspund la așa ceva? Vreau să pot merge. Dar cum să-i spun *nu* fără să-l înfurii din nou? Aleg cuvinte neutre dar, de fapt, mă tem că pentru el așa ceva nu există.

— Cum vrei tu, Q.

— Vreau să ți-o vâr mai adânc, asta vreau. Vreau să intru cu totul în tine.

Panica îmi înfioară șira spinării, estompând o parte din plăcere. Cât de mult poate intra în mine? Întrebarea mea nici nu apucă să capete formă, că el mă și răsucește pe o parte și îmi ridică un picior pe umărul său. Cred că urmează să aflu.

Mă pătrunde și mi se taie respirația. Îmi ridică partea de jos a trupului de pe pat și, aproape fără niciun efort, începe să mă urce și să mă coboare de-a lungul sculei sale. Este incredibil cum se adâncește și mai mult în mine cu fiecare mișcare. Poziția trebuie să-i fie pe plac, pentru că mi-o trage mai repede, cu respirația întretăiată și inegală. Îmi înfășor mâna în jurul frânghiei cu care sunt legată de pat și mă țin bine, primind această experiență nebunească.

Nu trece mult și sunt din nou aproape de orgasm.

— Te rog... vreau... să-mi dau drumul... te rog, pot s-o fac...

Sunt o păpușă în mâinile lui. Vorbele îmi ies inutile pe gură în timp ce el mi-o trage, aducându-mă la extaz.

— Q...

— Așteaptă, mârâie el.

Mă străpunge. Mă străpunge. Mă străpunge. Mă străpunge.

Câțiva stropi fierbinți de sudoare îmi cad pe picior și mi se preling înspre miez. Atingerea lui devine umedă și-mi dau seama că și eu sunt acoperită de sudoare. Mă gândesc că totuși mâine voi putea merge, când el scoate un mormăit.

— Acum, Lucky.

Strâng din ochi sub eșarfă și mă scald în explozia de plăcere pe care o simte trupul meu. Q urlă în timp ce atinge orgasmul și, încă o dată, sunt inundată de sămânța lui. Acest orgasm e scurt, tăios și

sublim. Dar încă mă frige şi, când Q termină cu mine, sunt moale ca o cârpă.

Q iese din mine aproape imediat. Sunt udă din cap până-n picioare, dar între coapsele mele e un adevărat ocean. Aud un clic când se dă jos din pat. Îmi amintesc de camerele de filmat şi încerc să nu mă strâmb când mă gândesc la priveliştea pe care o ofer.

Încă mă străduiesc să-mi recapăt suflul când mâinile lui îmi dezleagă frânghiile. Îmi masează încheieturile în tăcere, apoi îmi aşază braţele pe lângă corp. Se retrage câteva minute, apoi îl simt întorcându-se.

— Ridică-te, îmi porunceşte.

Vocea nu-i este nici dură, nici tandră. Are o nuanţă neutră care mă derutează şi mai mult. Mă ridic în capul oaselor, iar el îmi pune ceva pe umeri. Halatul meu. Îl îmbrac şi-mi leg cordonul.

— O să te duc înapoi acum. Să nu-ţi scoţi eşarfa până când nu-ţi spun eu.

Am o mie de întrebări de pus, dar dau din cap.

— Bine.

Mă ia în braţe cu uşurinţă şi îi ating din nou muşchii abdominali oţeliţi şi puternici. Când începe să meargă, întind mâinile, încercând să-l cuprind cu braţul pe după gât. El încremeneşte.

— Nu!

Îmi trag rapid mâna înapoi.

— Ăăă... scuze.

— N-o să te scap, dacă de asta ţi-e teamă.

— Eşarfa. Nu... nu sunt obişnuită cu ea.

— Nu mai ai mult şi-o s-o dai jos, spune el cu voce răguşită, în timp ce merge.

În seara asta mi s-au întâmplat prea multe. Nu sunt în stare să discern dacă se referă la viitorul apropiat sau la cel îndepărtat. Se îndreaptă cu paşi siguri şi rapizi spre aripa în care am dormit noaptea trecută. Nu trebuie să deschidă sau să închidă nicio uşă, ceea ce mă

face să mă întreb dacă nu cumva îl ajută cineva. Alung acest gând. Am şi-aşa destule chestii în cap, care mă înnebunesc.

Intră într-o cameră, probabil dormitorul meu, iar sunetul apei care curge se combină cu aroma unor săruri de baie. Intrăm în baie, aşa că zgomotul se aude din ce în ce mai tare.

— O baie bună îţi va alunga orice urmă de disconfort.

Mă lasă jos şi-mi scoate halatul. Mă ia de mână şi mă conduce câţiva paşi, până la marginea căzii.

— Verifică temperatura.

Mă aplec cu grijă şi ating apa caldă.

— E bună.

Mă ia în braţe, mă aşază uşor în cadă şi mă ţine în continuare de mâini.

— Stai jos.

Mă las în jos şi scot un mic geamăt când apa şi spuma mă împresoară. Parfumul e un amestec divin de lavandă, eucalipt şi aloe. Îmi dă drumul la mâini, iar eu le cobor în apă, ca să rezist tentaţiei de a-l atinge din nou. Mă ajută să-mi scot colierul de diamante şi cerceii, dar nu pleacă. Respiraţia mi se blochează şi ştiu că mor de nerăbdare să-mi ceară să-mi scot eşarfa de la ochi. Pentru că nu spune nimic un minut, înclin capul spre el.

— Q?

— Noapte bună, Lucky. Stephanie e prin preajmă. Dacă ai nevoie de ajutor, o chemi pe ea. Anunţ-o mâine cum te simţi. Dacă ai nevoie de ajutor medical, îl vei primi.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Sunt mândră că nu arăt la suprafaţă ce simt pe dinăuntru. Dar mă şi dojenesc pentru că savurez ideea că între noi e posibil să existe un soi de conexiune. Sunt aici ca să mi-o tragă cum vrea el, la orice oră din zi i se năzare. Orice scenarii suplimentare ar născoci creierul meu, trebuie să înceteze. *Chiar acum.*

— Noapte bună, Q.

Pleacă imediat. Numai gândul că ar putea exista camere ascunse în baie mă împiedică să-mi scot eşarfa în momentul în care uşa băii se închide. Cinci minute mai târziu, aud un clic subtil.

— Acum poţi să-ţi scoţi eşarfa.

Desfac clema şi clipesc în lumina — din fericire palidă — din baia superb decorată. Mă uit fix la eşarfă, şi un milion de îndoieli mi se aglomerează în minte. Dar una mă preocupă mai mult decât celelalte.

E posibil ca Q să nu facă asta pentru el însuşi.

E posibil ca totul să fi fost pus în scenă pentru ochii altcuiva şi asta nu-mi dă pace deloc.

Apa relaxantă din jacuzzi începe să-şi facă efectul asupra muşchilor mei epuizaţi. Arunc eşarfa spre oglindă şi mă destind în apă, apoi cântăresc în gând argumentele pro şi contra.

Pro. Regulează dur şi este aproape imposibil de săturat. Dar nu e sadic. Pare a fi atent şi-i pasă de confortul meu.

Contra. Nu e sadic. Dar potenţialul e acolo.

Iau un burete şi mă spăl. Când mă ating între picioare, mi se taie respiraţia şi mintea-mi zboară la ultimul futai.

Scurta apariţie a unui personaj şi mai întunecat care mă urmăreşte din umbră m-a speriat de moarte. Instinctele m-au avertizat să am grijă cum mă port cu Q. O să ignor avertismentul acesta pe riscul meu.

Stau în cadă până când apa se răceşte. Mă tentează s-o încălzesc din nou şi să mai rămân o vreme acolo. Dar sunt epuizată şi nu pot risca să adorm în cadă.

Deşi... cred că el mă urmăreşte. Şi ce dacă, o să vină să mă salveze? Dacă faza asta cu înecatul în cadă face parte din înţelegerea asta bizară?

Acest gând macabru şi faptul că Q mă ţine într-o stare de confuzie totală mă conving să ies din baie.

Trebuie să mă concentrez la marele premiu. Am trecut de spectacolul numărul unu.

Mai sunt doar nouă.

În ciuda acestui gând adânc plantat în mintea mea, mă opresc uimită când intru din nou în dormitor.

Pentru că pe pat e o cutiuță deschisă.

În ea sunt zece teancuri de câte zece mii de dolari aranjate ordonat.

Spectacolul numărul unu.

O sută de mii de dolari.

Pentru că am făcut sex cu un bărbat a cărui față încă n-am văzut-o.

* * *

Q

Pe unul dintre monitoarele imense care-mi decorează livingul, o privesc cum doarme. Mă întreb dacă doarme întotdeauna dezbrăcată sau dacă a ales să doarmă așa doar în noaptea asta, pentru că o doare. Am rezistat tentației de a deschide monitorul din dormitorul ei până când nevoia de a face asta a devenit copleșitoare. Motivul pentru care m-am împotrivit la început acestei dorințe s-a evaporat în clipa în care am apăsat pe întrerupător. Stai. Nu. Eram nehotărât dacă doar s-o privesc, sau s-o trezesc și s-o aduc din nou în dormitorul din aripa sudică.

Aseară a fost...

Iau o gură de whisky în timp ce mă gândesc, dar nu pot să descriu cum trebuie seara trecută.

Nu găsesc cuvintele potrivite pentru a spune cum au mers lucrurile aseară.

Un lucru e totuși teribil de evident. O să repet experiența mâine, indiferet dacă o doare sau nu. Pentru că, la naiba, fata asta dă dependență, exact ca gaura neagră pe care o hrănesc de zece ani.

Mă relaxez în fotoliu, cuprind cu degetele erecția dezlănțuită care nu dă semne că se va potoli și mă masturbez.

Ce dracului? Excitarea explozivă care mă cuprinde nu se compară cu nimic din ceea ce am simțit până acum. La naiba, ultima oară când am pus în scenă un spectacol, a trebuit să recurg la pastiluța albastră pe la jumătatea săptămânii, atât de lipsit de chef mă simțeam. Am senzația că de data asta nu voi avea nevoie de astfel de întăritoare. Numai în cazul în care voi dori să prelungesc la maximum plăcerea.

Douăzeci și patru de ore complet pierdut în ea. Ideea merită luată în seamă. Mă gândesc la asta, în timp ce o privesc cum se răsucește și se foiește.

Nu se odihnește confortabil. Vreau să cred că asta se întâmplă pentru că încă-mi simte prezența între picioare — *Doamne*, era ridicol de strâmtă —, dar i-am văzut expresia când a ieșit din baie și a găsit prima rată a plății sale.

Exact ca atunci când a aflat că va primi un milion de dolari, în timpul celui de-al doilea interviu, nu a reacționat previzibil nici la vederea banilor. Predecesoarea ei a sărit în sus de bucurie, a aruncat mai multe bancnote în aer, apoi le-a adunat repede ca nu cumva, Doamne ferește, să dispară.

Lucky a închis pur și simplu cutia, s-a uitat prin cameră ca să găsească un loc sigur și a așezat-o pe un raft de sus din șifonierul ei. I-a scăpat în întregime mesajul dactilografiat deasupra primului teanc, care conținea recomandarea de a pune banii în seiful din dormitor și instrucțiunile de folosire a acestuia.

Nu știu de ce are nevoie de banii aceștia, dar nu sunt pentru satisfacția personală. Sau poate că e ceva intim?

Las deoparte reacția ei imprevizibilă și mă întorc la ce s-a întâmplat în dormitorul din Aripa de Sud. La anumite aspecte care trebuie analizate.

Dacă e să mă refer la scara plăcerii — pentru că n-am alți parametri după care să măsor — a fost o experiență deosebit de plăcută să i-o trag. Mi-a amintit din nou cât de mult îmi place să fac sex. Cât de mult îmi place locul acela dulce dintre picioarele unei femei. Are clar o bilă albă.

Următoarele câteva săptămâni vor fi suportabile datorită acestei experienţe. Chestia asta nu mă ajută însă deloc să mă răcoresc. Am în continuare o erecţie de fier, care creşte cu fiecare secundă care trece. Ea se răsuceşte din nou, murmură ceva în somn. Îşi pune o mână sub obraz şi pe cealaltă între coapse. Chestia asta pe jumătate inocentă, pe jumătate vulgară mă face să mă ridic în picioare. Dau peste cap restul băuturii şi arunc paharul pe jos.

Ar trebui să închid monitorul.

Nu ar fi trebuit să-i dau acel ultimatum, la mine-n birou, să se întoarcă să lucreze pentru mine.

Dar compulsia de acum, ca şi cea de atunci, este totală.

Aş vrea să mă năpustesc prin zecile de camere care ne despart. Vreau s-o trezesc. Vreau să i-o trag până mă înec în fluidele ei, apoi să ejaculez în ea la nesfârşit, până când ne umplem amândoi de murdărie.

Apoi aş vrea s-o iau de la capăt.

E foarte posibil să-i provoc un rău ireparabil — Q a decis deja să nu urmeze sfatul terapeutei sale —, şi atunci nimic n-o va putea salva pe Lucky de el. Cât despre Quinn... ridic din umeri. Rănile mi s-au redeschis în cele 48 de ore de când am discutat cu Adriana Nathanson, deci primejdia pentru Lucky e şi mai mare.

Adriana avea dreptate. Prezenţa tatei în oraş a făcut ca bezna din mine să se extindă. Suficient cât să mă facă să mă gândesc dacă ar trebui să rămân aici tot timpul de care am nevoie cu Lucky sau să încerc să prind doi iepuri deodată.

În primul rând, Delilah şi-a reluat eforturile în ceea ce mă priveşte. Trebuie să mă ocup de ea. Dacă o mai ignor mult, risc ca toată povestea să fie dată la iveală.

Trebuie să am grijă şi de Maxwell. Nu e deloc încântat de situaţia de la Miami. O să se oftice şi mai tare când o să-şi dea seama că am înstrăinat alte două dintre preţioasele sale proprietăţi. Şi deşi faptul că am acceptat să iau parte la campania sa a întârziat dezastrul nuclear inevitabil, rezultatul final nu va fi altul. Poate fi guvernatorul

statului New York, o funcţie care e foarte solicitantă, dar în acelaşi timp rămâne un Blackwood. Vrea să controleze ce se întâmplă într-un imperiu pe care nu-l mai conduce, dar din care deţine o mare parte. Mai ales că face mişculaţii secrete ca să redevină stăpânul regatului când mandatul de guvernator se va termina.

Nu e un moment potrivit să te afli în afara New Yorkului. Dar am ceva loc de manevră.

Privesc din nou spre monitor şi mă apropii de el. Ea s-a răsucit din nou, întinsă pe burtă, iar părul blond-caramel i s-a revărsat peste spatele delicat.

Scula mi se întăreşte şi mai mult.

Trei zile.

Nu. Patru.

Vreau patru zile la rând cu scânteia mea. Cel puţin.

Apoi o să iau o pauză ca să mă asigur că-mi ţin inamicii în bătaia puştii.

23

Prim-plan

Mă trezesc şi simt că trupul mă doare. Nicio surpriză.

Picioarele îmi tremură când încerc să merg de la pat la toaletă. Baia pe care am făcut-o aseară mi-a mai alinat zvâcnetul dintre picioare, dar nu a fost deloc un leac-minune pentru toate durerile. Am vagi urme roşii pe interiorul coapselor şi în jurul taliei. Tresar când fac pipi şi, când îmi ating buzele umflate, mă inundă un val de amintiri senzuale legate de ceea ce mi-a făcut azi-noapte Q. Şi mă gândesc la ce plănuieşte să-mi facă azi.

La orgasmele pe care mi le-a provocat cu atâta uşurinţă. Nici nu mi-a trecut prin cap să mă gândesc la şirul de gemete şi suspine false care se transformau în orgasme false şi pe care le stăpâneam atât de bine la Casa de Vacanţă.

Acesta trebuia să fie un exerciţiu fizic. Un schimb detaşat — trupul meu în schimbul unei sume de bani. Dar am ştiut din momentul în care m-a atins că are talentul de a-l transforma în cu totul altceva.

Acel ceva îmi stăruie în minte când mă îmbrac în pantalonii de yoga şi un tricou Lycra şi mă îndrept spre zona de sport. Şedinţa de fitness e programată la ora nouă şi ajung cu câteva minute mai devreme. Aşa că mă duc la capătul terasei scăldate în soare şi privesc zidul înalt care mărgineşte acest corp al clădirii. Un zid asemănător se ridică în cealaltă parte a camerei imense, dar acolo se află o grădină enormă cu piscină şi o poartă cu o potecă abruptă care duce spre un mic dig de deasupra apei. Deocamdată nu m-am aventurat în grădină, dar de aici, de sus, văd stâncile de care se lovesc valurile.

Zidurile ascund de minune dimensiunea reală a acestui loc. Nu există nicio uşă care să ducă afară, cu excepţia celor care dau spre

grădină. Ceea ce înseamnă că singura mea scăpare, dacă voi avea nevoie de aşa ceva, este prin apă.

Sunt un prizonier într-o cuşcă de aur, bine hrănit, împodobit cu diamante şi habar nu am unde mă aflu.

Într-un fel, sunt liniştită pentru că, dacă eu nu ştiu unde sunt, nici Clayton şi nici tatăl meu nu vor afla. Ştiu că acesta e un vis care nu are nicio legătură cu realitatea, dar timp de o clipă mă desprind puţin de teama ce se agaţă permanent de mine.

Îmi iau privirea de la zid şi las priveliştea apei să mă relaxeze. Am deja o sută de mii de dolari. Încă nouă seri ca cea trecută şi-mi pot permite să mă gândesc că voi avea un viitor.

Poate la New York.

Poate cu Quinn Blackwood.

Tresar când îmi dau seama că nu m-am gândit prea mult la el de când am ajuns aici. Se pare că atunci când sunt cu Q, uit de enigmaticul CEO cu privire pustie. Iar atunci când sunt cu Quinn, bărbatul cu voce mecanică, sexy şi hipnotizantă, încetează să mai existe. Nu neg faptul că amândoi au efecte profunde şi foarte diferite asupra mea. Dar unul este doar calea spre un scop final.

Iar celălalt...

Mă aşez pe treapta de sus şi-mi încrucişez mâinile peste genunchi. Ca să fiu cinstită, nu ştiu ce anume e Quinn Blackwood. Sau dacă înseamnă ceva pentru mine.

Dar vrei să afli...

— Aici erai. Eşti gata să fii iar în formă?

Mă sperii şi-mi îndrept privirea spre Fred... sau Freddie. Sau poate Eddie? Instructorul de fitness. E aici să-mi pregătească trupul pentru o altă noapte de futai. Mă înroşesc la faţă şi dau din cap.

Chiar dacă-mi observă reacţia, nu o comentează. Dă din cap aprobator spre sticla mea de apă pe jumătate goală şi ne punem pe treabă.

După ce terminăm, mă întorc. Stephanie pregăteşte micul dejun la bucătărie, iar eu dau gata o farfurie cu şuncă, ouă, chiftele de

cartofi şi un pahar de suc. După ce termin de mâncat, ea aranjează cumpărăturile în frigider, dar se opreşte şi mă interceptează când mă duc cu farfuria la chiuvetă. Nu ştiu de ce, ridic brusc capul spre camera de filmat de deasupra frigiderului.

Becul roşu clipeşte. Îi întind farfuria lui Stephanie fără să protestez. Când dau să plec, glasul ei mă face să mă opresc în loc.

— O să vin peste o oră să te ajut să te pregăteşti.

Casc ochii.

— Peste o oră? Credeam că nu va fi nevoie de mine până diseară.

— Am fost înştiinţată să te pregătesc până la prânz, răspunde Stephanie.

Îmi întorc privirea spre cameră. Clipeşte în continuare. Îl simt cum mă urmăreşte.

— Înţeleg.

Plec din bucătărie şi urc la etaj. Inima îmi bate mai tare decât acum douăzeci de minute. O oră. Apoi mă voi afla din nou cu el în încăperea aceea.

Fiorii care mi se urcă pe şira spinării ar trebui să se datoreze întoarcerii pe un teritoriu necunoscut. Dar îmi dau seama că, pe de o parte, se datorează entuziasmului. Pe holul care duce la dormitorul meu, o altă cameră clipeşte la mine. Mă opresc. Aş vrea să spun ceva, dar nu ştiu ce, ca să nu trădez zvâcnetul lent care-mi arde în vintre. Ca şi camerele de la apartamentul de lux din Midtown, şi acestea mă scrutează cu mare atenţie.

Înghit în sec şi-mi las privirea în jos. Când intru în dormitor, aproape că-l aud şoptind:

— O oră, Lucky.

* * *

Merg către uşile duble, încuiate. De data asta, port un sutien negru de dantelă şi un chilot tanga asortat. Fără jartiere sau alte accesorii. Unghiile de la mâini şi de la picioare îmi sunt vopsite cu roşu, pentru

a se asorta cu tocurile roşii ale pantofilor mei negri. Între sâni îmi atârnă un rubin roşu ca sângele pe un lanţ de aur. Piatra e de două ori mai mare decât degetul meu mare. Aproape că mi-e teamă s-o privesc sau s-o ating.

Cu părul prins şi, azi, fără halat, mă simt extrem de expusă în timp ce merg pe coridorul întunecat şi intru în foaierul aripii în care stă Q. Mă întreb dacă nu cumva acesta este un truc isteţ care să mă pună în dezavantaj. Pufnesc discret.

Oare am fost vreodată în avantaj?

Mă opresc între corpurile de scări, aşa cum am făcut şi ieri.

— Scara din dreapta. Sus, faci la stânga.

Vocea asta m-a bântuit noaptea în vis. M-a făcut să am emoţii atât de puternice, încât mă trezeam plină de transpiraţie şi ruşine. Ceea ce ducea la vise şi mai urâte. Despre Clayton. Despre Ridge. Despre tata. Mama. Moarte. Distrugere.

Mintea şi trupul meu nu sunt deloc liniştite în timp ce urc scările. Dar nu pot face nicio pauză, pentru că la jumătatea scărilor văd o cameră de luat vederi. E suspendată de un scripete şi are obiectivul îndreptat spre mine.

Fără halat, ştiu că-mi poate surprinde fiecare centimetru din pielea dezgolită. Combinaţia dintre aerul răcoros şi focalizarea camerei pe mine îmi întăreşte sfârcurile. Acestea împung dantela şi, cu fiecare clipă, se freacă de sutien ruşinos şi delicios totodată, făcându-mă să-mi muşc buza.

Nici n-am ajuns bine în capul scărilor şi deja sunt excitată. Mă prind cu degetele de balustrada de lemn ca să mă echilibrez.

— Hai mai repede, scânteiuţă.

Nu ştiu prea bine ce să cred despre porecla asta. Pe de o parte, îmi place, pe de alta, simt că-şi bate joc de mine, jucându-se cu mine ca mâţa cu un şoricel.

Ajung sus şi o iau la stânga. Razele soarelui se revarsă pe ferestrele înalte ca ale unei catedrale. Vreau să mă opresc şi să privesc dincolo de ele, să mă orientez. Dar ştiu că n-o să-i placă asta. Mă

mulțumesc să trag iute cu ochiul pe fereastra din dreapta, dar nu văd decât apă. Frustrarea se adaugă cocteilului de emoții. Apoi ajung în fața altor uși și mă simt stăpânită de două emoții.

Neliniștea.

Excitarea.

Intru în încăpere. Spre deosebire de cea în care am fost azi-noapte, aceasta nu are ferestre. Dar decorul e la fel de îndrăzneț și masculin, cu dungi bleumarin și ocru dominând întregul spațiu. Din nou punctul de maximă atracție e patul, cu camere de filmare montate pe toți cei patru stâlpi care-i mărginesc dimensiunile regale.

Nu e niciun scaun la capătul patului înalt, ci numai eșarfa de legat la ochi și perechea de frânghii aurii.

O să mă lege din nou.

Gândul acesta mă umple de cele mai rele presimțiri. Îmi trece prin cap să-l refuz simplu. Dar chiar dacă știu că mă privește și mă ascultă, nu spun nimic.

Înaintez până-n mijlocul camerei și-mi așez mâinile pe pat.

— Bună ziua, Lucky.

Tresar când aud acest salut formal. Amândoi știm că politețea lui e falsă. Falsă sau nu, acum când știu ce mascul dezlănțuit și pretențios se ascunde în spatele ei, acest glas îmi accelerează extrem de repede pulsul.

— Bună.

— Eșarfa, te rog. Apoi pune mâinile la loc pe pat.

Iau eșarfa cu degete tremurânde și mi-o leg la ochi. Prind clema și lumea mea devine întunecată.

De data asta, nu se-ncurcă. Îl aud intrând aproape imediat. Zumzăitul camerei de filmat îl urmează, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare secundă care trece. În momentul în care ușa se închide, mă simt luată în brațe puternice și atotcuprinzătoare.

Expir când trupul lui fierbinte și musculos se lipește de mine. E gol, și-i simt erecția monumentală pe spatele meu și mâinile pe sânii mei, dure și poruncitoare.

— Mi-a fost dor de ei.

Își trece degetele mari peste sfârcurile acoperite de dantelă, apoi le răsucește. Acest lucru îmi provoacă săgeți de dorință între picioare. În mai puțin de un minut, mă inundă o fierbințeală lichidă, care umple aerul. El mormăie profund. O mână-mi abandonează sânii și-mi pătrunde în chiloți.

— Dar mai dor mi-a fost de păsărica asta frumoasă. E atât de umedă!

Degetul lui îmi găsește clitorisul și-l mângâie nemilos.

Aud camera de filmat care-i urmărește mișcarea. Rușinea pe care mi-o induce acest sunet mecanic e mereu prezentă, dar excitarea este și mai puternică. Când își strecoară un deget înlăuntrul meu, scot un geamăt nestăpânit și sălbatic.

— Te doare? întreabă el, cu vocea vibrândă. Nu minți!

— Da, mă doare.

Răspunsul pare să-l mulțumească. Își lovește scula de mijlocul meu.

— Vrei să fiu blând cu tine, Lucky?

Un alt fior mă străbate în timp ce mintea mi se duce într-o mie de direcții diferite. Aș spune da, l-aș ruga să fie tandru cu mine. Dar simt că nu i-ar plăcea. Faptul că vreau să-i fac pe plac mă face praf. Presiunea dintre picioare se intensifică. Gem. Degetele mi se înfig în cearșafurile de mătase.

— Răspunde-mi, scânteiuțo.

Degetul gros care plonjează în mine mă face să mă încordez toată.

— Trupul tău. Păsărica ta.

Respiră zgomotos, exploziv. Aprobator, mă mângâie pe sâni și îmi masează clitorisul.

— Da, toarce el. Ai mare dreptate.

Îmi dă drumul brusc și aproape că gem când nu-i mai simt degetul în mine. Sutienul îmi zboară de pe trup. Îl urmează chiloții și rămân dezbrăcată, în afară de pantofii cu tocuri și de eșarfa de la

ochi. Vârful penisului său îmi găsește deschizătura și simt că nu mai pot respira.

— *Trupul meu.*

Mă penetrează cu o mișcare atât de violentă și de dură, încât picioarele mele se ridică de la podea. Urlu și pumnii mei se încleștează în așternuturi.

— *Păsărica mea.*

Repetă mișcarea. Urlu și mai tare. La a treia izbitură, mă umple de tot. Mai mult decât a reușit ieri, dacă e să mă iau după geamătul lui triumfător.

— Îmi place că mă primești atât de adânc, iubito.

Mi-o trage un minut întreg cu mișcări sigure și prelungi, apoi se apleacă peste trupul meu tremurând.

— Până la sfârșitul weekendului o să mă primești cu totul, nu-i așa, *mica mea scânteie*?

Subliniază ultimele trei cuvinte cu izbituri dure, animalice.

— Ah! mă lupt să-mi recapăt suflul. Da.

— Și de ce vrei să faci asta, Lucky?

— Trupul tău... păsărica ta.

Aceste patru cuvinte îl fac s-o ia razna. Picioarele nu-mi mai ating din nou podeaua. Un braț gros îmi înconjoară talia, ridicându-mă de jos. Îmi poruncește cu asprime să-mi încolăcesc picioarele în jurul coapselor lui musculoase și apoi continuă să mă sfâșie pe dinăuntru. Resimt fiecare izbitură cu o intensitate care mă face să-mi pierd din nou suflul. Se ocupă de mine cu mâini experte, oferindu-mi extaz pur, nealterat.

Aproape că uit să-i cer permisiunea. Mușchii mei interiori mi se încordează și tremură, iar așteptarea plăcerii e aproape insuportabilă. Strigărul lui, urmat de un „La naiba!" răgușit, mă avertizează că nu-mi pot da drumul fără să-mi dea el voie.

— P... pot...?

Mintea și gura mea de-abia pot rosti cuvintele.

— Ce-ai zis, frumoaso? mârâie de deasupra mea.

— Să-mi dau drumul... te rog, pot... Q?

Fiecare părticică din mine e gata. Simt cum mă încordez jos, iar nevoia de a-mi da drumul aproape că se opune izbiturilor sale.

— Doamne, ești incredibilă!

— *Te roooooooog!*

Nu mai rezist nici măcar o secundă. Sunt sigură asta. Nu știu care-mi va fi pedeapsa dacă n-o să-i urmez dorințele. Inspir cu disperare și țin aerul în plămâni, știind că o să-mi atrag mânia lui. Întredeschid gura și mă pregătesc de orgasm.

— *Da*, mârâie el, cu un răget primitiv care mă spintecă.

Îmi dau drumul atât de tare, încât simt cum umezeala îmi inundă păsărica și se prelinge pe coapse. Rămân din nou fără suflu și vederea mea deja întunecată se înnegrește și mai tare. Îmi pierd forța în brațe și picioare și mă prăbușesc ca o creatură inutilă.

Brațul din jurul trupului meu își intețește strânsoarea, în timp ce Q mă ia cu totul în stăpânire. Mă poartă în brațe, mă aruncă în pat și se urcă peste mine. Îmi prinde încheieturile cu o singură mână, îmi desface din nou picioarele și mă pătrunde într-o secundă, frenetic și complet.

Spatele mi se arcuiește, ridicându-se de pe pat. Mi-o trage cu o vigoare reîmprospătată. Zgomotele murdare și decadente ale cărnii ude devin muzica de fundal a acestei împerecheri obscene. Aud camerele. Simt cum mă cuprinde rușinea. Dar și senzația extatică.

Deasupra mea, răsuflarea lui Q devinde din ce în ce mai tăioasă. Penisul i se întărește înlăuntrul meu. Sunt întinsă la maximum și mușchii îmi sunt încordați. Cuvintele răgușite, mecanice se revarsă când cade și el în transă.

— *Te fut de zile întregi... mi-o tragi atât de bine... a mea... a mea, în pizda mă-sii!*

Vorbele lui mă aprind și mai tare.

N-ar trebui să-mi placă asta. Mă aflu la propriu sub lumina unui reflector, punând în scenă un spectacol pentru un singur om sau

pentru milioane de privitori. Cuvintele care-i ies de pe buze ar putea fi exersate în fața unei oglinzi, undeva, în locul ăsta straniu.

N-ar trebui să-mi placă deloc.

Dar îmi place.

24

Fără pauză

Trupul meu acţionează de unul singur. Se scaldă în puterea pe care o exercită asupra acestui bărbat misterios, care profită de el cu atâta atenţie şi pricepere. Se pregăteşte să se dezintegreze din nou, să se sfâşie cu frenezie iraţională, la limita orgasmului.

— Dă-ţi drumul, scânteiuţo. Omoară-mă cu păsărica ta.

Convinge-mă că meriţi să mor *pentru tine.*

Cuvintele pe care le-am auzit la prima noastră întâlnire îmi tot răsună în cap. Îmi declanşează o senzaţie ciudată în interior. Brusc, nu vreau ca ăsta să fie un futai pe care-l va uita imediat ce va ieşi pe uşă.

Poate că-mi vând eu trupul ca să-mi salvez viaţa. Dar asta nu înseamnă că nu mai am mândrie.

Mâinile lui îmi ţin mâinile nemişcate, dar am şolduri. Picioare.

Îmi arunc picioarele în jurul taliei sale. E zvelt, desăvârşit clădit. Un trup perfect în jurul căruia să-mi încolăcesc picioarele. Datorită noului meu program de fitness, coapsele mele sunt mai puternice. Folosesc acest avantaj ca să mă ridic şi să-i întâmpin mişcările în aer. Aproape că leşin din cauza senzaţiilor care mă iau pe sus.

— *La naiba!*

Răgetul lui îmi răneşte urechile. Ăsta e pentru mine. Nu pentru camerele care-mi înregistrează fiecare mişcare. Ruşinea e ca un fir de sârmă nevăzut care se încolăceşte în mine. Dar, pe lângă ea, e şi mândria. *Ăsta e pentru mine.*

Următoarea izbitură mă trânteşte la loc în pat. Dar am eliberat ceva dinăuntrul meu. Un animal care trebuie hrănit.

Repet mişcarea şi un geamăt înăbuşit îi iese din piept. Între tensiunea care mi se împrăştie prin corp şi plăcerea amestecată cu

durere care provine din izbiturile lui neobosite, știu că n-o să mai rezist mult.

Câteva picături de sudoare cad de pe trupul meu pe al lui. Aerul dintre noi ia foc. Sunt gata să fiu mistuită în infern. Nu știu de unde-mi vin cuvintele acestea. Cred că s-au trezit la viață din acea amintire unică.

Mârâie din nou, din străfundul pieptului. Mâna sa liberă mi se înfige în șolduri, conducându-mă spre izbitura finală. Și eu îi murmur la ureche:

— Merit *să mori* pentru mine?

Q se încordează de parcă ar fi fost împușcat. Apoi își dă drumul ca un dement, umplându-mă cu sperma lui groasă și fierbinte. Orgasmul lui îl declanșează și pe al meu. Trupul mi se răscolește și răsucește sub al lui și amândoi ne luptăm să ne recăpătăm suflul. Câteva minute mai târziu, încă zvâcnește în mine.

Mintea mea se clatină după lecțiile pe care tocmai mi le-a predat trupul meu. N-am trăit niciodată ceva asemănător. Aș vrea să detest starea asta, dar e atât de bine! Mă lupt cu mine însămi, apoi abandonez bătălia. Expir, după care îmi acord răgazul să mă bucur de acest moment.

Capul îi cade pe pieptul meu. Atingerea metalului rece mă îngheață. De la o clipă la alta, îmi reamintesc de tot ce nu e în regulă în povestea asta.

Se încordează când simte că mă retrag. Apoi se ridică de pe mine. Îmi eliberează încheieturile din strânsoare. Mormăie, înainte să se lase în jos:

— Stai!

Patul se lasă în jos o secundă, apoi se ridică la loc, când el se dă jos. Îl aud ieșind, la fel de repede precum a intrat.

Trece un minut. Trec două. Sunt încremenită într-un tablou dement, rușinată și satisfăcută. Sângele îmi clocotește în urechi, și nu-mi dau seama dacă mai funcționează camerele de filmat. Simțurile nu mi se potolesc și nu pot opri valul de emoții care mă

copleşeşte. Nu ştiu exact cât timp am zăcut aici, înainte ca vocea lui să se audă în încăpere.

— Camerele sunt oprite. Poţi să-ţi scoţi eşarfa de la ochi.

Când mă eliberez, mâinile îmi tremură. Luminile sunt discrete, ca să nu mă deranjeze la ochi. Sunt singură, într-o mare de perne şi de umilinţă. Ridic privirea şi, slavă Cerului, camerele s-au retras. Arunc eşarfa într-o parte şi mă uit fix la trupul meu. Semnele acţiunilor lui dure sunt peste tot. Pe coapse, pe sâni, pe încheieturi. Mă uit de jur-împrejur şi văd o uşă laterală.

— Toaleta. Foloseşte-o dacă ai nevoie, dar nu te spăla.

Casc ochii.

— De ce nu?

— Te vreau aşa, murdară. Când mă întorc, vreau să miroşi ca mine.

Declaraţia asta primitivă şi posesivă nu lasă loc de interpretări. Îi simt atingerea de-a lungul întregului meu trup.

— Când o să te-ntorci?

— Peste câteva ore. Nu ieşi din apartament! Ţi-e foame?

Sunt hămesită. Nu doar după mâncare. Nu înţeleg cum de nu mi s-a stins încă dorinţa, în ciuda orgasmelor puternice pe care mi le-a provocat. Simt că roşesc şi dau din cap.

— Da.

Râde cu cruzime.

— O să mă ai din nou în scurt timp, Lucky. Deocamdată, odihneşte-te. Mâncarea ta va sosi imediat.

Mă irită că mă poate citi atât de uşor, în timp ce eu nu ştiu nimic despre el.

— Mulţumesc. Eşti prea bun.

— Nu. Nu sunt.

În aceste trei cuvinte e o nuanţă mortală care-mi ridică părul la ceafă. Vorbele îmi ajung şi la creier şi, o clipă, încerc să fac o legătură care mi se pare evidentă, apoi se estompează şi dispare.

Mă acopăr cu o pătură. Nu ştiu dacă el consideră că discuţia a luat sfârşit sau chiar nu mai are nimic de spus, dar aud cum închide microfonul.

Oboseala mi se strecoară în oase. Mă doare peste tot şi gem la fiecare mişcare, dar nu e deranjant. Mă cufund în pat şi mă predau în faţa conflictului dinlăuntrul meu. Apoi mă relaxez şi aţipesc.

Stephanie mă trezeşte cu blândeţe, iar mie mi se pare că am dormit doar cinci minute. Fără ferestre, nu-mi dau seama cât timp a trecut. Ea îmi spune că am dormit patru ore.

Pe tava imensă pe care mi-o aşază în poală se află un castron aburind de linguini în sos de smântână. Bucăţelele de şuncă mi se topesc în gură şi dau gata farfuria în câteva minute, adunând sosul rămas cu o bucată groasă de focaccia. Nu mă ating de vin, preferând să beau sifon. După ce Stephanie ia tava, mă dau jos din pat şi mă duc la baie cu mare atenţie. Ca tot ceea ce e legat de Q, baia e enormă, luxoasă şi utilă. Mă uit cu jind la duşul cu mai multe capete, apoi clatin din cap.

Mă întorc în cameră după ce-mi fac nevoile, dar nu mă urc din nou în pat. Văd un MP4 player subţire pe o suprafaţă de sticlă. Telecomanda acestuia, spre deosebire de cea pe care am folosit-o în mansarda din Hell's Kitchen, pare simplă. Apăs butonul *Power* şi acordurile unei operete italiene răsună în încăpere. Mă strâmb şi apăs pe un alt buton.

Melodia *Demons* a trupei Imagine Dragons se aude încet din boxe. Deschid ochii mari şi geamătul meu şocat se transformă într-un surâs. O parte din mine e încântată că-mi place primul lucru pe care l-am aflat despre Q. Nu, nu primul lucru. Acesta e al doilea. Primul lucru care-mi place la el sunt semnele pe care mi le-a lăsat pe trup, pe dinăuntru şi pe dinafară. Q e extrem de priceput când vine vorba de trupul unei femei.

Cântecul e pe la jumătate, când îi simt din nou prezenţa. Pielea îmi ia foc şi stomacul îmi freamătă de emoţie şi entuziasm. E oare o

formă timpurie a sindromului Stockholm? Telecomanda îmi alunecă din mână și nu mă obosesc s-o ridic.

— Lucky!

E la ușă. Mă întorc în pat și-mi pun din nou eșarfa la ochi. Nu știu unde vrea să stau, așa că rămân în picioare la marginea patului și-mi pun mâinile peste cearșafurile mototolite. N-am nevoie să văd ca să-mi dau seama că vine hotărât spre mine. Aerul fierbe de greutatea intențiilor sexuale evidente.

Ajunge la mine, mă trage în brațele lui, iar mâinile îi aleargă pe tot trupul meu. Fiecare mângâiere fermă îmi provoacă un fior. Își înclină capul și-mi adulmecă rotunjimea umărului.

— Mă-nșel cumva sau alegerile mele în materie de muzică te-au amuzat acum câteva minute?

— A... nu. A fost ceva neașteptat, atâta tot.

— De ce neașteptat?

— E trupa mea preferată.

Las să-mi scape un hohot de râs.

— Eram doar surprinsă că... nu știu cum arăți sau ce voce ai în realitate, dar ne place aceeași muzică.

Își strecoară mâinile sub sânii mei.

— Și asta-ți face plăcere? întreabă el cu glas răgușit.

Ridic din umeri.

— Mă ajută ca toată povestea asta să fie mai puțin... ciudată.

Se oprește o clipă.

— Ce altceva te-ar mai ajuta?

Instinctiv, știu că-mi va respinge dorința de a-mi scoate eșarfa de la ochi. Această inițiativă, *dacă* se va întâmpla, va veni din partea lui.

— Aș vrea să te ating. Cu mâinile. Poate să te și văd? îmi încerc totuși norocul.

Respirația mi se întretaie când mă ia în brațe. Pentru că nu am voie să-l ating, mâinile îmi atârnă pe lângă corp în timp ce el se îndepărtează de pat. Câteva clipe mai târziu, ajunge la un fotoliu despre

care-mi amintesc că seamănă cu un La-Z-Boy de piele de lângă şemineu. Mă aşază în poală la el, astfel încât picioarele îmi ating podeaua, de-o parte şi de alta a corpului său.

Penisul gros se află sub buzele vaginului meu, dar nu mă pătrunde. Se întinde pe spate şi mă prinde de şolduri, frecându-şi lent de mine erecţia solidă. Sunt alunecoasă şi udă, iar el geme sub frecarea aceasta delicioasă. După un minut, începe să mă mângâie pe trup. Tresar un pic, iar el chicoteşte.

— Te gâdili acolo.

— Da...

Şoldurile mi se leagănă deasupra lui, iar dorinţa de a mă străpunge e aproape inconştientă.

— O să te las să mă atingi acum.

Expir entuziasmată.

— Bine.

Mâinile lui îmi trec peste sâni. Pentru un moment, se joacă pur şi simplu cu sfârcurile mele. Apoi mă cuprinde de umeri, îşi lasă braţele în jos şi-mi prinde mâinile.

Nu mai pot respira când duce mâinile noastre împletite spre abdomenul lui şi-mi pune palmele pe pielea lui. Gâfâi uşor când îi simt trupul fierbinte şi zvelt, iar muşchii lui tari se mişcă sub atingerea mea. Mâinile îi rămân lipite de-ale mele un minut, apoi le dă la o parte. Îl explorez şovăitoare şi-i aud respiraţia gâfâită când unghiile mele scurte îi zgârie pielea. Între picioarele mele, penisul i se întăreşte şi se mai măreşte un pic. Şoldurile mele îşi continuă frecarea lentă. Îmi duc mâinile spre coastele lui. Sfârcurile lui plate se întăresc sub atingerea mea, ceea ce-i stârneşte din nou răsuflarea întretăiată. Când ajung la pectorali, îşi pune mâinile peste ale mele.

— Stai, îmi comandă el.

M-am distrat. Dar acum s-a terminat. Dezamăgirea mă sfâşie, dar senzaţia asta nu durează mult. Îşi ia mâinile de pe ale mele, mă prinde de şolduri şi mă ridică suficient de mult ca să se poziţioneze la intrarea în trupul meu. Mă pătrunde, între două răsuflări. Scot un

țipăt exact când din boxe începe să se audă *Ready, Aim, Fire*. Și chiar dacă eu sunt deasupra, Q mă copleșește cu mișcările sale neobosite.

— Îmi place la nebunie să te aud țipând...

Îmi înfig unghiile în pielea lui, încercând să mă abțin. Dar n-are niciun sens. Mă opresc din țipat cât să-i pun întrebarea care mă trimite în nirvana. Îmi acordă permisiunea lui. Îmi dau capul pe spate și cedez exploziei dintre picioarele mele.

Când mă prăbușesc în față, mă lasă să mă odihnesc la pieptul lui. Dar izbiturile nu se potolesc. Îmi mai provoacă un orgasm amețitor înainte de a plonja, cu un strigăt, în propria lui eliberare. Mă simt inutilă și moale deasupra lui, când îmi șoptește:

— Mâine, Lucky. O să-ți permit să mă vezi.

25

Scenă specială

Luni, mă trezesc târziu şi aflu că trebuie să fac prima clismă. Experienţa asta, pe care o consider imposibil de uitat, a fost programată la ora patru după-amiază, potrivit lui Stephanie, ca să-i permit trupului meu să-şi revină după efortul de azi-noapte.

Nu am fost adusă înapoi în apartamentul meu decât pe la trei dimineaţa. Dar, spre deosebire de noaptea de dinainte, Q m-a lăsat în grija lui Stephanie, care mi-a supravegheat baia şi m-a ajutat să merg la culcare. Am adormit în câteva secunde, din cauza epuizării, lucru care, din fericire, m-a ajutat să nu am vise tulburi.

Acum însă sunt cât se poate de trează şi încerc să nu mă gândesc la ce anume mă aşteaptă după-amiază. Aşa că mă hotărăsc să înot puţin, pentru că azi ora de fitness nu va avea loc. Costumul alb de baie face parte din noua mea garderobă. Îl pun pe mine şi mă privesc în oglindă. Stephanie a preluat de la Fionnella îndatoririle ce ţin de sănătatea mea şi m-a anunţat de dimineaţă că am pus pe mine deja patru kilograme. Observ că şoldurile şi fundul mi-au devenit un pic mai rotunde şi nu mi se mai văd oasele. De asemenea, pielea mea are o nuanţă ce poate fi datorată loţiunilor şi poţiunilor care au devenit o parte importantă a orelor de dinaintea activităţii sexuale.

Gândul la sex mă face să-mi fugă imediat mintea la Q, care mi-a răvăşit frenetic trupul până târziu în noapte. După ce a venit a doua oară, n-a mai plecat. Şi nici vigoarea lui n-a scăzut niciun pic.

A jurat să-mi profaneze păsărica. Şi s-a ţinut de cuvânt.

Şi diseară va trece la alte părţi ale trupului meu.

Alung acest gând, îmi iau ochii din oglindă şi fac o pauză când văd celălalt lucru care mă aştepta de dimineaţă. Teancul de bani de pe noptieră.

Calea mea spre libertate.

Atunci de ce imaginea lor îmi provoacă greață?

Ignor această întrebare, iau banii, mă întorc în debara și-i așez alături de teancul de ieri.

Mă uit la bancnotele foșnitoare. Două sute de mii de dolari. Probabil mai mult decât suficient să-mi cumpăr o groapă mare și să mă ascund în ea. Doar că nu voi fi niciodată în stare să stau ascunsă. Nu știind că mă vânează Clayton.

Nu, până nu mă asigur că celălalt secret pe care-l vânează rămâne secret. Ca să pot face asta, în mod ironic, eu trebuie să stau la vedere.

Dacă mă ascund, nu voi mai putea veghea asupra ei.

Sora mea.

Petra.

Fiica despre care Clayton bănuiește că e a lui. Fata de 15 ani despre care *eu știu sigur* că e a lui.

Promisiunea pe care i-am făcut-o mamei mele pe patul de marte, că o s-o protejez de Clayton cu orice preț, încă e vie în inima mea. Nu plănuisem ca asta să însemne crimă și incendiere, desigur. Dar n-am avut încotro.

Am ucis pentru Petra.

Nu vreau s-o fac din nou, dar nici n-o să-l las pe Clay să pună gheara pe ea. Petra a scăpat de soarta de care mama și cu mine n-am putut scăpa. N-am nici cea mai mică îndoială că, dacă va pune mâna pe ea, o va târî în lumea aceea murdară. Și nu vreau să se întâmple una ca asta. Ea e motivul pentru care aveam mai puțin de trei sute de dolari când am fugit de la Casa de Vacanță. Cei mai mulți bani s-au dus pe ascunzătoarea ei.

Cu restul am plătit un hacker ca să modifice niște dosare și să falsifice niște documente care să-l pună pe Clay pe o pistă falsă, departe de urmele ei.

Știam că nu-i va pierde urma pentru prea mult timp. Clay e prea inteligent ca să poată fi păcălit la nesfârșit. Dar strădaniile mele mi-au oferit un avans de trei luni, asta până când Ridge a lansat bomba.

26

Filmări în aer liber

5 martie 2015
Aeroport

Planul meu începe să se destrame în timp ce stăm pe pista de bitum, aşteptând avionul lui Edward Krakov.

Ridge este la jumătate de metru distanţă de mine, nerespectându-mi deloc spaţiul personal. Avionul intră în hangarul privat, dar pe Ridge nu-l interesează aterizarea în siguranţă a clientului. Nici nu se ocupă cu măsurile de securitate, deşi sunt prevăzute în fişa postului său. De fapt, de-abia a aruncat o privire în jur de când am sosit.

Nu, ochii lui de cremene sunt fixaţi pe mine, aşa cum au fost încă de când am plecat de la Casa de Vacanţă. Numai Dumnezeu ştie cum de a fost în stare să conducă şi, în acelaşi timp, să se holbeze la ţâţele şi la picioarele mele goale fără să intre cu maşina într-un copac.

Trag de rochia albastră dezgustător de scurtă pe care o port şi cu greu mă stăpânesc să nu-mi sfâşii colierul de perle de la gât. Chiar şi în martie, soarele Californiei arde cu putere şi simt că mă topesc.

Dacă mai adaug şi cuvintele pe care Clayton mi le-a spus la despărţire în biroul lui, dis-de-dimineaţă, dar şi pe acest rusnac nenorocit care vorbeşte cu pilotul său pe scările avionului său privat, la câţiva zeci de metri distanţă de mine, nervii mei sunt făcuţi franjuri.

N-am loc de-ntors, din cauza privirii obscene pe care mi-o aruncă Ridge, şi a fiorilor de spaimă pe care mi-i transmite.

Încercarea de a mă îndepărta de el eşuează de cum îmi observă umbra mişcându-se.

Ar trebui să-mi fie frică de el. Şi chiar îmi e, când vine vorba de instinctul de autoconservare. Dar temperamentul meu nu este unul dintre cele mai raţionale, şi mă apucă mai ales când nu e cazul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ridge. Dacă te apropii mai mult, o să aflu ce-ai mâncat săptămâna trecută.

— Vezi cum vorbeşti, fetiţo, mârâie el la mine.

Dar scoate o gumă mentolată din buzunar şi şi-o bagă în gură. Apoi vine şi mai aproape de mine.

— Uite care-i treaba, Ridge, nu vreau să-i dau lui Krakov un alt pretext să mă pârască lui Clay. Ştii cât e de posesiv. Dacă-mi sufli în gură, n-o să iasă nimic bun.

— Dă-l dracului de ticălos comunist! Nu merită să te atingă.

Mi se taie respiraţia, pentru că din glasul lui răzbate ce posesiv este şi, totodată, e un tip masiv şi ostil. Fac greşeala de a-l privi în ochi şi, şocată, îi ghicesc intenţiile obscene.

Mi se face stomacul ghem. Cu coada ochiului îl observ pe Edward Krakov apropiindu-se. Ridge se îndepărtează o jumătate de pas, dar contracarează această mişcare împreunându-şi braţele groase la piept şi privindu-l pe Krakov cu ochi reci, imobili.

Creierul meu se gândeşte intens la problema suplimentară care mi-a căzut în braţe, dar o alung şi mă silesc să-i zâmbesc larg bărbatului pe care va trebui să-l fac să se simtă ca un rege.

— Eddie, sunt atât de fericită să te revăd!

El mă prinde de mâinile întinse şi mă sărută de două ori pe fiecare obraz, deşi ochii lui mici, de un cenuşiu-arctic, alunecă spre Ridge.

— La fel şi eu, *babuşka*[4]. Sper că ţi-ai revenit din mica ta... suferinţă?

Dau din cap şi zâmbesc şi mai larg.

— Mi-am revenit, şi ce drăguţ din partea ta că m-ai întrebat!

Sclipirea aceea şerpească, care-mi dă întotdeauna fiori pe şira spinării, îi reapare în ochi.

---

4 Femeie bătrână, bunicuţă (în original, în rusă). (*N.t.*)

— Sunt drăguț numai pentru tine, *bușka*. Pentru că ești specială.

— Și te apreciez și mai mult pentru asta.

Ne tachinăm în glumă până la mașină. În urma noastră, prezența masivă a lui Ridge se profilează sinistru. Nu pot scăpa de senzația că se va petrece ceva rău. Ceva care mă privește.

Pe drum, în limuzină, fac tot ce pot ca să-l distrez pe Krakov. Mi se face greață când mâna lui îmi alunecă pe sub rochie. Înghit în sec, îmi golesc mintea și-mi las privirea să plutească aiurea. Din nefericire, ajunge și-n oglinda retrovizoare, unde îi surprind privirea impenetrabilă a lui Ridge. Mă fixează incomod câteva clipe ce par nesfârșite, apoi își îndreaptă din nou atenția la drum.

Nodul de spaimă din stomac mi se mărește.

Cu siguranță, se petrece ceva.

Ajungem la Casa de Vacanță și intrăm în foaierul decorat cu îndrăzneală. Câțiva oaspeți socializează în spațiul de selecție, iar fetele sunt ocupate să-i întrețină pe clienți. Un chelner cu o tavă pe care sunt pahare de șampanie se apropie, iar Krakov ia un pahar. Eu îmi iau un cocteil slab și încerc să nu mă tensionez când îl văd pe Clay apropiindu-se.

Îl salută pe Krakov, apoi îi spune:

— Am rezervat o cameră la cazinoul din oraș numai pentru câțiva musafiri de seamă. Va fi o onoare să fii oaspetele meu special.

Krakov se strâmbă și ridică din umeri.

— S-ar putea să fiu ocupat cu *babușka*, în seara asta. Te anunț eu.

E un secret și nu prea faptul că Clayton deține parțial Getty Casinos și-i place să-i ajute pe clienții Casei de Vacanță să-și mai cheltuie din bani și la mesele de jocuri de noroc. Aproape că-i văd simbolul dolarului în ochi în timp ce încearcă să-l vrăjească pe Krakov.

— Firește. Și, desigur, Lucky te va însoți dacă te hotărăști să ni te alături.

Mă rog să nu vomit și le zâmbesc amândurora.

— Dacă-mi daţi voie o clipă, mă duc să verific repede programările.

Edward Krakov, ca majoritatea bărbaţilor, are favorita lui la Casa de Vacanţă — asta fiind eu —, dar îi place să mai încerce şi alte lucruri în timpul şederilor lui de câte trei zile, aici. Remi, vechea asistentă a lui Clayton, care e şi recepţioneră, are o agendă electronică pe minitableta ei discretă. Dacă am noroc, Krakov şi-a rezervat alte două sau trei fete, iar astfel scap de atenţia lui scârboasă cinci sau şase ore pe zi.

Edward Krakov are onoarea dubioasă de a fi fost primul meu client de la Casa de Vacanţă. Nici acum nu ştiu cât i-a plătit lui Clayton pentru mine, dar judecând după zâmbetul acestuia când am fost adusă în camera lui Krakov în noaptea când am împlinit 17 ani, cred că a fost o mică avere. Krakov s-a bucurat să-mi folosească trupul ca să-şi satisfacă toate perversiunile demente. Înclinaţia rusnacului pentru sexul dur a fost o introducere vulgară şi dureroasă într-o lume foarte îndepărtată de adolescenţa în care mi-am pierdut virginitatea, cu două luni înainte de moartea mamei.

Singura mea salvare a constat în faptul că scula lui Krakov e subţire ca un creion, ceea ce-mi cauzează disconfort, dar nu durere prelungită. Desigur, ce nu poate face cu penisul, compensează cu mâinile, gura şi o grămadă de jucării sexuale.

Îmi stăpânesc un fior şi dau să mă îndepărtez. Clayton mă prinde de braţ.

— Oare ţi-am spus mai devreme? Edward te-a rezervat pentru el pentru toate cele trei zile.

De data asta, nu mai reuşesc să-mi stăpânesc groaza. Krakov mă priveşte cu răceală. Trebuie să-i alung senzaţia asta sau voi plăti mai târziu. Mă întorc lângă el şi-l prind de braţ.

— În acest caz, o să mă duc să-mi pudrez nasul. Bănuiesc că ţi s-a făcut foame. Vrei să-l rog pe *chef* să-ţi pregătească un *borş*? Sau preferi *pelmeni* în seara asta?

Mă priveşte dezgustat şi-şi linge buza de jos.

— Poţi să mă ajuţi să mă hotărăsc mai târziu, *mişka*[5].

— Bine. Lasă-mă să mă duc până la toaletă şi revin imediat.

Surâd fals până intru la toaletă. Apoi mă prind slăbită de chiuvetă şi mă lupt să nu vomit.

Trei zile cu Krakov. De-abia suport să stau cu el trei minute, darămite trei zile. Boala mea fictivă din timpul ultimei sale vizite a fost născocită pentru că voia să mi-o tragă fără prezervativ. Pentru 5 000 de dolari în plus, Clayton permite asta. Gândul că o să-l am în mine fără nicio barieră m-a tulburat suficient cât să mi se facă rău fizic, lucru care nu i-a fost pe plac.

Astăzi ştiu că el şi Clayton sunt înţeleşi. Că nu mă pot împotrivi fără să ajung să am probleme serioase cu Clayton. Probleme pe care nu mi le pot permite, pentru că deja lumea e cu ochii pe mine.

Merg împleticit până-n cabină şi încerc să mă calmez, pentru că mintea mi-a luat-o razna. Trec cinci minute fără să-mi dau seama cum aş putea evita contactul direct cu Edward Krakov.

Trag apa la toaletă şi ies din cabină.

Îl găsesc pe Ridge sprijinit de chiuvetă, cu braţele încrucişate.

Teama mă paralizează câteva secunde. Apoi intru înapoi în cabină şi trântesc uşa. Sau asta încerc să fac. Mă blochează cu uşurinţă, pentru că e mai puternic, luându-mi în râs eforturile. Şi nici măcar nu consumă prea multă energie.

— Încet, fetiţo. N-am venit ca să-ţi fac vreun rău, zice el răguşit.

— Atunci dă drumul la uşă! îi răspund eu, iar de frică vocea şi corpul îmi tremură.

— Am venit doar să vorbim, dar n-o să vorbesc cu o nenorocită de uşă închisă, Lucky. Ieşi tu sau intru eu.

Glasul lui libidinos e în opoziţie totală cu faptul că pretinde *doar să vorbim.*

Îmi vine să-mi dau palme că am intrat în toaleta asta elegantă de lângă bucătărie, pe care n-o foloseşte nimeni niciodată, în loc să

5 Şoricel (în original, în rusă). (*N.t.*)

mă duc în cea de lângă recepţie, pe care o preferă fetele. Voiam să iau distanţă faţă de Krakov, să uit total de Ridge şi de privirile grele pe care mi le-a aruncat toată ziua.

— Pot să te aud şi de-aici, spun eu, încercând să vorbesc tare şi să-mi ascund tremurul din voce.

— În niciun caz! Ieşi şi hai să terminăm odată cu asta. În curând, Clay o să-nceapă să te caute.

— Da? Şi ce crezi c-o să-şi imagineze când o să te găsească aici? îl provoc eu.

— Te-am auzit plângând. Am venit să văd ce-i cu tine.

Vorbeşte relaxat.

— Te-ai închis aici pentru că n-ai chef să te fuţi cu nenorocitul ăla. Eu încercam să te conving.

Răspunsul sună studiat. Gândit bine dinainte. Mi se opreşte inima când mă-ntreb oare de cât timp plănuieşte chestia asta.

— Ieşi de-acolo, Lucky! Nu poţi să rămâi acolo pentru totdeauna.

Îmi relaxez un pic mâinile încordate în încercarea de a-l ţine dincolo de uşă. Teama ameninţă să-mi facă mintea praf. Îmi spun c-ar fi putut da lejer buzna peste mine dacă ar fi dorit.

Deschid încet uşa şi ies din cabină. Expresia nu i s-a schimbat. Nu ştiu cum s-o descriu exact. E o combinaţie de poftă, posesivitate, milă şi furie. Pe primele două pot să le înţeleg. Ultimele însă mă derutează.

Măsor iute din priviri distanţa dintre mine şi uşa de la ieşire. El anticipează orice mişcare aş încerca să fac. Îmi strâng pumnii şi mă forţez să mă uit fix în ochii lui.

— Vrei să vorbeşti cu mine. Bine, vorbeşte.

El nu deschide gura imediat. Ochii lui de cremene mă studiază din cap până-n picioare, zăbovind pe picioarele goale şi pe ţâţele mele.

— Doamne, eşti atât de drăguţă!

Vocea îi e răguşită de poftă. Teama mea se dublează.

— Ridge...

Își drege glasul și clatină scurt din cap, ca și cum ar vrea să-și limpezească gândurile. Eu nu vreau să-i aflu gândurile alea, așa că rămân tăcută. Sunt în gardă.

— Știu ce ai făcut.

Tensiunea îmi dă fiori pe șira spinării.

— Poftim?

— Ai intrat în biroul lui Clay acum două seri. Ai luat ceva. Știu că tu ai fost.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, la dracu'!

— Ai grijă cum vorbești!

Mă abțin să mai înjur o dată și încerc să vorbesc calm.

— Nu știu ce crezi tu că știi, dar eu n-am intrat în biroul lui Clay.

Se apropie de mine, înghesuindu-mă din nou. Îi inspir apa de colonie cu care și-a dat în exces și încerc să nu vomit.

— Am participat la două misiuni în Fallujah. Știai asta?

— Nu știam. Îți mulțumim pentru serviciile aduse patriei.

Rânjește scurt, apoi trăsăturile îi revin la intensitatea aceea care-mi îngheață sufletul.

— Știi care era specialitatea mea?

Clatin din cap.

— Computere. Electronică. Pot dezmembra și asambla la loc orice are un cip și o placă de bază.

Bagă mâna în buzunar și scoate o cartelă electronică. Seamănă cu acel card pe care-l folosim ca să trecem dintr-o clădire în alta. Doar că are altă culoare.

— Clay m-a pus să fac modelul ăsta special pentru el. Înregistrează mișcările tuturor ființelor între clădiri, inclusiv pe ale lui, și e de asemenea conectat la programul de recunoaștere a fețelor de pe laptopul lui. Faza inteligentă la cardul ăsta e că semnalizează mereu discrepanțele. De pildă, dacă te înregistrează camera, să zicem, în Aripa de Nord, dar cardul tău e folosit două minute mai târziu la poarta din față, trimite o alertă. Înțelegi ce vreau să spun cu asta, Lucky?

Inima mi-a ajuns în gât.

— Dacă... dacă-i aparține lui Clay, de ce e la tine?

— Bună întrebare. El *crede* că l-a rătăcit.

— Și?

— Trebuie să-l găsesc până mâine sau să-i fac altul. Oricum ar fi, amândoi știm ce va afla când va pune mâna din nou pe cardul ăsta.

Înghit în sec.

— Ce vrei de la mine, Ridge?

Se strâmbă cu nerăbdare, triumfător. Bagă cartela în buzunarul de la spate și scoate altceva de-acolo. E o pungută, care conține trei fire dintr-un praf alb.

O, rahat!

Vine spre mine și-mi întinde punga.

— Pune-i asta dobitocului în băutură diseară.

Mă feresc.

— Nu.

Mă blochează din nou la colț.

— Nu ai de ales.

— Ce e asta?

— Nu e otravă. Oricât de mult aș vrea să-l fac să dispară de pe fața pământului, nu te voi pune în situația asta.

Mă uit la pudra albă.

— Atunci în ce situație vrei să mă pui?

Ridică din umeri.

— O să doarmă până dimineață. Se va trezi cu o durere ușoară de cap și fără nicio amintire din noaptea trecută. Nimic mai mult.

Scutură punga.

— Știm amândoi că-l urăști de moarte, Lucky. Îți ofer o portiță de scăpare.

— Dar nu degeaba, Ridge, nu-i așa? Vrei ceva în schimb.

Încearcă să zâmbească, dar asta nu-i face mutra mai puțin libidinoasă. Întinde mâna în care ține punga și-și trece degetul arătător peste obrazul meu.

— Visez la tine când mă duc la culcare. În fiecare noapte. Ştiai asta?

Nu-i răspund, iar el îşi retrage mâna.

— Ştiu că ai luat ceva din biroul lui Clay. Nu şi-a dat seama deocamdată ce anume. Pleacă la cazinou la opt şi jumătate. Asigură-te că i-ai turnat chestia asta în băutură lui Krakov până atunci. Eu mă ocup de Clay, să afle că dobitocul nu vine. După ce Clay pleacă la cazinou, vino la el în birou. Adu ce ai luat, iar eu o să şterg orice urmă a păcatelor tale.

— Şi ce vrei în schimb?

Privirea îi aterizează pe gura mea. Mărul lui Adam i se mişcă.

— Ştii ce vreau. Ce vreau de doi ani, de când m-a angajat Clay. M-ai respins destul, Lucky.

Îmi întinde punga.

— Împlineşte-mi visul!

Nu mai e nevoie să adauge altceva. Ştiu că sunt prinsă între ciocan şi nicovală. Iau punga şi o îndes în buzunarul interior al poşetei-plic.

Revin în foaier cerându-mi mii de scuze şi jucând cel mai bun teatru de care sunt în stare. Dar Clay mă priveşte lung, cu ochi tăioşi şi bănuitori. Îmi aruncă privirea aceea cu o frecvenţă alarmantă tot timpul pe care Krakov îl petrece în salon şi la bar. În ciuda a ceea ce credeam, Krakov amână momentul în care mă conduce în apartament. Mă simt uşurată când cere cina la ora şapte. Mă supun fiecărei dorinţe, dar în mine simt că leşin.

Instinctul îmi spune că să mi-o trag cu Ridge ca să scap de Clay e cea mai proastă soluţie pentru problemele mele.

Dar când Krakov mă ia de mână după cină şi vrea să mă ducă în dormitor, simt că nu mai am de ales. Clay ridică paharul spre Krakov când trecem pe lângă el. Rusnacul, alarmant de treaz în ciuda cantităţilor enorme de vodcă de calitate pe care le-a băut în ultimele patru ore, îl bate pe spate.

Clay se uită în ochii mei, iar inima îmi sare din piept, speriată de privirea lui bizară. Earl, care e şi el prin apropiere, îmi aruncă o

privire înspăimântătoare când ies din încăpere. Vreau să cred că e doar imaginația mea, dar glasul din capul meu nu-mi dă voie.

Când Krakov se oprește la bar pentru un ultim pahar, îmi iau inima-n dinți și-l târăsc într-un separeu întunecat. Cât timp își vâră capul între sânii mei, îi strecor praful în băutură. Inima mi se oprește-n loc când văd cât de mult îi ia pulberii albe să se dizolve și aproape că leșin când ia vodca și o dă pe gât.

Nu știu în cât timp își va face acest drog efectul, așa că mă ridic, îmi țugui buzele și mă aplec, ca să mi se vadă mai bine decolteul. El mușcă momeala. Mă grăbesc spre lift, bucuroasă când le dă liber celor doi bodyguarzi.

Începe să se împleticească atunci când ajungem în apartament. Îmi pun mâna în jurul lui și aproape că-l duc în spate până înăuntru. Patul e aproape de ușă. Krakov adoarme înainte să pună capul pe pernă. Partea din mine care se bucură că nu mai e nevoită să-i suporte atingerile în seara asta tremură de frica unui rău mult mai mare care mă pândește în viitor.

Cu inima groaznic de agitată, îl dezbrac, îi împrăștii hainele prin cameră, apoi rostesc o rugăciune scurtă, iau parfumul meu și-l spray-ez de două ori pe corp. Nu știu ce se va întâmpla când mă voi întâlni cu Ridge, dar în situația puțin probabilă că Krakov se trezește, mireasma din patul lui îmi va asigura un strop de credibilitate.

Ies repede din cameră și mă îndrept spre Aripa de Nord. Am timp zece minute să iau dispozitivul codificat pe care l-am sustras din seiful lui Clayton, înainte de opt și jumătate, termenul pe care mi l-a fixat Ridge.

Inima îmi bate puternic când ajung în camera mea. Mă așez pe pat și îmi las un răgaz de un minut ca să-mi potolesc tremurul. Privirea îmi e atrasă de dulap. Nu știu de ce mă ridic și mă îndrept spre el. Nu știu de ce scot rucsacul în care am lucrurile sacre pe care nu trebuie să le las în urma mea.

Vreau să cred că există o entitate superioară care are grijă de mine și care mă conduce în direcția asta. Dar am avut prea multe

ghinioane, ca să mai cred că forța divină mă susține. Cu toate astea, îmi deșert poșeta și rucsacul mic în cel mare. Știu că e puțin probabil ca vreuna dintre fete să urce aici așa de târziu, dar merg atentă pe coridor și răsuflu ușurată când ajung la lift fără să mă întâlnesc cu nimeni.

Îmi trec cardul prin cititorul pentru subsol și mă uit în jur cu precauție când se deschid ușile. Mare parte din această zonă e închisă seara, dar micul coridor care duce la biroul lui Clay e luminat. Ascund rucsacul sub masa aflată în apropiere de lift și mă îndrept spre birou.

Pe măsură ce mă apropii, simt mirosul de fum de trabuc. Inima mi se oprește în loc.

Clay.

El e singurul care fumează cubaneze. Dar Clay a plecat la cazinou. Nu, stai așa, nu l-am văzut cu ochii mei plecând.

Încremenesc în loc, neștiind dacă să fug sau să-mi înfrunt soarta. Ușa biroului se deschide și de-acolo iese Ridge.

— Mi s-a părut mie că aud liftul.

Zâmbește scurt și ridică un trabuc aprins.

— Sper că nu te deranjează mirosul. Când pisica nu-i acasă... nu-i așa?

— C... Clay nu-i aici?

Se încruntă.

— Nu. Ți-am spus, s-a dus la cazinou.

Se dă înapoi și-mi face semn spre el. Mă clintesc de pe loc și intru în birou. Ridge închide ușa și o încuie. Mă răsucesc cu fața la el, iar el ridică din umeri.

— N-o să coboare nimeni aici, dar nu vreau să ne deranjeze cineva. E-n regulă?

Dau scurt din cap, căci ce altceva pot să fac? Trage prelung din trabuc și scoate rotocoale de fum pe care le trimite spre tavan. Apoi vine spre mine, în mijlocul încăperii.

— Să-ncepem cu începutul. Ce ai luat din seiful lui Clay. Dă-l încoace!

Întinde mâna. Scot încet dispozitivul de memorie. E acelaşi dispozitiv pe care l-am furat acum câteva zile, înlocuindu-l cu unul gol. Cel pe care i-l înapoiez este cel real, care conţine informaţiile pe care detectivul particular al lui Clay le-a obţinut despre Petra, dar l-am rugat pe un hacker să pună un virus pe el. În cazul în care Clay sau cineva nu prea priceput la tehnologie va încerca să acceseze datele de pe el, dispozitivul se va strica. M-am gândit să-l distrug, dar ceva m-a oprit. Poate că forţa aceea divină care a prevăzut acest moment?

Ridge ia dispozitivul de la mine şi se duce la seif. Introduce codul, dar în loc să-l pună înăuntru, îl scoate pe cel gol şi le aşază pe amândouă pe birou. Merge înapoi fără să-nchidă seiful şi se cocoaţă pe biroul lui Clay.

— Desprinde-ţi părul, murmură el, într-un nor de fum de trabuc. Nu-mi place deloc când îl ai prins aşa.

Încerc să-mi golesc mintea, aşa cum fac când sunt cu un client. Dar situaţia asta e diferită. E în joc siguranţa Petrei.

Cu mâinile tremurând, îmi scot clamele care-mi ţin părul prins. Îşi exprimă aprobarea când părul mi se revarsă în jurul feţei. Îşi pune trabucul pe marginea unei scrumiere şi se apropie de mine. Mă priveşte fix, mult timp.

— Doamne, eşti superbă.

Mă ridică pe sus şi mă duce la perete. Îi simt forţa braţelor. Îmi dau seama că încearcă să fie blând, dar blândeţea nu-i stă în fire. Mă uit în ochii lui şi sunt uluită că şi-a stăpânit pofta asta arzătoare atât de mult timp. Mă propteşte de perete lipindu-se cu trupul de mine şi-şi trece mâinile peste mine.

— Ştii cât am aşteptat clipa asta?

— Ăăă... nu. Ridge?

— Hmm? murmură el, dar e mai degrabă atent la mâinile lui care-mi pipăie sânii.

— Clay. Eşti sigur că nu ştie?

Nu-şi ridică privirea de la pieptul meu. Îmi trage rochia-n jos şi-mi prinde din nou sânii, prin sutienul de dantelă.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de Clay.

— Ce-nseamnă asta?

— Exact așa. Dacă-mi dai ce vreau... dacă-mi dai ce vreau *în continuare*, n-o să afle niciodată ce-ai făcut.

Își coboară capul și mă sărută repetat pe sâni.

Ceva e greșit. O știu în adâncul sufletului meu. Îmi amintesc cum mă privea Clay când am plecat mai devreme din salon și mi se taie respirația. Ridge își vâră degetele în sutienul meu. Nerăbdarea i se citește pe fața lividă. Închid ochii și-mi iau inima-n dinți. Atunci îi sună telefonul.

— La naiba!

Își mută privirea de la pieptul meu la chipul meu și preț de o clipă mă tem că o să ignore apelul. Dar mă calmez.

— Așteaptă puțin!

Își scoate telefonul din buzunar.

— Da, șefu'.

Mă opresc în timp ce-mi aranjez rochia și-mi țin respirația. Ridge se plimbă până-n capătul biroului și se întoarce cu fața la mine.

— Da, am ambele dispozitive de memorie.

Casc ochii, alarmată. El rânjește.

— Nu, n-am apucat să le verific deocamdată. Trebuie să umblu cu grijă, să nu cumva să aibă vreun virus.

Îmi dau seama că mi s-a oprit inima, că sunt speriată. Disperată.

— Da, șefu'. Ar trebui să obțin informațiile de care ai nevoie, până dimineață. Nicio problemă. Și, Clay? Mulțumesc că mi-ai dat-o în seara asta.

Privirea i se fixează asupra mea.

— Știu cât e de specială pentru tine.

Vederea mi se încețoșează. Mă sprijin de perete și știu că o să leșin. Dar nu pot face asta.

Petra. Trebuie să-mi salvez sora.

Mă târăsc spre ușă. Ajung la ea, dar n-o pot clinti. Îmi amintesc că Ridge a încuiat-o. Cred că are cheia în buzunar. Trag de ușă,

disperată şi mistuită de groază. Braţele lui puternice mă ridică de la podea şi mă aruncă spre birou.

— Mare greşeală, fetiţo!

— De ce?

Urăsc valul de teamă care-mi face vocea să tremure, dar mintea mea încearcă în zadar să mă salveze din capcana mortală în care am picat.

— Pune-ţi aceeaşi întrebare. Încerci să ţii un tată departe de copilul lui! Ştii cât de rău îţi poate face sistemul de stat?

Mă aruncă pe birou şi mă ţintuieşte cu mâinile lui mari. Blândeţea i-a dispărut.

— Niciun copil nu merită aşa ceva.

Deschid gura ca să-l contrazic, dar mă opresc la timp. N-o să-i spun că Petra e cu o familie iubitoare. O familie care a acceptat să se mute, să se ascundă, doar ca s-o protejeze.

— Luna trecută ne-am apropiat foarte mult, Clay şi cu mine. Ferma aia căcăcioasă din Idaho unde stătea la adăpost? Am ratat-o. Dar ştii de ce-mi place să lucrez pentru Clayton Getty? Pentru că e absolut *neobosit*. E şeful meu doar de un an, dar e exact liderul pe care visam să-l servesc.

Clay a fost în armată înainte ca moartea tatălui său să-l aducă înapoi în Getty Falls. Legătura dintre aceşti doi oameni capătă, într-un final, sens. Teama mi se triplează.

— Nu ştii nimic despre ea! De ce-ai vrea s-o aduci aici, în locul ăsta? ţip eu.

— Vrei să cureţe balegă de cal, în loc să fie tratată ca o nenorocită de regină?

Bate câmpii.

— Suntem târfe. O să mor mai degrabă decât să-l las pe Clay s-o atingă cu un deget!

— Nu prea depinde de tine, prinţeso! Am văzut poze cu ea. Tu eşti superbă. Dar sora ta... e cu totul altceva. Ar putea fi *stăpâna* acestui loc.

Sclipirea din ochii lui îmi îmbolnăveşte sufletul. Mă lupt cu mâna care mă ţintuieşte jos. Dar el mă ţine cu mare uşurinţă. Se apleacă încet. Mă zbat, dând din picioare. Îşi lipeşte gura de a mea şi geme. Îi simt erecţia groasă pe abdomen. Mă lupt şi mai aprig, dar el îşi înalţă capul şi râde.

— O să fii a mea în seara asta, fetiţo. În seara asta şi-n toate serile până când sora ta va ajunge aici. Apoi o s-o am şi pe ea.

Urletul răguşit care-mi iese din piept mă orbeşte o secundă. Dar nu e numai urletul. Fumul pluteşte în aer şi-mi intră în plămâni. Trabucul. A aprins hârtiile de pe biroul lui Clay.

Caut orbeşte ceva cu care să mă apăr. Prind cu degetele scrumiera grea făcută din sticlă masivă. O ridic şi-l lovesc în tâmplă.

Ridge se dă jos de pe mine împleticindu-se. Mânia i se citeşte în ochi. Mă ridic de pe birou şi mă îndepărtez de el în fugă. Se aruncă spre mine, cu o mutră plină de poftă şi de dorinţă de răzbunare.

Teama ameninţă să mă paralizeze, dar nu-mi pot permite asta. Privirea îmi aterizează asupra seifului deschis.

Înăuntru e o armă neagră şi sclipitoare. Pistolul lui Clay.

O iau. O îndrept spre el.

— Opreşte-te! Te rog!

El izbucneşte în râs.

— Singura cale de a mă opri, fetiţo, e să mă împuşti.

Mintea mi se goleşte.

Apoi se concentrează asupra unui singur lucru.

Petra.

Ridic arma.

Trag.

* * *

Mă holbez la bani.

Îmi reamintesc de ce fac asta.

Pentru frumoasa şi inocenta mea soră. Singura care contează în toată povestea asta. Fac asta pentru ca Clayton să nu-şi mai transforme încă o fiică în curvă.

Da, Clayton Getty e *tatăl meu biologic*. Faptul că a aflat că sunt a lui şi nu a lui Earl i-a salvat, parţial, viaţa acestuia din urmă.

Dar e şi omul care i-a pus pe nişte străini să liciteze pentru a stabili cine va fi primul care o să i-o tragă fiicei lui în vârstă de 17 ani.

L-am împuşcat pe Ridge Mathews ca să-l împiedic s-o urmărească pe sora mea. O să-i ofer lui Clayton Getty un milion de dolari ca să uite de existenţa Petrei.

Dacă nu va accepta, o să-l împuşc şi pe el. Pentru că n-o să-i permit pentru nimic în lume să-i facă şi Petrei ce mi-a făcut mie.

Partea a treia
Quinn

27

A treia dublă

Prima oară când am auzit expresia asta aveam 12 ani.

Binele suprem.

Definiția îmi părea ciudată.

Cum să fie un lucru bun să te sacrifici în favoarea dorințelor altei persoane? E posibil ca atunci să fi fost prima oară când mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu mine.

Am fost un copil singur la părinți, răsfățat și protejat. Moștenitorul a două dinastii influente unite, îi făceam pe oameni să tremure în fața mea cu mult înainte să-mi dau seama ce înseamnă cu adevărat puterea. Sacrificiul nu era în vocabularul meu. Nici alte cuvinte, ca *rezonabil* sau *politicos*.

În totalitate străin de mine era și verbul *a împărți*.

Nu împărțeam nimic. Punct. Faptul că trebuia s-o împart pe mama cu tata a fost o imensă problemă pentru mine din ziua în care m-am născut. Faptul că trebuia să înghit această pastilă amară zi de zi era un sacrificiu destul de mare, în opinia mea.

Deci imaginați-vă cât de surprins am fost când mi-am dat seama că tâmpenia cu *împărțitul* era cât se poate de reală. Că oamenii chiar luau parte la ea. De bunăvoie și nesiliți de nimeni.

Dar chiar și atunci îmi dădeam seama, răscolitor de tare, că lucrul pe care tata i l-a cerut mamei în acea seară nu era în regulă.

Mamele și tații trebuiau să se iubească. *Numai* între ei. Nu-i așa?

Deci când l-am văzut conducând-o pe coridor spre apartamentul de oaspeți, a fost destul de tulburător. Și mai ciudată mi s-a părut cămașa ei minusculă de noapte. Cămășile de noapte ale mamei

erau întotdeauna lungi şi fluide; pe deasupra, purta un halat cu o trenă care o făcea pe mama să semene cu o regină.

În seara aceea, nu. În seara aceea semăna cu o tipă din revistele ieftine pe care Wesley, şoferul meu, le ascunde sub scaunul maşinii când mă vede venind. Idiotul nu ştie că am propria colecţie, mult mai bună, graţie lui Armand, grădinarul nostru.

Dar bat câmpii.

Mama. Nearătând deloc ca o regină. În partea aceea a casei, care e foarte îndepărtată de dormitorul pe care-l împarte cu tata.

Ar trebui să fiu în pat. Dar rareori pot să dorm când avem musafiri. În primul rând, pentru că toţi vor o bucăţică din mama, şi uneori mă enervează că trebuie să-i atrag toată atenţia şi să rămân treaz toată noaptea. E a mea şi doar a mea.

Atenţia ei e singurul lucru care face ca lumea mea să se învârtă.

Spuneţi-i cum vreţi... un complex al nenorocitului de Oedip? Da, ştiu ce înseamnă. L-am căutat în dicţionar după ce l-am auzit pe un dobitoc făcând o glumă proastă despre mine şi mama, când era la club, zilele trecute. Poate că de asta sufăr. Nu e nimic sexual la legătura pe care o am cu mama, dar cui îi pasă ce cred oamenii? Tot ce ştiu e că sunt cel mai fericit om când îmi zâmbeşte. Când mă îmbrăţişează. Când râde la glumele pe care le caut cu meticulozitate prin cărţi, în emisiuni la televizor şi prin reviste ca să i le spun. Când mă vede, toată faţa i se luminează de fericire. E ca atunci când soarele iese din nou de după nori, după o furtună îngrozitoare.

Le urăsc. Furtunile cu tunete şi fulgere. De asemenea, detest când ea nu zâmbeşte.

În seara asta nu zâmbeşte. Ci plânge.

Sunetul acesta îmi declanşează o serie de amintiri. Mă încrunt când îmi dau seama că l-am mai auzit. La ea, când plânge. Nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că întotdeauna am presupus că doamna Harper, menajera noastră super sentimentală, e cea care plânge din orice, mai ales când e cu mama. În puţinele ocazii când

am auzit plânsetele, s-a dovedit că era vorba de doamna Harper, nu de mama. Mama zâmbea întotdeauna fericită când mă vedea.

Dar în seara asta, obrajii-i sunt uzi de lacrimi. Umerii îi sunt lăsați, iar Maxwell, tatăl meu, o conduce de-a lungul coridorului, spre ușile duble ale apartamentului rezervat oaspeților.

Apartamentul căpitanului Harrington.

Grija pe care i-o port mă face să-mi părăsesc ascunzătoarea din spatele ceasului cu pendul din aripa oaspeților. Mă furișez pe lângă perete, asigurându-mă că rămân ascuns în umbră. Inima îmi bate cu putere de teamă și confuzie, când o văd pe mama că-și duce pumnul la gură.

— Ai fost de acord, Adele. Nu vrei să mă dezamăgești, nu-i așa?

Mama dă din cap.

Maxwell o aprobă satisfăcut și o sărută tandru pe frunte. Tandrețea lui face ca ura pe care-o simt față de el să se mai domolească. Dar inima îmi bate în continuare cu disperare, iar creierul meu nu pricepe ce anume se întâmplă.

— Amintește-ți scopul final. Amintește-ți că faci asta pentru binele suprem.

Din pieptul ei se aude un suspin. Sunt gata să sar din ascunzătoarea mea, când Maxwell apasă pe clanță și deschide ușa. Mama intră împleticindu-se, iar tocurile ei înalte se împiedică în covor. Se-ntoarce și se uită spre Maxwell. Pare că-l... imploră din priviri, cu ochii plini de lacrimi neliniștite. Maxilarul lui se tensionează și ridică bărbia spre ea.

— Binele suprem, Adele.

De ce spune asta? Din cotlonul meu, îmi pot da seama că nu e nimic bine aici. Mama plânge. Asta e ceva *rău*.

Trebuie s-o salvez.

Ies din ascunzătoare. Apoi mă fac mic la loc când îi văd pe cei doi bărbați venind în tăcere pe coridor. Sunt asistenții căpitanului Harrington; au venit odată cu el și stau tot weekendul la vila noastră

de pe plantația din Carolina de Sud. Amândoi îmi dau fiori, mai ales cel masiv, musculos.

Maxwell îi vede și le face loc să intre. Amândoi sunt îmbrăcați în pijamale și unul ține ceva în mână. Seamănă cu camera de filmat pe care mama mi-a cumpărat-o de ziua mea. Intră și închid ușa fără să-i vorbească.

Mă lipesc de perete când Maxwell trece pe lângă mine și se întoarce la el în dormitor. Mă uit din nou spre ușa apartamentului de oaspeți.

Mama e acolo, făcând ceva. Ceva ce nu vrea să facă. Ceva care-o face să plângă.

Și o face pentru *binele suprem*.

Stau în ascunzătoarea mea ore bune, și cele două cuvinte îmi tot joacă în cap. În cele din urmă, pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele. Vreau să mă duc și să bat la ușă, să văd dacă mama e în regulă. Dar picioarele nu vor să mă asculte. Vor să fugă în direcție opusă, înapoi, la mine în cameră. Nu le permit. Pentru că nu vreau s-o las pe mama în camera aceea.

Doamna Harper mă găsește în ascunzătoare la răsăritul soarelui. Mă trimite înapoi în pat. Vreau să-i pun toate întrebările care-mi vin în minte.

Dar bătrâna plânge din nou, smiorcăindu-se în nenorocita ei de batistă albă pe care o are mereu mototolită în buzunar.

Îmi promite că-mi face clătite la micul dejun, de parcă ar fi o tratație rară și magnifică. E o tâmpenie, pentru că eu sunt Quinn Blackwood. Dacă vreau clătite, o să primesc clătite. Ea nu are nicio putere în privința clătitelor. Tot ce vreau de la ea este să se întoarcă în camera aia și s-o aducă pe mama. Aș face-o eu, însă de-abia îmi pot ține ochii deschiși. Dar mama nu mai poate rămâne acolo, chiar dacă a fost de acord.

Pentru că, din punctul meu de vedere, e foarte clar că binele suprem e o mare porcărie.

28

Filmare de sus

Zgomotul paşilor ei mă aduce de pe coridorul conacului Blackwood în prezent. Singurul bine suprem din viitorul meu apropiat se rezumă la ce plănuiesc să-i fac în camera asta.

De planul general am avut deja grijă.

Mă uit la obiectele de pe masă. Am renunţat la jumătate din jucăriile de care credeam că am nevoie. Chimia pură şi nediluată s-a ocupat singură de stimulentele suplimentare. Mai avem câteva zile la dispoziţie, iar aceste obiecte s-ar putea dovedi utile.

Deocamdată, trupul lui Lucky îmi e suficient. Numai când mă gândesc la trupul ei zvelt mi se scoală tare ca piatra.

Mă întorc cu spatele la ferestrele imense de la care m-am uitat la întinderea de apă de lângă conacul Blackwood. N-am mai călcat pe-aici de ani întregi. Pentru o clipă, mă gândesc la doamna Harper. Şi la clătitele ei care dădeau dependenţă.

Paşii se apropie şi gândurile mi se risipesc.

Camera în care mă aflu e cufundată în întuneric. Dar salonul e aranjat şi luminat după cerinţele mele. Ea intră, iar infernul din mine urlă de disperare.

Lanţul pentru corp îi înconjoară gâtul şi-i îmbracă perfect silueta. Franjurii lanţului de aur ce-i cad peste sâni se joacă de-a v-aţi ascunselea cu sfârcurile ei excitate. Mai jos, un alt lanţ îi încercuieşte talia şi un franj îi vine exact peste păsărică. Cu fiecare mişcare a sa în lumină, trupul îi străluceşte şi frumuseţea îi este subliniată. Scrâşnesc din dinţi când îmi simt scula zvâcnind.

Mă lupt să-mi recapăt controlul. Mă străduiesc să rămân pe loc, să mă calmez puţin înainte de a mă duce lângă ea. Mă apropii de uşile care ne despart şi văd cum ia biletul de lângă tacâmurile ei.

Cu nici o oră înainte, credeam că această seară se va desfăşura diferit. Voia să mă „vadă". Am aranjat să-i fac pe plac. Dar asta era înainte ca amintirile mele să-mi readucă întunericul. N-ar trebui să-mi pese de efectul pe care-l am asupra lui Lucky. Dar îmi amintesc reacţia lui Elly prima oară când m-a privit în ochi. Atunci eram calm şi ea cu greu s-a putut uita la mine.

Acum nu sunt calm.

Urmăresc mişcările lui Lucky — se înclină şi dă la o parte clopotul de pe primul „fel de mâncare". E dezamăgită când vede eşarfa. Spasmul din pieptul meu îmi sugerează că-mi pasă de dezamăgirea ei.

Curios.

Mă joc cu telecomanda din mâna mea, rămânând pe gânduri o clipă, apoi apăs butonul *Play*. Ridică brusc capul când aude muzica bine-cunoscută.

Şi zâmbeşte.

Mângâie cu degetul bucata de mătase pe care o are în mână, dar nu şi-o pune la ochi. Scula mea ţeapănă protestează din cauza întârzierii.

— Există vreun motiv pentru care nu acţionezi, Lucky? întreb eu lent.

Ea se sperie, apoi o urmă de durere îi traversează chipul. Clipeşte iute, ca s-o îndepărteze.

— Bună şi ţie.

— Eşarfa, te rog, insist eu.

Se încordează o secundă. Apoi dă deoparte farfuria, aşa cum a fost instruită, şi se urcă pe masă. Se aşază-n genunchi, iar tocurile periculos de înalte i se lipesc de fundul gol. Ridică mâinile, îşi leagă eşarfa la ochi şi-şi sprijină braţele pe coapse, cu palmele în sus.

Deschid uşile franţuzeşti, intru în cameră şi-mi ocup locul, în capul mesei lungi, de banchet.

— Bună seara, Lucky. Arăţi senzaţional.

Îşi muşcă buza de jos înainte de a răspunde.

— Mulțumesc. Aș vrea să te pot vedea ca să-ți întorc complimentul.

Stratagema aceasta aproape că mă face să zâmbesc.

— Încă e devreme. M-aș putea răzgândi până terminăm.

— Sper... sper s-o faci.

Această mică speranță a ei mă tulbură într-un fel care nu mi-e cunoscut. Într-un fel care mă face... din nou... la modul absurd... să-i ofer ce-și dorește. Schimb subiectul.

— Cum au mers pregătirile în această după-amiază?

Se îmbujorează, dar nu se sfiește să vorbească.

— Au fost... diferite.

— Cum te simți?

Se strâmbă.

— Putem discuta despre altceva și nu despre fundul meu, te rog?

— Nu, Lucky. Fundul... tău este punctul central al distracției din seara asta.

Își strânge buzele și-și mută privirea în altă parte.

— Ești în regulă?

Întrebarea ei neașteptată mă șochează.

— Dacă sunt *în regulă*?

Ea dă din cap.

— Pari un pic... supărat.

Izbucnesc în râs.

— O concluzie ciudată.

— Râzi cât dorești. Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei. Doar că... nu vreau să-mi petrec seara întrebându-mă dacă te simți bine. Asta-i tot.

— Eu...

Mă opresc când îmi dau seama că n-am chef să mint. Nici n-am chef să-mi înregistrez gândurile pe cameră. Partea asta va fi oricum scoasă la montaj.

— OK, am notat că ești îngrijorată pentru mine.

O altă urmă de îndurerare îi străbate chipul. O ignor și mă concentrez la spațiul dintre noi. E prea departe.

— Vino la mine, Lucky. Nu-ţi fie teamă, o să te ghidez.

Inspiră, apoi se întinde în faţă. Când palmele ei ating suprafaţa mesei, încearcă să se târască înainte. Lănţişoarele i se leagănă lovindu-i trupul şi lăsându-mă să-i văd sânii frumoşi, cu sfârcuri roz.

În pantalonii mei negri, penisul mi se umflă şi zvâcneşte dureros. Mă strâng la baza lui ca să mai alung din presiune şi mi-o doresc mai aproape.

— Al doilea fel e în faţa ta. Opreşte-te... acum.

Ea se opreşte şi se apleacă în faţă cu grijă. Trece cu degetele peste clopotul de argint, scoate capacul şi-l aşază în spatele ei. Bâjbâind, găseşte cadoul şi-l ridică. Înclină capul într-o parte, studiindu-l. Apoi i se taie respiraţia.

— Ştii ce ai în mâini, scânteiuţo? murmur eu.

— Da, cred că da.

— Porneşte-l.

Îl prinde mai bine în mâini şi apasă pe primul buton. Un zumzăit grav se alătură muzicii.

— Desfă-ţi picioarele. Pune-l înăuntru.

Buzele i se întredeschid cu un geamăt. Genunchii i se desfac lent pe masă. O văd pe Lucky strecurându-şi vibratorul argintiu între picioare, şoldurile zvâcnindu-i şi întregul trup tremurându-i când aparatul electric îi atinge miezul sensibil; e foarte sexy. Camerele îi sesizează fiecare mişcare şi ştiu că acesta e un cadru pe care o să-l revăd de multe ori.

— Apropie-ţi picioarele. Mută-te puţin mai la dreapta şi vino mai în faţă. Nu-l lăsa să cadă.

Se înfioară din nou când strânge vibratorul între buzele vaginului. Când ridic şi aşez farfuria în spatele ei, se mai târăşte un pic în faţă. Mişcările îi sunt inhibate de accesoriul dintre picioare. Gâfâie ori de câte ori vibraţia o atinge unde trebuie.

A parcurs două treimi din drumul spre mine. Vreau să mă ridic în picioare, să dau la o parte şi ultima farfurie din cale şi s-o pătrund cu furie, aşa cum am făcut ieri, a doua oară. Nu-mi permit să mă las

dus de val. Oricât de mult mi-ar plăcea să i-o trag, producția aceasta TV are un scop anume. Plăcerea, în ciuda faptului că e ceva senzațional, nu poate depăși ca importanță scopul final.

Târându-se, a ajuns suficient de aproape de mine ca să-i aud respirația agitată care acoperă muzica. Sfârcurile i s-au întărit și brațele îi tremură când se întinde în față. Ultima farfurie se află în fața mea. O găsește cu o precizie admirabilă și îi scoate capacul.

Degetele ei trec peste noul accesoriu și obrajii i se fac roșii ca focul.

— Vrei să te ajut cu chestia asta?

Înghite în sec și clatină din cap.

— Udă-l, îi poruncesc, înfrânându-mi dezamăgirea și mulțumindu-mă s-o privesc cum linge dopul anal de la vârf până la bază.

Mă foiesc pe locul meu și-mi desfac fermoarul ca să reduc presiunea. Penisul îmi sare afară. Îl prind cu putere, îl masez de câteva ori și-mi reprim un geamăt. Mă înclin în față și mut farfuriile din cale, apoi mă las înapoi în scaunul meu.

— Întoarce-te. Vreau să văd cum ți-l pui înăuntru.

Nările îi tremură ca reacție la comanda mea, dar stă în genunchi până când se răsucește cu spatele la mine. Părul i se revarsă pe spate în valuri ondulate, iar liniile delicate ale siluetei ei se termină cu șoldurile rotunde, făcându-mă să mor de nerăbdare s-o ating din nou. Respirația mi se taie când ea se apleacă în față, sprijinindu-se într-o mână. Își desface și mai mult picioarele și-i văd păsărica perfectă încleștată în jurul vibratorului. Începe să-și împingă dopul anal în orificiul strâmt. Mă ridic în picioare și o prind de încheietură.

— M-am răzgândit. O să mă ocup eu de asta.

Expiră zgomotos. Lasă dopul și-și întinde ambele mâini pe masă.

Pun dopul anal jos, incapabil să rezist și să nu-i ating pielea superbă. Îmi trec degetul peste linia delicată a spinării ei de la ceafă la mijloc, iar sângele îmi fierbe când îi simt zvâcnirile. Îi cuprind fundul cu palma și o strâng de fesele ferme, frământând-o până

când începe să geamă. Vreau să ajung la ţâţele ei, dar deja simt cum scap lichid seminal şi trebuie să mă apropii de intrarea ei din spate. Îmi vâr mâna de cealaltă parte a fundului ei şi-i mângâi clitorisul cu degetul mare. Un alt geamăt puternic îi scapă din gât.

Trec vibratorul pe viteza a doua şi spatele i se arcuieşte când o străbate un val de plăcere.

— Aaah...

— Îţi place, scânteiuţo?

— Hmm... da.

Umezeala ei îmi udă degetul mare. I-l duc spre orificiul anal şi o masez, umezind-o. Se încordează puţin, dar se relaxează când n-o mai apăs. O iau încet, umezesc zona dintre cele două intrări. Rezist cât pot de mult, apoi îi desfac picioarele larg şi o gust.

Scoate un ţipăt scurt când o ating cu limba. Îmi place sunetul acela şi mai vreau să-l aud, aşa că măresc plăcerea. Îmi schimb poziţia, îi bag o mână între picioare şi-i mângâi păsărica în vreme ce-i ling orificiul anal. Tot trupul i se cutremură.

— O, Doamne... Q, geme ea.

— Dă-ţi drumul când eşti gata, dulceaţă. În seara asta nu-ţi trebuie permisiunea mea.

Cuvintele mele par s-o propulseze spre un alt nivel al plăcerii. Trupul i se relaxează şi mai mult, păsărica i se udă mai tare, iar eu primesc această delicatesă pe tavă.

— Iisuse, eşti incredibilă!

Răsuflu la unison cu ea, mă sincronizez cu zvâcnirea şoldurilor ei şi cu tresăririle mâinilor ei sprijinite de masă. Scot dopul când reuşesc să-mi potrivesc vârful limbii pe orificiul ei strâmt.

Când simt că e foarte aproape de orgasm, o plesnesc cu putere peste clitoris, de câteva ori. Îşi smuceşte capul în sus şi scoate un urlet puternic când îşi dă drumul. Mă retrag şi duc dopul spre anus. În momentul în care orgasmul începe să se domolească, i-l înfig înăuntru. Se opune dezlănţuită apăsării, apoi mai scoate un ţipăt când dopul intră adânc şi un alt orgasm îi zguduie trupul.

Își dă drumul lipită de mâna mea și aproape că-mi pierd mințile. Îmi las capul să cadă între omoplații ei, regretând pentru un moment prezența măștii, și-i savurez tremurăturile prin bariera aceasta de metal.

Când se potolește, îmi îndepărtez mâna, îmi înmoi scula în umezeala ei și o așez pe Lucky cu fața-n sus pe masă. Încă gâfâie, dar nu mai pot să aștept. O trag în față astfel încât capul să-i atârne peste marginea mesei și-i dau la o parte lănțișoarele ca să-i eliberez sânii. Capul îi ajunge între picioarele mele, iar eu îi strâng sânii într-o mână și-mi strecor penisul între ei.

Senzația e una extraordinară și mă face să mă opresc și să inspir printre dinți. Simțurile mele ascuțite nu pricep ce are fata asta de mă aprinde atât de tare. Am futut mai multe femei decât pot număra. Fiecare dintre ele — în afară de una-două — a fost o experiență extrem de plăcută. Îmi place păsărica. Mi-a plăcut de la prima încercare.

Lucky însă e ceva deosebit. Am simțit diferența din clipa în care a ridicat privirea spre camera de filmat, în prima zi.

Îmi acord un scurt răgaz să mă gândesc de ce.

Oare pentru că ea e deznodământul acestui joc pervers? Gloria supremă în ceea ce intenționez să fie o victorie răsunătoare? Sau este oare — exact ca mine, un individ distrus — o versiune a propriei ei demențe, creată să se amestece cu a mea?

Îmi dă mâinile la o parte și-mi alungă aceste gânduri, cuprinzându-și sânii în jurul sculei mele. Vreau s-o dojenesc pentru nerăbdarea ei, pentru că a îndrăznit să preia controlul. Dar sunt prea excitat de mișcarea asta. Mă holbez la silueta ei micuță și desăvârșită, la pielea albă lipită de trupul meu mai închis la culoare decât al ei. Priveliștea e incredibil de fascinantă și mă face să scot un geamăt greu. Îmi cobor mâinile pe lângă trupul ei și o cuprind de talie. Mă mișc din ce în ce mai repede, mai puternic. Gemetele ei îmi spun că-i place la nebunie. Mențin ritmul, simțind cum testiculele mi se întăresc tot mai mult pe măsură ce se apropie orgasmul dezlănțuit și

pervers. Şoldurile încep să-i tresalte, semn că vibratorul încă-şi face treaba. Îmi strecor o mână între picioarele ei şi constat că e udă. Mă chinui să nu închid ochii atunci când nevoia devine din ce în ce mai intensă. Vreau să-i văd trupul; sunt dependent de fiecare mişcare a sa. Coapsele i se încleştează în jurul mâinii mele şi trupul îi tresare.

— Q!

— Da, iubito. Dă-ţi drumul!

Ea se eliberează şi sunetele pe care le scoate sunt cele mai ameţitoare pe care le-am auzit vreodată. Mi se duc direct în testicule şi pompez cu putere o dată, de două ori, apoi o prind de mâini şi i le ridic. Sânii ei superbi sunt expuşi privirii mele. Mă dau înapoi împleticindu-mă, cu vederea înceţoşată, şi-mi dau drumul peste sânii ei. Forţa orgasmului îmi înmoaie picioarele. Mă prind cu o mână de masă şi continui să mă revărs peste trupul ei. Când îmi văd sperma peste pielea ei, mintea mi-o ia razna. Vreau s-o murdăresc, ca să nu se mai elibereze niciodată de mine.

Expir brusc, iar gândurile mi se duc într-o direcţie pe care ar trebui s-o ocolească. Dar dorinţa de a-i afla secretele mă străbate violent. Vreau să ştiu cine e Lucky, ce o motivează pe Elly. Trebuie să aflu de ce e aici, sub mine, şi de ce posibilitatea de a câştiga un milion de dolari o face să fie mai degrabă temătoare decât entuziasmată. De ce ea, un chip şi un trup la întâmplare dintr-un ocean întreg de chipuri şi trupuri, are acest efect asupra mea.

Vreau să ştiu totul despre această făptură.

Mă hotărăsc că asta e treaba lui Quinn, nu a lui Q.

— O să fac rost de un diamant roz pentru păsărica asta.

Degetele îmi rătăcesc peste vaginul ei, iar trupul ei tremură sub atingerea mea. Îmi opresc mâna deasupra clitorisului ei.

— Aceeaşi mărime, aceeaşi culoare ca a clitorisului tău superb. O să-l pun chiar aici.

O mângâi cu blândeţe, iar ea geme şi tremură din nou.

— Nu-mi plac piercingurile.

Zâmbesc uşor.

— Nici mie. O să mă gândesc la altă soluţie.

Mă retrag şi o aşez pe masă, astfel încât capul să nu-i mai atârne. Mă înclin în faţă şi o sărut pe abdomenul plat.

— Rămâi aşa!

Îmi închid fermoarul şi mă duc în baia de alături. Iau câteva prosoape, le înmoi în apă caldă şi mă-ntorc în salon. Lucky stă întinsă pe o parte, muşcându-şi buzele ca să-şi reprime un geamăt.

Când o văd aşa, instinctul sexual mă copleşeşte din nou. Tare şi puternic. Vreau deja să i-o trag din nou. Ating telecomanda, opresc filmarea şi o şterg cu prosopul.

— Q?

Are vocea moale şi languroasă.

— Hmm?

— Pot să scot vibratorul?

Trupul încă mi se reface după orgasm. Ar trebui s-o las şi pe ea să-şi revină.

— Nu. Nu încă.

Ţi-am spus că nu sunt de treabă.

— Dar o să micşorez vibraţiile.

Apăs pe buton şi ea nu mai tremură.

— Mulţumesc.

Mă uit fix la ea. Scula mi se trezeşte din nou la viaţă. Vreau să i-o trag în cur, acum, imediat. Dar şi trupul ei delicat se agită pe masa dură.

— Vrei să te fac să te simţi mai comod, Lucky?

Dă din cap şi părul mătăsos i se revarsă pe masă.

— Da, te rog.

Mă uit în jurul meu. Filmarea din această seară era stabilită să se petreacă aici. Dar pot improviza un pic. Îmi strecor mâinile sub ea, o iau în braţe şi o aşez pe canapea. Aici nu sunt lămpi aprinse, dar e destulă lumină care se revarsă din salon ca s-o văd tremurând, în ciuda temperaturii din cameră.

— Ţi-e frig?

Ea ridică din umeri.

— Puţin.

Halatul pe care l-a lăsat la intrarea în salon zace pe podea. Îl recuperez şi i-l trec peste umeri.

— Vrei să bei ceva?

Înghite în sec şi un geamăt uşor îi scapă de pe buze.

— Ăăă... Q?

— Da?

— Ăăă... vibratorul...

— Rămâne acolo, scânteiuţo. La fel şi dopul anal. Ceva de băut?

Dă din cap. Îmi torn un whisky în salon şi-i prepar un cocteil cu foarte puţin alcool. Din felul în care a reacţionat la şampanie în avion, îmi dau seama că nu ţine la băutură. Nu vreau să fie beată la şedinţa următoare.

Când mă simte venind spre ea, întinde mâna. Se descurcă bine chiar dacă nu vede. Dacă aş fi avut înclinaţia asta sau dacă aş fi avut timp, aş fi dresat-o să devină mica mea sclavă. Surâd uşor şi aleg să ţin fantezia asta departe de scânteiuţa mea. Îi pun paharul în mână.

Mă duc în capătul livingului şi iau fotoliul de lângă şemineul întunecat.

Ea soarbe o dată din pahar şi-şi linge buzele. După un moment de tăcere, ridică mâna şi-şi atinge eşarfa de la ochi.

Orgasmul mi-a domolit considerabil furia sălbatică, aşa că schimb tactica.

— Tot vrei să mă vezi, Lucky?

Încremeneşte. Probabil că încearcă să-şi dea seama dacă nu cumva este o întrebare-capcană.

— Nu e un scenariu din seria *poţi-să-mă-vezi-dar-apoi-va-trebui-să-te-ucid*, nu-i aşa? întreabă ea temătoare.

E un pic de suspans, dar şi multe alte emoţii îngrozitoare în această întrebare.

— Nu. E mai puţin mortal.

— Atunci da, dacă nu te deranjează.

Mă deranjează. Totuşi străinul acela care doreşte să ofere mă îmboldeşte. Astfel că rămân în tăcere, sorbindu-mi băutura în timp ce contemplu această emoţie. Ultima persoană care mi-a declanşat această nevoie a fost...

Gândurile îmi îngheaţă. Inspir brusc, gâfâind, şi o fac să tresară.

— Ăăă... nu trebuie să facem asta dacă nu vrei...

— Scoate-ţi eşarfa, Lucky.

Îmi dau seama că glasul meu e ca un lac îngheţat în care ea riscă să cadă dacă nu e atentă.

— Q...

— Ultima şansă. Oferta expiră la următoarea ta respiraţie.

Îşi ţine respiraţia blocată cât timp contemplă gheaţa primejdioasă de sub picioarele ei. Secundele trec. Îşi duce mâna liberă lent la ceafă.

Sunt bizar de nerăbdător. La naiba, pulsul mi-a crescut dintr-odată într-un fel extrem de nonsexual, ceea ce constituie o altă premieră ciudată.

Desprinde clema şi-şi dă la o parte eşarfa de pe faţă. Frumoşii ei ochi verzi clipesc şi-mi dau seama că mi-a fost dor de ei. Doar că nu-i văd aşa cum trebuie în semiîntunericul din încăpere.

După ce vederea ei se obişnuieşte cu lumina din cameră, mă descoperă. Ştiu că mai mult mă ghiceşte, că pantalonii mei negri vor fi aproape invizibili, la fel şi cămaşa mea albă şi deschisă la nasturi. Aceeaşi senzaţie ciudată îmi străbate trupul în timp ce mă fixează cu privirea în întuneric.

— Lucky.

Expiră brusc, de parcă am eliberat-o când i-am rostit numele.

— Bună. Mă bucur să te cunosc.

Rânjesc cu cruzime.

— Te bucuri?

Râde puţin nervos, iar privirea ei scrutează şi mai adânc întunericul.

— Categoric. Începusem să cred că eşti o plăsmuire a imaginaţiei mele.

— Toţi bărbaţii tăi imaginari ţi-o trag ca mine?

Paharul îi tremură în mână. Îşi coboară privirea şi mi se pare că o văd înroşindu-se. Dar nu răspunde. Sunt oarecum ameţit de nevoia usturătoare de a afla.

— Răspunde-mi, scânteiuţo!

Îşi ridică pleoapele..

— Tu eşti primul meu bărbat imaginar.

Nesatisfăcător. Şi totuşi, nu. Aş vrea să-i aplaud acest răspuns isteţ. Totodată aş vrea s-o pedepsesc pentru el.

— Nu mai ai eşarfa la ochi. Nu crezi că exist în carne şi oase?

— Ştiu că eşti în aceeaşi cameră cu mine. Dar faţa ta... vocea ta... Eşti în continuare un mister.

— E un preţ pe care trebuie să-l plăteşti pentru că eşti prea curioasă. Îţi asumi acest risc?

O străbate un fior. Nu sunt sigur dacă e efectul aparatului care-i bâzâie între picioare sau al răspunsului meu. Oricum ar fi acest joc pe care-l jucăm, e destul de excitant. Ea soarbe prelung din pahar şi-şi linge buzele înainte de a-l lăsa jos.

— Nu. Dar cred că tu ţi-l asumi.

Sunt luat prin surprindere de această replică. Nu mă simt tulburat, dar îmi atrage atenţia.

— Asta e o tentativă de a mă lua cu psihologia inversă, dulceaţă?

Ea clatină din cap.

— Nu. Spun doar ce simt.

— Şi ce anume *simţi*, mai precis?

— Că... te exciţi la faza asta. Intimitatea e foarte importantă pentru tine, dar la fel e şi pericolul. Eşti capabil să treci prin toată povestea asta fără să mă laşi să te văd, dar nu cred c-ai fi satisfăcut în întregime.

— De ce crezi asta?

Ridică dintr-un umăr.

— Nu ştiu. Dar ştiu că eu nu-mi asum riscuri decât dacă sunt obligată. Deci orice secret ai avea, e în siguranţă dacă mi-l dezvălui.

Eu... nu cred că preţul despre care vorbeşti înseamnă că-mi vei face vreun rău...

— Vrei să pariezi tot ce ai pe asta?

Buzele ei pline se ridică uşor într-un surâs. Vreau să i le sărut. De ce n-am sărutat-o încă?

— Nu prea am multe. Şi probabil că mi-ai dovedi contrariul. Asta ai de gând să faci?

Maxilarul i se încordează, sfidător. Surâd. E atât de mică! Şi atât de neînfricată!

— Nu, scânteiuţo. Abuzul fizic nu mă excită.

Expiră zgomotos.

— Atunci, da, vreau să te văd şi ai cuvântul meu de onoare că nu voi spune nimănui.

Mă întind după telecomanda care mi-e deja la îndemână. Degetul meu găseşte butonul potrivit şi câteva raze mici şi galbene care vin de sus transformă bezna din cameră într-o lumină crepusculară. Mă aplec înainte, îmi pun mâinile pe genunchi şi o privesc în ochi.

— Acum mă poţi vedea?

29

Filmare în plan vertical

Lucky

Imaginația e un lucru minunat și foarte ciudat.

Născocește diverse chestii și umple cu furie golurile pentru a se hrăni. Încă de când mi-am intersectat drumul cu Q, mi l-am imaginat în multe feluri. Un zeu. Un monstru. Un psihopat desfigurat. Un octogenar ofilit care se agață cu disperare de ușa din spate a Vilei Playboy... bine, poate că asta nu. Dar gândurile îmi jucau între câteva extreme.

Niciunul nu m-a pregătit pentru prima mea întâlnire față în față cu Q.

E... foarte frumos. Statuie romană, înger decăzut, prinț al întunericului, frumos. Și de asta îmi dau seama doar văzându-i trupul.

Pentru că, desigur, fața îi e acoperită. Știam că a purtat o mască prima oară când mi-a tras-o. Și în ciuda discursului său despre riscuri, instinctele mele mi-au spus că un bărbat ca el nu-și va dezvălui identitatea dintr-un capriciu.

Dar mai mult decât splendoarea uluitoare a trupului său, masca sa e cea care-mi atrage atenția. Îi acoperă 95% din față și e o capodoperă de bronz, aur și metal negru care pare să fie o parte vie din corpul său. Are câteva șanțuri încorporate subtil, care-i deghizează adevărata formă a feței și a maxilarului. Singura parte vizibilă a chipului său sunt ochii și despicăturile care i se întind de la pomeți până la gură.

Gura lui plină şi sexy.

Simt prezenţa vibratorului şi a dopului anal între picioare. Un fior mă străbate din cap până-n picioare. N-am folosit dopul anal decât o singură dată. O versiune mult mai mică decât a celui care e acum înfipt în mine. Şi chiar dacă reprezintă doar un fragment din scula lui Q, senzaţia de plenitudine e copleşitoare. Încerc să nu-mi imaginez cum va fi când bărbatul din cealaltă parte a încăperii mă va penetra prin acel loc.

Bărbatul cu trupul sfâşiat şi cu părul blond-închis.

Blond-închis.

Nu ştiu de ce asta mă face să mă încrunt. În toate fanteziile mele despre tipul imaginar, părul lui era închis la culoare. Castaniu sau negru. Dar asta nu mă împiedică să recunosc că e splendid. Ştiu deja că e înalt, este o diferenţă clară de statură între noi. Dar trupul îi e zvelt şi mobil, iar cămaşa deschisă mă lasă să-i întrezăresc pieptul puternic şi lipsit de păr. Fără să-i văd chipul, nu-i pot ghici vârsta, dar îmi dau seama că e tânăr, între 25 şi 35 de ani.

— Lucky.

Pulsul mi se accelerează şi privirea îmi cade pe buzele sale. Buze pe care n-am avut privilegiul de a le săruta. Mintea mea alungă fanteziile despre săruturi şi jucării sexuale, ştiind ce înseamnă de data asta şoapta lui răguşită.

— D... da. Te văd. Chiar şi fără... — arăt spre mască — acum nu trebuie să mi te închipui. Mulţumesc.

Nu se clinteşte. Procesează răspunsul meu. Timp de un minut întreg. Apoi, când mă simt din cale-afară de emoţionată, mă uit în jurul meu.

— Unde suntem? îl întreb.

Ceva îmi spune că ar fi mai bine să vorbesc blând, să nu tulbur liniştea. Cu toate astea, el este tensionat. Înclină capul, ca şi cum ar cântări avantajele şi dezavantajele divulgării acestui secret.

— În Carolina de Sud, răspunde el.

— Ah, OK.

— Pari uşurată. Credeai că te duc la capătul pământului?

Încerc să zâmbesc, dar mă tot întreb cum face şmecheria cu vocea. E vreun implant?

— Ceva de genul ăsta.

— La capătul pământului e frumos în perioada asta a anului.

— Sunt sigură. Dar eu trebuie să... eu prefer să stau locului.

Îl simt analizându-mi mica scăpare, mirosind-o aşa cum un animal de pradă îşi adulmecă victima.

— Pentru majoritatea oamenilor, un milion de dolari e o sumă care-ţi poate schimba radical viaţa; înseamnă că poţi să îmbrăţişezi un stil de viaţă mai bun, mai prosper. Asta înseamnă aproape întotdeauna o relocare geografică. Pentru tine, presupun că înseamnă o îmbunătăţire de la adăpostul pentru oameni ai străzii la altceva?

Nu mă aşteptam la lovitura asta directă. Rămân cu gura deschisă o secundă înainte să-mi revin sub ochii de o culoare nedefinită care mă studiază atent.

— Altceva, da. Nu la capătul lumii totuşi.

Nu-mi răspunde imediat nici de data asta. Ochii îi rămân pironiţi asupra mea încă un minut.

— Termină-ţi băutura şi vino-ncoace, Lucky.

S-a plictisit de conversaţie. Îi simt dorinţa venind spre mine în valuri, despicându-mi pământul de sub picioare ca un cutremur devastator. Ca răspuns direct, păsărica şi fundul mi se încleştează atât de tare, încât scot un geamăt.

Mă aude şi expiră brusc.

— Acum, scânteiuţo!

Duc paharul la gură şi dau pe gât cocteilul dulce şi acidulat. Uşorul gust de rom şi de căpşune rămâne, dar vibraţia din venele mele, atunci când dezbrac halatul şi mă ridic în picioare tremurând, n-are nimic de-a face cu alcoolul. Sunt încă umedă de la orgasmele de mai devreme. Vibratorul mai are puţin şi alunecă afară din mine. Îmi strecor degetele între picioare printre rândurile de lănţişoare, ca să-l ţin acolo unde e.

— La naiba, face Q pe sub mustaţă.

Mă urmăreşte cu ochii lui întunecaţi şi sexy cum mă apropii lent. Are ochi cenuşiu-închis sau căprui-deschis, nu-mi dau seama exact. Pe măsură ce mă apropii, el apasă pe unul dintre butoanele telecomenzii şi întunericul învăluie încăperea. Când ajung la un metru distanţă de el, de-abia îl pot distinge. Dar îi aud răsuflarea tăioasă şi-i văd ochii scânteietori.

De aproape, masca e de-a dreptul magnifică. Vreau s-o ating, să-i simt frumuseţea cu degetele mele. Mă citeşte ca pe o carte deschisă.

— Vrei să mă atingi, Lucky?

— Da. Pot s-o fac?

Mă priveşte atent o clipă. Apoi dă din cap. Fac un pas spre el, cu precauţie, pentru că instinctele mele se luptă ca să rămân pe linia de plutire. M-a avertizat în privinţa riscurilor. Nu ştiu de ce, dar simt că-mi risc viaţa dacă-l ating.

Întind mâna şi-i cuprind obrazul. Metalul e dur şi neted, dar nu la fel de rece ca atunci când mi-a atins spatele. Se încălzeşte sub atingerea degetelor mele, care urcă mai mult. Peste nas, pomeţi, frunte. Răsuflarea lui îmi mângâie încheietura şi mă cutremur. Ar trebui să mă îndepărtez de forţa asta ameninţătoare care mă consumă.

Fac un pas înainte. Îşi ia privirea din ochii mei şi şi-o trece lacom peste trupul meu. Îi simt mâna ridicându-se. Degetele lui calde îmi mângâie gâtul şi pieptul, apoi coboară ca să-mi dezmierde sfârcul.

Trupul meu care tremură îl face să expire brusc din nou. Degetele mele se strecoară în sus şi se înfig în părul lui superb. Când îl zgârii uşor cu unghiile, îl aud şuierând reţinut.

Mâna lui îmi părăseşte sfârcul, îmi mângâie pielea şi-mi prinde palma care se află în continuare între picioare. O secundă, se uită fix la degetele mele lucioase înainte de a şi le vârî în gură.

Între două respiraţii, îmi linge esenţa, gemând în timp ce-mi sărută lacom degetele. Îşi desface picioarele lungi şi mă trage între ele. Înainte de a ceda dorinţei crescânde de a-l atinge, el mă prinde

de încheieturi, mi le duce la spate şi mi le imobilizează cu o singură mână.

Dezamăgirea îmi dă târcoale, dar n-am timp să mă gândesc prea mult la asta. Gura şi limba lui fac minuni pe pielea mea. Dinţii lui îmi muşcă pielea fină deasupra buricului. Săruturile fierbinţi, dinţii tăioşi, respiraţia întretăiată. Aroma lui de cedru afumat. Tot ce e legat de Q e o experienţă ameţitoare care mă satisface pentru mult timp. Limba lui pricepută îmi linge şanţul dintre sâni şi-mi chinuie neostenită un sfârc. Când genunchii încep să-mi cedeze, el măreşte viteza vibratorului şi mă prinde de şold.

Apoi mă ţine captivă între picioarele lui, pe marginea prăpastiei. Simt cum trupul îmi ia foc. Vederea mi se înceţoşează şi ard, pe dinăuntru şi pe dinafară. Picioarele mi se înmoaie, dar el e acolo, sprijinindu-mă fără niciun efort, neluând nicio secundă pauză.

— E prea mult, Q! Te rog... O, Doamne, îmi dau drumul!

Oare mi-a dat voie să-mi dau drumul? Nu-mi pot aduce aminte. Dar ştiu că de data asta n-o să mă pot abţine.

— *Îmi dau drumul!* îl avertizez eu şi-l implor, în acelaşi timp.

Nu se opreşte. Nu mă ceartă. Gemetele lui guturale îmi învăluie fierbinţi sfârcul, iar el trage cu putere şi neobosit din carnea mea.

Capitulez în faţa forţei sale explozive care mă sfâşie din cap până-n picioare. Spasmele puternice îmi cutremură trupul, străbătându-mă în profunzimi până în păsărică şi-n jurul dopului anal. Îmi dau seama ca prin vis că o să cad. O să mă prăbuşesc dureros, dar nu-mi pasă. Această senzaţie e nemaipomenită şi nu mă interesează unde voi ateriza.

Mă lovesc de ceva tare. De trupul lui. Geme, dar nu-mi dă drumul. Îşi ia mâna de pe şoldul meu şi îl aud cum se grăbeşte. Încă văd ca prin ceaţă şi sunt captivă sub valurile de plăcere. Gem când îmi scoate vibratorul din vagin. Îmi eliberează încheieturile şi mă trage în faţă, aşezându-mi mâinile pe fotoliu, de-o parte şi de alta a capului său. Mâinile lui dure mă ridică în poală la el şi penisul

lui gros îmi atinge miezul. Ochii lui întunecaţi mă privesc fix, îmi absorb fiecare răsuflare şi-mi apasă şoldurile în jos, forţându-mă să-l primesc înăuntru.

Un alt ţipăt sfâşie liniştea din încăpere.

Dopul din fund îi mai lasă foarte puţin loc. Sunt plină. Mai plină decât am fost vreodată, simţind în acelaşi timp plăcere şi durere la o intensitate incredibilă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi nu pot respira.

Simţurile îmi sunt amorţite, într-o stare tăcută de uimire. Brusc, îmi dau seama cât de mult îmi place să fiu regulată de el. Sunt o târfă. N-ar trebui să-mi placă asta.

Dar îmi place la nebunie. O, Doamne, cât de mult îmi place tot ce mi se-ntâmplă în aceste momente! Q, care s-a mulat pe trupul meu cu o precizie înfricoşătoare, mă sondează şi mai profund cu privirea sa.

— E bine?

— *Da!*

Răspunsul meu se termină cu încă un ţipăt când el se retrage şi mă pătrunde din nou.

— Mai vrei? întreabă el cu vocea sa electrică.

— Da.

Mă strânge şi mai tare de şold. Sunt sigură că mâine-dimineaţă voi avea câteva vânătăi.

Mi-o trage şi mai apăsat. Şi undeva, între un futai mortal şi extazul pur, devin conştientă că lipseşte ceva. Ceva esenţial, care ţine de motivul pentru care mă aflu aici.

Zumzetul camerelor.

Suntem în beznă totală. Nu filmează.

Deci asta e doar pentru sufletul lui?

Gândul acesta mă încântă mai mult decât ar fi cazul. Mă ţin şi mai strâns de fotoliu, îmi încordez şi mai tare vaginul şi Q mă izbeşte cu putere.

— *La naiba,* mârâie el.

Vocea lui e atât de răgușită, încât de-abia înțeleg ce spune. Zâmbesc ușor, aproape nestăpânit. Îl simt cutremurându-se sub mine și mă frec de el, mai tare decât până acum. Mișcarea răsună în adâncimile mele, iar penisul lui gros mă lovește într-un loc care mă face să vad o explozie de culori.

— Ești mulțumită de tine, nu-i așa, scânteiuța mea? spune el lent, după un alt mormăit adânc.

Mă uit la gâtul lui, apoi mai sus, la buze. Vreau să-l sărut. Dorința aceasta mă îmboldește atât de rău, încât buzele mă furnică. Îmi trec limba peste buze.

— Mmm...

Las capul în jos, disperată să-l gust. Se îndepărtează de mine. Mișcarea e subtilă, dar definitivă. Simt o durere în mine.

Ce dracului e cu mine?

Alung senzația, închid ochii și mă concentrez la alte plăceri.

— Nu vrei să mă mai vezi, Lucky? mă tachinează el. Nu-ți place ce vezi?

Dimpotrivă, îmi place prea mult. Clatin din cap.

— Nu e vorba de asta.

— Deschide ochii, îmi comandă el. Poate că tu nu vrei să mă vezi, dar eu vreau să te văd pe tine.

Are un timbru ciudat în glas. Un pic de cruzime mascată de... vulnerabilitate. Deschid ochii brusc. Privirea lui e îndrăzneață și carnală, iar ochii îi sunt la fel de misterioși ca tonul vocii.

— Vreau să te văd, murmur eu.

Privirea îmi cade pe trunchiul lui musculos:

— Să te ating.

— Să mă fuți?

Dau din cap ferm.

— Da.

Îmi eliberează șoldurile, apoi mâinile îi cad pe lângă trupul meu.

— Fute-mă, îmi poruncește.

Ochii lui au o sclipire nouă.

— Să-ţi meriţi banii. Fă-mă bucuros că te-am ales pe tine.

Respiraţia mi se întretaie când aud cruzimea dezlănţuită din vorbele sale. Durerea care mă străpunge e şi mai adâncă, şi mai ascuţită. Nu ştiu de ce cuvintele lui au o asemenea putere asupra mea, dar simt că-mi dau lacrimile. Clipesc ca să le alung, mă lupt să-mi recapăt simţurile.

Pentru că, la urma urmelor, are dreptate. Sunt aici ca să-l fut pentru un milion de dolari. Doar pentru că aparatul de filmat nu ne înregistrează nu înseamnă că s-a schimbat ceva. Îi aparţin până când îmi câştig banii.

Aşa că i-o trag. Îi dezmierd penisul tare şi gros cu mişcări din ce în ce mai intense, până când încep să mă legăn într-un ritm frenetic, neobosit. Nu mă opresc nici când plăcerea şi durerea mă sfâşie deopotrivă. Nu mă opresc nici când el îşi dezveleşte dinţii strânşi, ca ai unui rechin gata să mă devoreze.

Nu mă opresc nici când se întinde şi-mi scoate dopul anal, făcându-mă să urlu în braţele torturii. Chiar dacă simt c-o să-mi dau drumul tare, mai tare decât oricând... chiar dacă el urlă şi-mi înfige degetele în şolduri încă o dată şi penisul îmi pulsează în vaginul strâmt, nu mă opresc.

Nu mă opresc până când nu mă simt stoarsă de energie.

Nici când vederea mi se transformă dintr-un ocean de culoare într-o mare de negru sclipitor.

Apoi totul se prăbuşeşte.

Mă trezesc într-o altă cameră. Pe pat, cu faţa în jos.

Am din nou eşarfa la ochi, iar fundul meu e în aer, sprijinit de perne.

Dopul e încă la locul lui.

Camerele de filmat s-au întors şi ele.

Q e aplecat peste mine.

Inima mi se strânge.

Degetele sale trag intermitent de dopul anal. La fiecare câteva secunde îmi linge păsărica, anusul şi spaţiul dintre ele. Mi-am

imaginat că nu mai am ce să-i ofer. În mod incredibil, mă ud din ce în ce mai tare. Când scot un geamăt, el se oprește.

— Te-ai trezit.

În glas îi citesc nerăbdarea vibrantă. Îmi amintesc cum s-a încheiat ultima noastră ședință și încerc să mă lupt împotriva durerii care-mi cuprinde inima.

Mi-a reamintit că sunt o curvă. Mare scofală. Aș fute o armată de Q multiplicați, ca s-o salvez pe Petra.

— Da, răspund eu, cu emoție în voce.

Simt cum atmosfera se schimbă. Nu e deloc încântat. Mare scofală! Refuz să mă transform într-o marionetă emoțională cu care el să se joace. Vrea o curvă, asta va primi.

— Vrei să mi-o tragi în cur, Q? torc eu. Te doresc atât de mult, iubitule!

Mă strânge și mai tare de fund. Aleg să nu bag în seamă acest avertisment. Mă împing tare în mâna lui.

— Ia-l, uriașule! E al tău.

Din senin, mă plesnește cu toată puterea. Zgomotul răsună în toată încăperea și adaugă un strop de usturime feselor mele care sunt deja în flăcări. În spatele eșarfei, lacrimile îmi umplu ochii. Îmi mușc buza și scot un geamăt.

— Hmm... mai vreau. Scânteiuța ta neobrăzată vrea mai mult.

Mă plesnește din nou, mai tare ca prima oară. De două ori peste fiecare fesă. Fundul mă doare ca naiba. Dar e bine că usturimea de pe fund a umbrit durerea prostească de inimă.

Deci continui. Îi arunc în față toate clișeele vulgare, profund sexuale. Loviturile nu se opresc. Mă umezesc din ce în ce mai tare, iar el răsuflă din ce în ce mai furios.

— Da, tăticule. Fă-mă să țip.

Cu un mârâit feroce, îmi scoate dopul din anus. O picătură de ulei cald aterizează pe pielea ce mă ustură, între picioare. Îmi intinde lubrifiantul în orificiu.

Apoi îl simt acolo.

Își lasă pumnul lângă capul meu, întinzându-se peste mine.

Răsuflarea lui cu aromă de whisky și mentă îmi trece peste față.

— Taci dracului din gură! Acum! Sau o să fie vai și-amar de tine! se răstește el în urechea mea, suficient de încet ca aparatul de filmat să nu-i prindă cuvintele.

— De ce, Q? Credeam că-ți dorești o târfă. Fac ceva greșit? șoptesc și eu.

Gâfâie lipindu-și trupul de mine. De-abia se poate stăpâni. Mă joc cu focul. Dar nu mă pot abține.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Voi fi micuța ta curvă ascultătoare. La asta mă pricep cu adevărat.

Încremenește o clipă. Mă bucur din tot sufletul că nu văd.

Când mă penetrează în fund, urlu de durere, de plăcere, de dragul mărturisirii colosale pe care tocmai i-am făcut-o — adevărata mea natură.

Mârâitul lui prelung și răgușit e plin de furie, de dorință și de răzbunare fierbinte. De-abia am timp să absorb impactul invaziei lui depline și violente, că mă pătrunde din nou. Lubrifiantul îl ajută să intre, dar e imens. Iar el e captiv în propriul vârtej care-l consumă. Mă lovește din ce în ce mai tare, dând fără milă din șolduri.

— Asta îți dorești, Lucky? îi aud glasul misterios.

Iar sfincterul mi se încleștează cu nerușinare în jurul penisului său.

— Asta vrei, nu-i așa, curvă mică și murdară?

O, Doamne! Deși port eșarfa, închid ochii strâns, rugându-mă să nu-mi trădez pofta și rușinea care mă copleșesc. Gem scurt cu gura întredeschisă, cu șoldurile mișcându-se după propria lor voință ca să-i întâmpin mișcările teribile. De pe buze îi zboară o sumedenie de înjurături.

— *Iisuse... Ah, Dumnezeule! Futu-i mama mă-sii!*

Vaginul meu gol se udă la nesfârșit, fără rușine, la fiecare înjurătură de-a lui. Mă ridic pe coate, iar chipul lui mascat se strecoară în scobitura gâtului meu. Q mă fute adânc, prelung și tare. Încetinește cât să mă lase să-mi dau drumul țipând, apoi își reia ritmul necruțător.

Stau întinsă sub el şi savurez lacomă fiecare clipă. Timpul nu mai are nicio importanţă. Suntem prinşi într-un cerc, cu mânie, cruzime şi sex.

Şi-a dezlănţuit întunericul, iar eu, hipnotizată, sunt recipientul în care-şi revarsă bezna. Chiar şi după ce urlă ajungând la orgasm, mi-o trage mai departe, nu se opreşte.

Probabil că leşin din nou. La un moment dat, mintea mea nu-mi mai aparţine. La fel ca trupul meu, undele creierului meu sunt absorbite de el... înlăuntrul lui.

Când mă prăbuşesc, îmi prinde capul şi mi-l întoarce într-o parte, ca să nu mă sufoc. Dar nu se opreşte. Nu se opreşte niciodată. Doar atunci când văd din nou negru în faţa ochilor.

A doua oară când mă trezesc, sunt în patul meu, din aripa vilei pe care o ocup eu.

O lumină strălucitoare intră prin spaţiul dintre perdele. Clipesc ameţită câteva secunde, apoi ridic aşternuturile şi mă uit la corpul meu.

Şoldurile, coapsele şi sânii sunt pline de vânătăi. Fundul mă doare de parcă mi-a tras-o Godzilla de zece ori la rând, şi de-abia îmi pot ridica picioarele.

Dar sunt plină de o mulţumire profundă. Aproape ca şi cum... ca şi cum n-aş fi fost mai satisfăcută niciodată în viaţă.

Absorb această revelaţie tulburătoare când Stephanie bate la uşă şi intră în cameră, ducând o tavă cu micul dejun. E plină cu toată mâncarea mea preferată — şuncă, ouă, napolitane cu frişcă şi căpşune, plus un castron cu fructe feliate. Mi-o aşază în poale zâmbind.

— Ai dormit bine? Ai fost destul de obosită azi-noapte.

Chipul îmi ia foc şi mă prefac absorbită de paharul de suc de portocale din faţa mea.

— Da, murmur eu.

Se duce spre perdele şi le deschide. Apoi se întoarce spre mine.

— Şeful mi-a spus că o să fii cam amorţită. Vrei să-ţi fac un masaj când termini cu micul dejun?

Obrajii îmi iau foc şi dau din cap.

— Sunt OK.

Dă şi ea din cap.

— Mă duc să-ţi pregătesc o baie.

Mănânc forţat, stânjenită. Când se întoarce să ia tava, observ că mă priveşte. Nu mai are sens să batem câmpii.

— Deci azi ce am în program?

Sodomie? Felaţie adâncă? Un strop de Shibari[6], poate? Mă trezesc ţinându-mi respiraţia. Stephanie zâmbeşte.

— Nimic.

— Mmm... ce?

— Nimic. Şeful a plecat.

Sunt total nepregătită pentru furtuna care mi se declanşează în interior.

— *A plecat*?

Dă din cap.

— Fionnella te va contacta la un moment dat în cursul zilei de azi pentru alte instrucţiuni. Până atunci, eşti liberă să te relaxezi.

Iese zâmbindu-mi din nou. Îmi trag cearşaful până la piept, dându-mi seama că m-am întristat brusc. Şi sunt teribil de conştientă de faptul că acest sentiment este foarte, foarte *greşit*.

* * *

Baia care ar fi trebuit să mă relaxeze nu face deloc asta. Stau ca pe ace, întrebându-mă de ce a plecat Q. Mă întreb dacă am încălcat vreo limită azi-noapte cu vorbele mele exagerate, de starletă porno. Dacă chiar este aşa, atunci mă întreb de ce mi-a lăsat douăzeci de teancuri de câte zece mii de dolari în loc de zece. M-ar mai fi plătit dublu dacă l-aş fi nemulţumit? De ce m-a plătit dublu? Oare acesta este felul lui de a-mi spune să mă duc dracului?

---

6 Arta japoneză a legării. (*N.t.*)

Mintea mi se învârte fără oprire până când ies din baie. Mă şterg şi-mi pun pe mine primul lucru care-mi vine la îndemână — un costum cu pantalon de culoare crem şi fin la atingere, care îmi mângâie divin pielea greu încercată.

Ies din apartament şi, în timp ce străbat coridorul, privirea îmi cade pe camerele de filmat de deasupra capului meu. Nu se vede nicio luminiţă roşie care să clipească.

La parter, trec rapid prin living şi bucătărie, ies pe terasă, apoi fac cale-ntoarsă. Îmi dau brusc seama că nu mi-am mai folosit telefonul de când am ajuns aici. N-am avut nevoie de el. Încerc să-l deschid. Nu se întâmplă nimic. Dau fuga la etaj şi-l bag în încărcător.

Trec câteva minute chinuitoare până când rotiţa se opreşte din învârtit şi telefonul porneşte. Mă sperii când aud sunetul care mă anunţă că am primit trei e-mailuri.

Îmi tremură degetul când îl trec peste ecran.

N-am niciun apel ratat de la Fionnella.

Dar am trei apeluri ratate de la Quinn Blackwood.

Fiecare dintre ele efectuat în fiecare noapte, de vinerea trecută.

Fiecare apel e urmat de un mesaj, un minut mai târziu.

Mesajele sunt identice.

Eşti în mintea mea.

30

Ultima dublă

— S-a terminat?

— Da. E pe drumul de întoarcere. Avionul aterizează la Teterboro în jumătate de oră.

— Bravo. Şi apartamentul?

— Tipii de la tehnic se instalează chiar acum. Vor trebui să lucreze toată noaptea.

— Vreau să fie gata până mâine-dimineaţă, Fionnella. Dublează-le salariul dacă e nevoie.

— L-am dublat deja. Şi am mai pus ceva pe deasupra pentru că au muncit şi la celălalt proiect.

Ţin telefonul în scobitura gâtului şi mă închei la nasturii cămăşii mele negre.

— Îţi sunt veşnic recunoscător. Ştii asta, desigur.

Ea oftează.

— Aş prefera să nu mă trezesc cu mai mulţi peri albi decât cei cu care m-am dus la culcare. Şi, te rog, nu-mi spune că-mi stă bine. Niciunei femei nu-i place să audă aşa ceva, zice ea crispat.

— Nici n-aş îndrăzni. Dar să ştii că aşa cred.

Ea se hlizeşte.

— Ai fost întotdeauna prea şmecher. Am ştiut-o din clipa în care te-am cunoscut.

Amândoi facem o pauză de câteva clipe, amintindu-ne de circumstanţele în care ne-am întâlnit. N-am nicio îndoială că viaţa mea n-ar fi avut aceeaşi traiectorie dacă n-aş fi cunoscut-o pe Fionnella Smith. Dar sunt conştient că drumul pe care l-am ales a fost mai puţin... singuratic cu ea alături.

— Aproape am ajuns, Nella, murmur eu.

Gâfâie uşor, sub impulsul unei suferinţe reprimate. Apoi îşi drege glasul.

— Da. Bine.

Îmi trag mâneca în jos şi încep s-o suflec pe antebraţ.

— Deci, ai întâmpinat rezistenţă?

— Adică dacă mi-a pus cele douăzeci de întrebări obişnuite?

— Hmm.

— Sigur că da. Ai derutat-o la culme pe biata fată plătind-o dublu pentru o singură noapte, nu-i aşa? De ce dracului ai făcut asta?

Pentru că am fost dur cu ea. Pentru că mi-a plăcut la nebunie să i-o trag în fund. Pentru că era atât de strâmtă, încât scula mea încă are semne.

— N-au fost bine primiţi banii?

— Ciuma bubonică a fost bine primită, după părerea ta? Ai crede că i-ai trimis o cutiuţă cu antrax, nu o sută de mii de dolari în plus. Vrea să ştie de ce şi nu cred c-o va lăsa baltă. Ieri mi-am petrecut aproape o oră răspunzându-i la întrebări. Deci va trebui să găseşti un motiv foarte bun pentru care te-ai abătut de la scenariu.

Sângele îmi clocoteşte în vene când mă gândesc că va trebui să mă confrunt direct cu scânteiuţa mea.

— O să mă ocup de asta.

Fionnella expiră zgomotos.

— Mulţumesc.

Răspunsul ei are o nuanţă de oboseală. A aşteptat la fel de mult ca mine ca povestea asta să se termine. Dacă aş avea suflet, mi-ar părea rău pentru ea. Tot ce-i pot promite e pedeapsa care durează de un deceniu întreg.

— Luăm legătura după ce locul e aranjat.

Închid telefonul şi termin cu îmbrăcatul. Ţinuta în întregime neagră îmi accentuează dispoziţia şi las în urmă activităţile din weekendul trecut. Pornesc motorul Fordului meu Mustang pe care-l folosesc atât de rar, ies din garajul subteran şi înaintez pe stradă.

Casa din Brooklyn e o altă proprietate de-a mea, laolaltă cu celelalte case identice de alături. Dar ele nu fac parte din imperiul Blackwood. Sunt achiziţii discrete, procurate prin intermediul câtorva companii-fantomă. Trec pe lângă case şi parchez în capătul străzii. Aş fi preferat să parchez pe altă stradă, dar nu pot risca să fiu recunoscut.

Aştept până când mă asigur că nu e nimeni prin preajmă şi urc treptele casei. Descui uşa, intru, apoi o închid în urma mea. Spre deosebire de majoritatea proprietăţilor mele, casa asta este în întregime decorată. Candelabrele stilizate de la Tiffany luminează coridorul larg, dar livingul şi bucătăria personalizate sunt în întuneric.

În toată casa răsună muzică, din singurul dormitor, de la etaj. Am modificat etajul casei într-un anumit fel, care să servească unui singur scop.

Plăcerea.

Urc treptele cu paşi măsuraţi. Râsete vulgare, făcute să potenţeze atmosfera, se aud când intru în dormitor. Patul, obiectul central de mobilier din acest spaţiu vast, are dimensiuni colosale, special făcut ca să primească în el mai mulţi parteneri de sex. Aşternuturile făcute la comandă îmbracă patul şi învelesc cei patru stâlpi, totul fiind pus în valoare de o lumină discretă. Într-un colţ, o băncuţă sado-maso aşteaptă decadentă lângă o frapieră de argint care conţine trei sticle de şampanie veche. Le privesc pe toate cu o satisfacţie perversă, băgându-mi mâinile în buzunare şi ducându-mă până în pragul băii.

Femeia e în centrul atenţiei, deşi cada cu jacuzzi în care se află e imensă. Un picior îi iese din apă, iar un bărbat i-l masează. În spatele ei, un altul îi masează umerii, cu mişcări blânde, dar ferme. El trebuie să fie glumeţul, pentru că ea are capul dat pe spate, iar ochii ei pofticioşi îl privesc fix, în vreme ce-i ascultă glasul profund şi calm.

El spune poanta unui banc. Ea izbucneşte în râs. Apoi geme aprobator în direcţia piciorului masat şi ia o gură de şampanie.

Tipul care-i face masaj îmi aruncă o privire, anunţându-mi în tăcere prezenţa. Delilah se întoarce şi geme încântată când dă cu ochii de mine.

— Ah, Quinn! Mă bucur că ești aici. Credeam că n-o să vii.

Își lasă paharul lângă oglinda de toaletă și întinde ambele mâini spre mine. Străbat baia, dar îi ignor mâinile întinse.

— Te distrezi? o întreb.

Un fulger îi străbate privirea din cauza refuzului meu, dar zâmbetul nu i se șterge de pe buze. Se relaxează în mâinile bărbatului din spatele ei și-i mângâie obrazul.

— Derek și Kyle se descurcă de minune să-mi țină companie. Dar, pe bune, Quinn, chiar trebuie să ne întâlnim tocmai aici, în *Brooklyn*?

Supărarea ei e artificială și enervantă. Iar întrebarea ei e un semn de îngâmfare, având în vedere că a fost născută și crescută în Queens.

— Un mic preț ca să ai parte de așa ceva, nu crezi? spun eu.

Își dă ochii peste cap și-i întinde celălalt picior lui Derek. Sau ăsta e Kyle? Niciodată nu m-a interesat să-i deosebesc pe gemeni.

— Nu-mi place deloc când ești așa pragmatic. Acum ești aici, iubitule. Asta-i tot ce contează.

Mă privește fix, înainte de a mă măsura din cap până-n picioare.

— Vrei să ni te alături?

Mă duc la oglindă și mă sprijin de ea, cu picioarele încrucișate.

— Scuze, draga mea. Mi-am făcut duș acum jumătate de oră.

— Hmm... ce păcat!

Ridică privirea, oprindu-și-o pe părul meu.

— Interesantă culoare. Revii în faza trupelor de băieți?

Îmi trec mâna prin șuvițele de păr blonde pe care n-am avut timp să le îndrept.

— N-am trecut niciodată prin faza trupelor de băieți. Dar da... experimentez.

Își fixează din nou privirea asupra mea și-și linge buzele.

— Cuvântul meu preferat... experiment.

Aș vrea să-mi ies din piele, ca un șarpe. Dar știu ce e la mijloc, așa că stau potolit. Mă îndrept de spate și încep să-mi desfac cămașa.

— Când termini cu nebuniile din cadă, mă găsești în dormitor.

Ies din baie, mă întorc în dormitor. O aud spunându-i lui Derek... sau lui Kyle... s-o ajute.

Îmi scot cămaşa şi-o arunc pe un scaun. Apoi îmi scot pantofii şi şosetele. Îmi las totuşi pantalonii pe mine. La fel şi ceasul vintage Patek Philippe de la mână. Are o semnificaţie specială în jocul Maxwell/Delilah.

Ignor hohotul entuziast de râs din spatele meu şi mă târăsc în pat. Tolănit în mijlocul numeroaselor perne şi sprijinit de tăblia patului, îmi încrucişez braţele la piept şi o aştept să iasă din baie.

E un scenariu, desigur.

E frumoasă. E puternică. E soţia guvernatorului şi e stăpâna celui mai important stat din lume. Dar Delilah Blackwood mi-a mâncat din palmă din ziua în care ne-am cunoscut. Asta nu înseamnă că nu-i recunosc meritele.

Iese din baie cu mersul unei regine. Halatul de mătase chinezească nu e legat cu cordonul şi-i atârnă până la podea. E goală pe sub el, desigur. Părul negru ca pana corbului, prins mai devreme la spate, i se revarsă acum pe umerii zvelţi. Merge cu trei paşi înaintea gemenilor identici, care o urmează ca nişte sclavi, cu prosoapele prinse în talie. Ochii ei cenuşii devin din ce în ce mai întunecaţi şi îi scânteiază febril şi carnal când mă măsoară din priviri. Îşi linge buza de jos şi-mi dau seama că în curând va începe să geamă ca o târfă ce este.

Când se opreşte la capătul patului, cei doi o ajută să-şi dezbrace halatul. La 35 de ani, are încă un trup suficient de ferm care să nu aibă nevoie de bisturiul unui plastician. Totuşi, sânii ei stau nefiresc de ridicaţi. Îmi iau privirea de la ei şi văd cum îşi trece mâna peste coapse.

— Mi-a fost tare dor de tine, Quinn.

— Atunci ce naiba stai acolo? o întreb.

Surâsul ei încântat îi luminează toată faţa. Îşi urcă un genunchi în pat şi se târăşte spre mine ca un şarpe. Când ajunge la picioarele mele, îşi pune ambele mâini pe gambele, apoi pe coapsele mele. Mă

sprijin din nou de tăblia patului şi o las să mă mângâie. Degetele îi tremură când se apropie de penisul meu. E foarte excitată, dar şi emoţionată. Nu ştie de care Quinn va avea parte azi. Mă priveşte fix, încercând să-şi stăpânească nervii.

— Doamne, serios mai eşti, spune ea, râzând uşor.

— Păi, e o treabă serioasă, scumpa mea, îi răspund.

Alintarea o mai relaxează puţin, aşa cum am şi dorit. Prinde curaj şi-mi cuprinde penisul prin pantaloni. Sunt suficient de excitat cât s-o mulţumesc. Zâmbeşte larg. Privirea i se îndreaptă din nou spre vintrele mele, iar gura i se întredeschide. E preocupată să-mi sporească erecţia. Ridic privirea şi le fac gemenilor un semn discret.

Ei îşi aruncă prosoapele şi se urcă în pat. Delilah se zbate de plăcere când mâinile lor îi dezmiardă trupul. Dar nu le acordă prea multă atenţie. Pe mine mă vrea. Pe mine moare de dorinţă să mă futã.

Îmi desfac braţele, dându-i consimţământul meu tăcut. Mâna ei îmi abandonează penisul şi-mi suie pe trunchi. Atingerea ei pe pielea goală mă face să mă crispez.

— Doamne, Quinn, n-ai idee cât îmi doream asta, dragule.

Se apropie târându-se şi-şi înlocuieşte mâinile cu gura. Limba ei îmi linge carnea cu lăcomie, apoi dinţii ei se adaugă spectacolului. Devine din ce în ce mai frenetică. În spatele ei, unul dintre gemeni îi trage o lovitură de cravaşă pe spate, iar cu cealaltă mână o atinge între picioare. Ea închide ochii şi se cutremură de nerăbdare. Dau din cap spre tipul cu cravaşa, iar el o loveşte tare pe spate şi repetă mişcarea din cinci în cinci secunde. Gemetele ei guturale seamănă cu ale unei căţele în călduri. Mirosul pregnant al umezelii dintre picioarele sale se ridică în aer, iar dinţii i se înfig în pectoralii mei, pe măsură ce devine din ce în ce mai excitată. Mă sărută pe tot trupul, până la gât. Când îşi deschide gura în dreptul venei în care mi se zbate pulsul, o prind de gât. Îi simt bătăile inimii sub degetele mele.

— Dacă-mi laşi vânătăi, nu vezi scula, o avertizez.

Vocea îmi e tăioasă ca un țurțure de gheață. Ea tremură și se crispează sub strânsoarea mea.

— Sărută-mă, te rog.

— Toate la vremea lor.

Se bosumflă și-mi cuprinde fața cu palmele. Își trece degetul mare peste buza mea de jos, și mă soarbe cu privirea ei lacomă în timp ce zvâcnește sub loviturile de bici.

— Doamne, ești atât de sexy, Quinn. Cred că... mă-ndrăgostesc de tine.

Ridic din sprânceană.

— Așa e de bun sexul?

Expresia i se întunecă.

— Știi că nu e vorba doar de sex. Țin la tine.

O cred. La urma urmelor, cine n-ar ține la moștenitorul unei averi inimaginabile, care are și o sculă mare și experimentată? Îi pasă suficient cât să-l ajute și să-l sprijine pe Maxwell în demersurile sale, în timp ce-și desface picioarele pentru niște bărbați mai tineri când acesta e întors cu spatele.

— Știu asta, draga mea. Mulțumesc, murmur eu.

Trăsăturile i se relaxează, apoi geme încă o dată când biciul o lovește din nou pe spate. Îi dau drumul la gât și gura ei o caută pe a mea.

Cu o mișcare rapidă, o cuprind de talie și o rostogolesc sub mine. Ea geme de încântare și-și încolăcește picioarele în jurul mijlocului meu. Întind mâna în spatele meu și pocnesc din degete. Unul dintre bărbați îmi strecoară în palmă o zgardă de piele. I-o trec peste piele și ea se înfioară.

— E pentru mine, iubitule? întreabă ea cu vulgaritate.

— *Tot* ce e în camera asta e pentru tine. Tu ești regina. Meriți orice.

Îi trec zgarda în jurul gâtului și o leg strâns. Începe să gâfâie și pupilele i se dilată.

Ușor. *Atât de ușor!*

Mai pocnesc o dată din degete şi primesc şi frânghia. În mai puţin de un minut, o leg de pat. O mângâi, coborând de la gât înspre sâni. Mă joc cu fiecare dintre ei înainte de a coborî şi mai mult. Nu-şi ia ochii lacomi de la mine, din ce în ce mai dornică. Îmi strecor mâna peste triunghiul de păr pubian şi-i ating clitorisul întărit.

— Ah, da!

Mă joc aşa cu ea un minut, apoi îmi îndepărtez mâna.

— Nu eşti suficient de udă. E clar că nu eşti încântată că mă vezi, aşa cum credeai că vei fi.

Mă dau la o parte şi rămân pe marginea patului. Ridică brusc capul de pe pernă.

— Nu! Te rog, Quinn. Sunt udă. Îţi jur.

Mă întind lângă ea şi-mi trec degetele peste obrazul ei.

— Şşş, e-n regulă. Nu sunt jignit. A trecut o vreme de când nu ne-am văzut. Hai să-i lăsăm pe Derek şi Kyle să se înfrupte puţin din păsărica ta dulce. Iar eu pur şi simplu... o să mă scald în splendoarea ta.

Nici nu trebuie să le fac semn gemenilor. Sunt deja îngropaţi între picioarele ei. O ling pe rând şi-i lovesc păsărica cu cravaşa. Când începe să-şi dea ochii peste cap de plăcere, îmi bag degetele sub zgardă şi trag de ea. Tot trupul îi zvâcneşte. O trag şi-o eliberez de câteva ori. Îşi dă drumul în mai puţin de un minut. O mângâi în continuare pe obraz în timp ce Kyle îşi pune un prezervativ. Înainte ca ea să-şi revină de tot, el o penetrează.

— Nu, geme ea slab. Te vreau pe tine, Quinn.

— O să mă ai. Dar mai întâi trebuie să-i răsplătim pe băieţi pentru preţioasa muncă depusă, nu crezi?

Dă din cap încruntată, apoi inspiră zgomotos. Izbiturile devin din ce în ce mai dure, mai violente. Derek se urcă în pat şi începe să se joace cu sfârcurile ei. Când acestea sunt excitate, îi prinde nişte cleme mici de ele. Apoi începe s-o biciuiască. La fiecare lovitură, un ţipăt îi sfâşie pieptul.

— Leşini, scumpo?

Ea clatină din cap cu putere, luptându-se să mă privească în continuare în ochi.

— Bravo!

Mă apropii şi-mi trec nasul peste obrazul ei. Îşi întoarce capul şi mă împunge cu nasul.

— Unde crede Maxwell că eşti în seara asta? o întreb.

— La... o întâlnire a bibliotecarelor din Midtown.

Izbucnesc în râs.

— Ce obrăznicie din partea ta, să le abandonezi aşa pe femeile alea! Şi guvernatorul unde e în seara asta? insist eu.

Ea tremură şi geme înainte de a răspunde:

— La o adunare a veteranilor, la Lincoln Center.

— Şi tu eşti aici, bijuteria lui preţioasă, făcându-ţi de cap pe la spatele lui, o tachinez eu.

Privirea i se oţeleşte, iar eu o observ pe acea Delilah care nu s-ar da înapoi să comită o crimă ca să-şi scoată din luptă un rival. O serie nemiloasă de izbituri din partea lui Kyle alungă această privire.

— Sunt o nevastă de guvernator mai bună când sunt satisfăcută.

Răsuceşte capul şi-l priveşte pe Kyle în ochi.

— Mai tare!

El se supune. Ea îşi dă capul pe spate şi ţipă când un alt orgasm o copleşeşte. Gemenii fac schimb de locuri. Derek e mai dur decât fratele lui. Nici n-o lasă să-şi revină şi preia controlul asupra trupului ei.

Când îşi recapătă cât de cât suflul, privirea ei o caută pe a mea. Vrea să protesteze că nu mă implic, dar se distrează prea bine. Când Kyle o trage din nou de clemele de pe sfârcuri, ea geme profund şi cedează acestor plăceri hedoniste.

O oră mai târziu, e scăldată în sudoare. Strigătele ei sunt neobosite.

Când ajunge la orgasm pentru a patra oară, mă răsucesc şi-mi reprim un frison.

Mă pierd în beznă şi în intenţiile mele negre.

— Quinn, tu... am nevoie de tine, se bâlbâie ea, pentru că orgasmele multiple au adus-o aproape de delir.

Mă ridic, îmi trag pantalonii și boxerii în jos, scoțându-mi penisul semierect. Mă sui din nou în pat, punându-mă între picioarele ei. Derek și Kyle fac cu rândul sărutându-i și biciuindu-i țâțele și miezul. Delilah încearcă să se uite la mine, dar gemenii îi stau în cale. Mă joc o vreme cu păsărica ei udă, apoi mă întind după jucăria de care am nevoie. Geme frenetic când o penetrez cu vibratorul. Își face treaba superb, dar zgarda cu care Kyle o strânge din ce în ce mai tare de gât îi oferă experiența autoerotică după care tânjește. De data aceasta, când își dă drumul, leșină.

Mă dau jos din pat și mă închei la pantaloni.

— N-o dezlegați până nu plec.

— O să se enerveze, spune Kyle.

— Sunt sigur că vă descurcați voi. Dacă mai vrea ceva, anunțați-mă. O să fiți răsplătiți.

Scot ceasul și-l las cu fața în jos pe noptieră, astfel încât inscripția de pe el să fie vizibilă.

De la Delilah pentru Maxwell. Fidelitate și Dragoste. Pentru totdeauna.

Gemenii rânjesc unul la altul cât eu mă îmbrac la loc și plec.

Stomacul meu protestează cu tărie, tensionându-se, când ies din casa de piatră maronie și mă îndrept spre mașină. Fierea mi se ridică în gât cu fiecare pas pe care-l fac. Ajung la Mustang exact când nu mai pot lupta cu această senzație.

Mă aplec și vomit pe trotuar.

31

Axul camerei

Opresc la cea mai apropiată bodegă, înşfac prima sticlă cu apă pe care o văd şi-i smulg capacul. Trântesc o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea şi ies în grabă de-acolo. Ajuns pe aleea alăturată, îmi clătesc gura şi scuip apa. Şi tot aşa, până când golesc sticla. Încă simt gustul fierii şi al scârbei.

Whisky. Am nevoie de whisky.

Sau de Lucky.

Mintea mi se învârte din cauza acestui gând. Încerc să-mi revin şi mă şterg cu mâna la gură.

Nu, nu Lucky. *Whisky.*

Cu cât mai scump, cu atât mai bine. Şi ştiu exact de unde să-l procur.

Mă strecor din nou la volan, închid uşa trântind-o şi calc acceleraţia. Ajung la XYNYC o jumătate de oră mai târziu. E destul de aglomerat pentru o seară de joi. Axel conduce localul după un sistem stratificat rezervat membrilor. Membrii de platină intră vinerea şi sâmbăta. Duminicile sunt pentru membrii de aur. În celelalte zile, intrarea e liberă pentru toţi, dar cu atenţie mărită la cine intră pe uşă.

Paparazzii sunt grupaţi afară, ca de obicei. Le arăt degetul mijlociu, garantându-le o exclusivitate tabloidă de primă pagină, şi intru în club. Îmi croiesc drum spre bar printre tinerii rentieri, ignorând camerele telefoanelor mobile îndreptate spre mine. Barmanul mă zăreşte şi vine imediat în direcţia mea.

— Macallan. Triplu. Sec.

Îmi aduce băutura, iar eu o dau peste cap dintr-o sorbitură. Îi fac semn că mai vreau un pahar. După ce mi-l umple, iau o înghiţitură

mică, îi savurez arsura și mi-aș dori să-mi amorțească tot ce am în mine. Mă cuprinde o amorțeală vagă. Îmi termin paharul și mă gândesc să-mi mai comand unul, atunci când Axel vine lângă mine, la bar.

— Știi că ai un whisky de marcă superioară rezervat pentru tine în camera VIP, nu-i așa? spune el.

Trântesc paharul pe tejghea.

— E prea departe, zic răgușit.

Axel are aceeași înălțime și constituție ca a mea, așa că ochii lui cenușii și bănuitori mă privesc direct în față. Porcăriile pe care le-am îndurat amândoi înseamnă că în ochii lui nu există nici frică, nici șovăială când se uită fix în ochii mei lipsiți de viață. După un minut, își ia privirea de la mine. Câteva tipe dansează în apropiere, încercând să-i atragă atenția. El le ignoră, apoi își îndreaptă din nou ochii spre mine.

— E așa rău, ha?

Strâng din dinți și inspir profund.

— Și mai rău.

— Ai nevoie de ajutor?

Clatin din cap.

— M-am ocupat. Am tot ce-mi trebuie.

Dă din nou din cap, dar simt că are gândurile în altă parte. Când își aruncă privirea în cealaltă parte a clubului, observ o tipă care stă singură în locul rezervat oaspeților lui Axel. Se sprijină de balustradă, cu un pahar de șampanie într-o mână. La prima vedere, pare a fi una dintre numeroasele femei frumoase care se bucură de atmosfera exclusivistă de la XYNYC. Când mă uit mai atent, îi simt încordarea, chiar dacă e departe de mine. Mă uit în spatele ei, la cei doi bodyguarzi ai clubului, aflați de-o parte și de alta a salonului, care-i blochează ieșirea.

— Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă, spune Axel, fără să-și desprindă privirea de la ea.

Îl privesc îndelung.

— Mi se pare că şi tu ai o criză, de care trebuie să te ocupi.

— Mda, mormăie el. Mie-mi spui, în mama mă-sii!

Mă uit din nou la femeia respectivă. Pare cunoscută, dar mintea mea e prea tensionată ca să asimileze altceva decât propria dorinţă de a mă scufunda în abisul meu şi de a-mi şterge ultimele două ore din memorie.

— Mulţumesc că ai grijă de povestea cealaltă, zic eu.

El ridică din umeri.

— Omul meu de la achiziţii spune că s-au entuziasmat de reţeaua aceea de moteluri pentru o vreme. Mituirea omului potrivit... *i-a încurajat* s-o propulseze în capul listei de interese. N-a fost nevoie decât de un apel telefonic şi de câţiva dintre bodyguarzii mei ca să evacuăm locul.

Îmi aruncă o privire, înainte ca tipa să-i atragă din nou atenţia.

— Persoana potrivită a ajuns unde trebuia să ajungă?

Dau din cap.

— Da.

Gândul la Lucky mă face dintr-odată să mă simt mai bine, dar încă resimt sila care mi-a rămas după întâlnirea cu Delilah.

— Apartamentul e ocupat acum?

Axel îşi ia ochii de la tipă.

— Nu, e gol.

— Pot să fac şi eu duş? îl întreb, conştient că glasul meu e un vid negru şi infinit.

Mijeşte ochii la mine.

— Sigur. Stai cât vrei. Ai şi haine de schimb în şifonier. O s-o rog pe una dintre fete să-ţi aducă o sticlă sus.

Dau din cap şi vreau să ies din bar. Lovesc cu mâna uşa pe care scrie *Doar pentru personalul autorizat* şi mă duc la micul lift din spate. Apartamentul aparţine clubului, aşa că jumătate e şi al meu, dar pentru că Axel petrece mai mult timp la XYNYC, îl foloseşte mai mult.

Îmi scot hainele de pe mine cu mult îmainte de a intra la duş. Dau drumul la apa fierbinte şi mă spăl de trei ori la rând, cât pot de

rapid. Mizeria parcă nu se ia de pe mine. Fierea mi se ridică din nou în gât și vomit. Cu o urmă de disperare atât de cunoscută, mut robinetul pe apă rece. Apa înghețată mă calmează și fiorul care-mi străbate pielea e binevenit.

Nu știu cât timp petrec cu mâinile lipite de peretele dușului. Bătăile în ușă mă obligă să închid apa. Îmi înconjur talia cu un prosop și deschid ușa smucind-o.

Barmanița îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată și fără mâneci, mă privește cu ochii ei mari și albaștri. Are brațele tatuate în întregime și părul negru tuns în unghiuri drepte. E drăguță, seamănă cu o zână.

— Da? șuier eu.

Inspiră zgomotos, fără să-și ia privirea de la trupul meu.

— Ăăă, Axel m-a trimis sus cu o sticlă. Am bătut de câteva ori la ușă, dar n-ai răspuns...

Trec pe lângă ea și intru în dormitor. Sticla de Macallan M e așezată pe o tavă de argint, lângă o frapieră cu gheață și un pahar. O ridic, îi scot dopul cu dinții și iau o sorbitură zdravănă. Mă întorc. Ea stă tot în pragul băii, privindu-mă într-un fel care mi-e prea binecunoscut. Mă duc spre ușa dormitorului și-i trag un șut de-o trântesc de perete.

— Mulțumesc pentru livrare, scumpo. Spune-i lui Axel să-ți dea un bacșiș gras din partea mea. Din păcate, nu am altceva să-ți ofer în seara asta.

Expresia ei dezamăgită se transformă într-una nepăsătoare și iese cu bărbia ridicată. Mai iau o gură de whisky și mă duc la dulap. Îmi pun un tricou negru peste jeanșii de împrumut, când aud că am primit un mesaj.

Ies din dormitor și scotocesc prin hainele pe care le-am aruncat pe jos. Găsesc telefonul lângă măsuța de cafea din living și-l deschid. Mesajul îmi provoacă o reacție care mă face să mă întreb dacă nu cumva inima mea, pe care o credeam moartă, e de fapt încă vie, undeva, în golul arzător dinlăuntrul meu.

Fac un pas în spate şi mă trântesc pe canapea. Apoi citesc din nou mesajul.

Şi tu eşti în mintea mea.

* * *

N-ar trebui s-o fac.

Întâlnirea din seara asta cu Delilah a aruncat o perspectivă proaspătă asupra scopurilor mele. Sau mai degrabă asupra scopurilor mele viitoare. Trebuie să se schimbe. Repede. Sau există riscul ca toate planurile pe care mi le-am făcut în ultimii zece ani să se ducă dracului.

Azi-dimineaţă, Maxwell şi-a anunţat neoficial intenţia de a candida din nou, asta însemnând că marţi a trebuit să mă întorc din Carolina de Sud. Am stat alături de el şi de Delilah, ca un fiu responsabil, şi i-am aplaudat discursul pe care l-a ţinut la vila guvernatorului din Albany.

Momentul şi locul pe care mi le-am întipărit în minte sunt aflate la luni bune de-acum încolo. Nu trebuie decât să am răbdare.

Deci n-ar trebui să fac asta. N-ar trebui s-o târăsc şi mai mult pe Lucky în circul ăsta cinic. Rănile mele sunt larg deschise, ca nişte crevase fără fund. Nici nu are idee cât de mult riscă, dacă-mi permite s-o revăd.

Dar... sunt Quinn Blackwood. Altruismul e un concept străin de mine.

O doresc. Am nevoie de ea. E a mea. Când mă gândesc la ea, trupul mi se răzvrăteşte dintr-un motiv complet diferit. În plus, contractual, îmi aparţine pentru încă şapte futaiuri.

E proprietatea mea.

Aşa că formez numărul ei de telefon.

Sună de şase ori, apoi răspunde.

Îi aud răsuflarea, dar nu spune nimic, câteva secunde.

— Mmm... alo?

Fiorul din glasul ei îmi aminteşte că nu sunt singurul care are secrete în acest joc. Demonii cu care se luptă o consumă exact cum mă consumă pe mine demonii mei. E bine că avem... un teren comun.

— Elly.

Când îi rostesc numele mă simt alinat. Expiră uşor, surprinsă.

— Quinn? Nu mă aşteptam să mă suni.

— Preferi să rămân în mintea ta?

— Mmmm... nu. Adică toate mesajele tale sunt trimise în toiul nopţii. Credeam că n-o să primesc niciun semn de la tine atât de curând. Nu că aşteptam vreun semn de la tine, desigur. Vreau să spun...

Se opreşte brusc.

Stau întins pe canapea fără să-mi dau seama că m-am mişcat. Mâna mi se odihneşte, din fericire, pe stomacul care nu-mi mai clocoteşte. Bezna încă-mi dă târcoale, dar nu mai simt nevoia să ies din propria-mi piele.

— Mai sunt douăzeci de minute până la miezul nopţii. Putem continua discuţia la acel moment. O să mai fiu atunci în mintea ta?

— Ăăă... poate, răspunde ea.

O simt cu zâmbeşte uşor. Sau poate e doar în imaginaţia mea de om distrus.

— Poate nu mi-e suficient. Vorbeşte în continuare. Prefer să nu-mi asum riscul şi să aştept până la miezul nopţii.

— Îţi place să mă ai în mintea ta, Quinn? întreabă ea încet.

Scrâşnesc din dinţi o secundă.

— Atât de mult, încât nu e bine pentru tine.

Inspiră scurt.

— De ce nu e bine pentru mine?

Izbucnesc în râs.

— Te amuz?

Vocea ei sexy sugerează că e uşor jignită.

— Îmi provoci o mulţime de reacţii, Elly, şi ştii bine că e aşa. Nu de-asta mi-ai răspuns la mesaj? Nu de-asta stai cu mine acum la telefon, deşi instinctele îţi spun s-o rupi la fugă?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îmi răspunde. De ce te gândeşti la mine? îmi aruncă ea.

Pentru că mi-am petrecut prea multe nopţi privindu-te cum dormeai, când nu ţi-o trăgeam. Dorindu-mi să te târăsc în rănile mele deschise.

— Pentru că tu mă vezi aşa cum sunt. Ştii c-ar trebui să-ţi fie teamă, dar nu fugi.

— Quinn... te simţi bine?

Aceeaşi întrebare, o altă versiune a femeii al cărei nume de familie nici măcar nu-l cunosc.

— Spune-mi numele tău.

De data aceasta, răsuflarea îi e şi mai vie.

— Poftim?

— De la ce vine Elly?

Nu spune nimic multă vreme.

— Nu cred că-i o idee bună, zice ea, în cele din urmă.

— Să-mi spui cum te cheamă? Nu crezi că poţi avea încredere în mine?

Ea izbucneşte în râs.

— Tipul care-mi spune să fug? Tu ce crezi?

— Cred că n-ar trebui să ai încredere în mine. Dar vreau să ştiu oricum. Eleanor.

— Nu.

— Eloise. Ella. Arabella. Petronella. Mariella.

— Nu.

— Hmm, nu mai ştiu. Elefant.

Râsul ei răguşit mă copleşeşte.

— Uau! Elefant. Pe bune?

— Spune-mi. Măcar Elly e numele tău adevărat?

Râsul îi îngheaţă.

— Da, zice ea.

— Şi de la ce vine?

— De ce vrei să ştii, Quinn?

Vocea i se transformă într-o şoaptă.

— Vreau să te văd.

— Nu, nu vrei. Vrei să fug.

Închid ochii deznădăjduit.

— Vreau şi una, şi alta.

— Imposibil!

— Cuvântul acesta nu există pentru mine.

N-a existat şi nu va exista niciodată.

— Pentru mine, există.

— Atunci n-ar fi trebuit să-mi răspunzi la mesaj.

— Pot să-nchid.

— Ai răspuns. Uşa s-a închis deja. Nu mai poţi da înapoi.

— Şi nu pot merge decât înainte?

O dorinţă necunoscută mă cuprinde brusc.

— Lasă-mă să te văd. Ai terminat cu *treaba aia* a ta?

Ezită o clipă.

— Nu. Nu încă.

Glasul i s-a schimbat. Ezită. Şi e entuziasmată. Penisul mi se scoală.

— Îmi eşti datoare, Elly.

Expiră din nou.

— Ştiu, dar chestia asta pe care o fac... e ceva complicat.

— Complicat ar fi dacă ai fi încătuşată de un perete într-o pivniţă dintr-un castel subteran, undeva în Marea Chinei de Sud. Acolo eşti?

— Nu, nu chiar.

— Eşti încătuşată de un perete într-o pivniţă din New York?

— Nu sunt încătuşată niciunde. Dar am ceva *de făcut.*

— Ceva care te-mpiedică să iei cina cu mine?

Oftează.

— Vrei să mă scoţi în oraş?

— Vreau. Pari surprinsă.

— Păi, n-am mai fost niciodată...

Se opreşte. Secundele trec.

— Nu pot să ies la cină cu tine, Quinn.

— Din cauza acelor cătușe?

— Ceva de genul acesta.

Mâna-mi coboară pe umfiătura din pantaloni. Vocea ei e suficientă ca să mă excite.

— Vreau să te văd.

Oftează.

— Poate... pot veni la tine la birou. Să luăm prânzul împreună...?

— Nu.

— Corect. Bine.

Pare rănită.

— Nu, pentru că nu sunt acolo. Şi prânzul e prea scurt. Vreau să iau cina cu tine.

— Nu pot...

— Nu mă refuza, Elly.

Vocea îmi devine aspră, dând la iveală inima mea neagră ca bezna.

— Nu-mi place, adaug.

Începe să gâfâie. Tăcerea e dureroasă.

— Poţi să-mi dai jumătate de zi? Nu-ţi pot promite nimic, Quinn, dar poate reuşesc cumva.

În ciuda crudului joc pe care-l fac, sunt de-a dreptul intrigat.

— Pot face asta.

— Bine.

Nu spunem nimic un minut întreg, dar tăcerea e mai uşor de suportat.

— Vorbeşte-mi, o încurajez eu.

— Nu. Tu ai o voce mai plăcută.

Izbucnesc în râs, ceea ce mă surprinde şi pe mine.

— Mai plăcută?

— Da. Mai puţin... stresată.

Râsul încetează. Deschid ochii, privind fix în tavanul alb.

— Ce păcat!

Pufnește uluită.

— Îți pare rău că te simți mai bine?

— Îmi pare rău că tu crezi că sunt orice, în afară de ceea ce sunt cu adevărat.

— Nu... nu știu ce-nseamnă asta.

— Ba da, știi, îi răspund. Mă vezi, Elly. Nu-i așa?

— Văd că suferi, șoptește ea. Că ești blocat în durerea ta, dintr-un motiv anume, și alegi să rămâi acolo.

Răsuflarea nu mi se precipită. Inima mea bolnavă nu se oprește în loc. Adevărul e adevăr. Adevărul din gura lui Elly e... altceva. Dar n-o să studiez acest lucru acum.

— Da, răspund eu simplu.

— De ce?

— Întreabă-mă de ce trebuie să respir ca să trăiesc.

— Quinn...

Vocea i se stinge, pentru că, probabil, încearcă să priceapă.

— Îmi pare atât de rău! spune ea, în cele din urmă.

De-abia *acum* mi se întretaie răsuflarea. Pentru că exact acum sunt copleșit de nevoia de a mă învălui în compasiunea ei, de a o devora până când nu mai rămâne nimic din ea.

— Sună-mă mâine, devreme. Și, Elly?

— Da?

— Vreau să aud un da.

Închid și formez repede un alt număr de telefon.

— Fionnella, apartamentul e gata?

Oftează adânc.

— Nu, ai zis că vrei să fie gata mâine-dimineață. Douășpe și douăzeci și opt de minute *nu* înseamnă dimineață.

— Tehnic...

— Nu. Nu e.

Aud zgomote înăbușite, probabil se ridică în capul oaselor în pat.

— Ce te-a apucat, Quinn?

Fantomele dansează pe tavan. Închid din nou ochii strâns.

— Trebuie să ne grăbim.

Îmi răspunde imediat:

— Cât de tare?

— Câteva săptămâni, nu luni.

— Pot s-o fac. Dar ești sigur?

În glas îi aud optimismul rezervat. Dar și ușurarea. Sfârșitul se întrevede la orizont.

— Sunt sigur. A venit momentul.

— Are vreo legătură cu Lucky?

— Mai contează?

— Pentru mine, nu. Dar pentru tine va conta? Sau e deja o întrebare redundantă?

— Vezi prea multe lucruri.

— Nu de asta ne aflăm amândoi în povestea asta? Am văzut prea multe, am *simțit* prea multe. Și am plătit amândoi. Asta se-ntâmplă și cu Lucky? E cumva... ?

— Cu apartamentul...

— Nu. Dimineață înseamnă dimineață. Mă duc înapoi la culcare. Și... Quinn!

Nu spun nimic.

— Sper să nu faci vreo tâmpenie.

Închid și mă ridic în picioare. Mă învârtesc să-mi găsesc cheile de la mașină și portofelul, apoi îndes hainele aruncate la coșul de gunoi.

Mustangul nu e la fel de rapid ca DB9-ul, dar tot mă duce înapoi la apartamentul meu în mai puțin de o jumătate de oră. Mă duc în cel de-al doilea dormitor rezervat lui Q și iau lucrurile de care am nevoie.

Aston Martinul mă duce la mansarda din Hell's Kitchen în timp record.

Tastez codul, dezactivez alarma și intru. O veioză solitară luminează livingul și bucătăria, dar etajul e cufundat în întuneric. Îmi

pun masca, mă asigur că firul subțire al aparatului de distorsionare a vocii e vârât sub ea.

În tăcere, urc scările.

Mâine o voi avea pe Elly. În seara asta am nevoie de Lucky.

* * *

Lucky

Am din nou visul acela tâmpit. Acela în care fericirea își bate joc de mine cu genialitatea ei deplină. Vreau s-o dau la o parte din calea mea, să scap de ce are ea înspăimântător și să termin odată cu ea. Dar nu, moartea prin fericire își continuă cronica ei nenorocită.

Zâmbetul lui Quinn.

Vocea lui.

Râsul lui.

Te doresc, Elly.

Mă vezi, nu-i așa?

Întind mâna spre el. Și dorința mi se îndeplinește. Chipul îi ia foc. Începe să se transforme în cenușă chiar sub ochii mei. Vreau să dau înapoi, dar asta înseamnă să-i dau drumul. Nu vreau să-i dau drumul. Încerc să mă prind de el, dar pe mână îmi rămâne cea mai neagră funingine.

Funingine. Peste tot. Mi se lipește de corp, îmi invadează gura, urechile. Nările. Nu pot să respir.

Mă trezesc țipând tăcut.

Apoi îmi dau seama că visul nu s-a terminat.

M-a găsit. E în aceeași cameră cu mine.

Urlu mai tare când mă arunc jos din pat. Fluierul piciorului mi se lovește dureros de noptieră când mă dau înapoi, împleticindu-mă.

— Nu-mi face rău! Te rog, nu-mi face rău, Clay. O să... o s-o scoatem cumva la capăt.

— Lucky...

— Am bani! Patru sute de mii de dolari. Sunt ai tăi. Mai pot face rost. Mai dă-mi un pic de timp...

Stai puţin! Glasul. Colonia cu miros de cedru afumat.

— Q? scâncesc eu.

— Lucky.

Nivelul de adrenalină scade şi răsuflu uşurată. Mă clatin şi-mi duc mâna la piept ca să-mi calmez bătăile zgomotoase ale inimii. Apoi îmi dau seama de consecinţele pe care le poate avea ultimul minut. *Ce dracului ai?*

Mă duc din nou spre pat, încercând să fac puţină lumină, la propriu şi la figurat.

— Stai, îmi porunceşte el, cu un glas jos şi profund.

— Ba nu, n-o să stau deloc! Nu sunt câinele tău nenorocit. Nu te poţi strecura ca un hoţ la mine în dormitor, speriindu-mă de moarte, pentru ca mai apoi să-mi spui să stau pe loc.

— Dormitorul meu. Trupul meu. Păsărica mea.

— *Sănătatea mea psihică. Teama mea. Infarctul meu nenorocit!*

— Vrei să plec?

— Ai pleca, dacă ţi-aş spune *pleacă* dracului?

— Nu.

— Atunci de ce te mai oboseşti să mă-ntrebi?

— Ca să te calmezi un pic.

Îmi înfig degetele tremurătoare în păr.

— Iisuse!

— Urcă-te înapoi în pat, Lucky.

— De ce?

— Ca să te fac să te simţi mai bine.

Încep să gâfâi când alte senzaţii înlocuiesc teama şi furia. Bomba lansată va trebui lămurită. Dar acum îi zăresc silueta masivă lângă perete, în beznă, şi nu mă pot gândi la altceva decât că *e aici*.

Probabil simte schimbarea mea de dispoziţie, excitarea mea crescândă. Se desprinde de perete.

— În pat. Acum.

Mă întorc și mă strecor sub așternuturile calde încă. Nu pot aprinde lumina fără permisiunea lui, așa că privesc cum umbra se dezbracă. La un minut după ce mă bag în pat, alunecă și el alături de mine. Mă prinde cu mâna lui mare de șold și mă trage aproape de trupul lui.

E excitat la maximum. Îi zăresc sclipirea frumoasei sale măști când începe să-mi exploreze trupul.

Teama dispare.

Plăcerea se materializează.

Oftez satisfăcută când îmi desface picioarele și mă sărută în jos, pe tot trupul. Ajunge la destinație, îmi pune picioarele pe umărul lui și începe să-mi dezmierde păsărica.

Emoțiile extreme mă aduc la orgasm în mai puțin de trei minute. Mă linge și se ridică. Penisul lui gros îmi găsește miezul și mă pătrunde profund și cu putere.

— Ah!

— Te simți mai bine? întreabă cu vocea sa electronică.

— Poate.

Mă pătrunde din nou în forță și pompează de câteva ori, înăuntru și-n afară.

— Dar acum?

Întind mâinile, încercând să-i mângâi brațele musculoase. El nu mă oprește, așa că-mi pun mâinile pe umerii lui lați.

— D... da!

Mi-o trage până când mi se evaporă și ultima urmă de teamă. Se apleacă și cred că mă va săruta. În cele din urmă. Dar se sprijină de obrazul meu.

— Te-am speriat. Îmi pare rău.

— Mmm... e-n regulă.

— Trupul meu. Păsărica mea.

Încep să râd, în ciuda orgasmului care încă n-a trecut de tot.

— Da, campionule. N-am uitat.

Mormăie de satisfacţie. Mi-o trage adânc. Mai adânc decât oricând. Trupul mi se scaldă în milioane de senzaţii. Dar un gând nu-mi dă pace.

— Q?

— Hmm?

— Fără camere de filmat?

— Nu. În seara asta, nu. Asta e pentru tine... pentru mine... pentru *noi*.

Ei bine, la naiba dacă asta nu-mi face trupul trădător să cânte. La naiba dacă asta nu mă face să-mi dau drumul mai tare decât în oricare alt moment al vieţii mele.

32

Scena 2 — Nopți cu Viagra
Partea întâi

Lucky

— Pot să invit un prieten pe la mine?

Fionnella ridică privirea din *clipboard*-ul ei.

— Un *prieten*?

Rostește acest cuvânt de parcă ar fi o boală cu transmitere sexuală. Dau din cap, vârându-mi calmă încă o lingură de cereale în gură.

— Bărbat sau femeie? întreabă ea din celălalt capăt al mesei din bucătărie.

— Are vreo importanță?

Își lasă *clipboard*-ul jos.

— Nu fi naivă, Lucky!

— Bine. Uită că te-am întrebat!

— Nu, n-o să uit. Unde l-ai întâlnit pe *prietenul* ăsta?

— Ce te face să crezi că nu e cineva pe care-l cunosc de când lumea?

Mă privește fix și cinic.

— Este?

Ridic din umeri.

— Nu-i nicio problemă dacă nu vrei să aduc pe nimeni aici.

Se joacă un minut cu pixul.

— Nu depinde de mine. M-ai întrebat. O să transmit întrebarea mai sus, să vedem dacă are ceva împotrivă să inviţi aici un prieten, un *bărbat*.

Îmi muşc limba ca să nu-i dau o replică usturătoare. Sunt un pic irascibilă de când m-am trezit şi am descoperit că Q a dispărut şi că o altă sută de mii de dolari stă frumos pe dulap. În decurs de cinci zile, am câştigat mai mulţi bani decât ştiu că voi câştiga în toată viaţa mea. Nici măcar nu-mi pasă cum am ajuns să-i câştig.

Nu, sunt irascibilă din cauza inimii mele... care e rănită de câte ori mă gândesc la Q. Cum pot avea sentimente atât de apăsătoare faţă de un străin fără chip? Felul în care m-am simţit acum două zile în Carolina de Sud, când m-am trezit şi Stephanie mi-a spus că a plecat, m-a tulburat din cale-afară. Aceste sentimente au fost de două ori mai intense azi-dimineaţă, când m-am trezit singură în pat. Cum poate să mă lase absenţa lui cu o asemenea senzaţie de pustiu lăuntric, când nici măcar nu ştiu cum arată şi care îi este numele real?

Ce mă uimeşte şi mai mult este că am sentimente asemănătoare şi pentru Quinn, bărbatul care de-abia m-a atins, nicidecum să mi-o tragă.

O parte din mine recunoaşte că sentimentele acestea s-au născut din circumstanţele în care mă aflu. Quinn, Fionnella şi Q sunt oamenii cu care am avut contact cel mai des în ultimele cinci săptămâni, foarte grele pentru mine. Dintre ei trei, unul îmi devine prieten, unul mi-o trage şi celălalt mi-a vrăjit mintea. Şi, într-un fel ciudat, devin dependentă de toate cele trei relaţii.

Mintea-mi zboară la discuţia cu Quinn de noaptea trecută, iar dorinţa de a-l revedea e tot mai intensă. Aşa că, în loc să-i spun Fionnellei din nou s-o lase baltă, mă uit la ea, îi zâmbesc şi spun:

— Ar fi drăguţ din partea ta. Mulţumesc.

Îmi surâde bizar şi se întoarce la *clipboard*-ul ei.

— Ai început să-ţi revii cu greutatea. Cum te simţi, în general?

— Excelent.

Bifează o căsuţă, apoi se uită la mine. Are o privire bănuitoare.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Mă încordez.

— Nu, nu în mod deosebit.

Oare Q i-a spus despre Clay? Dacă da, ce are de gând să facă în privința asta? Ce poate ea să facă? Faptul că e aici, făcând verificarea de rutină, sugerează că nimic nu s-a schimbat. Dar ce știu eu?

— Când o să mă-ntorc în Carolina de Sud? întreb eu, încercând să-i descifrez expresia.

Nu trădează nimic.

— Nu te-ntorci.

Încep să respir alert și pofta de mâncare mi se evaporă.

— S-a... întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Șeful are treburi în oraș, așa că schimbăm locul, asta-i tot.

Mă simt ușurată.

— Ah, bine atunci.

Mă uit prin mansardă în jurul meu, dar nu văd nicio schimbare evidentă de decor.

— O să mă-ntâlnesc cu el aici de-acum înainte?

— Nu.

— A fost aici noaptea trecută.

Fața îi e străbătută de ceva anume, care dispare aproape imediat.

— E casa lui, Lucky. Poate veni și pleca exact când are chef. Ca și tine, de altfel. Nu trebuie să stai închisă aici toată ziua.

Mă studiază și mă gândesc că știe ce am spus azi-noapte. Mă ridic, îmi duc castronul la chiuvetă și evit s-o privesc.

— Nu-mi place frigul. Nu vreau să ies dacă nu sunt nevoită.

— Azi nu e frig deloc. În plus, ai haine potrivite. Pot să-ți trimit o mașină dacă vrei.

Torn cerealele rămase în dispozitivul de tocat gunoaie și dau drumul la robinet.

— Nu, mulțumesc, sunt bine.

— Chiar ești?

Sunt de zece ori mai încordată. Iau un burete şi spăl castronul.

— Nu ştiu la ce te referi.

Nu zice nimic câteva clipe. Apoi oftează.

— Bine, Lucky. Cum vrei tu.

Nu ştiu de ce e o urmă de tristeţe în reacţia aceasta. Mă uit peste umăr, dar ea îşi strânge lucrurile, apoi şi le îndeasă în geanta ei enormă. Mă priveşte în timp ce-şi aranjează bareta pe umăr. Zâmbetul i-a revenit. Doar că, de data asta, după ce i-am zărit mai multe zâmbete, ştiu că e ceva în neregulă.

E o furie strâns ţinută în frâu. O mânie controlată cu răceală. Hotărâre.

O urmăresc cu privirea până când ajunge la uşă. Aş vrea să-i spun ceva, dar n-o fac. Suntem cu toţii, în felul nostru, limitaţi de diverse coduri ale tăcerii pe care nu îndrăznim să le încălcăm. Deschide uşa, dar se opreşte.

— Următoarea întâlnire e în seara asta, dar cred că şeful te va contacta mai devreme. Să ai o zi frumoasă!

Cum era de aşteptat, în momentul în care ies de la duş, douăzeci de minute mai târziu, văd beculeţul verde clipind în vârful dulapului. Nu ştiu exact cum de-a ajuns gadgetul din living în dormitor, dar am încetat să-mi mai pun întrebări despre cum funcţionează lucrurile în lumea lui Q. Probabil că are nişte elfi invizibili care se ascund în dulap.

Gândul acesta e tulburător şi amuzant în acelaşi timp, şi chicotesc când pornesc gadgetul.

— Ceva distractiv?

— Eram doar uimită de minunile din lumea ta.

— Dezvoltă!

Cu prosopul încă înfăşurat în jurul trupului, sar în pat şi mă aşez cu picioarele încrucişate, cu aparatul în faţa mea. Vocea se aude prin boxe în toată mansarda, dar eu simt legătura prin intermediul gadgetului.

— Micuţul tău gadget negru s-a mutat la etaj. Mă-ntrebam dacă s-au jucat spiriduşii sau dacă e doar tehnologie modernă.

— A fost întotdeauna acolo. L-am mutat doar ca să-l vezi tu.

— Ah, bine.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, Lucky?

Întrebarea îmi este adresată civilizat, dar, nu ştiu de ce, tremur.

— Mă simt bine.

— Vrei să mai încerci o dată?

— Mă simt *bine*, accentuez eu. M-ai speriat aseară, nimic mai mult.

— La asta m-am referit. Nu la reacţia ta.

— Nici nu e cazul. E treaba mea, Q. Te rog, las-o baltă.

— Fionnella mi-a spus că nu vrei să ieşi din mansardă.

— Şi Fionnella trebuie să-şi vadă de treaba ei, răspund eu, simţindu-mă brusc mai puţin prietenoasă faţă de paznicul meu matern. Ar trebui să fie decizia mea dacă ies sau nu, nu-i aşa?

— Fireşte, dar motivul nu e frigul, nu-i aşa, scânteiuţo? O fi California statul soarelui etern, dar şi acolo se face frig câteodată, corect?

Încremenesc, şocată.

— Ce... de unde ştii?

— Am ghicit. Şi tu mi-ai confirmat.

Nu-l cred. Îmi duc mâinile tremurânde la gură şi înghit în sec.

— Te rog... Q, las-o baltă.

Vocea mea îl imploră. Dar el, desigur, n-o lasă baltă.

— Cine e Clay?

— Nimeni! Uită numele ăsta!

— De ce te urmăreşte, Lucky?

Mă ridic din pat, îndepărtându-mă agitată de gadgetul negru, de parcă aş putea scăpa de Q.

— Mă auzi? Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Îmi aparţii. Acest individ te ameninţă. Spune-mi ce trebuie să ştiu sau o să aflu singur.

Înlemnesc în mijlocul camerei.

— *Doamne, nu!* Te rog, nu face asta. Îmi promiţi că n-o să faci asta, Q?

Contraatacă imediat.

— Îţi dau cuvântul meu, dacă-mi povesteşti tot ce trebuie să ştiu.

Îmi ling buzele, rostind cuvintele menite să-l satisfacă şi, în acelaşi timp, eu şi Petra să fim în siguranţă.

— E un tip căruia îi datorez bani, bine? Am fugit de el pentru că n-aveam bani să-l plătesc.

— De-asta ai venit la mine.

Dau din cap, îmi amintesc că nu mă poate vedea şi-mi dreg vocea.

— Da.

— Cât?

Prea mult, la naiba!

— Cam un milion de dolari.

— Nu ştii exact câţi bani îi datorezi?

— Mmm... sper să accepte un milion de dolari.

— Şi dacă nu acceptă? parează el, cu vocea din ce în ce mai tăioasă la fiecare întrebare.

— Atunci va fi problema mea.

— Răspuns greşit, scânteiuţo.

Ridic mâinile, exasperată.

— De ce? De ce e răspuns greşit? Şi nu-mi spune că e greşit pentru că-ţi aparţin. Timpul pe care-l petrecem împreună e limitat. După ce terminăm aici, eu plec. Nu va mai trebui să te gândeşti la mine, şi nici nu va mai trebui să porţi această... această *cruciadă* la care nu vrei să renunţi. Ce este, te-ai plictisit de viaţa ta?

Pieptul mi se zbate şi încep din nou să mă plimb în sus şi-n jos.

— Pentru că sunt sigură că există alte o mie de chestii care te-ar putea interesa în afară de mine. Mai ales că nu vreau să-ţi baţi capul cu asta!

— Ai dreptate. Pot fi într-un milion de alte locuri, făcând un milion de alte lucruri. Dar eu sunt aici.

Chestia asta are un efect primejdios asupra bietei mele inimi proaste şi pline de speranţă.

— Pentru că te fascinez? Pentru că sunt cățelușul tău care stă când îi spui să stea?

— Prima parte e adevărată. Mă fascinezi. Referitor la a doua... stai pentru că așa vrei tu. Mă-ndoiesc că te pot obliga să faci ceea ce nu vrei să faci, scânteiuțo.

Sar la loc în pat și mă uit fix la cutiuța neagră.

— Ți-am spus ce voiai să știi. Am cuvântul tău c-o s-o lași baltă?

— Mă mai gândesc. Scoate-ți prosopul!

— Eu... *poftim*? De unde știi... *mă poți vedea*?

Îmi arunc privirea prin încăpere.

— Da.

Mă ridic brusc în genunchi.

— Ai spus că nu sunt camere de filmat aici, mă răstesc eu.

— Nu erau până când nu m-ai confundat cu cineva care vrea să-ți facă rău fizic.

Mintea mea încearcă să pătrundă spusele lui.

— Dar n-am ieșit din mansardă de noaptea trecută. Cum ai introdus o cameră aici?

— Obișnuiește-te cu ideea că sunt foarte inventiv, Lucky, și scoate-ți prosopul.

Clatin din cap, privind în continuare în jurul meu. Nu găsesc camera și mă uit urât spre gadget.

— Unde e?

— De ce vrei să știi?

— Pentru că vreau s-o găsesc și s-o distrug dracului.

— De ce?

— Vorbești serios când mă-ntrebi asta?

— Ești încă tulburată, observă el cu răceală.

Pufnesc zgomotos, pentru că nu-mi vine să cred.

— Când am ieșit de la duș nu eram tulburată.

Nu spune nimic. Vreme de un minut întreg. Exasperată, privesc din nou în jurul meu.

— Ce, nu-ți place să auzi că tu ești cauza tulburării mele?

— Nu. Regret că nu sunt acolo ca să... să mă ocup de asta.

Scurta ezitare din vorbele lui mă convinge că nu vrea să mă aline într-un fel normal şi *liniştitor*. Gândul la cum m-ar putea alina îmi face inima să se oprească-n loc pentru câteva clipe. Nu e suficient să mă facă să uit de situaţiile aiurite pe care mi le vâră pe gât chiar acum.

— Q...

— Scoate-ţi prosopul, Lucky. Prefer să nu te rog încă o dată.

— Iar eu prefer să-mi dai cuvântul tău că n-o să faci nimic în privinţa lui Clay.

— Ai cuvântul meu.

Expir uşurată.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Rămân aşezată şi mă holbez la gadget alte zece secunde. Apoi ridic lent braţele şi las prosopul să-mi cadă în poală. Îl aud gâfâind.

— La naiba, ai cele mai frumoase ţâţe, scânteiuţo. Le-aş putea fute toată ziua, ştii asta?

Respir precipitat. Îmi înfig degetele în păr doar ca să fac ceva cu mâinile.

— Ai avea nevoie de câteva pastile de Viagra pentru asta, glumesc.

Face o scurtă pauză.

— Hmm, nu e o idee proastă.

Încremenesc.

— Poftim? Tu iei Viagra?

— În mod normal, nu. Dar cu tine aş lua, ca să scurtez perioadele dintre futaiuri. Gândul că ţi-aş putea-o trage la nesfârşit, că te-aş putea face să-ţi dai drumul toată ziua şi toată noaptea mă năuceşte.

Încerc să-mi controlez respiraţia, dar imaginea pe care o proiectează îşi bate joc de capacitatea mea de gândire. La naiba, îşi bate joc de tot. Îmi dau seama că sfârcurile mi-au devenit tari şi dureroase şi că păsărica mea fără păr e din ce în ce mai udă. Gura mi se usucă,

apoi se umple de salivă, în timp ce gândurile indecente îmi invadează mintea.

— Chestia asta te excită, Lucky?

Răspunsul meu e un geamăt scurt și sfâșietor.

— Vrei să se întâmple așa, scânteiuțo?

Aș vrea să spun nu. Dar mor să spun da. Pe de o parte, sunt sigură că n-aș supraviețui acestei experiențe. Pe de alta, de-abia aștept să înceapă. Clatin din cap vreo două secunde, apoi aprob. El izbucnește în râs.

— Nu știu cum să iau asta. Mai studiem problema peste un minut. Scapă de prosop și întinde-te pe spate, iubito.

Nici nu-mi trece prin cap să-l refuz. Asta îmi doresc și eu. Mă întind pe spate și-mi desfac picioarele așa cum m-a învățat el.

Îl aud șuierând admirativ. Am senzația că aparatul de filmat e ori deasupra mea, ori direct în fața mea. Dar tavanul mansardei e prea înalt, cu grinzi groase unde poate ascunde o cameră de filmat. Așa că încetez s-o mai caut cu privirea.

— Știi cât de mult voiam să te fut din nou înainte să plec?

Am sânii grei. Îi cuprind și-i strâng. El scoate un geamăt.

— Și de ce n-ai făcut-o? Trupul tău, păsărica ta, corect? îl tachinez eu.

— Dormeai ca un înger. Împotriva logicii, am decis să te las în pace.

— De ce împotriva logicii?

— Pentru că acum îmi doresc dureros de tare păsărica aia strâmtă. Atinge-o, Lucky. Desfă picioarele mai larg și arată-mi ce pierd.

O mână-mi alunecă în jos înspre vagin. Spatele mi se arcuiește și mă cuprinde o senzație demențială.

— Ești atât de frumoasă, mormăie el, grav și răgușit. Mângâie-ți clitorisul pentru mine. Vreau să văd cum îți dai drumul.

Mă ating jos. Faptul că el mă privește nu mă mai deranjează. Mă las învăluită de suspinele sale răgușite și de gemetele groase, le folosesc ca să mă excit până când sunt aproape de orgasm. Scot un țipăt

și-mi dau drumul. Aud respirația sacadată a lui Q. O letargie sublimă mă copleșește și simt cum vreau să-i cedez.

— Lucky.

Îi răspund cu un mormăit.

— Mai avem ceva de discutat.

Închid ochii.

— Ce anume? mă bâlbâi eu.

— Problema *prietenului* tău?

Mă trezesc instantaneu.

— Ăăă... da?

Îi aud glasul ca prin vis. E ofticat? Indiferent?

— Ești de acord să-l primesc în vizită?

— Depinde.

— De ce anume?

— Îți place de el?

Mă încrunt.

— Ce-ți pasă?

— Îmi pasă dacă intenționezi să ți-o tragi cu el.

— Dacă-ți place de cineva înseamnă automat că ți-o și tragi?

— Nu așa cred femeile?

— Dar bărbații ce cred? Tu ce crezi?

— Mie îmi place să te fut. Mult. Suficient cât să mă-ntreb dacă ai de gând să-ți oferi trupul acestui prieten care vine în vizită.

— Nu, n-am de gând să mi-o trag cu el.

— În seara asta sau niciodată?

Ridic din umeri. Tonul lui sugerează că nu e ofticat. Dar e ceva acolo. Q își bate joc din nou de mintea mea.

— Nu cât timp sunt a ta.

— Deci îți place de el?

— Nu știu ce simt pentru el. El e... E complicat.

— În ce sens e complicat?

— Uau, ești plin de întrebări. Ești plictisit, Q?

— Vrei să-i dau unui tip permisiunea de a-şi băga nasul în ce-mi aparţine. Ar putea fi un escroc, nu-i aşa? Dă-mi răspunsuri mulţumitoare şi o să mă gândesc la asta.

Mă încrunt şi mai tare şi mă simt din ce în ce mai confuză.

— Mă gândeam la acelaşi lucru în privinţa ta.

— La ce anume?

— La partea cu jocurile minţii.

— Prietenul tău şi cu mine avem asta în comun? întreabă el.

Izbucnesc şocată în râs.

— Văd că nu negi.

— Te-ai dovedit potrivită pentru asta, când a venit vorba de jocurile minţii.

— Dacă te văd aşa cum eşti nu înseamnă că-mi şi place, Q.

— Atunci de ce zâmbeşti?

Îmi şterg zâmbetul de pe faţă şi mă uit în jurul meu, prin încăpere.

— Unde e camera de filmat?

— Camerele, la plural. În tăblia patului şi-n veioza cu picior.

— O să le zdrobesc. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da.

Ridic din sprânceană.

— Şi n-o să te superi pe mine?

— Trebuiau oricum să fie temporare. Am pus la punct un sistem mai eficient de protecţie.

Mă ridic în capul oaselor.

— Ce fel de sistem de protecţie?

Ultimul lucru de care am nevoie ar fi şi mai mulţi oameni care să-şi bage nasul în treburile mele.

— Nimic care să-ţi compromită intimitatea. Sau să te expună.

Mă simt mai liniştită, dar nu de tot.

— Q...

— Nu vei păţi nimic rău, Lucky. Nu cât timp eşti cu mine.

Ceva din declarația lui mă deranjează. Rău. Îmi face inima să se strângă și stomacul să mi se întoarcă pe dos. Înainte să-i dau o replică inspirată, el spune:

— Ai permisiunea mea să-ți vezi prietenul.

Ăăă... bine. Sunt cam ofticată că nu e gelos. Mă așteptam să-mi opună mai multă rezistență, mai ales cu edictul *trupul meu, păsărica mea,* pe care-i place să mi-l tot trântească.

— Bine. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Dar... Lucky!

— Mmmda...

— Asigură-te că te odihnești bine. La miezul nopții vii la mine. Urmează Noaptea cu Viagra.

33

Bobina de film

Lucky

După ce Q închide, încep să caut camerele de filmat. Îmi dau seama că nu mă deranjează atât de mult prezența lor, ci principiul în sine. Ambele sunt wireless și conectate prin bluetooth. Nu există niciun buton pe echipamentul acesta high-tech, așa că le arunc într-un sertar și-l închid trântindu-l.

Apoi mă duc înapoi în pat și-mi trag așternuturile peste cap. Dorm două ceasuri și mă trezesc înviorată.

Lenevesc în pat și mă gânesc la discuția cu Q. Omul se pricepe la vorbe. Și are o voință formidabilă, de fier. E puțin spus că n-am întâlnit pe nimeni ca el.

Dacă aș spune că sentimentele pe care le am față de el sunt un pic mai tulburi decât cele dintre o târfă și clientul ei? Și asta ar fi prea puțin. Singura persoană care a avut vreodată grijă de mine a fost mama. Și asta pe vremea când încă nu își îneca amarul în alcool ieftin ca să scape de influența crudă a lui Clayton în viața ei. Dar nu a fost totul așa de rău. Cele nouă luni în care a stat trează în timp ce era gravidă cu Petra au fost cele mai fericite din viața mea.

Încă nu știu cum a reușit să-și ascundă sarcina de Clayton, dar cred că a fost o combinație între a se îngrășa intenționat pentru ca el să se țină departe de ea și boala autentică a mamei ei, urmată de moartea acesteia, bunica pe care n-am cunoscut-o niciodată. Acest lucru a însemnat prima mea călătorie în afara statului, în Nevada.

Petra s-a născut în timp ce eram acolo, cu o lună mai devreme. Mama cred că plănuise totul dinainte, pentru că imediat după ce şi-a văzut bebeluşul ne-am suit înapoi în autobuzul spre Getty Falls, mai puţin bebeluşul.

Neliniştea ei dezlănţuită şi lacrimile din ochi când m-a pus să jur că nu voi spune nimic nimănui m-au făcut să-mi iau promisiunea în serios. Eu mi-am ţinut partea de învoială. Dar mama, fără ca eu să ştiu, a păstrat o poză de-a Petrei din ziua în care s-a născut, alături de brăţara de la spital a fetiţei. Lucruri care au căzut în cele din urmă în mâna lui Clayton.

Și acum uite unde am ajuns...

Tresar când îmi sună mobilul. Îl iau de pe masă şi mă uit la ecran.

Quinn. Responsabilul cu vrăjeala minţii.

— Bună.

— Trebuia să mă suni. Devreme.

Iau telefonul de la ureche şi mă uit la ceas — 2:10 după-amiaza.

— Mmm...

Mă masturbam în faţa camerei de luat vederi în faţa iubitului meu fără chip.

— Dormeam.

— Cina.

Porunca e scurtă şi tăioasă.

— Da, răspund eu pur şi simplu.

El expiră.

— Vin să te iau la şapte.

Deschid gura ca să-i sugerez să luăm cina aici. Nu pot ieşi. *N-ar trebui* să ies. Dar vocea lui Q îmi răsună în cap. *Îmi aparţii. Am pus la punct un sistem mai bun de protecţie.*

Nu ştiu de ce, dar am încredere în protecţia lui. El şi cu mine n-am terminat-o. Şi-l cred când spune că n-o să permită să mi se-ntâmple nimic rău cât timp îi aparţin. Poate că sunt de-o prostie legendară, dar lipesc telefonul de ureche şi spun:

— Da.

— Dă-mi adresa.

După o scurtă ezitare, i-o dictez.

— Bine, spune Quinn, apoi închide.

Las telefonul pe pat şi-mi acopăr faţa cu mâinile.

Am senzaţia că am aterizat direct în Zona Crepusculară. Mă calmez şi încerc să judec raţional.

Înainte de a-mi da demisia de la Blackwood Tower, circulam cu transportul în comun şi mă expuneam zilnic camerelor de supraveghere de pe stradă, pe care Clay le putea depista. Deghizarea mea era bună, dar el are ajutorul unei secţii întregi de poliţie în spate.

Quinn mă ia şi mergem că cinăm la un restaurant.

Chestia asta e mai sigură?

Zâmbesc cinic în mintea mea. Îmi pun mâinile pe faţă, apoi iau telefonul şi sun. Fionnella răspunde la primul apel.

— Eu... ăăă, am decis să ies totuşi. La cină, diseară. Cu amicul meu.

— Bravo! Dacă te-ntorci până la unsprezece ca să te pregăteşti, e-n regulă. O să-i transmit stilistei să vină mai devreme ca să te ajute. Economisim timp.

— Bine.

Ezit o secundă.

— Ăăă... Q a spus ceva despre protecţie?

Nu şovăie şi nici nu pune întrebări. A trecut peste micul nostru conflict de azi-dimineaţă. O iubesc pentru asta.

— Dă-mi un mesaj cu locul în care te duci înainte să pleci de la mansardă. O să mă ocup.

— Fionnella?

— Da?

— Mulţumesc.

Expiră uşor.

— Cu plăcere.

Îmi petrec restul după-amiezii lenevind. Mă uit la televizor, ascult muzică. Şi încerc să nu fiu prea emoţionată în legătură cu prima mea întâlnire cu un bărbat.

Pe la şase, când vine stilista, am făcut deja duş. Ea verifică rochia fumurie cu bretele care se-nchid la ceafă şi cu spatele gol, pantofii negri Manolo Blahnik pe care i-am pregătit şi-mi aplică machiajul asortat. Când îşi termină treaba, ochii mei verzi par imenşi şi misterioşi, iar părul îmi este uscat şi coafat în onduleuri ce mi se revarsă pe spate.

Faptul că arăt bine îmi dă încredere şi mă linişteşte în timp ce-l aştept pe Quinn, cu poşeta drăgălaşă în mână.

Soneria sistemului de securitate se aude cinci minute mai târziu.

Lacunele mele din eticheta referitoare la întâlniri romantice îşi fac simţite prezenţa. Trebuie să cobor? Trebuie să vină el sus? Apăs pe butonul interfonului ca să deschid uşa şi-l văd intrând.

Îmi iau jacheta de piele cu guler de blană şi deschid uşa de la intrare.

Quinn intră pe hol, mă vede şi se opreşte în loc. Până în acest moment nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit. E îmbrăcat într-un costum negru făcut la comandă şi are cămaşa descheiată la gât. Părul negru îi luceşte în lumina de pe coridor, iar umerii lui laţi îmi atrag privirea. Când acei ochi albaştri-argintii aproape neomeneşti îi întâlnesc pe ai mei, mă încordez.

— Elly.

Vocea lui aspră mă pune pe foc.

— Bună!

Mă fixează o veşnicie, mă soarbe din priviri. Apoi, stând încă pe hol, la câţiva metri distanţă de mine, îmi întinde mâna. Nu ştiu de ce, dar mi-e teamă să trec pragul.

— Nu vrei să intri?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că arăţi aşa.

Privirea lui mă devorează din cap până-n picioare. Apoi îmi face semn cu mâna.

— Trebuie să plecăm, Elly. Acum.

Dau din cap, îmi amintesc să introduc codul alarmei şi închid uşa în urma mea. Încă stă cu mâna întinsă. Îl iau de mână când ajung lângă el. Inspiră tăios, iar eu suspin aproape neauzit. A-l atinge e echivalent cu a atinge curentul electric. Nu există o descriere mai potrivită. O simte şi el şi mă priveşte fix, un minut întreg.

— De ce? E ceva nasol la felul în care arăt? întreb eu ca să alung tăcerea.

— Dacă e ceva... La naiba... Arăţi..., spune el, dar se opreşte.

Apoi se răsuceşte şi pornim împreună pe coridor. Izbucnesc într-un râs nervos.

— Ai de gând să termini fraza?

Se uită la mine când ieşim din clădire.

— Nu ştiu ce faci de când nu te-am mai văzut, dar îţi prieşte. Ştiam deja că eşti frumoasă. Acum eşti... perfectă.

Mă înroşesc în obraji. El observă şi zâmbeşte subtil.

— Dacă roşeşti doar pentru atât, atunci mă bucur că nu ţi-am spus ce gândesc cu adevărat.

— Pune-mă la încercare, dau eu o replică îndrăzneaţă, care nu ştiu de unde mi-a venit.

Nu vreau să mă pună la încercare. Chiar nu vreau. Timpul mi-a jucat feste şi a mărginit imensitatea prezenţei dominatoare a lui Quinn în mintea mea. Revăzându-l, mi-am amintit că am de-a face cu un bărbat a cărui putere şi glorie îi transpiră prin toţi porii.

Mâna lui mi-o cuprinde aproape dureros pe a mea. Ajungem după colţ, acolo unde o maşină sport joasă e parcată pe stradă. Se întinde după mânerul portierei din dreapta, dar se opreşte în ultima secundă şi se întoarce spre mine, încă ţinându-mă de mână.

Mă priveşte din nou lung, înainte ca mâna lui liberă să-mi atingă chipul. Îşi trece un deget peste obrazul meu.

— Sunt tentat, Elly. Foarte tentat să te pun la încercare. Dar poate mai târziu.

Deschide portiera, iar eu mă strecor pe scaunul de piele fină. Cu inima la gât, îl văd cum se aşază cu mişcări încete şi sexy la volan.

Nu se uită la mine, porneşte motorul şi demarează. Conversaţia noastră de noaptea trecută mi se tot derulează în minte şi înghit în sec. Nu vreau să mă vrăjească din nou şi să-l întreb cum se simte. Dar tăcerea mă mănâncă de vie. Văd cum bate din deget în volan şi ceva îmi mobilizează gândurile. Îmi amintesc că trebuie să-i scriu Fionnellei.

— Unde mă duci?

Mă săgetează cu privirea.

— De ce, regreţi deja că ai acceptat să ne vedem?

— Să ne vedem? Credeam că ne întâlnim ca să vorbim.

— Şi nu vorbim? Nu spunem deja lucrurile care trebuie spuse?

— Nu ştiu, Quinn. Nu mă pricep atât de bine ca tine la vorbirea asta criptică.

— Tu mă înţelegi, Elly. Mai mult decât vrei să recunoşti.

Mă strâmb.

— Putem să ne prefacem că nu te înţeleg şi să vorbim ca oamenii? Şi vreau să-mi spui unde mă duci.

Trece cu viteză pe sub felinarele cu lumina lor de chihlimbar, apoi îmi spune adresa. Reţin o parte din ea şi-i trimit repede Fionnellei adresa: Gramercy Park. Ea îmi răspunde câteva clipe mai târziu: „Am priceput."

— Reîmprospătează-mi memoria! A vorbi normal înseamnă să ne întrebăm reciproc despre trecut, să încercăm cu disperare să aflăm ce avem în comun. Chiar vrei să pierdem vremea făcând asta?

— Da. Am nevoie de un strop de... normalitate.

Când vorbele acestea îmi scapă de pe buze, îmi dau seama cât sunt ele de adevărate. În ultimele câteva săptămâni, viaţa mea a fost o combinaţie de fugă din cauza fricii, urmată de nişte momente uluitoare, suprarealiste. Chiar şi Miguel şi Sully par acum nişte halucinaţii, nişte vise.

— Bine. Tu, prima. Spune-mi numele tău!

Rahat! Eu m-am băgat în asta. Mă gândesc câteva secunde să mint, apoi izbucnesc:

— Gilbert.

Se uită la mine, apoi sclipirea din ochii lui îmi dă fiori.

— Elly Gilbert.

— Elyse. Prenumele meu e Elyse.

Cu ochii la drum, întinde ușor mâna dreaptă și o ia pe a mea. O duce ușor la gură și o sărută.

— Elyse Gilbert.

Îmi rostește numele cu un glas sexy și răgușit.

— Mă bucur să te cunosc.

Mă înfior din cauza tonului enigmatic pe care îmi vorbește. În jurul nostru, civilizația pulsează în inima celui mai viu oraș din lume. În mașina puternică, sunt prizoniera unei lumi sălbatice și primitive. Și nu știu cum să scap.

— E rândul tău. Știu ce e la suprafață, deci nu-mi spune chestiile alea.

— Ești sigură că ești pregătită să intri în profunzimi? întreabă el, cu ochii tot la drum și cu mâna mea la câțiva centimetri de buzele lui.

Îmi dreg glasul.

— Poate e mai bine dacă-ți pun eu întrebări?

Un tic îi face tâmpla să zvâcnească, dar dă din cap.

— Pune-mi!

— Unde ai crescut?

— Peste tot. Verile în sud, iernile în străinătate. Dar mai ales la New York.

— Aici te-ai născut?

— Nu. M-am născut în casa părintească a mamei, pe insula Kiawah.

Fac o față uimită.

— Nu știu unde e asta. Nu sunt tare la geografie. Dar pare ceva exotic.

Îmi pune mâna pe coapsa lui și-și ține palma peste ea.

— Sună mai exotic decât e în realitate.

— Tu ai... ? mă opresc şi izbucnesc în râs. Ştii că nici măcar nu ştiu câţi ani ai?

Mă priveşte tăios.

— Are vreo importanţă?

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Îţi pot ghici vârsta cu aproximaţie, dar eram pe punctul să te-ntreb despre părinţii tăi şi mi-am dat seama că nici măcar nu ştiu câţi ani ai. Nu că aş presupune în mod automat că părinţii tău sunt...

Tac brusc când îi zăresc expresia îngheţată. Sub palma mea, coapsa i se încordează. Am atins o coardă foarte sensibilă.

— Îmi pare rău, putem sări peste istoria familiei, dacă preferi aşa.

Nu spune nimic câteva minute. Îmi dau seama că se gândeşte intens la trecut.

— Mama a murit când aveam 15 ani.

Răspunsul lui e complet golit de orice emoţie.

— Tata..., spune el, privindu-mă. Nu ştii cine e tata?

Clatin din cap.

Opreşte maşina în faţa unei clădiri din Gramercy Park. Uşile duble negru cu auriu păzesc restaurantul, iar pe indicatorul negru gravat cu auriu scrie *Juniere's*. Un valet vine în fugă spre maşină, dar Quinn e în continuare concentrat la mine.

— Tatăl meu e Maxwell Blackwood.

Îl privesc fără nicio expresie.

— Îmi pare rău, habar n-am cine e, deşi cred că i-am văzut poza într-o revistă, în prima zi în care te-am servit.

O altă sclipire îi apare în ochi, dar nu pentru mult timp.

— Maxwell Blackwood este guvernatorul statului New York.

Casc ochii şi gura. Încerc să-mi revin repede, înainte de a mă face complet de râs.

— Vai! Uau! Cred că eşti mândru de asta.

În clipa în care rostesc aceste vorbe, îmi doresc să le pot lua înapoi. Instinctul îmi spune că *nu*, nu e deloc mândru. Ba chiar dimpotrivă.

— Sau nu?

Mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul. Valetul îmi deschide portiera. Mă alătur lui Quinn în fața restaurantului. Îi dă valetului cheia și își strecoară mâna în jurul taliei mele.

Intrăm în restaurantul cu mai multe etaje și suntem conduși la etaj de un șef de sală elegant îmbrăcat, care i se adresează lui Quinn pe nume și îi spune cât e de onorat să-l viziteze din nou, după atâta vreme. Quinn dă scurt din cap, ca să pună capăt dialogului.

Tavanele acoperite cu oglinzi fumurii și decorul cu marmură cenușie sugerează ceva de clasă și exclusivitate. La primul etaj sunt vreo zece mese. Suntem conduși la masa din mijloc, ceea ce înseamnă că trecem pe lângă celelalte mese, ai căror ocupanți îl cunosc, în mod evident, pe Quinn Blackwood. Ca atare, el salută politcos din cap și zâmbește, iar eu sunt privită în genul: *cine dracului mai e și asta?* Aproape că mă împiedic. Mâna lui Quinn mă strânge și mai tare de talie.

Când ajungem la masă, mă ajută să-mi scot jacheta, pe care i-o dă unui chelner, apoi îmi trage scaunul și se apleacă ușor în spatele meu.

— Nu mai fi atât de uluită și de superb de rătăcită! Îmi declanșează purtarea de psihopat.

Întregul trup îmi e străbătut de un fior. Mă așez pe scaun. Când ia și el loc, mă uit la el și mă strâmb.

— Scuze, eu...

— Te rog, nu spune că nu te poți abține!

Aranjează paharele de vin și apă la mică distanță de tacâmuri.

— E și mai rău.

Strâng din buze, conștientă că vorbele lui sunt o completare a gândurilor sale. Și în mintea lui se întâmplă ceva. Ceva atât de misterios și de profund, încât mi-e teamă să-l privesc prea mult fix în față.

Mă joc cu paharul pentru apă și dau din cap când somelierul sosește cu o sticlă de vin la rece. Am senzația că am nevoie de băutura aceasta rară ca să supraviețuiesc acestei seri.

— Nu mi-ai spus câţi ani.

Ia o gură mare de vin şi mă priveşte fix. Inelul negru care-i înconjoară irisul pare că înghite albastrul.

— Destui. Poate că sunt prea bătrân.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Ridică din umeri, iar eu pun paharul jos.

— Îmi pare rău dacă am atins un subiect sensibil. Trebuia să mă opreşti dacă nu voiai să te întreb.

— Ai căutat să vezi ce e dincolo de suprafaţă. Nu da vina pe mine dacă nu-ţi place ce vezi!

— Aşa se desfăşoară o întâlnire în mod normal?

— Asta nu e o întâlnire normală.

Nu ştiu de ce, dar insist.

— Spune-mi cum se derulează celelalte întâlniri ale tale, ca să ştiu şi eu.

— Un futai la aperitiv, un futai la felul principal şi un futai la desert, murmură el, suficient de tare cât să-l aud eu, dar nu şi ceilalţi.

Mă străbate un val de căldură.

— Deci eu sunt excepţia de la regulă?

— Niciuna nu mi-a intrat în minte. *Niciodată*, spune el pe un ton egal şi lugubru.

Sunt mai mult decât alarmată.

— Quinn...

— Vreau să fiu politicos. De dragul tău. Nu mă-ntreba de ce. Aşa că spune-mi ceva care să nu mă facă să mă gândesc la toate lucrurile fantastice şi teribile pe care vreau să le fac cu trupul tău, Elyse. Spune-mi chiar acum.

— Ce anume vrei să ştii?

— O să te-ntorci să lucrezi pentru mine, la Blackwood?

Respiraţia mi se precipită.

— Vrei să mă-ntorc?

— Nu.

— Nu crezi că mă pricep la munca mea?

— Te pricepeai de minune. Dar am planuri mai mari cu tine. Mai importante decât să-mi serveşti mâncarea.

— Ai planuri cu mine?

Privirea lui coboară de la ochii mei la buze.

— Te doresc, Elyse. Timpul meu e limitat, dar vreau *să te mai văd.*

— Mmm... nu ştiu dacă va mai fi posibil.

Maxilarele i se încordează o secundă. Apoi se-ncruntă şi scutură din cap.

— Ce vrei în schimb? Spune ce vrei!

Pentru a doua oară într-o jumătate de oră, sunt şocată. Oamenii de genul lui Quinn Blackwood nu le pun asemenea întrebări celor ca mine. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut în viaţa mea înainte de cele cinci săptămâni care au trecut şi de-atunci încoace. Nu suntem compatibili în niciun sistem de referinţă.

— Nu mă vrei, îi zic.

Cuvintele mă dor.

— Astea sunt cuvinte inutile.

Deschid gura, ca să spun... nu ştiu ce anume. Chelnerul se apropie cu meniurile. Mâncarea e *French fusion*. Meniul e în franceză. N-am nici cea mai vagă idee la ce trebuie să mă uit. Ridic privirea, uitându-mă în ochii lui Quinn.

— Doamna o să ia risotto cu ierburi aromatice şi trufe ca aperitiv, apoi miel cu cartofi. Şi eu la fel.

Îi dau meniul chelnerului zâmbindu-i. Când acesta pleacă, mă uit urât la Quinn.

— Mulţumesc.

El dă din cap.

— Ce ziceai?

— Nu sunt din New York. Poate că ţi-ai dat seama deja de asta. Am ajuns aici pentru că... n-am avut încotro. Asta înseamnă că nu pot să-ncep nimic alături de tine.

— Ai început deja.

Adevărul mă face să mă simt un pic stânjenită.

— Poate. Dar nu are cum să dureze.

— Dă-mi o perioadă de timp în care să mă-ncadrez.

— Poftim?

— Amândoi suntem presaţi de timp. Vreau să ştiu cât timp îmi dai.

Mă încrunt.

— Pleci undeva?

Îşi lasă privirea în jos.

— Ceva de genul ăsta.

— Ah! Ăăă... poate câteva săptămâni?

Regretul care mă copleşeşte când rostesc aceste cuvinte mă dă pe spate.

El se apleacă în faţă, o adevărată forţă a naturii.

— Deci lucrurile asupra cărora am fost iniţial de acord? Nu mai sunt valabile?

Ochii lui spectaculoşi îmi devorează chipul.

— Asta-i tot ce am, zic.

Se lasă uşor pe spate.

— Mă mulţumesc cu atât.

Tremur pe scaun, întrebându-mă în ce m-am băgat. Apoi îmi amintesc de Q.

— S-ar putea să nu fiu disponibilă tot timpul.

— Nici eu.

Mă uit fix la el, plină de întrebări. Întrebări pe care nu le pot pune pentru că nu vreau să răspund la întrebările lui. Ne soseşte mâncarea. Mâncăm mult timp în tăcere, proiectând emoţiile furtunoase asupra mâncării. După ce ni se iau farfuriile, îl privesc fix. În ochii lui se zvârcoleşte infernul.

— De ce mă vrei, Quinn? izbucnesc eu, repetând întrebarea care mă roade.

Nimic din povestea asta nu are sens. Deloc. Dacă stai să te gândeşti, nimic nu e logic. Îşi întinde palma pe masă. Apoi începe să bată din deget.

— Poate că-mi doresc un pic de... relaxare.

Ceva din mine se rupe. Pentru că înţeleg. Mă întind şi-mi pun mâna peste a lui. Degetul lui se opreşte.

— Bine. O să fiu relaxarea ta. E-n regulă, Quinn.

— Nu ştii în ce te bagi.

Oftez.

— Hotărăşte-te. Vrei să rămân sau nu?

Expiră zgomotos. Pentru un moment, pare... pierdut.

— Vreau.

Priveşte în jos la mâinile noastre. Apoi ridică ochii.

— Ai terminat de mâncat? Vrei desert?

— Da. Nu.

Îşi trage mâna de sub a mea, îşi scoate portofelul şi aruncă pe masă câteva bancnote de o sută de dolari.

— Hai să plecăm de-aici!

Ajunşi afară, mă întorc spre el.

— Unde mergem?

— Te duc înapoi.

Mă simt dezamăgită. Vreau să-mi petrec mai mult timp cu el. Vreau să încep să fiu relaxarea lui. Acum, imediat.

Dar mă aşteaptă Q. Şi, ca o târfuliţă ce sunt, am nevoie de ce-mi oferă şi el. Aşa că dau din cap şi urc în maşina lui Quinn.

E zece fără un sfert când ajungem înapoi la mansardă. Quinn mă conduce la uşă, ţinându-mă uşor de mână. Tastez codul de securitate, iar el intră cu mine. Străbatem coridorul în tăcere, iar el aşteaptă până când deschid uşa de la intrare. Mă întorc spre el.

Brusc, îşi înfige degetele în părul meu. Mă lipeşte de perete. Am o clipă la dispoziţie să inspir, apoi gura lui hotărâtă şi delicioasă e peste buzele mele. Îmi desface dur buzele cu limba, apoi mă invadează. *O, Doamne!* Quinn Blackwood are un gust uluitor. Gem profund, pentru că fantezia mea devine realitate. Mă sărută aşa cum mă devora mai devreme din priviri: cu intenţii aproape demonice, egoiste. Îmi linge interiorul gurii, apoi îmi muşcă buza de jos,

dezmierdând-o după aceea cu limba. Poşeta-plic îmi cade pe podea, la fel şi jacheta. Mâinile mele grăbite îi caută trupul musculos şi sexy. Aterizează undeva pe pieptul lui, de care mă agăţ cu putere. Când încep să gâfâi din ce în ce mai tare, se retrage, se uită fix la mine şi-mi vâră încet degetul mare în gură. Nu ştiu dacă trebuie să i-l muşc sau să i-l sug. Aşa că le fac pe amândouă.

Respiră şuierând. După un minut, îşi retrage degetul. Apoi începe din nou să mă sărute. Îmi bag degetele în părul lui. Îl trag de plete, în timp ce simt cum chiloţii mi se udă cu neruşinare. Mâinile i se mişcă violent peste trupul meu, căutând, strângându-mă, iar gura nu i se desprinde de a mea. Ca şi cum e înfometat şi n-o să-mi dea drumul până nu se va sătura.

Simt nevoia disperată să respir şi, când îmi dă drumul, inspir de câteva ori cu poftă. Îşi lipeşte fruntea de a mea, îşi leagănă şoldurile lipite de ale mele. Mă lupt cât pot să nu salivez ca o adolescentă hormonală când îi simt penisul imens. Dar nici eu nu-mi pot opri şoldurile din legănat. Scoate un geamăt.

— Doamne, vreau să ţi-o trag până te distrug. S-ar putea să nu fiu în stare să te repar la loc, dar vreau s-o fac oricum.

Ridic privirea şi el mă anihilează imediat cu ochii lui demonici, de un albastru-argintiu.

— Nu pot, îi răsuflu eu printre buze.

El mă sărută, dar nu protestează. Nu pot să fac sex cu el cât timp mi-o trag cu Q. Chiar dacă acesta nu s-ar prinde, nu e corect. Dar tentaţia e mare. *Doamne, cât sunt de tentată!* Pentru că dacă regulează măcar pe jumătate la fel de bine cum sărută, o să fie senzaţional. Îmi ling buzele şi încerc să mă dau înapoi. Mă strânge şi mai tare şi mormăie gemând.

— Nu încă.

— Quinn...

— Nu pleca încă, Elyse. Încă un minut.

Rugămintea lui categorică mă face să mă lipesc din nou de perete.

— Bine.

De data asta, sărutările lui sunt mai blânde. De parcă-şi hrăneşte sufletul ostenit, nu demonii care-l stăpânesc. Stăm aşa mult timp, el sorbindu-mi şi dezmierdându-mi gura.

În cele din urmă se desprinde de mine, înjurând furios. Îmi aruncă o privire în care se citesc o mie de emoţii înspăimântătoare.

Apoi se îndepărtează fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

34

Scena 3 — Nopți cu Viagra
Partea a doua

— Ea e pe drum.

— Cât durează?

— Depinde de trafic, vreo jumătate de oră.

— Eşti supărată pe mine.

Fionnella oftează.

— Nu ştiu cum sunt. Dar vreau să ştiu de-a ce mama naibii te joci. Voia să rămână la mansardă. Era perfect. De ce ai scos-o în oraş? Şi de ce la *Juniere's*, pentru numele lui Dumnezeu? Maxwell şi Delilah puteau fi acolo.

— Nu erau.

— I-ai fi observat măcar?

Scrâşnesc din dinți.

— Da.

— Quinn, am ajuns prea departe ca să apeşi pe butonul de autodistrugere tocmai acum.

Strâng telefonul şi mai tare.

— Am nevoie de ea, Nella.

— Dar ea? S-o plăteşti pentru o slujbă pe care a acceptat-o conştientă e una. Asta... ce faci cu ea pe lângă... nu te pot convinge să renunți, ştiu. Dar bagajul ei e la fel de greu ca al tău. Gândeşte-te puțin înainte să vă duceți amândoi naibii.

— E prea târziu.

Ea oftează din nou.

— Cum de ştiam că asta o să spui?

— Pentru că întotdeauna a fost prea târziu.

— Quinn...

Ea se opreşte şi expiră.

— N-o mai duce niciodată la *Juniere's*.

Îmi iau privirea de la Fifth Avenue şi mă sprijin cu spatele de sticla rece. Nu voiam s-o duc pe Elyse la restaurantul favorit al mamei sau s-o aşez la masa preferată a acesteia. Nu ştiu cum s-a întâmplat chestia asta.

— Bine.

— Bine, spune şi ea.

— Care e treaba cu Clay?

— Mă ocup. Ar trebui să am ceva pentru tine până sâmbătă.

În mod normal, Fionnella se mişcă mai repede, dar ştiu ce zi e mâine.

— Vrei să-ţi ţin companie mâine? mă ofer eu.

— Nu. Dar îţi mulţumesc.

Vocea ei e înnegurată şi rece, plină de durere îndelung reprimată.

— Ştii că prefer să mă duc acolo singură, spune ea tăios.

Drumul spre Maine. Spre mormântul lui Michael, fiul ei. Mâine e comemorarea morţii sale.

Michael Smith era de vârsta mea când Adriana Nathanson şi-a pus ghearele pe el. Un fost puşcaş marin, suferind de sindrom de stres posttraumatic. Buna doamnă doctor şi-a bătut joc de minţile lui şi i-a tras-o cu fiecare ocazie care i s-a ivit.

Am cunoscut-o pe Fionnella Smith în ultima zi de viaţă a fiului său. L-a însoţit la cabinetul doctorului Nathanson pentru că era îngrijorată din cauza tratamentului acestuia. O întâlnire întâmplătoare la o ţigară. O mărturisire disperată a temerilor ei în privinţa fiului său. Sfatul meu dur de a-l lua pe Michael şi de a fugi. Un e-mail de la ea, o lună mai târziu, în care scria că Michael se sinucisese. Propriile mele mărturisiri despre ce i-au făcut mamei cei care ar fi trebuit s-o iubească.

Aceste evenimente au dus la acest parteneriat improbabil. Poate că sunt eu distrus fără speranţe să-mi revin, dar nu voi strica niciodată relaţia cu ea.

— Sună-mă când te întorci, spun eu.

— Aşa o să fac.

Închide telefonul, iar eu mă întorc şi-mi sprijin capul de fereastră. Vreau să-mi golesc mintea, dar vocile nu vor să se oprească. Nici dorinţa dezlănţuită care mă stăpâneşte de când am plecat de lângă Elyse. Cina a fost o idee proastă. M-am deschis... în multe direcţii. Am spus lucruri... *am simţit* lucruri pe care nu le pot lua înapoi. I-am spus despre insula Kiawah. E suficient să caute repede pe internet ca să-şi dea seama că locul unde a dus-o Q şi locul unde s-a născut Quinn sunt două proprietăţi de pe teritoriul aceluiaşi stat.

Poate că-mi doresc să facă legătura? Poate că am obosit să-i ofer un personaj fără celălalt. S-o fut fără să-mi arăt chipul.

Şi sărutul acela... La naiba, sărutul acela!

Suspin, ridic paharul cu whisky şi iau o sorbitură. Penisul mi s-a sculat instantaneu. Dar gândurile mele zboară în continuare la aceste întâmplări. Mâna ei peste mâna mea, la masă. Compasiunea din privirea ei. Zvâcnirea neaşteptată a inimii mele carbonizate. Şi eliberarea pe care mi-o doresc atât de brusc? Despre ce naiba e vorba aici?

Cum de-mi doresc o amânare tocmai acum, când totul se apropie oricum de sfârşit?

Golesc paharul şi-l arunc cât colo, nepăsându-mi unde aterizează. Apăs cu ambele mâini geamul şi inspir, căutând un echilibru care nu există. Mă bucur când aud sunând interfonul portarului.

— Oaspetele dumneavoastră a sosit, domnule. S-o trimit sus?

— Da, mormăi eu.

E aici. Dorinţa mea se ascute, gata să iasă la atac. Mă îndepărtez de fereastră şi mă duc în celălalt capăt al livingului unde, pe bar, mă aşteaptă masca. Lângă ea e o singură pastilă albastră. Înghit pilula şi-mi pun masca. Îmi vâr în gură aparatul care-mi distorsionează vocea şi reglez lumina. Camerele de filmat deja funcţionează.

Deschid uşa şi aştept sosirea liftului. Apartamentul acesta e de departe cel mai scump dintre proprietăţile mele din New York.

Este un apartament care aparține firmei Blackwood Estate. După ce întoarcerea în Carolina de Sud a devenit imposibilă, am ales locul acesta.

Liftul ajunge și observ că mi-a urmat instrucțiunile. Vremea e destul de răcoroasă ca să vină aici cu o haină ușoară acoperindu-i trupul. Dar sunt și mai interesat de ce poartă pe dedesubt. Sau ce nu poartă.

— Lucky.

Întoarce brusc capul spre mine, purtând eșarfa pe care am rugat-o să și-o pună la ochi încă din lift.

— Bună, Q, răspunde ea cu glas răgușit.

Fac un pas înainte ca să opresc ușile liftului să se-nchidă și cochetez cu ideea de a-mi împleti degetele cu ale ei, așa cum am făcut mai devreme, în această seară. Va recunoaște oare atingerea lui Quinn?

O parte din mine își dorește să mă recunoască — partea care i-a mărturisit Fionnellei că are nevoie de Lucky. Partea pe care n-am mai reușit s-o blochez încă de atunci.

Cealaltă parte din mine își dorește ca acest joc să continue la nesfârșit.

O prind de încheietură. Parfumul ei, același de la cină, mă învăluie în timp ce o conduc în apartament.

În momentul în care ușa se închide, mă apropii de ea din spate și-mi strecor mâinile în jurul taliei sale ca să-i deschid haina. Desfac singurul nasture și haina îi alunecă de pe umeri.

E goală — poartă doar ciorapii cu dantelă pe coapse, colierul cu diamante și pantofii cu toc. O prind de umeri și ea tremură.

— Ți-a plăcut plimbarea prin oraș fără să porți nimic pe sub haină, Lucky? îi mormăi eu la ureche.

— Un pic, suspină ea.

— Și când ai vorbit cu portarul la parter? Ai roșit?

Își mușcă buza și nările îi freamătă.

— Posibil.

Mă răsucesc spre ea, cu mişcări brutale, incontrolabile. Gura ei. *Doamne Dumnezeule*, gura ei! Are buzele încă umflate din cauza săruturilor mele dure de acum câteva ore. Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos, iar dorinţa de a experimenta din nou acel sărut îmi face scula să zvâcnească dureros. Îl dispreţuiesc în tăcere pe Quinn că are ceea ce eu nu pot avea.

Rahat! Sunt gelos pe mine însumi. Atât de distrus sunt. Faptul că de-abia aştept s-o sărut din nou, dar nu pot, pentru că există riscul să mă recunoască, mă face să-mi doresc să mă reped la ea şi s-o dezmierd în acelaşi timp. Iisuse! Nu ştiu ce dracului vreau.

— Vino-ncoace, mârâi, mergând cu spatele. Urmează-mi vocea.

Vine imediat. Înaintez şi-mi dau seama că e excitată şi gâfâie uşor. Îmi încleşetez dinţii înăbuşindu-mi un geamăt şi dorinţa de a i-o trage imediat.

Apartamentul e o fantezie minimalistă de spaţii şi sticlă. Singurele piese semnificative de mobilier sunt o canapea albă, imensă, sub forma literei L, şi şemineul plutitor. Ferestrele înalte oferă o privelişte uimitoare asupra oraşului. Iluminarea strategică oferă un strop de intimitate, dar nu în totalitate. Cineva cu un binoclu şmecher poate vedea ce se-ntâmplă aici. O conduc la canapea, mă aşez şi desfac picioarele.

— Stai!

Se opreşte, frământându-şi mâinile pe lângă corp.

— N-ai avut încă privilegiul de a-mi suge scula, zic eu răguşit.

Ea gâfâie un pic mai tare.

— Ştii bine că nu, mormăie ea.

— Ai vrea s-o faci?

De ce o întreb când eu ar trebui să dau ordine? Răspunsul nu mai are nicio importanţă când ea înalţă capul şi-şi trece limba peste buza de sus.

— Da.

— Aşază-te în genunchi. Încet.

Coboară lent şi măsurat. Ţâţele i se mişcă uşor când se ridică în genunchi. Gura mi se usucă în faţa frumuseţii ei uluitoare.

— Vino la mine, Lucky.

Înaintează și se oprește între coapsele mele cu o precizie desăvârșită. Ridică mâinile și face o pauză.

— Pot să te ating? întreabă ea ușor.

— *La naiba, da!*

Răspunsul meu hotărât îi aduce un zâmbet ușor în colțul gurii.

— Te amuză chestia asta, scânteiuțo? Să știi cât de dependent devin de atingerea ta?

Zâmbetul îi devine mai larg și mâinile ei mici îmi găsesc interiorul coapselor.

— Nu mă amuză, nu. Dar... îmi place.

Îi prind mâinile într-ale mele și i le trag spre fermoarul pantalonilor.

— Scoate-o. Să vedem cât de mult îți place să mi-o sugi.

Degetele ei trec la treabă. În clipa în care-mi ține penisul în mâini, tot trupul i se încordează. Geme ușor, iar eu văd cum aureolele i se înfioară.

— S-a întâmplat ceva? o întreb.

Înghite în sec.

— E atât de mare! Atât de tare!

— A fost înlăuntrul tău. Știi cât de mare e.

Clatină din cap, în timp ce mâna ei îmi explorează penisul. Îmi rețin un geamăt și inspir profund.

— E ceva diferit. O, Doamne, ai luat Viagra?

Zâmbesc, în ciuda presiunii pe care o resimt în testicule.

— Credeai că glumesc?

Roșeața îi acoperă gâtul și obrajii delicați.

— Nu eram sigură.

Scot un mârâit.

— Acum știi. Așa o să mă ai toată noaptea. Freacă-mi-o, Lucky. Nu te opri până nu-ți spun eu s-o faci.

Îmi cuprinde scula cu mâinile și mă masturbează. Mișcarea ei expertă din încheieturi îmi sporește tensiunea din testicule.

Întredeschide buzele și răsuflarea i se transformă în mici gâfâieli senzuale. Îmi iau privirea de la gura ei până nu-mi pierd mințile.

— Spune-mi! Ți-a plăcut întâlnirea?

Se oprește o fracțiune de secundă.

— Ești sigur că vrei să vorbim despre asta?

— De ce nu?

— Pentru că... nu se cuvine.

— Cine spune?

Își strânge buzele și pune capăt certei.

— A fost OK.

Privirea mi se fixează pe mâinile ei. Scrâșnesc din dinți când pe degetul ei mare se prelinge un strop de lichid seminal, pe care mi-l întinde pe sculă.

— Doar OK? zic eu tăios.

— În fine, a fost mai mult decât OK.

— Îți place de el, Lucky? Tipul cu care te vezi pe la spatele meu?

— Nu-l văd pe la spatele tău. Și... da, îmi place de el.

Îmi permit să surâd. Senzația e bizară, dar o las să zăbovească și o greutate mi se ridică de pe piept. Mâinile ei mă strâng mai tare de penis, iar zâmbetul meu se transformă într-un geamăt.

— Încerci să mă distragi, scânteiuțo?

— Da.

— Te descurci superb, mârâi eu. Freac-o mai tare!

Strânsoarea ei devine și mai puternică și simt cum vederea mi se încețoșează. Îmi las capul pe tetieră și nu mă pot abține să nu urlu înăbușit. Sunt la distanță de maximum un minut de orgasm.

— Gura, iubito. Îți vreau *gura*.

Buzele ei moi se închid în jurul capul gros al penisului meu, iar șoldurile mele zvâcnesc dezlănțuite. După ce mă udă cu saliva ei, încearcă să mă ia mai adânc în gură. Mă lucrează expert, rotindu-și limba și stârnindu-mi mici văpăi de tortură. În câteva clipe, mă poartă spre alt univers.

La naiba, e perfectă!

Senzația aceasta mă străbate și deschid o ușă nouă. Meditez la cum ar fi arătat viața mea dacă n-aș fi apucat-o pe calea asta. Oare mi-aș fi găsit fericirea cu o femeie ca Elyse Lucky Gilbert? I-aș fi umplut pântecele drăgălaș cu bebelușii mei și aș fi lăsat-o să-i alinte cu dragostea ei? E capabilă de dragoste. În seara asta am observat compasiunea pe care o are față de Quinn. Am văzut cum ochii i se umplu de lacrimi de milă pentru nebunia lui.

Imaginea se extinde. Culorile ei amenință temeliile negre ca smoala ale destinului meu. Suficient cât să-mi trezească disperarea, care-mi stârnește furia. Mă împing și mai tare în gura ei. Ea se îneacă și încearcă să-și ridice capul. Îmi înfig degetele în părul ei și o țintuiesc locului.

— Ia-o pe toată!

Mă încordez de nerăbdare, mi-e teamă că mă va refuza. În schimb, ea inspiră profund și zgomotos pe nas. Apoi deschide gura și mai mult.

— *La naiba!* La naiba, la naiba, la naiba!

Focul îmi țâșnește prin testicule și explodez în gâtul ei superb. Îmi dau drumul ca un torent, iar înjurăturile mele răsună în toată încăperea. Ea înghite fiecare picătură și un zâmbet triumfător, mic și indecent, îi apare pe față.

Nu mai am energie s-o dojenesc pentru asta. În schimb, mă bucur de senzația asta în timp ce ea îmi masează testiculele cu blândețe. Îmi acord un răgaz ca să-mi recapăt răsuflarea, apoi mă bat ușor peste pulpe.

— Vino-ncoace, iubito.

Lucky se ridică și mi se urcă-n poală. Încă am erecție, iar scula mea se odihnește între buzele vaginului ei, când își desface picioare de-o parte și de alta a trupului meu. Șoldurile i se rotesc și zvâcnesc în timp ce se lasă în jos și-și umple păsărica strâmtă cu penisul meu.

— Rămâi nemișcată, o avertizez.

Scâncește, dar își ridică mâinile pe umerii mei. Degetele i se joacă în părul meu de la ceafă, iar eu îi ling și-i sug pe rând sfârcurile

superbe. Umezeala ei îmi atinge vârful penisului, dar nu trece mai departe.

— Scânteiuța mea, ești atât de bună, murmur eu lipit de pielea ei. Vrei să fii răsplătită pentru că ești mica și excelenta mea sclavă?

— Nu sunt...

Se oprește. Ridic privirea și o văd mușcându-și buza.

— Da, se răstește ea.

Izbucnesc în râs. O altă coardă de titaniu care mă leagă de întunericul din mine se rupe. Râsul îmi dispare.

Ce dracului se petrece?

— Ridică-te. Întoarce-te la nouăzeci de grade în dreapta ta și mergi înainte, în linie dreaptă. Încet.

Se încordează la auzul tonului meu dur, dar face cum i-am spus. Mă ridic de pe canapea și-mi scot pantalonii. Scula îmi e din nou tare ca piatra. Mi se întărește și mai tare când o văd cu ciorapii ei negri, legănându-se sinuos pe tocurile înalte. O urmăresc.

— Întinde mâinile în față.

Ea le întinde, atinge geamul imens. Mă opresc în spatele ei. E atât de mică! Vreau s-o protejez și s-o posed. Vreau s-o absorb în mine și s-o fac să zboare în același timp. Alung aceste gânduri tulburătoare și-mi așez mâinile pe trupul ei. Corpurile noastre sunt atât de apropiate, încât simt căldura ei vibrantă. Vreau să mă scald atât de adânc în ea, încât vederea mi se încețoșează.

— Știi unde te afli?

Clatină din cap. Are părul strâns în creștetul capului. Mă înclin în față și o mușc ușor de ceafă.

— Ești în fața unui perete de sticlă. Lumina e discretă, dar tot se poate vedea prin el. Suntem la etajul 30, dar oricine se uită te poate vedea. Ce părere ai despre asta, scânteiuțo? îi șoptesc eu la ureche.

— Nu-mi... nu-mi pasă.

Penisul îmi tresaltă, lovindu-se ușor de fundul ei.

— De ce nu-ți pasă?

— Pentru că vreau doar să mă fuți, răspunde ea cu glas tremurat.

— Deci nu-ți pasă dacă vede cineva cum îți răvășesc păsărica aia strâmtă?

Ea geme, scoțând un sunet moale și satisfăcut care-mi face penisul s-o lovească din nou.

— Trupul tău. Păsărica ta. Cum ți-o dorești.

Mă copleșește o ceață roșie.

— *Iisuse*. De unde mama naibii ai apărut?

Întrebarea asta crudă îmi arde gâtlejul. Un alt milion de senzații mă străbat când îmi pun mâinile peste ale ei.

Nici nu-i nevoie să-i spun să-și desfacă picioarele, împingându-și fundul sexy spre mine. Îmi îndoi genunchii pentru ca scula mea să-i găsească despicătura. O mișcare de jos în sus o face să se ridice pe vârfuri. Țipătul ei e ca un balsam pentru urechile mele. Își întoarce capul și-și lipește obrazul de geam. Iar eu i-o trag îndelung, tare și profund până când își dă drumul și mi se prăbușește în brațe.

Îi duc în brațe trupul dulce, pe covorul din fața șemineului. Aștept să-și recapete suflul. Apoi îi asaltez fundul.

Livingul devine locul nostru murdar de joacă, până când orizontul se colorează în cenușiu și portocaliu.

E aproape în comă când alunec din nou în vaginul ei. E cu spatele la mine, iar eu îmi încolăcesc ambele brațe în jurul umerilor și al taliei ei. O prind ca-ntr-o capcană. Mă scald în tremuratul ei, intrând și ieșind pe canalul acela atât de alunecos.

Cuvintele îmi inundă mintea, se rotesc, prind viteză. Înainte să-mi dau seama ce fac, rostesc:

— Te-aș păstra, Lucky. Dacă n-ar trebui să fac chestia asta. Dacă viața mea n-ar fi un pustiu distrus, te-aș păstra. Te-aș face a mea pentru totdeauna.

Ea tremură la auzul vorbelor mele. O mai regulez puțin, îi absorb micile țipete ostenite. Începe să se dezlănțuie. Își dă drumul la fel de tare ca prima oară, mă secătuiește la fel de puternic.

— Îmi dau drumul pentru tine, scânteiuțo. Atât de tare...

Răsuflarea i se precipită, ca şi cum ar suspina. În timp ce orgasmul pune stăpânire pe trupul meu, îmi duc degetele la eşarfa care-i acoperă ochii frumoşi. Sunt umezi. Plânge.

Şi ochii mei mă ustură, chinuiţi, şi-mi doresc brusc, pentru prima oară în viaţa mea, ceva ce nu pot avea. Ceva ce nu merit.

Şi nu ştiu ce naiba să fac cu toate sentimentele astea nenorocite.

Partea a patra
Elyse

35

Dialog în mișcare

Te-aş păstra.

Te-aş face a mea pentru totdeauna.

Vorbele acestea îmi răsună în minte. Neliniştea, uimirea din glasul lui continuă să mă bântuie şi două zile mai târziu. N-am mai primit nicio veste de la Q de la primele ore ale zilei de vineri, când m-am trezit singură în apartamentul de lux. Fionnella îmi spune că el are alte lucruri de făcut şi că, până va da un semn de viaţă, timpul îmi aparţine. Ca să fiu sinceră, mă bucur de acest răgaz. Combinaţia dintre maratonul de sex şi emoţiile delirante m-a lăsat într-o stare de şoc.

Noaptea de joi a fost cea mai intensă noapte din viaţa mea. Fiecare moment a fost copleşitor. Şi profund personal. În plus, de-abia am remarcat prezenţa camerelor. Şi atunci când mi-am amintit de existenţa lor, nu mi-a păsat. Retrospectiv privind, îmi dau seama ce s-a întâmplat.

Sexul cu Q a încetat să fie o tranzacţie şi s-a transformat în altceva. Ceva mai mult. Mă îndrăgostesc de el. Probabil că m-am îndrăgostit deja.

Enormitatea acestei revelaţii m-a schimbat aproape într-un zombi. N-am ieşit din mansardă. Mi-e dor de el, îmi doresc ca nenorocitul ăla de gadget negru să se aprindă. În acelaşi timp, mi-e teamă de momentul în care mă va contacta. Pentru că vineri, după ce-am găsit energia de a părăsi apartamentul, am ajuns acasă şi am găsit trei sute de mii de dolari pe dulap. Acum mă aflu la două sute de mii de dolari distanţă de obiectivul meu. Două sesiuni „normale". Sau un futut intens, şi nu-l voi mai vedea pe Q niciodată.

Neliniştea pe care mi-o aduce acest fapt mă înspăimântă de moarte.

Ca să uit de această groază, fac ceva la fel de înspăimântător. Încep să-mi fac planuri despre cum să-l contactez pe Clay după ce voi avea toţi banii.

Nu-mi pot face pur şi simplu apariţia în Getty Falls, aşteptând să ierte şi să uite. De asemenea, trebuie să găsesc o cale de a-l face să priceapă că un milion de dolari sunt mai buni decât să încerce să mă forţeze să-i spun pe unde se află Petra.

A negocia cu Clay Getty poate fi o misiune delicată. Pe oamenii ca mine nu i-a lăsat să scape nepedepsiţi după ce i-au greşit. Şi pentru că i-am distrus căminul ancestral, proprietatea lui mult-preţuită, m-am poziţionat pe primul loc pe lista duşmanilor săi.

Mă plimb prin mansardă de câteva ore, apoi îmi adun curajul de a mă conecta la internet.

O căutare rapidă prin ziarele din Fresno îmi spune prea puţine despre ceea ce se întâmplă în Getty Falls. Nu extind căutarea, pentru că am auzit-o o dată pe Lolita vorbind despre un sistem de geolocaţie de pe site-uri. Nu am habar câţi oameni caută Getty Falls, dar nu vreau să atrag atenţia asupra mea.

Intru pe Twitter şi caut site-ul Biroului Şerifului din Getty Falls. Pe prima pagină sunt o scurtă biografie şi o poză a şerifului, cu zâmbetul lui înşelător. Dau în jos şi citesc postările.

Şeriful interimar Daniels a răspuns la o alarmă de tâlhărie... suspectul a fost prins.

Cu două zile înainte de asta... *Şeriful interimar Daniels şi ofiţerul Pratt au răspuns la o reclamaţie de altercaţie casnică.*

Mă duc înapoi ca să văd când a fost ultima oară de serviciu şeriful. Îmi ţin respiraţia când găsesc ce căutam.

Şeriful Clayton Getty în concediu pe perioadă nedeterminată ca să se ocupe de probleme personale. Adjunctul Rick Daniels va prelua îndatoririle şerifului.

Ofițerii participă la înmormântarea lui Ridge Mathews. Răsuflarea mi se accelerează și apăs pe linkul atașat. *...Șeriful Getty a confirmat că moartea lui Mathews a fost un tragic accident.*

Dumnezeule, Clay a mușamalizat totul. Inima continuă să-mi bată tot mai tare. Urc din nou și mă holbez la poza lui Clayton Getty, alăturată biografiei.

Da, tatăl meu biologic nu e doar un patron de bordel aflat la a treia generație, ci e și șeriful corupt care trebuie să sprijine legea în Getty Falls. Și și-a luat concediu în ziua în care i-am ars casa de curve din temelii și am fugit din oraș.

Mă zgâiesc la fotografia lui când un retweet îmi apare în feed.

Persoană căutată după incendiul din Getty Falls. Elyse Gilbert, 1,63 metri, a dispărut de la fața locului. Dacă o vedeți, contactați biroul șerifului. Sub link e un mesaj, lângă poza mea. Telefonul îmi cade din mână și un val rece de sudoare mă scaldă din cap până-n picioare. Inima mi se zbate cu putere, iar eu mă chinui să respir.

Ridic din nou telefonul. Închid Wi-Fi-ul și sar de pe canapea. Dar adevărul nu poate fi tăgăduit. Dacă-mi trebuia confirmarea că sunt căutată de Clayton, acum o am.

Dar oare mi-ar fi pus numele și poza pe o rețea de socializare, dacă ar fi știut unde sunt? Oare încercările de a mă găsi sunt dovada că mi-a pierdut urma? Alung teama și încerc să gândesc cum trebuie, rațional. De o săptămână de când mi-am părăsit slujba de la Blackwood Tower, am dispărut de tot. Chiar dacă știe că sunt la New York, faptul că în acest moment nu circul cu transportul în comun îl poate împiedica să mă descopere.

În același timp, trebuie să pun capăt acestei povești cât de curând posibil. Fiecare zi pe care o pierde căutându-mă și negăsindu-mă înseamnă că atenția lui se va îndrepta spre Petra.

Mă holbez la telefon, întrebându-mă dacă ar trebui s-o sun pe Fionnella ca să aflu când mă voi întâlni din nou cu Q. Exact atunci telefonul vibrează, făcându-mă să tresar.

Quinn.

Inima îmi sare din piept din cu totul alt motiv. Cu mâinile tremurânde răspund la telefon.

— Bună.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui răgușită ascunde îngrijorare. Inspir profund.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu mă minți, Elyse!

Răceala se așterne peste îngrijorare. Îmi masez fruntea agitată.

— Am făcut ceva. Și acum mă prinde din urmă.

— Ești în pericol?

Strâng din ochi o secundă.

— Încerc din răsputeri să nu fiu.

— Și cum faci asta? ripostează el.

Cum pot să-i spun că-mi vând trupul ca să-l plătesc pe proxenetul căruia i-am distrus imperiul?

— Încă încerc să-mi dau seama.

Quinn rămâne tăcut un minut.

— Pot să te ajut cu ceva?

Inima mi se zbate nebunește.

— Mulțumesc, dar nu.

— Tu mă ajuți pe mine, dar nu-mi accepți sprijinul? insistă el.

Diferențele dintre noi se ridică precum un zid invizibil. Nu știu exact care sunt problemele lui, dar eu voi fi acuzată de omucidere și incendiere dacă vor ieși vreodată la suprafață.

— Nu e... nu e același lucru. M-ai sfătuit s-o iau la goană, acum ceva vreme. Cred că e corect să-ți spun că ar trebui să faci același lucru.

— De ce?

Mă frec pe frunte și mai tare.

— N-aș vrea să te sufoc cu tâmpeniile mele, Quinn.

— Prea târziu.

O spune moale, letal, ca un șarpe încolăcit și otrăvitor, plin de venin, care de-abia așteaptă să-și înfigă dinții mortali în ceva. Tremur în ciuda temperaturii plăcute.

— Nu e...

— Putem discuta asta cu altă ocazie, dar hai să nu mai pierdem vremea. Vreau să te văd astăzi.

Ar trebui să spun nu. *Ar trebui.* Ar trebui să stau înăuntru, să mă ascund de Clay. Ceva din mine îmi alungă teama.

— Bine. Însă nu ştiu ce companie voi fi.

— Lasă-ţi dispoziţia în seama mea. Vin să te iau pe la opt.

Închide, lăsându-mă din nou cu mintea plină de întrebări.

N-o sun pe Fionnella. Alung sentimentele derutante pe care le am faţă de Q, preferând să mă gândesc altă dată la toate astea.

Dar mai am un apel pe care l-am tot amânat. Scotocesc prin rucsac, scot poza mea şi a mamei şi înlătur rama. Codul alfanumeric pe care l-am scris acolo poate fi decodat şi obţin un număr de telefon; îl formez cu degete tremurătoare.

— Alo? îmi răspunde un glas şovăielnic.

— Sunt eu, Elyse.

— Ah, ce bine că-ţi aud vocea! Am fost atât de îngrijoraţi! Eşti în regulă?

— Sunt bine, doamnă Ringwald.

Râde uşurată.

— Ţi-am mai zis, spune-mi Doris.

— Doris... ea e acolo?

— Sigur. Stai puţin.

Pune telefonul jos, apoi îl ridică altcineva.

— Elyse?

Inima îmi sare înnebunită şi lacrimile îmi ard ochii.

— Petra. Ce... ce mai faci?

— Bine. În fine, cu o mare doză de plictiseală.

Izbucnesc în râs. Am un sentiment atât de plăcut!

— Nu-ţi faci de lucru pe la fermă?

— Îmi plac la nebunie caii. Faptul că nu mă duc la şcoală nu prea-mi place, spune ea, coborând glasul. Lui Doris îi place să repete

aceeaşi lecţie la nesfârşit, de parcă sunt bătută-n cap sau ceva de genul ăsta.

Zâmbesc când îi aud indignarea, apoi mă trezesc la realitate.

— Să n-o scoţi din minţi, bine? Toată chestia asta e nouă pentru ea.

Petra oftează.

— Ştiu. Cred că ea şi Paul se gândesc să facă schimb. Să sperăm că el se pricepe mai bine la predat.

Face o pauză de câteva clipe.

— O să te văd curând?

Mi se strânge inima.

— N-o să te mint, Petra. Nu ştiu. Deocamdată e mai bine să stau departe de tine.

Am întâlnit-o o singură dată pe frumoasa mea surioară. Acum un an, când Clayton a început să pună întrebări, am făcut demersuri s-o găsesc şi să-i avertizez pe părinţii ei adoptivi despre pericolul în care este. Paul şi Doris Ringwald au luat avertismentul în serios şi s-au mutat din Nevada în Idaho. Cea de-a doua mea atenţionare, acum două luni, i-a forţat să se ducă şi mai în nord, la o fermă de lângă Vancouver. Am dormit mai bine noaptea ştiind că doresc şi ei, ca şi mine, siguranţa Petrei.

— Eşti sigură că ne putem întoarce când împlinesc 18 ani? insistă Petra.

— Da.

Clayton nu va mai avea niciun drept s-o revendice atunci.

— Deci, te rog, mai rezistă un pic!

Un alt oftat.

— Bine.

— Când o să pot, o să te sun. Îţi promit!

Ea le înapoiază telefonul părinţilor ei adoptivi, iar eu îi liniştesc spunându-le că totul e OK. Apoi închid. După ce bătăile inimii mi se calmează, gândurile mele se întorc la Quinn.

Ce înseamnă mai exact: *lasă-ți dispoziția în seama mea*? Și unde mă va duce oare de data aceasta?

Fac o baie prelungită și aromată, mă mai gândesc un pic la toate întrebările mele, apoi le abandonez. Quinn este electrizant de criptic. Și încăpățânat peste măsură.

Aproape ca...

Îmi mângâi brațul cu buretele... și mă opresc. Mă încrunt.

Sunt în pericolul de a amesteca lucrurile comparându-i pe cei doi bărbați din viața mea? Nu seamănă chiar atât de mult. Amândoi sunt masculi alfa, desigur. Dar Q nu cere. Ia ce-i trebuie. În vreme ce Quinn cere cu insistență până când primește ce dorește.

Mă descrunt un minut, apoi mă încrunt din nou.

Dar amândoi mă pun pe jar și mi-e teamă că o expunere mai mare nu va face altceva decât să înrăutățească lucrurile. Doar că eu nu mă grăbesc să iau distanță de niciunul dintre ei.

Încerc să alung aceste gânduri în timp ce-mi închid salopeta neagră fără mâneci și-mi pun sandalele cu toc. Ca un moft liniștitor, scotocesc în rucsac și scot o cutiuță de bijuterii. Înăuntru este un lănțișor delicat de argint, cu un medalion de argint în formă de inimioară, pe care mama l-a primit de la tatăl ei când a împlinit 16 ani. E singurul lucru de la mama pe care l-am păstrat, pe lângă poză, și intenționez să i-l dau Petrei. Dar nu pot rezista să nu-l port acum, ca să mă simt mai aproape de mama pe care am pierdut-o și de sora pentru care mi-am dat viața peste cap ca s-o protejez.

Quinn sună la interfon la opt. De data asta vine direct la ușă.

Ochii aceia mă scrutează și trebuie să mă asigur că-mi păstrez surâsul pe buze. Nu mă împotrivesc când mă prinde de ceafă și-mi înalță capul ca să mă sărute. Undeva între baie și îmbrăcat, m-am hotărât să iau această seară așa cum vine. O să-i dezvălui cât pot din adevărul meu, fără să-mi pun sora în primejdie. Ce face cu aceste informații va fi problema lui.

Deocamdată... sărutul. Doamne, îmi place la nebunie cum sărută!

Gem înăbuşit când îşi înalţă capul.

— Mi-a fost dor să fac asta.

Izbucnesc în râs.

— Şi mie.

Nu zâmbeşte, dar îmi dau seama că răspunsul meu îl mulţumeşte.

— Eşti gata?

Dau din cap. Vremea s-a încălzit în ultimele zile, aşa că-mi iau un şal şi poşeta.

Ne ducem la un club de noapte — XYNYC — din Soho. Chiar înainte de a ajunge la zona de parcare cu valet, paparazzii sunt grămadă pe noi. Strigă numele lui Quinn, îl întreabă cine sunt eu şi ce suntem unul pentru celălalt. Luminile mă orbesc şi mă-mpiedic atunci când mă dau jos din maşină.

Quinn încearcă să mă protejeze de cei mai agresivi dintre fotografi şi asta îi stârneşte şi mai tare. Când ajungem cu chiu cu vai la intrarea VIP-urilor, am trecut de la relaxare la regretul că am acceptat această întâlnire.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Quinn cu fălcile încleştate, analizându-mi cu atenţie reacţia când intrăm. De obicei, păstrează distanţa.

Ridic din umeri, dar mintea mea cerne cele mai rele scenarii posibile — ce-ar fi dacă m-ar găsi Clay? Tremur.

Ce dracului am făcut?

Quinn se încruntă.

— Elyse, te simţi bine?

Mă uit în ochii lui, inspir adânc şi spun adevărul.

— Mă urmăreşte cineva. Cineva care sper să nu mă găsească până când nu voi fi pregătită să fiu găsită.

Arăt cu mâna spre exterior, tremurând.

— Paparazzii aceia...

Mă opresc din vorbit când vine spre mine şi-mi cuprinde chipul cu mâinile.

— O să mă ocup de asta. Îţi promit!

Deschid ochii mai larg.

— Cum?

Își trece degetele mari peste obrajii mei.

— N-o să te plictisesc cu detaliile, dar vreau să ai încredere în mine. Poți să faci asta?

Dau din cap, deși e prostesc de simplu și tare neînțelept. Îi simt aprobarea în sărutul pe care mi-l lasă pe buze. Și când își împletește degetele cu ale mele și mă conduce în interiorul clubului, temerile mele se evaporă.

Mă duce în separeul VIP și, împreună, comandăm burgeri și cartofi prăjiți. Sorb din șampanie și mă uit la oamenii de pe ringul de dans și atunci ni se alătură un tânăr brunet, extraordinar de frumos. Cu părul lui dat pe spate cu gel, cu barba atent îngrijită și cu costumul elagant de firmă, arată de parcă ar fi coborât dintr-un pictorial al revistei GQ. Totuși, privirea criminală și fălcile dure ca de granit îmi spun că ar mesteca și ar scuipa pe asfalt pe oricine s-ar apropia de el cu o cameră de fotografiat.

Dă din cap și mormăie ceva când facem cunoștință. Îi aud numele — Axel Rutherford, proprietarul clubului, dar nimic altceva. Poartă o discuție discretă cu Quinn, apoi pleacă. Din partea cealaltă a salonului, Quinn mă țintuiește cu privirea.

Ceva din felul în care își înclină capul într-o parte îmi trimite o vibrație. Dar apoi începe să se miște și mă pierd în grația lui sălbatică, în senzualitatea celui care pare la fel de absorbit de mine cât sunt și eu de el. Întinde mâinile, îmi cuprinde umerii și se apleacă, șoptindu-mi la ureche.

— Spune-mi ce melodie îți place.

Zâmbesc timid.

— De ce?

— Vreau să dansezi pentru mine.

Nu cu mine. *Pentru mine*. Bun mod de a complexa o fată.

— Eu nu prea...

— Te rog.

Deschid ochii şi mai larg când aud cât de intens mă roagă. Îmi scapă ceva gen Maroon 5. Îl cheamă pe paznic şi îi transmite informaţia. Două cântece mai târziu, club-mixul melodiei „Animals" răsună în boxe. Îmi amintesc versurile şi mă strâmb în sinea mea.

Dar el mă priveşte nerăbdător. Iar eu încep să mă legăn. Îmi ia paharul din mână, se dă înapoi şi-mi face loc. Ar trebui să mă simt stânjenită.

Însă expresia lui nu-mi permite asta. Ca şi cum ar avea nevoie de mine dansând. Îmi dă încet ocol, în timp ce eu mă mişc şi mă avânt în ritmul rapid. Îi simt ochii peste tot. Pe gât, braţe, fund, sâni. Pe la jumătatea melodiei, ridică paharul meu şi dă peste cap toată şampania. Gestul lui de a-mi bea şampania este atât de intim, încât mă sufoc. Se apropie şi mă mângâie pe braţ.

Atingerea lui mă arde până-mi ajunge direct în vagin.

La naiba! Îmi muşc buza şi-mi rotesc şoldurile în ritmul muzicii. El e în spatele meu când începe un alt cântec. Îmi înfige degetele în păr cu fermitate. Mă sărută pe gât, apoi în jos, până la colţul gurii.

— Mă faci să-mi pierd minţile, îmi şopteşte el la ureche.

Mă înroşesc excitată, mă răsucesc şi-mi pun braţele în jurul gâtului său. Ne sărutăm furtunos, intens, până când auzim pe cineva dregându-şi glasul în pragul separeului. Îmi ascund faţa în sacoul lui Quinn şi-l las pe el să se descurce cu intrusul. Îi simt pieptul vibrând când vorbeşte. După un minut, îmi murmură la ureche:

— Ne-a sosit mâncarea.

Mâncare. OK. Cu mâncarea mă descurc. Mă duce lângă un mic bar, unde ne aşteaptă farfuriile. Nu prea-l pot privi în ochi după ce i-am asaltat gura ca şi cum ar fi fost jucăria mea preferată, aşa că mă concentrez să-mi potolesc cealaltă foame. Dau gata burgerul şi cartofii prăjiţi în câteva minute, apoi ridic privirea când îl aud chicotind misterios.

— Întotdeauna am ştiut că eşti o mică fiinţă nesătulă.

Arunc o privire spre farfuria lui. De-abia dacă a luat câteva guri. Ce risipă!

— Am o relaţie excelentă cu mâncarea.

Ia un cartof, îl înmoaie în ketchup şi mi-l duce la buze. Îl iau şi suspin exagerat. Sunt răsplătită cu un zâmbet vag. Îşi împarte cu mine restul mâncării, hrănindu-mă aşa cum mă hrănea la el în birou, parcă acum un secol. Doamne, asta a fost de-abia săptămâna trecută?

Când terminăm, ne întoarcem la marginea separeului. Ard ceva calorii în timpul următoarelor cântece. Quinn nu dansează cu mine, dar se ţine aproape, cu ochii în permanenţă la mine. Mai bem ceva. O oră mai târziu, luăm o pauză şi ne ducem spre canapea, unde ne mai sărutăm o vreme cu pasiune.

La un moment dat, aterizez la el în poală. Mâinile lui mari îmi cuprind fundul şi mă freacă de penisul erect. Dar înţelegerea noastră ne face să nu mergem mai departe, deşi ştiu în adâncul sufletului meu că, dacă soarta şi împrejurările mă vor ajuta, e doar o chestiune de timp până ne-o vom trage.

Plecăm de la club la orele mici ale dimineţii. Afară nu-i nici picior de paparazzo. Urcăm pe bancheta din spate a unei limuzine, pentru că Quinn a băut prea mult ca să poată conduce. Acolo ajung din nou la el în poală. Îşi pune mâinile pe fundul meu, dar nu ne sărutăm. Îşi sprijină capul de tetieră şi mă fixează cu ochii lui de un albastru-pătrunzător.

— Am ceva de făcut mâine.

— Ceva?

O expresie îngheţată îi străbate trăsăturile.

— Cu Maxwell.

— Tatăl tău?

Dă scurt din cap.

— Termin până după-masă. Vin la tine după aceea.

— OK.

— Bine.

Mă strânge şi mai tare de fund.

— Sărută-mă!

Ne giugiulim tot drumul până în Hell's Kitchen.

Când mă lasă la uşă, sunt dezamăgită, dar şi puţin bucuroasă.

Pentru că ştiu că mă îndrăgostesc de doi bărbaţi. Şi capul meu va exploda din cauza presiunii.

* * *

Quinn

Sunt la duş, masturbându-mă — da, mă masturbez pentru prima oară în ani întregi, cu amintirea fundului lui Elyse în mâinile mele, cu gândul la sânii ei, la păsărica ei frecându-se de mine pe bancheta din spate a limuzinei — când îmi sună telefonul. Închid apa.

— Răspunde, spun eu ca să activez automat apelul. Da? mormăi apoi.

— Avem o problemă.

Spinarea mi se încordează.

— Ce e, Nella?

— Clayton Getty. I-am pierdut urma.

— Unde?

— Pe aeroportul privat din Reno. A închiriat un avion. Planul de zbor spunea că se-ndreaptă spre Tallahassee. N-a aterizat acolo niciodată.

Erecţia îmi dispare iute, ca secerată.

36

Noir

O săptămână mai târziu

Pentru prima oară după o veşnicie mă trezesc cu zâmbetul pe buze. Săptămâna trecută, m-am văzut cu Quinn în fiecare seară.

Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă dintre toate. M-a scos la cină la un restaurant şic din vârful unui turn al cărui nume nu mi-l amintesc. Masa noastră era singura de pe terasă. Şi după cină am dansat sub stele. Am ajuns apoi la XYNYC, desigur. Mi-a mărturisit că e coproprietar şi că-i place să meargă acolo ca să se relaxeze, ceea ce nu e un lucru rău, având în vedere că-mi plac muzica şi mâncarea de acolo. De data asta erau mai puţini paparazzi, lucru care m-a bucurat.

Mă gândesc la ultimele şapte zile fermecate, în timp ce lenevesc în patul meu cald. Printre multele minunăţii care s-au întâmplat, cel mai preţios mi se pare faptul că Quinn e dispus să-mi lase timp, să înaintăm în ritmul meu.

Niciodată n-am avut parte de aşa ceva. Fiecare întâlnire semnificativă pe care am avut-o până acum s-a desfăşurat în termenii altcuiva. Ceea ce face povestea şi mai interesantă e că ştiu că vrea să mă fută până leşin. Aşteptarea mă face să-mi las mâinile pe lângă corp, întrebându-mă cum va fi când îl voi simţi în mine, la momentul potrivit.

Mintea mea găseşte câteva superlative, dintre care unele mă fac să râd în hohote. Până când se va întâmpla asta, am de gând să-i savurez sărutul senzaţional.

Foamea mă face în cele din urmă să mă dau jos din pat, după care lenevesc şi mă uit la un film. Telefonul nu sună şi răsuflu uşurată când văd că orele trec şi nu mă cheamă la ordin nici Fionnella, nici Q. Nu ştiu cum să interpretez tăcerea dubioasă a lui Q, dar pe la ora două ştiu că probabil n-o să primesc nicio veste din partea lor, aşa că sunt liberă să-mi petrec după-amiaza cu Quinn, aşa cum am plănuit.

În mod pervers, ideea asta face ca timpul să treacă mai greu. Mă plimb apatică din dormitor în bucătărie şi apoi în living. În cele din urmă, pornesc televizorul, schimb canalele fără niciun scop şi mă opresc pe un canal de divertisment. Nu ştiu ce celebritate sare dezbrăcată cu paraşuta de pe un munte din America de Sud. Îmi dau ochii peste cap şi sunt gata să dau pe un alt post când încremenesc.

Quinn.

La televizor.

Respiraţia mi se taie din două motive.

În primul rând, *Sfinte Dumnezeule*, bărbatul ăsta e superb. Aproape imposibil de frumos. Mă doare numai când mă uit la el.

În al doilea rând, expresia lui îmi face sângele să-mi îngheţe în vine. E aceeaşi expresie pe care o avea prima oară când l-am văzut. Liniştea mortală, privirea lipsită de viaţă. Dar în spatele acesteia îi citesc agitaţia devastatoare. Stă pe un fel de podium alături de un grup de oameni. Privirea mi se mută la bărbatul care ţine discursul şi observ asemănarea tulburătoare dintre tată şi fiu. Mă holbez la Maxwell Blackwood un moment, înainte ca atenţia să-mi fie din nou absorbită de Quinn.

Când tatăl lui termină de vorbit, el aplaudă, dar expresia nu i se schimbă. Printre zâmbete şi strângeri de mână, chipul lui rămâne o mască rigidă. Se înclină spre persoana de lângă el, o femeie extrem de frumoasă cu păr negru şi drept şi cu ochi cenuşii pătrunzători, care-i şopteşte ceva la ureche. El se îndreaptă fără să-i răspundă şi fără s-o privească, dar când se răsucesc ca să plece de pe podium, mâna lui Quinn alunecă în jurul taliei ei.

Apoi mă uit uluită cum mâna lui îi coboară pe fund. O strânge iute ca un fulger, aproape imperceptibil, iar eu îngheţ.

Sar de pe canapea, cu mâna pe telecomandă. Dau înapoi, sperând, rugându-mă să mă fi înşelat. Dar da, iat-o. Mâna lui! Pe fundul ei. Strângând.

O, Doamne!

Mă clatin pe picioare şi mă străduiesc să ascult restul buletinului de ştiri. Maxwell Blackwood intenţionează să candideze pentru al doilea mandat ca guvernator, bla, bla, bla... cu sprijinul celei de-a doua soţii, Delilah Blackwood, şi al fiului său, Quinn Blackwood.

Inima mi se sfâşie.

O strângea pe mama lui vitregă de fund într-o transmisie TV în direct?

Telecomanda îmi cade dintre degetele amorţite şi mă simt din nou aruncată în Zona Crepusculară.

Ce dracului?

Greaţa mi se plimbă prin stomac. Mă întorc pe canapea înainte să cad din picioare. Încerc să-mi controlez respiraţia. *Calmează-te naibii!* Trebuie să existe o explicaţie. Totuşi, care? Cum poţi explica aşa ceva?

Mă uit din nou la televizor. Cadrul s-a schimbat, dar e vorba tot despre Quinn. Titlul *Cameleonul Blackwood* e acum întins pe tot ecranul. Lângă poza lui normală şi regulamentară, în care e îmbrăcat la costum, mai e una în care are părul mai deschis la culoare, o încruntătură terifiantă şi-i arată degetul mijlociu celui care a făcut fotografia — cel mai probabil, un paparazzo. Fundalul celei de-a doua poze seamănă cu exteriorul de la XYNYC. Nu există sunet, aşa că nu aud despre ce e vorba. Butonul *mute* s-o fi activat când am scăpat telecomanda. Mă încrunt la cele două fotografii.

Creierul meu îmi tot trimite avertismente, dar nu-mi pot şterge din cap imaginea mâinii lui pe fundul mamei sale vitrege. Programul trece la altă celebritate. Mă întind pe spate şi-mi încolăcesc o şuviţă de păr pe deget. Vreau să iau telefonul, să-l sun şi să-i cer o explicaţie.

Dar, dacă mă gândesc mai bine, ce drept am eu să fac asta? Am picat în această... *chestie*... fără nicio logică. Şi Quinn a fost conştient de la bun început că eu sunt amestecată în cu totul altceva. Deci el s-a adaptat la situaţie. Sincer, nu am de ce să mă leg de el.

Realitatea crudă îmi stârneşte durerea. Încă stau pe canapea, uitându-mă-n gol, când îl aud sunând la uşă.

Poartă costumul gri-închis de la televizor, mai puţin cravata. Încerc să zâmbesc când intră. Nu reuşesc. Încerc să mă lansez într-un sărut senzaţional. Reuşesc. Dar nu pentru mult timp. Îşi înalţă capul şi mă săgetează cu ochii lui albaştri-argintii.

— S-a întâmplat ceva.

Nu mai spune!

— Te-am văzut la televizor.

Liniştea aceea mortală îi cuprinde întregul trup.

— Şi?

Ce pot să spun? *Aveai mâna pe fundul mamei tale vitrege şi, pe lângă scârba pe care mi-a provocat-o chestia asta, nu ştiu ce e cu gelozia asta care mă copleşeşte?*

— Quinn, te vezi cu altcineva?

Îşi umflă nările şi asta e singura reacţie pe care o obţin de la el.

— Ce fel de întrebare e asta?

— Una normală, pe care ar fi trebuit să ţi-o pun înainte să-nceapă *chestia asta,* orice-ar fi ea.

— Mă văd cu tine. Mi-o trag cu altcineva? În acest moment, nu. Dar îmi place la nebunie să fut, Elyse. N-o să neg asta. Şi fut când nevoia mă îndeamnă s-o fac. Sper să te fut până te termin, când o să sfârşeşti totul cu povestea aia a ta. Când se va întâmpla asta, vreau să fii singura căreia i-o trag. E un răspuns mulţumitor?

Nici pe departe. Dar dau din cap, pentru că mi-e jenă să-i pun cealaltă întrebare.

— Bine, atunci hai să mergem!

Îmi cobor privirea la jeanşii mei şi la puloverul crem de caşmir.

— Trebuie să mă schimb?

Mă priveşte în continuare cu asprime.

— Nu, e bine aşa cum eşti. Ia-ţi poate o eşarfă.

— Unde mergem?

— La o plimbare cu maşina. Trebuie să-mi limpezesc mintea. Te deranjează?

— Nu.

Şi mie mi-ar prinde bine să-mi limpezesc mintea. Mă duc repede la etaj şi mă încalţ cu nişte cizme de culoarea pielii, până la genunchi. Îmi înfăşor la gât o eşarfă albastru cu argintiu, îmi dau cu gloss pe buze şi-mi desprind părul. Îmi iau bani şi telefonul într-una din noile mele genţi şi mă uit în oglindă încă o dată.

Când mă întorc în living, îl găsesc cu sacoul scos şi plimbându-se în sus şi-n jos. Mă observă şi-mi întinde mâna. Mă relaxez un pic. Ajung la el, mă prinde de mână şi mă sărută lung şi apăsat, apoi ieşim pe uşă.

Azi nu-şi conduce Aston Martinul. Parcată lângă bordură e o altă maşină sport, un Mercedes-AMG argintiu. Pare înspăimântător de puternic. Mă ajută să urc, îşi aruncă sacoul în spate şi se duce pe partea sa cu mişcări ferme. Motorul răguşit se trezeşte la viaţă şi cauciucurile scârţâie când demarează. Nu scoate nicio vorbă cât timp trebuie să îndurăm traficul unei după-amiezi târzii din Manhattan, dar mă ia de mână, îmi sărută încheietura de câteva ori şi mi-o aşază pe coapsa lui. Din boxe se aud jazz şi rock. Dă muzica mai încet de-abia când ajungem în apropiere de New Jersey.

— Ce ai văzut la televizor... e complicat.

Are vocea gravă şi răguşită. Mi se face din nou greaţă.

— Există chestii complicate şi chestii *complicate*. Despre care vorbim aici?

Nici măcar nu clipeşte.

— Despre al doilea fel.

Inima mi se strânge.

— Nu ştiu ce să fac cu informaţia asta, Quinn.

Nu spune nimc cât mergem câţiva kilometri. Apoi îmi aruncă o privire urâtă.

— Relaxarea pe care mi-ai oferit-o. Am nevoie de ea chiar acum.

Dumnezeule!

— Spune-mi că n-am văzut la TV ce cred că am văzut, insist eu.

Își ia ochii de la drum preț de o secundă. Umbrele negre s-au înmulțit.

— Nu-mi place de nimeni altcineva, Elyse. Acum ești singura pe care mi-o doresc.

Acum. Dar săptămâna trecută? Dar săptămâna *viitoare*? Cuvintele-mi rămân în gât. Îmi reamintesc că n-am niciun drept aici.

— Nu poți trăi așa, Quinn.

Indiferent ce se întâmplă aici, îl costă periculos de mult. Sunt surprinsă când îl văd dând din cap, aprobându-mă.

— Se va termina în curând.

Sunt mai mult decât niște simple cuvinte. E un jurământ întunecat și solemn care vibrează în toată mașina. Respir întretăiat și dau și eu din cap.

— Bine. Atunci sunt aici, indiferent de ce ai nevoie.

Pieptul i se ridică și îi coboară, respirând profund. Dă din nou muzica tare și apasă puternic pedala de accelerație. Zburăm pe autostradă și ajungem, în cele din urmă, la țară. În soarele după-amiezii târzii, culorile primăverii înfloresc. Drumul e relativ liber, iar stilul calm de a conduce al lui Quinn ne induce amândurora o stare mai liniștită.

După o vreme, zăresc munții Catskills. Oprim să luăm cina la o cârciumă locală. Conversația e lejeră și limitată, dar Quinn rămâne atent, măsurându-mă de câteva ori cu privirea în timp ce mâncăm.

Când terminăm, ne întoarcem la mașină. Mă sărută înainte să ne urcăm din nou în aceasta, iar mâna mea își reia locul pe coapsa lui. Înaintăm și mai mult în zona muntoasă.

Mercedesul înghite milele, trecând ca vântul prin zona rurală alpină și pe lângă pensiunile ei legendare. În cele din urmă, ne oprim în Catskills Park. Quinn se dă jos din mașină și eu îl urmez. Mergem puțin pe jos până la un lac liniștit. Quinn își îndeasă mâinile în

buzunare și se plimbă de unul singur, cu umerii lăsați și cu privirea orientată spre întinderea de apă.

Aș vrea să-l îmbrățișez, dar vibrațiile pe care le emană mă fac să rămân la distanță. După vreo zece minute, se întoarce la mine.

— Mamei mele îi plăcea aici la nebunie, spune el, fără să-și ia privirea de la lac. Când voia să iasă din oraș, veneam cu mașina aici, ne petreceam noaptea la o pensiune și reveneam acasă dimineața. Doar eu și cu ea.

Inima mi se strânge când îi aud neliniștea din glas.

— Cred că era ceva special pentru tine.

— Da, așa credeam și eu.

Mă încrunt la auzul acestei nuanțe întunecate.

— Pentru ea nu crezi că era așa?

Ridică din umeri.

— Mi-aș fi dorit să aibă încredere în mine.

— În ce privință?

Mă privește și ochii lui sunt din nou înspăimântători.

— Ca să-mi spună de ce avea nevoie să fugă. Suficient ca să-mi permită s-o salvez.

— Cum... de ce anume?

— De el. De Maxwell.

Șocul mă cutremură.

— De *tatăl* tău?

El nu răspunde. Se posomorăște și se uită din nou fix spre apă. După cinci minute stânjenitoare, cedez nevoii de a-l îmbrățișa. El se încordează și se desprinde de mine atât de violent, încât mă împiedic. Înjură imediat și se repede spre mine.

— Elyse, îmi pare rău... nu voiam să...

Întind mâinile și mă arunc spre el, cu inima bătându-mi nebunește.

— E-n regulă. Sunt bine.

Își strânge pumnii și respiră întretăiat. Ne uităm unul la altul câteva clipe, apoi ridic lent mâna. El mi-o prinde, își încolăcește degetele cu ale mele și ne întoarcem la mașină. Ne mai plimbăm un

pic şi ajungem la o pensiune veche, cu acoperiş de şindrilă. Quinn parchează şi priveşte îndelung proprietatea.

— Aici obişnuiai să stai? mă aventurez eu.

El dă din cap şi arată spre turnuleţul care iese din acoperiş.

— Chiar acolo, în vârf. Era castelul meu personal pentru o noapte.

Mă dau jos din maşină, mă duc lângă el şi-i întind mâna.

— Mi-ar plăcea să-l văd, îi spun zâmbind.

El şovăie un moment, apoi coborâm un mic deal şi intrăm la recepţie. O femeie pe la cincizeci de ani vine dintr-o cameră din spate şi ne surâde. Pe ecusonul din piept scrie *Manager*.

— Cu ce pot să vă ajut, dragii mei?

Schimb o privire cu Quinn. El ridică din sprânceană, puţin amuzat.

— Ăăă... probabil e o cerere ciudată, dar, ăăă... prietenul meu stătea pe vremuri aici cu mama lui.

Mă uit la Quinn, dar nu pare dispus să mă ajute.

— Vrem... ea şi-ar dori să vadă camera de la etaj... unde stăteau împreună...

Femeia se uită ba la Quinn, ba la mine.

— Vreţi să spuneţi că vreţi s-o rezervaţi pentru noaptea asta?

— Ăăă... păi, nu chiar..., mă bâlbâi eu.

— Ba da. E liberă? întreabă Quinn.

Casc ochii, întrebându-l din priviri *ce faci aici?*, dar el mă ignoră. Femeia dă din cap puţin încruntată.

— Este, dar sunt două paturi separate, nu unul singur. Sunteţi siguri că nu vreţi altă...?

— O luăm pe aceasta.

Quinn scoate portofelul şi-i întinde actul de identitate şi cardul negru de credit. Femeia vede numele şi ochii i se măresc.

— Quinn? Sunteţi fiul lui Adele Blackwood?

El dă din cap uşor, iar trăsăturile femeii se îndulcesc.

— M-am întristat când am aflat că a murit. Era o femeie adorabilă!

Quinn rămâne nemişcat.

— Mulţumesc.

Ea îşi dă seama că nu trebuie să insiste, aşa că-i înapoiază cardul.

— Dacă aşteptaţi un moment, iau cheile şi vă conduc la etaj.

În clipa în care ea dispare, mă întorc spre Quinn.

— Nu e o idee bună.

Mă priveşte în ochi.

— De ce nu e? Trebuie să fii în altă parte?

— Nu, dar...

— E vorba doar de o noapte, Elyse.

37

Blur

Aş putea inventa un milion de scuze. Dar adevărul e că-mi doresc acest timp preţios alături de Quinn. Aşa că nu spun nimic. Dau doar aprobator din cap.

El expiră zgomotos.

Şi o aşteptăm pe femeie să vină cu cheile.

Mă ia de mână când urcăm.

Camera e încântătoare, cu aşternuturi înflorate şi cu fotografii drăguţe cu peisaje montane. Îmi imaginez cu greu că lui Quinn cel pe care-l cunosc acum îi plăceau odinioară. Dar când mă uit mai bine la balansoarul din colţul încăperii şi la şemineu, îmi dau seama că nu locul avea semnificaţie pentru el, ci persoana cu care se afla aici.

Îmi întorc privirea de la fereastră şi mă uit la el. Se holbează la patul din dreapta, cu ochii din nou înneguraţi. Şefa pensiunii s-a retras în tăcere, iar eu mă duc lângă el.

— Vrei să iei tu patul ăsta? murmur eu blând.

— Da.

— Bine, eu mă duc să mă spăl puţin.

Mă prinde de braţ înainte să plec.

— N-ai fost de vină, Elyse. Mai devreme, când ai încercat să mă îmbrăţişezi. Eu am fost de vină. Nu-mi place să fiu îmbrăţişat. Ultima persoană care m-a luat în braţe a fost mama.

Mi se strânge inima de durere pentru el.

— E-n regulă. Serios.

El clatină din cap.

— Nu, nu e. Ştia că va muri. A fost felul ei de a-mi spune rămas-bun. O iubeam, dar pentru asta *pur şi simplu* o urăsc.

Mă cutremur în sinea mea.

— Oh, Quinn...

Se întoarce brusc, mă prinde de mână și mă scutură.

— Dă-mi ce-mi trebuie, Elyse. Eliberarea. Te rog. Am nevoie de ea.

Dilema mea durează doar cinci secunde. Știu că la un moment dat vinovăția și rușinea că nu mi-am ținut promisiunea făcută lui Q mă vor ajunge din urmă, dar acum nu mă pot gândi decât să-i cedez lui Quinn. Așa că nu protestez când mă lipește și mai strâns de trupul lui musculos și zvelt.

De-a lungul acestei săptămâni, săruturile noastre au devenit din ce în ce mai frenetice, gurile noastre încercând să compenseze dorința trupurilor. De data asta, sărutul e pur, un preludiu divin, plin de disperarea și pustiul care-l copleșesc pe Quinn.

Îl mângâi pe gât. Mă ia pe sus și mă duce în pat. Îmi dă drumul un minut, iar eu mă las pe spate și mă holbez la zeul din fața mea.

Fără să-și ia ochii de la mine, se lasă în jos și-mi scoate cizmele, apoi pe ale sale. Se uită la mine plin de emoție. Apoi vine lângă mine în pat și mă sărută din nou. Ne prăbușim printre perne. Limba lui se încolăcește cu a mea și scot un geamăt. El pătrunde și mai adânc, iar mângâierile lui sunt din ce în ce mai intense. Mâinile lui ferme îmi alunecă pe sub pulover, iar degetele lui îmi dezmiardă pielea. Sunt înfierbântată și mă topesc.

După ce ne sărutăm o eternitate, gura lui se desprinde de a mea și urcă pe obraz, spre lobul urechii, spre vena unde se simte pulsul. Plec și eu în explorare. Trupul lui Quinn e incredibil de frumos. Mușchii fermi tresar sub atingerea mea. Îi scot cămașa din pantaloni și-mi trec mâna peste spatele lui.

Trupul lui peste mine mi se pare solid și oarecum familiar. Îmi dau seama că, înainte de Q, n-am explorat niciodată de bunăvoie trupul unui bărbat, așa că mă întreb dacă toți bărbații care au grijă de ei au corpul la fel la atingere.

Ridic privirea la el. Se uită fix la mine, într-o tăcere atentă şi aproape înspăimântătoare. Alung comparaţia dintre cei doi bărbaţi cu care am interacţionat în ultima vreme şi savurez faptul că sunt aici şi acum cu Quinn Blackwood. Zâmbesc.

El expiră. Mâinile lui îmi coboară pe trup şi, cu mişcări nerăbdătoare, îmi scot puloverul peste cap. Rămâne uimit când îmi vede sânii fără sutien. Când ridică ochii, are în ei o lumină periculoasă.

— Ieşi întotdeauna fără sutien, Elyse? mârâie el.

Scutur din cap.

— Mmm... mi s-a părut că vrei să plecăm cât mai repede.

Îşi trece un deget peste clavicula mea, deasupra unuia dintre sâni. Sfârcul mi se întăreşte şi aureola mi se înfioară. Îmi cuprinde un sân şi geme.

— Atât de catifelat! Atât de sensibil! Trebuie să te gust.

Îmi prinde cu buzele un sfârc şi trage tare de el, înainte de a-şi răsuci limba în jurul lui. În mintea mea e un adevărat foc de artificii. Când îi cuprind capul, Quinn îşi ridică privirea şi-mi citeşte plăcerea cu o intensitate care mă face să gâfâi. Fără să-şi desprindă privirea de la mine, îşi trece limba peste trupul meu, apoi îmi sărută pielea până când ajunge la celălalt sfârc.

— O, Doamne!

— Spune-mi cum te simţi, Elyse, îl aud zicând sacadat, aproape incoerent.

— Bine. *Atât de bine!*

Mă contemplă din nou cu toată atenţia lui şi, cu fiecare sclipire din ochii lui superbi, simt cum mă ud din ce în ce mai tare. Sfârcurile mele sunt roz şi umflate, iar el alunecă în jos pe trupul meu, sărutându-mă. Chiar şi atunci privirea lui rămâne aţintită asupra sânilor mei. Lui Quinn îi plac clar sânii.

Ca şi lui Q.

Mă încrunt.

Încetează!

Gândurile acestea ale mele dispar singure când Quinn îmi desface jeanşii. Privirile noastre se întâlnesc când îmi trage lent fermoarul în jos. Mă linge de la buric la marginea de sus a chiloţilor, apoi îşi freacă barba scurtă de păsărica mea acoperită.

— Te pot mirosi, iubito. Eşti udă pentru mine?

— Da, gem eu.

Mâinile care-mi scot jeanşii sunt un pic aspre, un pic nesigure. Quinn se ridică în genunchi şi-i aruncă la podea, apoi se uită fix la trupul meu.

— Uimitor! Senzaţional!

Chiloţii mei zboară după jeanşi. Apoi mă aflu goală în faţa lui Quinn. Şi a ochilor lui fascinanţi. Ochii lui devorează locurile pe care mâinile lui nu le ating. Şi în clipa în care îmi desface coapsele, simt că leşin.

— Vreau să te gust, spune el din nou, apoi mă prinde de coapse şi mi le deschide larg.

Cu degetele mari îmi desface vulva şi mă linge, de la deschizătură spre clitoris. Şoldurile mi se ridică de pe pat. Mă ţintuieşte într-un loc, repetă mişcările, dar de data asta insistă asupra clitorisului. Artificiile se înmulţesc. O căldură lichidă se revarsă din mine.

— La naiba!

Mă ridică în braţele lui cu un entuziasm aproape stânjenitor. Concentrarea neclintită şi sunetele aproape sălbatice sunt extrem de excitante. Ştiu că o să ajung la orgasm într-o secundă. Îmi cuprind sânii şi închid ochii strâns.

— Quinn... îmi dau drumul.

— Uită-te la mine când îţi dai drumul, Elyse. Vreau să mă vezi, spune el răguşit.

Dintr-odată, mi se pare că am capul foarte greu, dar mă chinui să mă ridic într-un cot şi-mi înfig degetele în părul lui.

— Da. Cum vrei tu, Quinn.

Ochii i se întunecă; îşi flutură pleoapele. Îmi suge clitorisul cu putere şi-mi provoacă un orgasm delicios.

— O, da! O, Doamne...

Îmi înfig unghiile în părul lui şi privirile ni se întâlnesc exact atunci când eliberarea mă copleşeşte. Legătura dintre noi ne arde sufletele. Mă lasă să-i văd durerea, furia, singurătatea care l-au dărâmat. Aproape că-i zăresc rugămințile fierbinți şi regretele. În timp ce-mi revin din orgasmul incredibil, îi cuprind fața în palme.

— Quinn, murmur eu, de-abia aşteptând să-i ofer şi mai mult.

De-abia aştept să-i ofer totul. Se ridică şi-şi scoate cămaşa peste cap, aproape sfâşiind-o.

— Vreau să fiu înăuntrul tău, Elly. Am nevoie de tine.

Mişcările îi sunt precipitate, iar ochii i se agață cu disperare de mine cât timp îşi scoate pantalonii şi boxerii.

— Sunt a ta.

Dă din cap, îndurerat. Inima mi se frânge când îl iau în brațe. Sărutul nostru e un amestec de disperare, plăcere şi aromele mele intime, iar el se aşază între picioarele mele. Simt capul penisului său lângă miezul meu şi mă loveşte un gând insistent. Încerc să-ntrerup sărutul, iar el se-mpotriveşte.

— Quinn? mormăi eu.

— Hmm?

— Ăăă, ai cumva... vreun prezervativ?

Încremeneşte. Privirea i se desprinde de la mine. Inspiră profund, apoi clatină din cap.

— Nu, zice el.

Ideea de a ne opri mă umple de suferință şi groază. Ce sunt pe cale să fac probabil că e teribil de stupid, dar gândul că n-o să am parte de aşa ceva e insuportabil.

— Pot... pot să am încredere că eşti sănătos, Quinn?

El dă imediat din cap.

— Nu te voi obliga să faci ceva ce nu vrei, dar da, poți.

Inspir adânc.

— Bine. Eu sunt curată, apropo. Şi iau şi anticoncepționale.

— Şi eu la fel.

— Iei anticoncepţionale? îl necăjesc eu, încercând să alung orice urmă de dezamăgire.

— Sunt curat, spune el. N-aş minţi despre aşa ceva. Jur!

Inima mi se deschide.

— Te cred.

Zâmbeşte. Quinn Blackwood zâmbeşte pentru prima oară de când îl cunosc. Şi e o privelişte atât de frumoasă, încât rămân cu gura căscată.

— Uau!

— Ce?

— Asta... zâmbetul tău. Uau!

Zâmbeşte şi mai larg.

Şi, uite-aşa, inima mea se decide.

A te îndrăgosti de Quinn Blackwood e la fel de uşor şi de înspăimântător precum căderea de pe marginea unei stânci. Impactul e inevitabil, dar — Doamne, Dumnezeule! — vreau să savurez coborârea asta palpitantă.

Aşa că-i zâmbesc şi eu. Îmi trec mâinile peste braţele lui minunat şlefuite şi-mi încolăcesc degetele peste ceafa lui.

— Acum, că am lămurit problema asta, ce mai aştepţi?

Zâmbetul îi dispare încet-încet. Nu mă deranjează, pentru că e înlocuit de o dorinţă dezlănţuită care-mi electrizează sufletul. Sprijinit în coate, îmi înfige o mână în păr şi pe cealaltă mi-o strecoară sub fund. Îmi ridică şoldurile şi mă pătrunde cu putere şi în profunzime.

Doamne sfinte! Fie bărbaţii cu care am avut ghinionul să mă culc înainte erau toţi groaznic de slab dotaţi, fie am avut noroc şi am găsit doi bărbaţi cu penisuri special făcute ca să poarte o femeie în paradis

Mintea îmi zboară din nou spre asemănările dintre bărbatul care m-a cumpărat şi cel căruia vreau să-i aparţin.

Dar nu mă pot gândi prea mult la asta.

Quinn mă pătrunde. Scot un țipăt, apoi mă rog să nu fie turiști prin apropiere. Apoi țip din nou când mă umple pe deplin. El îmi răspunde mormăind grav. Apoi începe să-mi vorbească vulgar.

— Îmi place la nebunie să-ți văd țâțele zbuciumându-se. Păsărica ta e atât de bună! *La naiba*, ești atât de strâmtă, Elly! Vreau să te simt cum îți dai drumul peste scula mea. Vrei să fii fată cuminte și să faci asta pentru mine? Așa, iubito. Țipă. Vreau să știe toată lumea cât de bine e.

Nu-mi mai pasă demult de cât de tare țip. Așa că urlu și mai mult și-l implor să mă fută în continuare. Mă privește fix în ochi în timp ce mă pătrunde. Legătura dintre noi e atât de efervescentă și de intensă, încât orgasmul se apropie din nou, mult prea curând. Păsărica mi se încleștează în jurul penisului său, iar el geme de plăcere.

— *Da!*

Iau asta drept o permisiune și zbor. Câteva secunde mai târziu, Quinn scoate un urlet primitiv și-și revarsă sperma groasă și fierbinte înăuntrul meu. Își îngroapă fața în scobitura gâtului meu, gâfâind răgușit, zguduit de spasmele orgasmului.

Îl iau în brațe câteva secunde, și de-abia apoi îmi dau seama că-l îmbrățișez. Îmi țin răsuflarea, dar el nu mă îndepărtează. În schimb, ne rostogolim și mă îmbrățișează, la rândul lui. Rămânem așa și încercăm să ne recăpătăm suflul.

Îi sărut pielea. Îi inspir mireasma.

De sub parfumul de santal, care se evaporă încet, moscul explodează și mă învăluie. Din nou, ceva pare familiar. Din nou mă detest că amestec un bărbat cu celălalt.

Alung acest gând și ridic privirea. Mă urmărește. Se apleacă și-și lipește buzele de ale mele.

— Mulțumesc, spune el, cu glas răgușit.

Mă îndrăgostesc și mai tare. Pe limbă îmi vin noi cuvinte de iubire. De-abia reușesc să le stăpânesc.

— Povestește-mi despre mama ta, zic eu.

Un val de tristețe îi copleșește chipul.

— Era frumoasă. Și amuzantă. Mă iubea. Era universul meu.

Nu spune mai mult. Capacul strâns de pe borcanul cu emoții nu-l lasă. Am un milion de alte întrebări, dar mă limitez la una singură.

— Ai zis că și-a luat rămas-bun... cu acea îmbrățișare? Cumva s-a... ?

— S-a sinucis? Nu. Asta a fost treaba lui Maxwell.

Suspin profund.

— Tatăl tău a omorât-o?

Își ia privirea de la mine, cu trăsăturile din nou înghețate.

— Ea și-a pus capăt vieții în sensul propriu, dar Maxwell i-a răpit existența cu mult timp înainte.

— Of, Quinn!

Mâinile lui se strâng dureros în jurul trupului meu. După câteva minute, privirea lui o întâlnește pe a mea și mă scrutează febril.

— Lucrurile vor deveni intense în săptămâna care urmează, Elyse. N-o să-ți placă foarte mult de mine când se va termina totul. Dar sper că mă vei înțelege.

Panica mă paralizează.

— Eu... poftim... ?

Mă sărută cu forță.

— Nu-mi pune întrebări! Nu-ți voi răspunde la ele. Și nimic din ce poți spune nu va schimba nimic. Drumul a fost stabilit. Dar acum am nevoie de ce se-ntâmplă aici. Sper că și tu îți dorești asta.

Se oprește și inspiră puternic.

— Dacă nu, voi... încerca să-nțeleg.

Am două opțiuni. Să spun *nu* și să distrug timpul limitat pe care-l avem la dispoziție împreună. Să spun *da*, să îndur nesiguranța a ceea ce urmează... să-l iubesc și să fac dragoste cu Quinn în timpul pe care-l avem împreună. Alegerea e ridicol de simplă.

— Îmi doresc ce-ți dorești și tu.

Zâmbeşte din nou când îmi aude răspunsul. Scula lui încă aflată înlăuntrul meu începe să se întărească. Scot un geamăt de uimire când mă umple din nou. Când încerc să mă ridic, Quinn mă ţintuieşte. Îmi desface coapsele cu genunchiul lui. Cu o mână pe mijlocul meu şi cu alta în jurul umerilor mei, pompează în mine.

Îmi dau ochii peste cap şi mă reped spre gura lui. Stăm aşa, sărutându-ne şi trăgându-ne-o până când un alt orgasm ne copleşeşte.

În cele din urmă, mă lasă să mă ridic ca să mă duc la baie. Sunt lipicioasă şi transpirată, aşa că intru la duş. Nevoia de a reveni în dormitor, la Quinn, mă face să mă spăl cât pot de repede.

Când termin, nu mă obosesc să mă şterg. Îmi înfăşor un prosop în jurul trupului şi intru în dormitor.

Quinn nu e acolo. Portofelul lui e pe noptieră, dar hainele i-au dispărut. Încerc să-mi calmez micul atac de panică şi deschid uşa. Nu e pe hol. Închid uşa la loc şi mă uit în jur după vreun bileţel sau alt indiciu unde l-aş putea găsi.

Nimic.

Bine...

Mă şterg în grabă şi-mi pun hainele pe mine, cu excepţia chiloţilor, care sunt prea uzi ca să-i îmbrac. Scot rapid telefonul din geantă, iau cardul de pe dulap şi părăsesc camera. În afara recepţiei, mai sunt două încăperi — un mic salon şi o cameră pentru citit. Ambele sunt goale. Îmi pipăi telefonul şi mă întreb dacă să-l sun sau să ies şi să văd dacă maşina mai e afară, când aud o înjurătură pe un ton grav, tăios.

Mă uit pe fereastra salonului. E afară. Are telefonul la ureche şi se plimbă-n sus şi-n jos, frecându-şi tâmpla frenetic.

— A fost o săptămână nenorocită! Ai tot ce-ţi trebuie. Cât de greu poate fi? Nu contează ce fac eu. *Tu fă-ţi afurisita de treabă...* La naiba, îmi pare rău... desigur... Ştiu că asta nu făcea parte din plan... nu, totul merge mai departe... Miercuri e perfect. Începe cu e-mailul şi cu telefoanele lor, aşa cum am stabilit. Trimite totul. Pe cât mai

multe reţele cu putinţă. *Nimic nu s-a schimbat*, ai cuvântul meu. Doar că... trebuie să avem grijă şi de chestia asta.

Se opreşte şi ascultă un minut. Inima îmi bate ca un cal sălbatic care a luat cocaină, dar nu ştiu de ce. Tot trupul îmi paralizează când el scoate un hohot înspăimântător de râs.

— *Sufletul* meu? izbucneşte el, înainte să-şi împingă umerii înainte, într-un gest abject şi tulburător de respingere. Te rog, nu-ţi mai pierde timpul făcându-ţi griji în privinţa unui lucru pe care nu-l poţi schimba. Mda... pa!

Îşi strecoară telefonul înapoi în buzunarul de la spate şi-şi strânge pumnii. E întors cu spatele la mine, deci nu-i văd chipul, dar limbajul lui corporal e terifiant. Probabil că îmi simte privirea, pentru că se tensionează şi se întoarce cu faţa spre mine. Privirea lui mă descoperă în locul unde stau, la fereastră.

Ne uităm unul la celălalt, iar pământul se deschide sub picioarele mele, infernul anunţându-şi sosirea iminentă. Quinn îşi desface lent pumnul şi intră din nou în pensiune. Mă găseşte nemişcată, lângă geam. Îmi cuprinde umerii cu mâinile şi îşi lipeşte obrazul de al meu.

— Fără întrebări. Te rog, Elyse.

— Sunt o chestie trecătoare în viaţa ta, nu-i aşa?

Respiraţia i se opreşte. Apoi expiră în grabă.

— Da, îmi pare rău.

Dau calmă din cap, deşi inima mea proaspăt îndrăgostită ţipă.

— Mda. Şi mie îmi pare rău.

Îl las să mă ducă din nou sus. Să mă dezbrace. Să mă aşeze în pat şi să se strecoare lângă mine. De data asta facem dragostea aproape în tăcere, comunicând doar din priviri. Apoi mă strânge în braţe. Şi dormim. Eu nu visez nimic. Nu ştiu dacă el visează.

Mai rămânem acolo două zile. Când Quinn iese să cumpere periuţe de dinţi şi să facă provizii, îi trimit un mesaj Fionnellei. Îmi răspunde că sunt liberă să-mi trăiesc viaţa. Grija că Q s-ar putea să-mi dea papucii creşte, dar nu suficient cât să-mi strice timpul petrecut cu Quinn.

Ca un răsfăţ suplimentar, Cindy, şefa pensiunii, ne pregăteşte fiecare masă şi ne aduce mâncarea în cameră. Între mâncat şi dormit, Quinn Blackwood mi-o trage de parcă ar fi un drogat, iar eu... ultima lui priză de cocaină.

Când, în cele din urmă, părăsim memorabila pensiune, inima îmi plânge până când ajungem înapoi în Manhattan. La un moment dat, durerea devine atât de grea, încât îmi înfig mâna de pe coapsa lui Quinn atât de tare în pielea lui... deşi nu-mi dau seama că o fac. Gestul meu are drept rezultat faptul că facem un ocol, oprim într-un refugiu pustiu, şi ne-o tragem rapid şi turbat pe capota Mercedesului, lăsându-mi jeanşii să-mi cadă în vine.

Grija şi visarea de după sex mă fac, în cele din urmă, să adorm. Mă trezesc dintr-un vis ciudat, cu inima bătându-mi în disperare. Suntem la câteva străzi distanţă de mansarda din Hell's Kitchen.

La câteva blocuri distanţă de posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată pe Quinn.

Îl privesc atent. Fălcile îi sunt încleştate şi mă ţine strâns de mână. Când ajungem, opreşte motorul. Îmi desprind centura de siguranţă şi deschid portiera, dar el nu mă lasă să cobor. Stă la locul lui, cu mâna ţinându-mi încă degetele captive. Privirea mea întrebătoare îi întâlneşte ochii neliniştiţi, de un albastru-argintiu. Deschide gura.

— Elly, trebuie să-ţi spun...

Se-ntâmplă ceva. Ceva rău. Asta ar putea fi singura mea şansă, aşa că-i vin în întâmpinare.

— Quinn...

— Hmm?

— Te iubesc.

Cască ochii brusc. Mai larg decât oricând. Se albeşte la faţă; începe să clatine din cap.

— Elyse... Iisuse...

Mobilul aşezat în consolă răsună în toată maşina. Amândoi îl privim şi încremenim. Sună de trei ori. De patru. Mă priveşte şi scutură din cap. Dar ia telefonul.

E o voce de femeie. Şi e agitată. Quinn îşi îndreaptă privirea spre mine, iar eu îi citesc emoţiile trepidante şi reci. Deschide portiera brusc, apoi încremeneşte în loc.

— Ce tot spui acolo? se răsteşte el.

Se uită în oglinda retrovizoare, apoi îşi întoarce capul în toate părţile. Privirea pe care mi-o aruncă e plină de groază şi de furie neagră.

— Nu, la naiba! Unde sunt nenorociţii de bodyguarzi? Nu-i văd. Nu văd nimic. Eşti sigură?

Mă cuprinde un alt fel de frică. De unde acum câteva secunde mă temeam pentru emoţiile mele, acum groaza mi se amplifică. Diverse forţe macabre îmi dau târcoale, mari şi de neoprit. Ce mă înspăimântă mai mult decât orice e că toate simţurile mele ţipă avertizându-mă că situaţia mea şi aşa precară e pe cale să se înrăutăţească. Şi că, într-un fel sau altul, Quinn e implicat în asta. Nu vreau să cred aşa ceva.

Dar... karma. Şi privirea lui lasă prea puţin loc pentru interpretări.

Vocea de la telefon devine şi mai agitată. Mă forţez să-i rostesc numele.

— Quinn!

Încă scrutează împrejurimile. Caută ceva din priviri. Ceva ce n-ar trebui să fie aici. Ceva primejdios. Şi pune şi mai multe întrebări la telefon.

— Quinn!

Cum se tot răsuceşte în maşină, degetul lui atinge butonul care activează difuzorul. O voce de femeie răsună în maşină.

— Da! Îţi spun eu, Quinn. Trebuie s-o scoţi dracului pe Lucky de-acolo. Acum!

Vocea Fionnellei.

Fionnella!

Câteva secunde, mintea-mi paralizează şi spiritul de autoconservare mi se activează. Apoi intru într-o stare de şoc şi am revelaţia propriei mele prostii.

Quinn se holbează la mine, iar regretele, groaza şi alerta încep, în cele din urmă, să capete sens. Mâna mea de pe coapsa lui se transformă-n gheaţă, la fel ca tot restul trupului meu. Vreau să-l mişc şi nu pot. Mă strânge cu putere şi ne uităm fix unul la altul. Rămân cu gura căscată.

— Nu...

Ochii lui se luminează disperaţi şi rugători.

— Elly, îţi pot explica...

— Nu! *Dumnezeule... nu!*

— Te rog... ascultă-mă...

Desigur, soarta decide să nu-mi dea timpul necesar ca să procesez toata faza. Sunt încă paralizată de şoc când nişte mâini aspre mă prind de umeri şi mă smucesc afară din maşină. Quinn se repede după mine, dar centura lui de siguranţă îl împiedică să mă ajungă. Înjurătura lui vulgară sfâşie aerul când mă lovesc de trotuar şi durerea îmi ricoşează în şoldul învineţit.

Quinn iese valvârtej din maşină cu un urlet furios şi se aruncă pe capota Mercedesului în timp ce eu sunt târâtă cu spatele şi aruncată pe umărul cuiva.

— *Elyse!*

Totul e atât de supranatural... iar eu încerc să ţip. Dar nu-mi iese decât un gângurit surd. Paşii grei ai lui Quinn mă urmăresc, pe mine şi pe cel care m-a capturat.

— Las-o jos imediat, nenorocitul dracului!

— Sau ce? aud glasul care mi-a provocat coşmaruri în ultimii şapte ani din viaţa mea.

Întorc capul şi văd câţiva bărbaţi care se apropie în goană de cel care m-a răpit. Inima mi se strânge.

— E a mea. N-o s-o iei decât peste cadavrul meu!

Toată lumea încremeneşte.

— Se poate aranja, prietene.

Zăngănitul clar al unei arme sparge aerul.

— Doar spune cuvântul.

Aud un strigăt gâtuit, probabil al Fionnellei. Gândurile mi se învârtesc în cap. Din cauza şocului. Din cauza fricii.

— Dacă mă împuşti aici, acum, nu treci mai departe de strada asta şi paza mea te pune la pământ. Cel mai bine ar fi să-i dai drumul lui Elyse. Ia-mă pe mine în locul ei. Sunt convins că merită schimbul.

Glasul lui Quinn e gol de orice emoţie, straniu de calm, ţâşnind din adâncurile iadului. În acest timp mintea mea se zbate cu disperare ca să se scuture de şoc, astfel încât să fac ceva, nu doar să mă uit pe stradă din poziţia mea cu susul în jos. Îmi vine din nou să ţip. De data asta, reuşesc.

Din păcate, sunetul îi însufleţeşte pe cei care m-au capturat.

— Mi-ar plăcea să stau şi să negociez, dar pur şi simplu nu am timp. Am venit pentru Lucky. Am pus mâna pe ea. Îţi promit că dacă mai faci un pas, te împuşc. Bag-o în dubă, îi spune Clay tipului care mă ţine pe umăr.

— *Nu! Elyse! Dumnezeule!* Dă-i drumul! Îţi jur pe Dumnezeu, dacă-i faci vreun rău...

— La naiba. Earl, te ocupi tu de asta, te rog?

Nu... nu... nu...

Nu ştiu pentru ce sau pentru cine mă rog. Întorc capul şi-l văd pe Quinn smucindu-se într-o parte şi repezindu-se după mine. Earl se aşază în calea lui şi încearcă să-l pocnească. El se fereşte şi-l loveşte pe Earl în stomac. Înainte s-o ia din nou la picior, Gordon îi trage un croşeu de dreapta în falcă. Se aude un trosnet îngrozitor când capul lui Quinn se izbeşte de trotuar, şi strig din nou înăbuşit.

Quinn se clatină pentru o fracţiune de secundă înainte să mă privească. Are o expresie mortală şi îndârjită, în timp ce încearcă să scape de atacatorii lui. Se repede la Gordon cu o forţă criminală şi, deşi individul are constituţia unui tanc, e propulsat în peretele de ciment din spatele lui.

Vederea începe să mi se înceţoşeze şi, pentru o clipă, îmi doresc să fiu inconştientă. Am nevoie de un răgaz, să nu mai ştiu nimic

despre iadul care tocmai s-a dezlănţuit. Zgomotul îndepărtat al unor cauciucuri îmi pătrunde simţurile ameţite şi aproape că leşin.

— Rahat, avem musafiri. Earl, lasă-l! Hai să mergem!

Mă smucesc şi încerc să mă ridic, să mă eliberez. Nişte mâini zdravene şi nişte braţe ca de fier mă ţin şi mai strâns. Apoi mă aruncă pe bancheta din spate a unei dube. Mă lovesc cu capul de o margine şi mijlocul mi se izbeşte dureros de podeaua de metal. Portiera şoferului se deschide şi se închide la loc.

— Gordon, hai să mergem! Imediat!

Ultimul lucru pe care-l văd înainte ca uşa să se trântească e Quinn care se ridică de la pământ şi o ia la goană după dubiţă. Aud bătăile pumnilor lui în caroseria maşinii în mişcare. Când vehiculul accelerează, urletele sale nu seamănă cu niciun sunet pe care l-am auzit în viaţa mea.

Mă uit fix în beznă. Îmi doresc să ţip din nou.

Dar sunt în continuare în stare de şoc.

Quinn este Q.

Q este Quinn.

A fost un joc pervers pentru amândoi, în tot acest timp.

Naiba să mă ia!

* * *

Quinn

Deschid cu greu ochii. Diverse chipuri plutesc deasupra mea. Unele sunt îngrijorate, altele curioase. Mă doare capul, mă dor şi încheieturile mâinilor şi coastele. Ştiu că gustul metalic din gură e gust de sânge, apoi înghit. Cineva zice ceva despre o ambulanţă. Altcineva face o poză.

Câteva maşini opresc cu scârţâit de roţi lângă mine. Aud zgomotul unor paşi care se grăbesc spre mine. O voce pe care o recunosc întreabă dacă mă simt bine.

Mă chinui să mă ridic în capul oaselor.

Memoria îmi revine într-o străfulgerare orbitoare, ca o flacără rece.

38

Filmări pe care nu le folosim

Quinn

La naiba!

La naiba!

La naiba! La naiba! La naiba! *La naiba!*

39

S-a terminat... sau nu

Q este Quinn.

Quinn este Q.

Şocul meu se evaporă.

Când realitatea mă loveşte, adevărul devine groaznic de evident.

Doamne Dumnezeule, cred că sunt cea mai proastă femeie din lume. Chiar şi atunci când creierul meu a încercat să mă avertizeze, eu l-am ignorat.

M-am crezut îndrăgostită de doi bărbaţi. Ha!

De fapt, sunt dependentă de doi sociopaţi care sunt în realitate una şi aceeaşi persoană, fapt care o să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală pentru tot restul vieţii mele.

Adică *dacă* o să mai am o viaţă.

Pânza neagră de pe capul meu e sufocantă. La fel şi banda adezivă de pe gura mea. Nu ştiu cât timp a trecut. O zi? Două? Foamea ascuţită care-mi împunge stomacul îmi spune că mai degrabă a doua variantă.

Întregul scenariu menit să mă sperie de moarte a ricoşat deocamdată din platoşa pe care o constituie starea mea de şoc.

Paşii aceia ameninţători. Mâinile legate la spate. Picioarele imobilizate. Lumina puternică în ochi timp de o clipă, apoi pânza neagră în cap din nou? Şi asta la nesfârşit. E atât de clişeistic, că-mi vine să râd! Doar că sunt pe cale să mă sufoc din cauza benzii adezive. Aşa că-mi implor creierul să mai reziste puţin. *Respiră, Elyse. Pur şi simplu, respiră.* Groaza se va întoarce, probabil, la momentul potrivit; nu mai are nevoie şi de ajutorul meu.

Lui Clayton n-o să-i convină când voi refuza să-i spun unde e Petra. Iar Clayton furios este...

— Ei bine, domnişoară. În ce carusel m-ai învârtit, nu-i aşa?

Cineva îmi smulge pânza de pe cap, trăgându-mi părul peste faţă. Privesc în jurul meu, încercând să mă orientez. Nu e chiar pivniţa unui castel din mjlocul Mării Chinei de Sud, dar e întunecat şi murdar. Ne aflăm într-un subsol. La vreo cinci metri deasupra noastră, prin geamurile pătrate, mici şi murdare, se reflectă luminile stradale. Undeva, în depărtare, o melodie hip-hop se aude din nişte boxe.

Becul de deasupra capului meu mă arde şi mă orbeşte, dar îl disting pe Clay, care stă pe un scaun la vreo trei metri distanţă de mine. Privirile ni se întâlnesc şi-i citesc ura fulgerând în ochii de aceeaşi culoare cu ai mei. Ridic din umeri, iar el ridică din sprânceană.

— Asta-i tot ce primesc? După ce te-am vânat şase săptămâni? *O ridicare din umeri*?

Mă holbez la el. Are tupeul să pară dezamăgit.

— Văd că n-ai pierdut deloc timpul, nu-i aşa? Ai fost o albinuţă întreprinzătoare. Ce păcat că nu te-ai gândit să lucrezi la fel de *entuziast* pentru mine la Casa de Vacanţă!

Îl privesc plictisită. Vreau să-mi scoată banda de la gură. Bineînţeles, pocneşte din degete nerăbdător. O siluetă apare în cercul luminos. E Earl, cu singurul lui ochi, plin de ură şi de aere de superioritate.

— Nu ţi-am spus eu că aşa o să sfârşeşti, târfă împuţită? croncăne el, apoi îmi dezlipeşte brusc banda de pe gură.

Durerea mă face să scâncesc scurt.

— Nu, de fapt, te înşeli. Nu ţip şi nici nu sunt dezbrăcată. Şi sunt al naibii de sigură că nu sunt moartă.

— Mai vedem noi...

— Ajunge, Earl!

Acesta rânjeşte şi se dă la o parte. Clayton zâmbeşte cu subînţeles.

— Deci, ce spuneai?

— Să te duci dracului?

Se strâmbă.

— Ah, trăiește. Presupun că trebuia să prevăd chestia asta de... când? Două luni? Zece ani? Mai mult?

— N-o să-ți spun niciodată unde e. Niciodată!

El dă din cap.

— Știu. Dar o voi găsi. Sunt un om răbdător. O s-o găsesc și o s-o aduc acasă.

Se înclină înainte, cu coatele pe genunchi.

— Vreau doar să fim o familie, Lucky. E așa de rău?

— Îți bați joc de mine acum? Poate că sunt în stare de șoc, dar nu sunt nebună.

Își lasă capul într-o parte.

— Ești sigură? Având în vedere circul de pe toate canalele de știri, aș spune că ai moștenit instabilitatea mentală a mamei tale.

— A ajuns așa din cauza ta!

— Poftim? Pentru că am tratat-o ca pe o regină? Pentru că i-am oferit tot ce era mai bun, doar ca să aflu că și-o trăgea cu cretinul ăla pe la spatele meu?

Earl mârâie. Clayton îl ignoră.

— Tu chiar ești dus, nu-i așa?

Mă privește fix timp de un minut.

— Ridge nu merita ce i-ai făcut.

Acum mă inundă teama. Și furia.

— A încercat să mă violeze, cu binecuvântarea ta.

— Hai să nu aruncăm cu acuzații. Ai coborât acolo de bunăvoie. La fel ca mama ta, ai crezut că mă poți păcăli, iar eu eram cu doi pași înaintea ta în tot acest timp.

— Dacă ai fi fost, ai fi prevăzut ce i s-a întâmplat cățelușului tău de companie.

Furia îi schimonosește fața.

— Vezi cum vorbești! Omul ăla era veteran de război, un apărător al țării sale. Nu merita să fie prăjit de o curvă de mâna a doua.

Deschid ochii larg.

— Doamne, chiar îl iubeai, nu-i aşa? Ce, era fiul pe care nu l-ai avut niciodată, în vreme ce fiica de sub ochii tăi merita să fie fututǎ la grămadă?

— Te-am hrănit şi te-am îmbrăcat...

— În vreme ce mă ţineai sub pază 24 de ore pe zi şi mă puneai să fiu târfă şapte zile pe săptămână. Da, mă simţeam *de-a dreptul* iubită.

— Asta nu e o şedinţă de refacere a legăturii tată-fiică, Lucky.

Scotoceşte în jacheta lui de piele întoarsă şi scoate un document împăturit.

— Ăsta e un mandat de arestare pe numele tău, semnat de bunul meu prieten, judecătorul Tolley, ţi-l mai aminteşti? I-ai oferit o trataţie de ziua lui, anul trecut. Dacă-l pun în executare, vei fi adusă înapoi în Getty Falls şi acuzată de crimă.

Deşi tremur, ridic bărbia.

— Eşti sigur? Şi eu sunt sigură că autorităţile vor avea ceva de obiectat dacă un şerif aflat la cinci mii de kilometri distanţă de locul lui de joacă îi pune aiurea cătuşele unui cetăţean.

— Tu crezi că ştie cineva că eu sunt aici? Am un avion privat în *standby*. Te-aş putea duce acasă şi te-aş putea băga la puşcărie până diseară. Şi-n timp ce tu vei aştepta să fii adusă la proces, eu voi continua s-o caut pe Petra.

Numele ei pe buzele lui îmi lichefiază sufletul.

— Sunt miliarde de fete pe lume, Clay. Mii care cumpără ce vinzi tu, din nefericire. De ce ea? De ce nu poţi s-o laşi în pace?

Se clatină pe picioare, cu chipul livid.

— *Pentru că e a mea!*

N-o să înceteze niciodată s-o caute. Niciodată.

— Am bani. Ţi-i dau pe toţi dacă promiţi că renunţi s-o mai cauţi. Asta vrei, nu-i aşa? Să fie următoarea ta vedetă? Spune-mi cât valorează şi te voi plăti!

— Cum? Crezi că dobitocul ăla bogat pe care-l călăreşti acum te va ajuta? Chiar dacă aş vrea să-i accept oferta, aş spune că e prea târziu, la câte probleme are şi el pe cap.

Inima mi se strânge şi mai tare.

— Ce tot spui acolo?

Pocneşte din degete.

— Corect! Ai fost ţinută în beznă în ultimele două zile, nu-i aşa? Earl, adu laptopul! Arată-i lui Lucky toată distracţia pe care a ratat-o. Dacă mă-ntrebi pe mine, tu eşti acum vedeta de care e toată lumea interesată.

Flutură documentul spre mine.

— Poate ar trebui să mă mai gândesc. Ai devenit un star pe internet. Ţi-a crescut valoarea...

— *Ce dracului tot spui acolo?* îl întreb eu aproape ţipând.

Earl revine în lumină, ţinând în mâini un laptop. Trage un scaun şi pune laptopul pe el, aproape de mine. Cu un rânjet oribil, apasă pe buton, se dă înapoi şi-şi încrucişează braţele.

La început, nu înţeleg ce văd. Camera de filmat se clatină serios, iar persoana care o ţine se ascunde în spatele unei perdele sau al unei draperii. Imaginea devine mai clară când o femeie intră în cadru, însoţită de un bărbat. Filmarea e veche de câţiva ani buni, dar îl recunosc imediat pe Maxwell Blackwood, mult mai tânăr.

O conduce pe femeie într-un dormitor luxos. Pe pat sunt doi tipi pe jumătate dezbrăcaţi. Expresiile lor îmi sunt, din nefericire, cunoscute. Maxwell îi şopteşte ceva la ureche, apoi dă să iasă. Ea încearcă să se prindă de el, suspinând din ce în ce mai tare. El o împinge înapoi spre pat. Când ea protestează, el bagă mâna-n buzunar, scoate nişte cătuşe şi o leagă de stâlpul patului.

— Nu-ţi poţi lua promisiunea înapoi, Adele. Mă dezamăgeşti.

O lasă acolo şi iese. Bărbaţii se ridică din pat şi se duc spre ea.

Inima mi se frânge când îmi dau seama cine e. Adele. Mama lui Quinn.

Filmarea sare la un cadru asemănător cu Adele împreună cu alţi bărbaţi. La nesfârşit. Şase în total. Apoi la o scenă diferită. Maxwell stă pe canapea alături de Adele. El e îmbrăcat la costum, ea în cămaşă de noapte. Din nou, apare o draperie în colţul ecranului. El vorbeşte

pe un ton coborât şi insistent. Ea plânge uşor şi dă din cap. După un minut, el face semn din cap cuiva care nu e în cadru. O femeie apare în faţa ecranului şi-i dă lui Maxwell un pumn de pastile.

Când se întoarce, îi văd faţa şi mi se opreşte respiraţia.

E mama vitregă a lui Quinn, Delilah Blackwood.

Maxwell îi vorbeşte în continuare lui Adele, mângâind-o cu o mână pe spate. Filmarea e dată pe repede înainte, până la momentul în care el îi pune pastilele în faţă şi o sărută pe tâmplă. Ea se ridică, se duce la un sertar şi se întoarce cu ceva învelit într-o pânză neagră. Când ea se aşază, el o bate uşurel peste mână.

— Faci ceea ce trebuie, Adele. E pentru binele tuturor, spune el.

Apoi iese din cameră. Adele ia pastilele, le strânge în palmă şi le înghite cu un pahar cu apă. Cu mişcări lente, desface pânza şi scoate un pistol.

Nu!

Camera se clatină.

— Mamă?

Vocea frântă a unui băiat care nu-i încă bărbat. Adele întoarce încet capul spre el, cu arma în mână. Camera cade pe covor. În cadru se văd, cu întreruperi, picioarele celor doi.

— Nu, mamă! *Nu!*

Camera care încă merge înregistrează zgomotul unei împuşcături.

Apoi, un ţipăt care nu se mai termină.

Observ absentă suspinele care-mi ies din piept, lacrimile care-mi udă faţa. Dincolo de bâzâitul din capul meu, îl aud pe Earl hlizindu-se.

Filmarea continuă. Quinn, la douăzeci şi ceva de ani, stând pe o canapea. Din spatele camerei, o femeie îi pune întrebări despre sănătatea lui mintală.

Terapeuta lui.

Răspunsurile lui sunt monosilabice. Din când în când, el zâmbeşte la cameră, peste umărul ei. Camera merge înainte până

când, de necrezut, ea se ridică şi începe să se dezbrace. Quinn îi dă instrucţiuni, pe care ea le urmează, până când ajunge să-i facă sex oral. Şi în tot acest timp, el priveşte în obiectiv cu ochi pustii.

Din nou, filmul cu psihoterapeuta, pe repede înainte. La un moment dat, stop-cadru pe plăcuţa de pe biroul ei. Adriana Nathanson.

Apoi urmează o scenă care mă face să-mi vină să vomit.

Quinn şi Delilah. Greaţa îmi răscoleşte stomacul. Întregul trup îmi zvâcneşte şi mă pregătesc să vomit. Mă calmez în ultimul moment, dar nu-mi pot lua ochii de la imaginile obscene care se desfăşoară pe ecran.

Delilah şi Quinn.

Uneori, doar ei doi. Alteori, cu parteneri multipli.

Pe repede înainte, până în urmă cu două zile. Ştiri de mare importanţă. Chipurile palide ale lui Maxwell şi Delilah când filmarea e proiectată pe un ecran imens, la o gală la care participă. Prieteni intervievaţi. Primarul dându-şi cu părerea despre acest scandal. Filmarea prezentată încă o dată.

Poliţia ridicându-l pe Maxwell încătuşat. Apoi pe Delilah încătuşată.

O altă filmare, cu Quinn. E tot însoţit de poliţişti, dar nu are cătuşe. Operatorii îi vâră camerele în faţă. Expresia lui... neînsufleţită.

Apoi Q, mascat. Q, nemascat. Q cu alte femei.

Q cu mine. Am eşarfa pe ochi pe toată durata filmării, spre deosebire de celelalte femei.

Acum înţeleg de ce era nevoie de eşarfă, dar nu mă consolează cu nimic.

Gâtul mi-e sufocat de un strigăt mut. Vederea mi se înceţoşează din cauza lacrimilor disperate şi a umilinţei usturătoare. Filmarea continuă şi se termină cu titrarea: *Viaţa & vremurile celebrei familii criminale Blackwood.*

Earl rânjeşte şi strânge laptopul. Eu simt cum mor în mine.

— Iubitul tău face senzaţie pe internet, exact ca tine.

Clayton scutură din cap.

— Ce mai familie! Atâția bani... Și niciun creier zdravăn printre ei!

— A făcut-o pentru mama lui.

Asta e evident.

Dar de ce dracului simt nevoia să-i iau apărarea?

— E un obsedat bolnav. Singurul motiv pentru care nu e închis undeva sunt miliardele de dolari ale familiei Blackwood. Dar văd că pe tine te-a fascinat.

Ochii îi strălucesc plini de răutate, apoi devin meditativi.

— Ce ai avut de câștigat din povestea asta? Și nu spune că nimic. Te-am învățat și eu câteva lucruri. Te-am auzit și când ai spus că ai bani.

Folosesc singura monedă de schimb pe care o dețin.

— Opt sute de mii de dolari. Sunt ai tăi dacă mă lași să plec și-mi promiți că n-o mai cauți pe Petra.

Earl pufnește:

— Minte!

Clayton se uită la mine:

— Aș putea să-ți iau banii și s-o caut în continuare, nu?

Mă străduiesc să-mi păstrez calmul.

— O să-ți dau jumătate din ei acum. Apoi câte o sută mii din nouă în nouă luni în următorii 3 ani.

El zâmbește.

— Ești isteață, nu-i așa? Crezi că n-o voi căuta și după ce împlinește 18 ani?

— Gândește-te! Câștigi o jumătate de milion pe an, cu toate fetele la un loc — da, am văzut registrele. Eu îți ofer opt sute de mii pentru o singură fată.

— Dar pentru faptul că mi-ai ars *casa părintească*? Te aștepți să te iert pentru asta? Și pentru Ridge?

— Asigurarea va acoperi pagubele de la Casa de Vacanță. În privința lui Ridge, deja l-ai plătit pe medicul legist să declare că

moartea lui a fost un accident. Folosește banii ăștia ca să-l jelești cum vrei.

Se repede și mă prinde de bărbie:

— Te-ai gândit la toate, nu-i așa? scuipă el printre dinți. Ar trebui să-ți dau o lecție pe care să n-o poți uita. Din fericire pentru tine, incestul nu mă pasionează.

Nu răspund. Ochii îi sclipesc de furie. E la limită cu nervii. Singurul lucru care-mi poate salva viața sunt banii. Pe a mea și pe a Petrei.

— Unde sunt banii?

Clatin din cap.

— Nu-ți spun până nu ajungem la o înțelegere.

Mă țintuiește cu privirea o veșnicie. Apoi îi întinde mandatul lui Earl.

— Tu și cu mine mergem să luăm banii. Earl o să aștepte două ore. Dacă nu ne-ntoarcem până atunci, va pune cu satisfacție roțile în mișcare, nu-i așa, Earl?

Earl ia mandatul și îl bagă în buzunar.

— Cu plăcere.

Îmi dezleagă mâinile și picioarele. Mă clatin și mă împiedic în timp ce sângele curge prin trupul meu amorțit. Poșeta și telefonul meu au dispărut. La un moment dat, mi-au fost luate cizmele, așa că-l urmez pe Clayton afară din subsol în ciorapii mei murdari.

— Îmi pot căpăta cizmele înapoi?

Ridică din umeri.

— Habar n-am unde sunt. În plus, dacă desculță ești mai cuminte, rămâi așa!

Ajungem în vârful scărilor și mă uit în jurul meu. Dacă locuiește cineva aici, a renunțat de mult timp la dorința de a păstra curățenia. Lipită de un perete, e o canapea jegoasă și sfâșiată, covorul are ditamai găurile, sticlele de bere și cutiile de pizza sunt aruncate peste tot, iar ușa frigiderului se mai ține într-o singură balama. Înainte să apuc să întreb cine locuiește aici, un bărbat deșirat iese

din dormitor. Are ochii injectaţi şi urme de seringă pe ambele braţe slăbănoage.

Clayton îi pasează o bancnotă de o sută de dolari, pe care bărbatul o înşfacă sălbatic.

— Adu-ţi aminte ce-am vorbit! Fii cu ochii în patru şi mai primeşti una!

Drogatul dă din cap. Când crapă uşa dormitorului şi se strecoară din nou înăuntru, îmi zăresc cizmele lângă uşă.

Ştiu că sunt scumpe şi-mi dau seama ce vor însemna ele pentru un drogat, mai ales dacă şi poşeta şi telefonul meu sunt în posesia lui. Nu sunt însă pregătită să mor din cauza lucrurilor mele, aşa că-mi ţin gura închisă şi ies după Clayton. Doi dintre scutierii săi păzesc holul, alţi doi scara.

Urcăm nişte scări întunecate, de-a lungul mai multor coridoare, apoi coborâm numeroase trepte, într-o formaţie ciudată. Duba parcată lângă trotuar e alta decât cea folosită de Clayton ca să mă prindă. Faptul că a reuşit să mă ţină captivă timp de două zile fără ca nimeni să mă găsească îmi atinge o coardă sensibilă. Cu tot ce-am aflat despre Quinn/Q, nu ştiu dacă ar trebui să mă simt speriată sau uşurată. Oricum ar fi, totul se va termina în curând.

Primim un semnal şi ieşim în ploaia uşoară. Picioarele mi se udă şi mi se răcesc în câteva secunde, aproape că nu le mai simt. Mă rog ca simţurile să-mi rămână în continuare amorţite.

Sunt din nou băgată în dubă. Gordon urcă şi el, iar ochii lui negri sunt plini de răutate pură. Geamurile fumurii mă împiedică să văd vreun indicator şi, după câteva străzi, nu mai încerc să ghicesc în ce direcţie mergem. Clayton ar putea, la fel de bine, s-o ia pe rute ocolitoare până la mansardă.

Capul îmi zvâcneşte, iar durerea îmi sfâşie sufletul. De fiecare dată când gândul îmi zboară la Quinn, încerc să mă stăpânesc. Rana nu e gata să se vindece şi deocamdată o las deschisă, pulsând.

Pierd noţiunea timpului şi mă concentrez din nou când constat că dubiţa a tras pe dreapta. Se aude zgomotul îndepărtat al traficului,

dar nimic în apropiere. În față, îl aud pe Clayton vorbind, apoi zgomotul unei mici lupte.

Gordon se holbează la mine, provocându-mă din priviri să fac ceva. N-am puterea să-i spun că nu mai am chef să ripostez. Îmi mut privirea spre podeaua murdară, atunci când portiera se deschide.

Suntem parcați pe o alee. Iar Clayton ține în brațe trupul inert al unei necunoscute. Inima mă înțeapă și dorința de a lupta pe care o credeam pierdută revine în forță.

— Cine e asta? Ce mama naibii faci?

Vocea-mi sună slab și moale, în ciuda strădaniei mele de a inspira forță.

— Ea e Colleen.

O lasă din brațe lângă Gordon.

— Peste 45 de minute trebuia să fie la o întâlnire în celălalt capăt al orașului. Nu e drăguț?

Teama mă paralizează.

— Atunci ce caută aici? Nu poți s-o răpești, pur și simplu!

— Doar nu credeai c-o să intru-n pași de dans în mansarda ta de fițe, riscând să anunți autoritățile, nu-i așa? Sau credeai că intru de bunăvoie în capcana ta?

— Nu. Jur că nu...

— Domnișoara Colleen va fi micul tău stimulent. Tu-mi dai banii... *pe toți*... iar ea ajunge la întâlnire într-o singură bucată. Tu nu...

Se uită la femeia trântită pe jos.

— În fine, o roșcată matură n-a stricat niciodată în grajdurile mele.

Șocul mă face să păstrez tăcerea. Duba se pune din nou în mișcare. Peste zece minute, cineva bate ușor în ușa despărțitoare. Duba se oprește și Gordon deschide portiera din spate. Ne aflăm la o stradă distanță de mansardă. Clayton deschide ușița.

— Ai zece minute, apoi soarta lui Colleen e în mâinile tale.

Când mă dau jos, duba pleacă. Sunt singură pe strada asta liniştită din Hell's Kitchen, dar nu sunt liberă. Viaţa unei necunoscute atârnă în balanţă cu viaţa Petrei.

Teama mă face să înaintez. Ajung în faţa uşii mansardei. Tastez codul şi uşa se deschide. Răsuflu uşurată. Gândul că Quinn n-a avut timp să schimbe codurile din cauza propriilor probleme mă consolează un pic. Picioarele mele încremenite trec de uşi şi urcă la etaj, până în dormitorul străinului cu minţile tulburate de care nu trebuia să mă îndrăgostesc.

Îmi simt lacrimile fierbinţi şi acide cum îmi umplu ochii. Le las să cadă. Energia pe care o mai am e rezervată salvării vieţii unei femei străine. Îndes banii şi toate obiectele mele valoroase în rucsacul jerpelit. Las în spate toate celelalte lucruri.

Mă întorc cu ciorapii murdari şi cu inima distrusă în locul unde m-a lăsat dubiţa. Clayton apare câteva minute mai târziu. Sare din vehicul şi-mi smulge rucsacul. Îl privesc fără interes cum deschide fermoarul cu o smucitură şi scotoceşte cu lăcomie prin bancnotele foşnitoare.

În dubiţă, roşcata geme, revenindu-şi din leşin. Clay închide rucsacul şi sare la loc în spatele dubiţei, cu mine cu tot. Mergem pe lângă câteva blocuri, apoi parcăm pe o stradă liniştită.

Gordon sare afară cu Colleen cea ameţită. Încremeneşte când aude sirenele zgomotoase care străpung liniştea.

Clayton se repede şi mă trage aproape de el, căutându-şi cureaua cu gesturi agitate.

Chiar dacă tot ce am în mine e amorţit de durere, ştiu că nu pot rata şansa. Sora mea încă are nevoie de mine. Autorităţile pot pune mâna pe mine, dar nu până când nu mă asigur că ascunzătoarea Petrei n-a fost compromisă. Îl muşc cu putere de mâna cu care mă ţine ferm de umeri.

— *Târfă nenorocită!*

În clipa în care strânsoarea lui slăbește, mă eliberez, zbor din dubiță și fug să-mi salvez viața. Nu ajung decât la două străzi distanță când aud sirena urlând în spatele meu.

— FBI. Stai pe loc!

Cu inima grea ca un bolovan, mă opresc, ridicând mâinile. Aștept cu inima bătând disperată și cu dinții încleștați.

— Ești Elyse Gilbert?

Întorc ușor capul.

— D... da?

Un tip și o tipă, amândoi ofițeri, se apropie de mine.

— Clayton Getty te-a reținut împotriva voinței tale?

— Da. Unde mă aflu? întreb eu.

— Ești în Bronx. Lasă mâinile jos, domnișoară. Te luăm cu noi pentru interogatoriu, dar nu ești arestată.

— Nu sunt?

Femeia scutură din cap.

— Te simți bine?

Mă opresc și mă gândesc ce să răspund. Tremur toată.

— Nu. Nu mă simt bine.

Ea dă din cap și privirea îi alunecă pe vânătaia de pe tâmpla mea.

— Ei bine, hai să avem grijă de asta, bine? Ambulanța e aici. Vino să te vadă un medic.

Îmi spune să mă apropii. Picioarele mele amorțite mă duc la ea.

— Ah, și oamenii tăi sunt aici.

— *Oamenii* mei?

Bărbatul îmi arată o limuzină neagră parcată lângă trotuar.

— Da, unul dintre ei a avut ideea genială de a plasa un dispozitiv de urmărire în bani. Ne-a luat două zile, dar când banii au fost mutați, noi i-am urmărit...

Îl aud ca prin vis când portiera din spate se deschide și din limuzină iese un tip de culoare, la costum, pe care nu l-am mai văzut niciodată. Imediat în spatele lui apare Fionnella.

Apoi se deschide şi portiera de pe cealaltă parte.

Quinn se dă jos din maşină. Vine în fugă spre ceilalţi doi.

De vizavi, ochii lui disperaţi, de un albastru-argintiu, mă săgetează. Are părul ciufulit, iar pe obrazul nebărbierit se văd un milion de umbre. În ochi îi citesc remuşcările, temerile, hotărârea. Traversează strada spre mine.

— Elyse, eşti bine? Doamne, spune-mi că eşti bine!

Vocea lui răguşită e mai aspră. Mai întunecată ca oricând. Nu vreau s-o aud acum.

— *Nu!*

Fac un pas în spate. El continuă să vină spre mine. Cu mâinile întinse.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— *Opreşte-te!*

Îmi amintesc într-o secundă tot ce am văzut pe laptop, în acel subsol. Mă clatin înapoi până când lovesc cu umărul o balustradă de fier. Ambii agenţi FBI se opresc, uitându-se de la mine la Quinn.

Q.

Cine naiba se crede azi?

— Elyse, iubito. Te rog, lasă-mă să-ţi explic...

— Nu te apropia de mine!

Femeia ofiţer ridică mâinile, oprindu-l pe Quinn. Bărbatul se încruntă.

— Domnişoară Gilbert...

— Domnilor ofiţeri, nu-i vreau pe indivizii ăştia în preajma mea, ţip eu tremurând. Mai ales pe el.

Arăt spre Quinn. Q. *Iisuse...*

Ochii lui Quinn sclipesc alarmaţi. Îşi trece o mână prin părul răvăşit.

— Doamne, te rog! Trebuie să... te rog, nu face asta... Elyse!

Numele meu pe buzele lui mă înspăimântă şi mai tare.

— *Nu!*

Am o voce isterică, dar nu mă interesează.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să mă arestaţi, dar, vă rog, ţineţi-l pe Quinn Blackwood departe de mine!

40

Petrecerea de după

Trei luni mai târziu

Stau la gard, cu cafeaua în mână, și mă uit cum calul și călărețul galopează într-un cerc perfect. E prea devreme, ca să inspiri aroma de balegă într-o dimineață de duminică, dar ocazia de a-mi petrece timpul cu Petra e de neratat. Un vis care nu credeam că se va împlini vreodată.

Sora mea mai mică râde în timp ce iapa își dă capul pe spate. Mă trezesc râzând și eu. Cum să nu râd? Râsul ei este cel mai frumos sunet din lume.

Doris și Paul vin lângă mine, la gard. Le zâmbesc părinților adoptivi ai surorii mele și o privim cu toții în tăcere câteva minute.

— E talentată, nu-i așa?

În vocea ei se distinge o mândrie pur maternă. Dau din cap aprobator:

— Cu siguranță.

Mă uit la ea.

— Mulțumesc.

Femeia mă strânge de braț.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut ca s-o protejezi. Cel puțin, omul acela e în spatele gratiilor acum și putem dormi mai liniștiți.

Omul acela.

Clayton Getty.

Drumul spre închisoare nu a fost uşor. Avea foarte multe autorităţi la degetul mic şi a încercat să tragă sforile şi să amâne cât mai mult încercările FBI-ului de a formula acuzaţii multiple împotriva lui.

În cele din urmă, adjunctul său s-a dovedit martorul-cheie în proces.

De fapt, agenţii FBI urmăreau de o vreme ce se întâmpla în Getty Falls. Din păcate, niciunul dintre poliţişti nu dorea să-l înfrunte pe Clayton. Asta până când adjunctul Rick Daniels a preluat funcţia lui Clay şi a decis că nu mai vrea s-o părăsească.

Daniels i-a convins pe câţiva oameni importanţi să vorbească, cu promisiunea imunităţii la condamnare. După asta, imperiul corupt al lui Clay a început să se prăbuşească. Acum e la închisoare pentru fraudă, proxenetism, crimă organizată şi răpire. Au mai fost şi alte acuzaţii minore, dar e suficient să spunem că nu va respira aerul libertăţii pentru cel puţin treizeci de ani, ceea ce-mi convine de minune.

FBI a decis să nu depună nicio plângere împotriva mea, după ce am mărturisit ce s-a întâmplat la Casa de Vacanţă. S-a dovedit că Ridge Mathews nu era băiatul de aur pe care-l descria Clay. Fusese eliberat din armată fără onoruri, pentru că violase o minoră în Irak. Cum Clay îi catalogase moartea drept una accidentală, autorităţile s-au mulţumit să nu mai stârnească valuri, în schimbul mărturiei mele.

Acum, când primejdia a trecut, ştiu că trebuie să mă împac cu gândul că am omorât un om.

Faptul că sunt aici, în Vancouver, cu Petra, mă ajută să mă gândesc că am făcut un lucru greşit din motive corecte.

Petra îmi face cu mâna de pe câmp. Îi surâd şi-i fac şi eu semn, iar sufletul mi se linişteşte puţin. Galopează cu Winnie, iapa ei preferată, cel mai nou dar sosit la fermă.

— Eşti sigură că nu vrei să călăreşti cu mine?

Ochii ei de un verde-deschis se luminează de entuziasm şi fericire. Strâmb din nas, prefăcându-mă înspăimântată.

— Ăăă, sunt sigură. După ce-am căzut de trei ori săptămâna trecută, am nevoie să-mi ridic cumva moralul. În plus, trebuie să mă îmbrac mai gros înainte să-ncerc din nou.

Ea râde şi se îndepărtează iar.

— Micul dejun într-o jumătate de oră, strigă Paul după ea.

În timp ce ei discută ce să mănânce la micul dejun, mie îmi sună telefonul în buzunar.

Inima mi se strânge, dar nu fac niciun gest să-l verific.

Ştiu cine e. Mai ştiu şi că trebuie să-mi schimb numărul de telefon. Din nou.

De patru ori în trei luni. De fiecare dată, îi ia cam o săptămână să descopere noul număr. Probabil că n-ar mai trebui să mă obosesc.

Poate că e un joc pe care-l jucăm.

Poate că aşa trebuie să fie viaţa mea.

Când bâzâitul continuă, Doris mă priveşte atent.

— E totul în ordine?

Dau din cap că da. Ea nu insistă.

Intrăm în bucătăria caldă şi însorită ca să luăm micul dejun, apoi mă duc sus să fac un duş. Ajung în camera mea, mă aşez pe pat şi-mi scot telefonul.

Cincisprezece mesaje de la Quinn, primul de acum cinci zile, adică la două zile după ce mi-am schimbat ultimul telefon. Mesajele nu sunt cereri de a comunica, şi nici rugăminţi să-l ascult. Sunt mici scrisori, în care-şi detaliază viaţa, trecută şi prezentă.

Uneori îmi spune Lucky. Alteori, Elly. Şi alteori, Elyse. Cred că, pentru el, eu sunt toate aceste persoane. Nu-mi spune niciodată scânteiuţă. Poate că acea perioadă s-a terminat pentru el.

Indiferent de felul în care mi se adresează, informaţiile sunt inepuizabile. La început nu voiam să le citesc.

Ce a făcut el e de neiertat. Nu-mi pasă că, pe de o parte, am fost şi eu vinovată pentru eşecul meu colosal; Quinn şi Q m-au manipulat cu şiretenia şi talentul lui Machiavelli.

Nu mai pot avea niciodată încredere în el. Şi nu pot accepta ideea că pot să fiu cu cineva în care n-am încredere.

Telefonul bâzâie din nou. Mă uit la ecran şi citesc ultimul mesaj.

6 iulie: Elyse,

Delilah a fost condamnată azi. Ieri Maxwell a fost oficial acuzat de omucidere. Procuroarea e în extaz. Nu mai trebuie să aştepte ca Maxwell şi Delilah să divorţeze ca s-o convingă pe ea să depună mărturie împotriva tatălui meu. Delilah a mărtusirit şi că-i amesteca pastilele antidepresive ale mamei cu Benzo, de şase luni, timp în care a fost secretara mamei. Pilulele pe care mama le-a luat în ziua aceea. Ziua în care viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna. Ar trebui să mă simt răzbunat. Triumfător. Satisfăcut. Nu simt nimic. Nici măcar nu mă mai doare. Dar rănile se adâncesc. Însă sunt bine. Sunt bine. Sunt bine.

Quinn

Mă urăsc pentru strângerea de inimă. Exact cum mă urăsc şi pentru faptul că mă uit mai jos şi-i citesc celelalte mesaje...

3 iulie: Elly,

Voiam să mă vezi. M-ai văzut. O parte din mine îşi doreşte să ierţi ce ai văzut. O altă parte speră să nu ierţi niciodată. A distrus-o doar ca să câştige mai multă putere şi bani. Miliardele familiei Blackwood şi cele 30 de miliarde moştenire din partea familei ei nu au fost suficiente, în mod clar. Cât de lacom poate fi un om? M-a sunat din închisoare săptămâna trecută, voia să mă vadă. M-am dus pentru că trebuia să aflu de ce. Nu trebuia să-i las senzaţia că nu are nicio vină în toată povestea asta. M-am aşezat în faţa lui. Şi i-am spus că, în tot acest timp, planul meu a fost să-l umilesc în cel mai rău mod posibil. Să-l fac să-şi dorească să se sinucidă, aşa cum a

făcut-o el cu ea. Dacă nu aveam să reuşesc, voiam să mă sinucid. Dar... Elyse... când a trebuit să iau decizia, n-am putut să-l ucid. Am fost un laş. De asta e încă în viaţă. El mai respiră şi ea nu. Asta mă omoară, Elyse. Dar un singur lucru mă consolează. Am distrus unicul lucru pe care-l iubeşte. Numele Blackwood. Nimeni nu va mai vorbi despre el cu mândrie sau cu respect, niciodată. Şi asta făcea parte din planul meu. Era ceea ce trebuia să fac. PENTRU BINELE TUTUROR, LA DRACU'!

Quinn

* * *

2 iulie: Lucky,

Voiam să fiu regizor de film. Ţi-am spus asta? Nu, nu cred că ţi-am spus. Camera aceea... aceea... a fost prima mea cameră de filmat, cadou de la mama. Oricum, cred că, într-un fel, am avut ocazia să regizez filmul vieţii mele. Dacă aş mai avea o şansă, aş schimba un singur membru al distribuţiei. Tu nu meritai acel rol. Am ştiut asta înainte ca iubirea ta să mă atingă preţ de o clipă binecuvântată. Mă tot gândesc la acel moment, la nesfârşit. Dacă aş putea să cer un singur lucru de la viaţa mea nefericită, ar fi să rămân în acel moment. Pentru totdeauna. Iartă-mă!

Quinn

* * *

1 iulie: Lucky,

Am văzut o reclamă azi. La napolitane. M-am gândit la tine. M-am gândit că ar trebui să ştii asta. Iartă-mă! Iartă-mă!

Quinn

* * *

28 iunie: Elly,

Sper să accepţi calul pentru Petra. Am auzit că-i plac caii şi că e o călăreaţă talentată. Într-o altă viaţă mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc. S-o cunosc cu adevărat. Dar asta e viaţa mea. O accept. Nu-mi trimite iapa înapoi. Las-o pe Petra să se bucure de ea. Te rog! Iartă-mă!

Quinn

* * *

26 iunie: Elyse,

Azi e ziua mamei. Ar fi împlinit 49 de ani. Doamna Harper, menajera noastră, i-ar fi pregătit un tort cu glazură roz şi narcise. Mama ar fi strâmbat din nas, ar fi râs şi ar fi zis că nu are opt ani. Dar, în secret, i-ar fi plăcut la nebunie. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine.

Quinn

* * *

20 iunie: Elly,

Am aflat astăzi că Maxwell s-ar putea să nu fie niciodată condamnat pentru ce a făcut. Există prea mulţi oameni care-i sunt datori. Nu ştiu cum să gestionez informaţia asta. Totuşi, nu renunţ. Trebuie să plătească. Dar... mă doare îngrozitor. Nu m-a durut aşa... niciodată. El a ucis-o. A ucis-o. Eu am încercat s-o salvez. Am încercat s-o salvez. Am încercat. Din greu. Ea mi-a spus s-o las să plece. De

ce a făcut asta? De ce a dorit să mă părăsească? Mă doare, Elly. Atât de rău!

Quinn

* * *

15 iunie: Lucky,

Nu ţi-am spus niciodată câţi ani am. Am 28 de ani.

Quinn

* * *

30 aprilie: Elly,

Astăzi dr. Nathanson a fost pusă sub acuzare. Şi-a pierdut licenţa. Închisoarea e prea blândă pentru ea, fiindcă a abandonat-o pe mama, care-i era cea mai bună prietenă, deşi ştia ce-i făcea Maxwell. La fel ca mine, şi ea ar fi putut-o salva. Strădaniile mele au venit cu întârziere. Dar ea a ales să n-o facă. Din motive egoiste, a trecut cu vederea suferinţa mamei. Sper să putrezească în iad.

Quinn

Las telefonul pe pat, mă întind pe spate şi-mi şterg lacrimile care-mi curg pe obraji. Ar fi trebuit să termin cu lacrimile astea nenorocite. Să termin cu Quinn. Ar trebui să arunc telefonul şi să nu-mi mai cumpăr altul. La urma urmelor, dacă nu am telefon, nu mă poate contacta. Gândul acesta mă săgetează, neliniştitor şi răvăşitor. Mă ghemui în poziţie fetală. Nu ştiu exact cât timp zac acolo, spunându-mi de o mie de ori că sunt o proastă.

Huruitul îndepărtat al motorului unui vehicul mă face să mă ridic şi să merg la fereastră.

Ferma e departe de lume, dintr-un motiv foarte bun. La fel şi indicatorul pe care scrie TRECEREA INTERZISĂ, aflat la un kilometru distanţă de drumul înfundat. Nu trebuie să mă uit înspre alee ca să-mi dau seama că Paul va ieşi deja în întâmpinarea maşinii, cu puşca sub braţ. I-a speriat de moarte săptămâna trecută pe câţiva turişti care au greşit drumul şi au nimerit pe proprietatea lui.

Dar când mă uit la SUV-ul negru şi elegant care se apropie, am senzaţia că de data asta nu sunt nişte simpli turişti.

Şoferul încetineşte când îl zăreşte pe Paul. Când Paul îi face semn cu mâna, reţinut, maşina înaintează. Geamul din dreapta coboară şi începe o conversaţie. Paul dă scurt din cap şi se uită spre fereastra dormitorului meu.

Când se deschide portiera, mă trec fiori.

Fionnella coboară din maşină.

Mă năpustesc afară din cameră şi cobor scările valvârtej. Paul şi Fionnella sunt deja pe verandă când deschid uşa de la intrare, smucind-o.

— Nu eşti binevenită aici, Fionnella, spun eu, după care mă adresez lui Paul. Nu e binevenită!

El dă din cap.

— I-am spus. Voia s-o audă din gura ta.

Mă întorc spre Fionnella.

— Nu eşti...

— Cinci minute, Lucky, întinde ea mâinile spre mine. Asta e tot ce-ţi cer.

Clatin din cap înainte să-şi termine fraza.

— Nu!

Ea oftează.

— Am ceva pentru tine, de la el.

Scotoceşte în buzunar, scoate un plic şi mi-l întinde.

— Nu vreau nimic, orice-ar fi. M-a manipulat deja, ca să mă convingă să păstrez calul. Asta e tot, nu mai vreau nimic de la el.

Fionnella îi aruncă o privire lui Paul, care încă patrulează în sus şi-n jos. Nu ştiu ce-i transmite, dar el mă priveşte încurajator şi se retrage în casă. Pe fereastră le văd pe Petra şi pe Doris uitându-se la mine. Încerc să le liniştesc cu un zâmbet, dar sunt sigură că nu-mi reuşeşte.

— Sunt banii care ţi se cuvin, Lucky. I-ai câştigat. Nu-i refuza din cauza încăpăţânării şi a mândriei.

Mă înroşesc, umilită.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

Îi smulg plicul din mâini şi-l deschid rupându-l cum se nimereşte. Încremenesc când văd suma scrisă pe cec.

— E o glumă?

Ea scutură din cap.

— Cele două sute de mii sunt restul din înţelegerea voastră. Cele cinci milioane sunt daune morale.

— Ei bine, spune-i să-şi ia daunele morale şi să şi le bage undeva!

Fionnella strânge din buze.

— Lucky...

— Numele meu e Elyse. Deci, ce mai vrea? Te rog, nu mă insulta spunându-mi că ai zburat până aici doar ca să-mi aduci asta.

Lovesc cu plicul de balustrada verandei.

— Vrea să te vadă. Dar nu poate, din cauza ordinului de restricţie, spune ea, strâmbându-se. Un pic exagerat, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat. Nu vreau banii.

Nu răspunde. Ridică bărbia şi mă priveşte contemplativ.

— I-am spus că nu vei accepta.

— Dar el te-a trimis oricum. Bineînţeles.

— E o reacţie firească.

— Să arunce cu banii?

— Să caute ceea ce crede el că e cea mai eficientă soluţie la o problemă.

— Eu nu sunt o problemă! Cel puțin, nu sunt problema lui. Nu mă mai poate manipula. Și cum Dumnezeu m-a găsit, la urma urmelor?

— Sunt foarte inventivă. Și, să fim serioși, de când e Getty la pușcărie, n-ai mai încercat foarte tare să te ascunzi. Altfel nu ți-ar trimite mesajele alea imediat după ce-ți cumperi un telefon nou.

— Atunci poate că ar trebui să mă străduiesc mai tare. Poate că ar trebui să iau banii ăștia și să plec pe alt continent, să mă ascund undeva unde nu mă poate găsi.

— Te va găsi întotdeauna, Elyse. Nu e loc de pe pământ unde să te poți ascunde și șeful să nu te găsească, dacă așa vrea șeful.

— Acum știu cine e, Fionnella. Nu trebuie să-i tot spui *șeful*.

— Nu mai e șeful tău, dar al meu e.

— Care-i treaba ta, Fionnella? De ce ești aici, luptând pentru el?

Se uită spre câmpurile înverzite și spre padoc un minut, apoi mă privește în ochi.

— A încercat să mă ajute cu fiul meu. Michael s-a întors din Afghanistan cu sindromul de stres posttraumatic. A fost pacientul Adrianei Nathanson. Ai văzut filmarea. Știi cum își tratează pacienții tineri. S-a aflat în grija ei timp de un an, apoi fiul meu s-a sinucis.

Îmi duc mâna la gură, copleșită de groază.

— Îmi pare rău.

Durerea i se așterne pe chip o clipă, apoi Fionnella își revine.

— Ia banii, Elyse. Dacă nu pentru tine, atunci pentru sora ta, căreia știu că i-ai dat toți cei opt sute de mii de dolari. Gândește-te cât de bine i-ar prinde Petrei!

— Te rog, nu-i rosti numele, mormăi eu, încă impresionată de mărturisirea Fionnellei.

Pe chip i se citește suferința.

— Ce-am făcut atât de rău, Lucky? Hmm? Ți-ai luat un angajament. Eu am avut grijă de tine ca să-l poți împlini așa cum trebuie. Mă condamni pentru asta?

— Ştiai ce face cu mine. Cu Elyse. Lucky ştia în ce se băgase. Elyse nu merita bătaia de joc prin care a trecut. Nu merita să râdă cineva de sentimentele ei.

— Nu, ai dreptate. N-a mai publicat niciodată un anunţ în revista *Blackwood* până acum. Ştiam că e o greşeală.

Expir uluită.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Nu e treaba mea să-mi cer scuze în locul lui. Dar altfel nu l-ai fi cunoscut; şi n-ai simţi o durere atât de mare dacă n-ar însemna nimic pentru tine. Nici n-ai fi avut cum să câştigi timp cu Clay. Gândeşte-te la asta!

— Deci ce vrei, să merg să beau o cafea cu el şi să stăm de vorbă?

— Nu poate bea nicio cafea cu tine şi nici nu poate să-ţi vorbească, pentru că ai ordin de restricţie împotriva lui. Şi cu siguranţă nu poate face asta când el e hotărât să se sinucidă!

Inima îmi e cuprinsă de fiori de gheaţă.

— Ce tot spui acolo?

Oftează uşor.

— Ăsta a fost planul în tot acest timp, Lucky. Să-şi dea în vileag tatăl, mama vitregă şi terapeuta. Apoi să găsească o cale prin care să pună capăt întregii poveşti. Doar că ai apărut tu. Şi i-ai dat speranţă! Probabil chiar iubire. Am dreptate?

Tremur la auzul acestor acuzaţii crude.

— Iar acum ai dispărut.

Deschid ochii larg.

— Te rog, spune-mi că nu sunt eu vinovată pentru toate astea!

Ea ridică din umeri.

— Iubirea implică responsabilitate. Indiferent că recunoşti sau nu, eşti responsabilă pentru soarta lui. Închină în numele tău de câte ori bea un pahar de whisky şi, crede-mă, o face foarte des. Îţi strigă numele în somn. Judecă tu ce trebuie făcut. Avionul lui va sta pe aeroportul Vancouver International pentru următoarele 24 de ore.

O să-i dau echipajului numele tău. Dacă nu vei fi acolo până mâine la prânz, va pleca.

41

Postsincron

Quinn

Poate că rănile mele nu sunt atât de grave.

Poate că abisul nu e chiar abis, așa cum credeam.

Poate că va face saltul acesta cu mine.

Poate, cu ea alături, voi supraviețui prăbușirii.

Poate că ea chiar mă va salva.

Poate. Poate.

Poate... e prea târziu.

* * *

Lucky

Mă dau jos din limuzină și iau o gură de aer ca să-mi fac curaj. În fața mea se ridică un zgârie-nori — aici se află căminul lui Quinn. Sau cel puțin așa mi-a spus Fionnella.

Am fost în atâtea proprietăți de-ale lui, încât le-am pierdut numărul. Dar se pare că în clădirea asta din Upper East Side se află el acum.

Și naiba știe ce se va-ntâmpla aici!

Încă sunt un pic uimită de decizia mea. Am gonit în ultima clipă la aeroport și astfel mi-am mai calmat, pentru scurt timp, fluturii din stomac, dar am tot continuat să mă întreb ce dracului fac.

Iar acum şi aici, când mă uit la faţada de sticlă a clădirii, încep să şovăi. N-ar fi trebuit să vin. La naiba, ar fi trebuit s-o iau la goană în direcţia opusă. Dar oare o să mă iert vreodată dacă, după tot ce s-a întâmplat, îi întind o mână acestui om dărâmat care clar are nevoie de ajutor?

Traficul pe stradă nu e foarte aglomerat în această după-amiază de luni, fără acea frenezie tabloidă care m-a urmărit acum câteva luni, până când am fugit la Vancouver. Oriunde mergeam, îmi vedeam chipul la ştiri. Fotografiile cu mine şi Quinn la intrarea în XYNYC, alături de una cenzurată cu mine şi Q în pat păreau a fi pozele anului.

Deşi încă mă simt umilită că am fost expusă public de filmul lui Quinn, am făcut pace cu mine însămi, deşi cu o oarecare reticenţă. Chiar înainte ca Fionnella să-mi sublinieze ieri lucrul acesta, am acceptat că am intrat în povestea cu Lucky şi Q cu ochii larg deschişi, fiind astfel responsabilă pentru propriile mele acţiuni.

Însă povestea lui Elly îmi face inima bucăţi. Şi inima mea nu a apucat să se refacă.

Douăzeci şi patru de ore. Asta-i tot ce-am promis că-i pot oferi. Îi sunt datoare pentru dispozitivul de urmărire pe care l-a pus în bani şi care a ajutat la localizarea lui Clayton. Nu am forţă emoţională pentru mai mult de-atât. Încă sunt decepţionată şi tristă.

Îmi îndrept umerii şi mă duc spre uşile turnante. Nu mai pot să stau pe trotuar. Deja atrag priviri curioase. Portarul îmi ţine uşa şi nu mă opreşte când mă vede că mă îndrept spre liftul privat.

Fionnella mi-a transmis codul de securitate al uşii. Există posibilitatea ca Quinn să nu fie în stare să-mi răspundă la uşă, aşa că deschid singură uşile duble şi intru.

Interiorul e sinistru. Aerul condiţionat e pornit, iar locul e întunecat, rece şi pustiu.

Vreau să-l strig, dar teama îmi paralizează corzile vocale.

Ce pot vedea din decorul minimalist e posomorât şi rece. Peretele de sticlă e mat, blocând soarele arzător de iulie. Mă uit prin

living până găsesc telecomanda pentru fereastră. Sunt gata s-o folosesc când aud un zgomot în spatele meu.

Quinn.

— Las-o, mârâie el, cu glas tăios.

E doar o umbră pe coridorul întunecat, dar știu că e el după fiorul sălbatic care-mi străbate trupul. Încremenesc în loc în timp ce umbra își face simțită prezența, pedepsindu-mă pentru că am încercat să trăiesc fără ea.

Trebuie să spun ceva. Deschid gura.

— Nu vreau să vii aici, Nella. Sunt sigur că ai intenții bune, dar nu vreau decât să fiu lăsat în pace, zice el.

Vocea îi e gravă și chinuită, dar hotărâtă. Înghit în sec și fac un pas în față.

— Nu e Fionnella. Quinn, sunt eu.

Acea nemișcare mortală de temut îl stăpânește din nou. Câteva minute stăm așa. Apoi el face un pas, poticnindu-se.

— Lumina, șuieră el.

Apoi mai tare, când camera se încăpățânează să rămână în beznă.

— Lumina!

O lumină plăcută inundă camera. Nu credeam, dar aici sunt și culori mai calde. Maroniul și cenușiul blând sunt estompate de nuanțe mai vii. Dar nu decorul mă interesează pe mine acum.

Quinn înaintează împleticindu-se și, fiind în picioarele goale, nu se aude niciun sunet pe parchetul lustruit. Părul lui negru i-a crescut prea mult și prea sălbatic și-i ajunge până la umeri. Are barbă și, împreună cu ochii lui strălucitori, îi face chipul devastator de frumos.

A slăbit foarte mult, iar obrajii supți nu-i sunt camuflați de barbă. Și trupul îi e mai slab, pentru că tricoul și jeanșii atârnă pe el. Cobor și mai mult privirea.

Și dau cu ochii de ea.

Sticla de whisky din mâna lui. E pe jumătate goală, iar lichidul de culoarea chihlimbarului se clatină în sticlă odată cu înaintarea lui.

— Elyse... tu... nu...

Se opreşte şi scutură din cap. Apoi închide ochii strâns şi ia o gură enormă de whisky.

— Quinn.

Întinde mâna liberă, ca şi când ar vrea să mă alunge şi, cu ochii tot închişi, mai ia o înghiţitură.

— Nu eşti adevărată, se bâlbâie el. Nu... eşti... reală.

O altă înghiţitură disperată, care-i şterge memoria. Se îneacă. Apoi tuşeşte uscat. Scap telecomanda din mână şi dau fuga la el. Se dă înapoi brusc, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând, şi mă priveşte fix.

Ridică o mână şi se şterge la gură cu dosul palmei.

Ochii lui febrili mă măsoară din cap până-n picioare.

— Quinn! Eu sunt. Sunt aici.

Face un pas înainte, şovăitor. Şi încă unul.

Stă în faţa mea, înalt şi puternic. Jumătate din omul care era înainte. Şi inima mi se frânge. Pentru copilăria lui, la care nu se poate uita fără durere şi suferinţă. Pentru calea pe care a ales-o pentru că n-a reuşit imposibilul — să-şi salveze mama preaiubită.

Pentru ceea ce-şi face acum.

Ochii îi sunt injectaţi, iar culoarea lor albastru-argintie iese şi mai tare în evidenţă.

Ce dor mi-a fost de ochii ăştia...

— Elyse?

Dau din cap. Mi se pune un nod în gât şi toate emoţiile pe care le-am înăbuşit în ultimele câteva luni încearcă să se elibereze. Ridică o mână, dar îi tremură necontrolat. Strânge pumnul, dar tremurul nu dispare.

— Te rog să fii reală. Dumnezeule! Te rog...

— Sunt reală, Quinn.

Se cutremură când îmi aude vocea. Merg cu spatele spre living; el mă urmează, fără să-şi dezlipească privirea de la mine. Dacă l-aş lăsa să mă atingă, probabil că s-ar convinge, dar nu sunt pregătită pentru asta. Nici pe departe.

— Am venit... cum ai cerut. Dar dacă vrei să vorbim, trebuie să lași sticla deoparte.

El scutură din cap.

— Nu pot.

— Ba da, poți.

Strânge și mai tare gâtul sticlei.

— Nu. Asta e tot ce am. E singurul lucru care mă ajută. Nu pot... nu poți să-mi ceri asta.

În tot acest timp, ăsta a fost planul lui... să găsească o cale prin care să termine cu tot.

Respirația lui mirosind a whisky mă izbește și inima îmi tresare în piept.

Încearcă să se sinucidă bând.

— Dă-mi sticla, Quinn.

Îngrijorarea mi se citește în glasul ferm, dar el nu cedează.

— Am zis că nu!

— Bine. Vrei să plec? Bine, plec.

E o minciună. Mă uit repede în jur și mă îndrept spre bucătărie. Firește, vine după mine. Se oprește brusc în fața mea, cu mâinile în șolduri.

— Ce-ar fi să punem prețioasa ta sticlă uite-aici, pe blat? Poate sta aici, cât îți fac eu ceva de mâncare. Și mie mi-e foame. Nu vrei să mor de foame, nu-i așa?

Se încruntă și amețește. Se clatină pe picioare.

— Sigur că nu, se bâlbâie el. Poți să mănânci. Dar eu nu vreau nimic.

Clatin din cap.

— Nu sunt de acord.

Dau ocol blatului și împing un scaun spre el.

— Stai jos. O să fac ceva de mâncare pentru *amândoi*. Voiai să mă vezi, Quinn. Sunt aici, dar am o viață de trăit. Nu vreau să vorbesc cu tine dacă nu ești treaz. Deci... ce alegi?

Mă privește câteva momente. Apoi se așază, strângând sticla cu putere. Inspir profund și dau o tură prin bucătăria imensă,

deschizând și închizând sertare, frigidere și dulapuri. Găsesc suficiente ingrediente pentru două sendvișuri cu șuncă și un castron cu diverse fructe. Ochii lui mă urmăresc în permanență și, când mă așez lângă el, se cutremură din tot trupul.

— Ești aici, murmură el.

Glasul lui îmi taie respirația; întind o mână spre sticlă.

— Da, sunt aici, Quinn.

Încet, slăbește strânsoarea sticlei de whisky. O așez undeva unde să nu poată ajunge la ea și-i împing o farfurie în față. Nu o vede. Am un nod în gât și nici nu cred că pot mesteca, darămite să înghit. Dar iau sendvișul și mușc din el.

El nu face același lucru. Așa că rup câteva boabe de strugure din ciorchine și i le duc la gură. Întredeschide lent buzele și le ia. Le mestecă fără să-și ia ochii de la chipul meu. Încurajată de acest mic triumf, mănânc și-l hrănesc și pe el.

Ajunge la jumătatea sendvișului când chipul i se contorsionează. Înainte să apuc să-l întreb ce se întâmplă, sare de la masă și iese valvârtej din bucătărie, surprinzător de stabil pe picioare. Mă iau după el.

— Quinn!

Nu-mi răspunde, dar îl văd dispărând într-o cameră din capătul coridorului. Mă duc după el, intru în dormitor și-l aud cum vomită.

Rahat!

Sunt la jumătatea drumului spre baie când imaginea de pe ecranul imens al televizorului său îmi atrage atenția. Mă opresc brusc și mă holbez la un cadru cu mine dormind în mansarda din Hell's Kitchen. Timpul apare pe cadru și filmarea e înghețată. Sunt mai degrabă șocată decât tulburată de faptul că Quinn încă are aceste imagini cu mine. Că se uită la mine după tot acest timp.

Încă o rundă de vomitat. Intru în baie și-l găsesc ghemuit peste toaletă. Are pielea pământie și plină de sudoare. Tot trupul i se zgâlțâie, în timp ce dă afară mâncarea din stomac — și foarte mult whisky.

Iau o bucată de pânză şi o înmoi în apă rece. Geme şi închide ochii când i-o pun pe frunte. În cele din urmă, încetează să mai icnească şi se prăbuşeşte lângă chiuvetă. Mă las în jos lângă el, fără să ştiu cum să-l ajut.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

Îmi caută mâna orbeşte, şi-o lipeşte de stomac şi o strânge cu putere.

— Rămâi aici, zice el răguşit.

Inspiră profund, o dată, de două ori, apoi se repede iar spre vasul de toaletă.

Vomită cu intermitenţe aproape o oră, iar eu ajung să tremur de frică. Nu mai cred deloc că grija Fionnellei era exagerată, aşa cum o suspectam. Quinn are probleme grave şi, oricât m-ar durea ce mi-a făcut, mi-e foarte milă de el.

În clipa în care se calmează, dau fuga în living şi-mi iau telefonul. Fionnella răspunde imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu se mai opreşte din vomitat, izbucnesc eu.

— Rahat, mi-era teamă de asta.

— De ce anume ţi-era teamă? întreb eu.

— Posibilă intoxicaţie cu alcool.

— *Iisuse*. Trebuie să-l duc la spital?

— Nu. Supraveghează-l atent. Te sun în cinci minute.

— *Poftim?* ţip eu, dar ea deja a închis.

Mă sună din nou când el se află în mijlocul unei alte runde de vomitat.

— Doctorul e pe drum. Ajunge în maximum 20 de minute.

— Eşti sigură că nu trebuie să meargă la spital?

— Dr. Hanley va decide asta. Nu vrem să dăm presei un alt subiect de senzaţie dacă nu e necesar. Elyse... tu eşti OK?

— Nu, nu sunt, mă răstesc eu, pentru că îngrijorarea şi teama mă fac irascibilă. E de rău, Fionnella.

— Ştiu. De-asta eşti acolo. Tu eşti ultima mea speranţă, spune ea încet, apoi închide.

Cu inima în gât, mă întorc la Quinn. Pare că a leşinat, dar îmi dau seama că de fapt a adormit. N-am cum să-l duc în pat, aşa că îi duc cuverturile şi câteva perne din pat şi-l fac să se simtă cât se poate de comod. Când soseşte medicul, îi deschid uşa şi-mi ţin răsuflarea cât îl examinează pe Quinn.

— E extrem de deshidratat, dar nu e intoxicat.

Mă înfior uşurată şi-mi dau lacrimile.

— Când se trezeşte, dă-i două pastile din astea, apoi încă o dată după patru ore. Sunt pentru rehidratare.

Îmi întinde flaconul.

— Şi, desigur, gata cu băutura, spune bărbatul mic şi agil, cu un zâmbet ironic.

Scoate o carte de vizită din buzunar şi o lasă lângă oglindă.

— Dacă se-ntâmplă ceva neaşteptat, sună-mă.

Dau din cap şi-l conduc la uşă. Când revin, Quinn încă doarme. Nu-l pot părăsi, aşa că mă duc să mai caut nişte pături şi-mi improvizez şi eu un pat pe gresia din baie.

* * *

— Elyse.

Deschid ochii. Se holbează la mine. Are o culoare mai sănătoasă în obraji, dar câteva riduri cenuşii îi înconjoară gura.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Clipesc şi durerea mă copleşeşte din nou. Nu sunt gata să fac faţă propriilor emoţii şi nici emoţiilor lui, aşa că-l întreb direct:

— Cum te simţi?

Închide ochii o secundă.

— Ca naiba. Dar... mă bucur că eşti aici. Îmi pare rău, repetă el.

Mi se pune din nou nodul în gât. Încerc să mă ridic ca să-i aduc pastilele. El întinde repede mâna şi mă opreşte.

— Nu pleca, mă imploră el. Trebuie să mă ierţi, Elyse. Te rog.

Scutur din cap.

— Trebuie să mă ridic, Quinn. Ca să-ţi aduc pastilele.

Se tensionează.

— Ce pastile?

— Ai vomitat întruna. Am chemat doctorul.

Stânjenit, se îmbujorează.

— Rahat!

— Mda...

Îmi dă drumul. Umplu un pahar cu apă şi iau două pastile din flacon. El se ridică în capul oaselor şi le înghite fără să protesteze. Pune paharul jos şi mă săgetează cu ochii lui surprinzător de pătrunzători.

— Elyse, spune-mi ce trebuie să fac. O să fac orice.

— Poţi să te ridici? Îmi place încălzirea din podea, dar n-o să ne fie bine dacă mai dormim mult pe gresie.

Dă scurt din cap şi se ridică în picioare, clătinându-se. Ne întoarcem în dormitor în tăcere, iar el se strecoară în pat. Îl învelesc, dar când dau să mă îndepărtez, el mă prinde de mână.

— Rămâi aici.

Vocea e a lui Quinn, dar în spatele ei simt forţa lui Q. Nu-mi pot stăpâni fiorul care mă străbate. Cum naiba mi-a putut scăpa conexiunea asta viscerală?

— Te rog, rămâi.

Privirile ni se întâlnesc. Ochii lui albaştri mă imploră. Dau din cap.

— O să rămân în cameră, dar nu în pat lângă tine.

Sunt şi destul de puternică, şi destul de slabă în acelaşi timp ca să-mi dau seama că nu e o idee bună. După o clipă, îmi dă drumul. Mă retrag şi mă instalez în fotoliul imens cu scaun pentru picioare. Quinn se întoarce cu faţa spre mine şi mă priveşte intens.

— Putem vorbi? întreabă el grav. Mi-a fost dor de tine, Elly. Doamne... atât de dor!

Se oprește și inspiră profund.

— Trebuie să știu cum să te fac să mă ierți. Să-ți arăt cât de rău îmi pare pentru ce am făcut.

— Nu-ți promit nimic în afara faptului că vom discuta când te vei simți mai bine. Acum dormi. O să-ți fac ceva de mâncare când te trezești și o să continuăm discuția, bine?

Ochii îi sclipesc.

— Ești obsedată de mâncare.

— Iar tu ai renunțat la ea, se pare.

Expresia îi devine gravă și întunecată. Își mută privirea în altă parte.

— E surprinzător de ușor să renunți când nu mai ai nimic în viață.

Deși inima îmi suspină, vorbesc cu glas aspru.

— De-asta sunt eu aici? Să te văd renunțând?

Nu-mi răspunde. Oftează și întinde mâna spre mine. Mă străduiesc să rămân calmă. Când adoarme, dau drumul lacrimilor. Îl privesc cum respiră, cum visează. Știu că iubirea pe care i-am mărturisit-o în urmă cu trei luni e la fel de puternică. Dar la fel e și suferința.

Cred că am adormit și eu. Mă trezesc brusc când îl aud din nou vomitând. Dar, de data asta, când dau fuga să-l ajut, nu mai e trântit pe podea. Stă în picioare, rezistând. Iar runda aceasta de vomitat durează doar câteva minute. Când își dă hainele jos și intră clătinându-se în duș, îl urmez.

— Te simți bine?

Dă din cap, dar tot trupul îi este cuprins de spasme. Mâna îi alunecă atunci când încearcă să deschidă robinetul.

Fără să mă gândesc prea mult, mă dezbrac în chilot și maiou și intru cu el sub duș. Dacă mă aude, nu face nicio mișcare care să-l dea de gol. Stă pur și simplu acolo cu fruntea lipită de perete, gâfâind.

Pornesc apa și-mi încolăcesc brațele în jurul lui. Apa fierbinte curge peste noi și, în câteva minute, nu mai tremură și îi dau drumul. Iau un prosop și gelul de duș și-l spăl din cap până-n picioare.

Penisul i se întăreşte când îi spăl zona inghinală. Când privirile ni se întâlnesc, el zâmbeşte uşor. Îi ignor cu neruşinare erecţia care mă împunge şi-l clătesc. Când termin, el se uită la maioul meu ud.

— Eşti leoarcă.

— Da.

Prind marginea maioului şi-l scot peste cap. Ochii lui disperaţi se opresc imediat pe pieptul meu. Scoate un sunet chinuit, dar nu face nicio mişcare ca să mă atingă. Nici nu ştiu dacă trebuie să mă simt tristă sau impresionată.

— N-ai sutien, spune el răguşit.

Clatin din cap.

— M-am grăbit să ajung la aeroport.

Ridică din sprânceană. Îmi scot chiloţii şi-mi spăl clăbucul de pe corp. Când termin, el iese după mine din duş. Prosopul pe care intenţionez să i-l întind îmi rămâne strâns în mână cât timp îl măsor din priviri. Trupul lui e în continuare senzaţional, dar a suferit nişte schimbări. Observă că-l studiez şi un fior îi străbate chipul.

— Nu puteam... nu voiam să mai trăiesc. Nu fără...

Mă priveşte neîncrezător.

— Elyse...

— Uite cum vor decurge lucrurile. O să-ţi iei pastilele. O să mănânci. O să te întremezi. Apoi o să discutăm. Nu-ţi garantez nimic, dar sunt de acord să vorbim. Vrei aşa?

Nările îi freamătă. Inspiră profund.

— Mai mult decât vreau să trăiesc.

Strâng din buze. Privirea mi se opreşte pe cotul lui şi cicatricele aproape invizibile pe care le-am observat în timp ce-l spălam.

— E necesar să vrei să trăieşti ca să putem vorbi, deci hai să nu excludem deocamdată varianta asta, bine?

Se încruntă o clipă.

— OK.

— Cum adică, *OK*?

Se uită fix la sânii mei.

— Înseamnă să ieşim dracului odată din baia asta şi să punem nişte haine pe noi până nu mă ucide erecţia asta.

Privirea îmi cade pe erecţia sa imensă şi izbucnesc, şocată, într-un hohot de râs.

OK, aşadar Quinn, masculul alfa, nu a dispărut de tot.

Îi întind prosopul. Mişcările îi sunt cam lente, dar reuşeşte să se şteargă. Ia pastilele pe care i le dau şi ne îndreptăm spre dressingul lui. Scoate nişte pantaloni scurţi şi-mi oferă un tricou de-al lui.

Ne întoarcem în pat, iar el adoarme în câteva minute. Cât doarme, eu îmi verific mesajele şi sun la Vancouver ca să-i anunţ că am ajuns cu bine şi că s-ar putea să stau mai mult de o zi. La bucătărie, în frigider, găsesc cutii cu mâncare pe care le-am ratat din cauza agitaţiei. Încălzesc pastele şi sosul, rad parmezan pe deasupra şi aşez mâncarea pe o tavă.

Când mă întorc, Quinn s-a trezit şi se uită fix la ecran. Închide televizorul când intru, dar privirea lui o caută pe a mea.

— Ce e? îl întreb, punându-i tava în braţe.

El dă din cap spre televizor.

— Ai văzut la ce mă uitam.

— Mda.

— Eşti supărată? întreabă el precaut.

— Depinde.

— De ce anume?

— De ce te uitai la acea filmare?

Mă prinde de încheietură şi-şi trece degetul mare peste vena unde mi se simte pulsul.

— Vreau să te văd. Tot timpul, şopteşte el febril. Probabil că tu vrei să nu ne mai vedem, dar... nu pot.

Înghit în sec, lăsându-mi speranţa să prindă aripi.

— De ce?

— Pentru că mă ajută... mă ţine... aici. Pentru că, fără această legătură, nu cred că aş putea merge mai departe. Am nevoie de asta, Elyse. *Am nevoie* de tine.

— Bine.

— *Bine?*

— Atât pot acum să spun, Quinn.

Un val de durere îi străbate chipul, iar ochii lui sunt două oceane de pustietate când mă privește fix.

— Nu mă pune să le distrug. Te rog.

Scutur din cap.

— Le poți păstra.

— Pot?

Vocea răgușită îi e plină de speranță.

— Da. Deocamdată. Mănâncă, Quinn.

Dă gata mâncarea în timp record. Duc tava înapoi la bucătărie. Înghite pastilele, iar eu îmi iau o pătură și mă întorc pe fotoliu. Ne uităm la televizor până când adormim.

Așa o ținem timp de trei zile, apoi mă mut în dormitorul de oaspeți. Quinn nu protestează, dar tăcerea lui ciudată, bătăile cu degetul pe coapsă și fulgerele din priviri îmi transmit că nu-i convine ideea.

Vineri dimineață, mă trezește o bătaie în ușă. Mă ridic brusc în capul oaselor, dezorientată. Îmi dau la o parte părul de pe față și spun răgușită:

— Intră!

Quinn intră cu o tavă în mâini. Poartă jeanși și un tricou și are o șapcă de baseball îndesată în buzunarul de la spate. În ultimele câteva zile, iubitul atletic dă semne că-și revine. Încă arată un pic slăbit, dar prezența lui la mine în dormitor încă are forța de a mă face să mă înfior.

— Ai ieșit? întreb eu, ca să-mi maschez gândurile rătăcitoare și emoțiile ce mă copleșesc.

Unul dintre gânduri e acela că, acum că se simte bine, trebuie să mă întorc la Vancouver. Dă din cap, iar privirea mea cade pe maxilarul lui pătrat. S-a ras ieri, dar și-a lăsat o barbă cochetă, care mă face să strâng din coapse și să-mi doresc să-i simt acolo asprimea.

— Aveam chef de covrigi proaspeţi. Ţi-am pus cremă de brânză pe al tău, aşa cum îţi place.

Aşteaptă până când mă ridic în capul oaselor şi-mi pune tava în faţă, aşezându-se în faţa mea. Salivez când simt mirosul de pâine caldă, iar el surâde când îmi întinde un covrig.

— Mănâncă.

Latura lui dominantă s-a trezit din nou la viaţă în ultimele patruzeci şi opt de ore. Termin covrigul, cafeaua şi sucul pe care mi le-a adus. Mi se taie respiraţia când se înclină şi-mi atinge colţul gurii.

— Cremă de brânză, spune el, lingându-şi degetul mare.

Mă cuprinde un val fierbinte. Îi văd dorinţa din priviri şi ştiu că impasul nostru ia sfârşit. După ce terminăm de mâncat, el pune tava deoparte şi mă fixează cu ochii lui argintii şi pătrunzători. Îmi dreg glasul şi mă concentrez la ce am de zis.

— Trebuie să lămurim câteva lucruri.

El dă din cap.

— Da.

— Toată povestea cu Q. A fost mai mult decât un film pentru tine, nu-i aşa?

Durerea i se citeşte în ochi.

— Da.

— De ce?

— Maxwell şi prietenii lui licitau pentru genul ăsta de filme. L-am pus la cale pe primul ca momeală. Maxwell a fost cel mai generos ofertant la prima producţie a lui Q şi la fiecare dintre cele care au urmat. M-am ambiţionat să-i iau banii şi să-i donez pentru cauze caritabile, ştiind că, în cele din urmă, va fi umilit aflând pentru ce anume a plătit.

Mă doare inima, dar dau din cap.

— Bine, înţeleg cum au stat lucrurile cu Q şi Lucky. Nu sunt supărată din cauza asta.

Expiră zgomotos.

— OK, dar tot vreau să mă revanşez faţă de tine. Mă laşi?

— Mă mai gândesc.

Dă din nou din cap. Îmi dreg vocea şi continui.

— Tu şi Elyse... faptul că Sully mi-a oferit o slujbă, să lucrez la Blackwood Tower, cumva tu... ?

— Nu. A fost o coincidenţă totală. Reclama pe care am plasat-o în revistă a fost singura noastră legătură. N-am pus nimic altceva la cale. Ai început să lucrezi la Blackwood înainte să vii la mine... la Q.

Mă destind un pic.

— Şi faptul că am fost evacuată de la motel? Ai avut vreun amestec în chestia asta?

Îşi lasă privirea în jos şi-şi încordează maxilarul.

— Da. Din momentul în care i-ai spus *da* lui Q, te-am considerat a mea, în toate sensurile. Nu suportam să locuieşti acolo. Trebuia să te iau din locul ăla nenorocit.

— Şi dacă n-aş fi venit la tine?

— Aş fi găsit eu o cale. N-o să-mi cer scuze pentru că voiam să te ştiu în siguranţă, Elyse. O să-mi cer scuze pentru felul în care am făcut lucrurile. Pentru că nu am recunoscut mai târziu, când mi-am dat seama că nu vreau să fii victimă colaterală în toată porcăria asta creată de mine. Ce ţi-am făcut a fost greşit. Foarte greşit. Dar... am fost captiv într-un joc lung şi pervers timp de zece ani. Raţiunea mea încetase de mult timp să existe.

Îi citesc frământarea care încă-l chinuie. Îi ating mâna, îl mângâi până la urmele de pe antebraţ.

— A făcut parte din joc? Să te tai?

— Pentru o vreme, da. Îmi aducea atenţia de care aveam nevoie. Şi m-a trimis la cabinetul Adrianei Nathanson.

— Doamne, Quinn!

Mă ia de mână şi mă priveşte adânc în ochi.

— Iartă-mă, Elyse. Am intrat în chestia asta fără să-mi pese de nimic. Voiam doar să-i fac dreptate mamei mele. Nici măcar atunci când mi-am dat seama că voiai să mă vezi, să mă salvezi poate, tot nu eram pregătit să mă opresc.

— Dar te-am văzut. Ştiam cine eşti. Ştiam ce anume eşti. Am încercat să mă conving că nu contează. Dar a contat.

Se posomorăşte.

— Contează şi acum, nu-i aşa?

Şovăi. Apoi aleg să-i spun adevărul.

— Da. Ai nevoie de ajutor, Quinn. Să treci peste pierderea mamei şi felul în care s-a întâmplat totul. Poate că şi eu am nevoie de ajutor. Nu sunt nici eu OK.

— Nu. Dumnezeule, tu eşti perfectă.

— Nu sunt. Ştiai cine sunt... ce am făcut în Getty Falls? întreb temătoare.

Dă din cap.

— Ştiu totul. Şi tot cred că eşti perfectă. Doamne, te iubesc, Elyse. Am recunoscut asta prea târziu în nebunia mea, când tu n-ai mai văzut în mine altceva decât un monstru. Dar te iubesc, scumpa mea. Te iubesc. Aşa cum eşti, indiferent ce-ai făcut înainte. *Indiferent de orice altceva.*

Inima îmi tremură şi ameninţă să-şi ia zborul, dar mai am câteva adevăruri de spus.

— Te-am urât pentru cele două feţe ale tale, dar la fel eram şi eu. Ai semnat un contract cu Lucky, dar eu voiam s-o placi pe Elyse, poate chiar s-o iubeşti. Faptul că am pierdut această ocazie înainte de a mă bucura de ea cu adevărat m-a durut şi m-am repezit la tine.

Îşi lasă capul în jos şi o buclă strălucitoare îi cade pe frunte. I-o dau la o parte, iar el îşi petrece degetele printre ale mele şi se uită fascinat la palmele noastre unite.

— Faptul că m-ai gonit atunci când ai fost salvată de FBI m-a terminat. Ordinul de restricţie m-a omorât.

— Îmi pare rău. Şocul a fost prea mare, ştii? Cred că am solicitat ordinul pentru că, deşi voiam să te urăsc, nu mă puteam gândi decât la tine, mi-era dor de tine. A fost felul meu de a înceta să mă mai gândesc la tine.

— Şi te-ai mai gândit la mine? întreabă el.

— Da, murmur eu.

Ochii lui sunt o văpaie de un albastru-argintiu.

— La naiba, nici nu ştii ce înseamnă pentru mine să aud asta.

— Lucruri bune, sper.

— De-a dreptul extraordinare. Te iubesc. Te iubesc. Te rog, iartă-mă. O să-mi petrec tot restul vieţii revanşându-mă faţă de tine. Te rog, îmi dai această şansă?

— Ai un plan bun, domnule Blackwood. Lasă-mă să mă gândesc la el un minut.

Ne zâmbim câteva clipe, apoi el devine serios.

— Mă bucur că Fionnella a fost de acord să te caute.

— Şi eu. Oare ea... se simte bine acum, că s-a terminat totul?

El dă aprobator din cap.

— Cred că suntem amândoi gata să lăsăm povestea asta în urma noastră, fiecare cum om putea.

Întorc capul, furioasă şi întristată din cauza nedreptăţilor pe care le-au suferit amândoi.

— Nu pot să suport gândul că v-au făcut aşa ceva, ţie şi mamei tale.

Mă priveşte grav câteva secunde, apoi dă din cap.

— Vrei să pun pe cineva să-i omoare pe toţi?

Suspin:

— Quinn. Te rog, nu mai glumi cu chestii de-astea.

El nu-mi răspunde. Îl privesc şi mai insistent în ochi. Şi tremur.

— Te rog, spune-mi că glumeai.

El ridică din umeri.

— Eşti stresată. Uită ce-am spus.

Clatin din cap.

— Asta... îmi spune de fapt că nu glumeai. Nu vreau să omori *pe nimeni.*

— Bine.

— Bine? repet eu, neîncrezătoare.

Mă cuprinde de talie şi mă trage spre el. Rămân fără aer şi, când inspir adânc, privirea lui cade pe sânii mei. Apoi face un efort uriaş să şi-o ridice din nou spre mine.

— Bine.

Mă priveşte fix.

— Te iubesc. La naiba, nu credeam c-o să mai spun vreodată cuiva vorbele astea, în afară de mama.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mi le şterge şi mă sărută uşor pe nas.

— Hai să mai vorbim un pic. Încă mai avem multe de lămurit.

— Bine. Cred c-ar trebui să ştii că nu accept cele cinci milioane de dolari.

Se strâmbă şi se ridică de pe pat. Se plimbă agitat un minut, apoi se uită fix la mine.

— Vreau din tot sufletul să-i accepţi, Elyse.

— De ce?

— Nu pot repara unele dintre lucrurile pe care le-am făcut. Dar asta ar ajuta mult. Dă-i Petrei sau donează-i pentru o cauză caritabilă, care vrei tu. Dar acceptă-i!

— Dacă înseamnă atât de mult pentru tine...

— Înseamnă.

— Atunci bine, o să-i dau Petrei. Ce mai voiai să-mi spui?

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Sunt obsedat de tine. Ţi-am spus asta?

— Nu în aşa de multe cuvinte.

Îmi amintesc de imaginile de pe televizorul lui.

— Dar mi-am făcut o idee.

Zâmbesc. La fel face şi el. Mă topesc.

— Intenţionez să alimentez această obsesie. Noapte şi zi, pentru o foarte lungă perioadă de timp. Poate te gândeşti să facem cumva ca povestea dintre noi să devină permanentă? Poate după ce-mi găsesc un terapeut de nădejde, ca să descâlcesc..., spune Quinn şi arată spre capul său.

Zâmbesc larg...

— Hmm, poate.

Expiră zgomotos.

— Bine, mai ai şi alte obiecţii cărora trebuie să le fac faţă?

— Nu e o obiecţie. E mai degrabă o condiţie.

— Şi anume?

— Am voie să fiu la fel de obsedată de tine?

Zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Da, la naiba!

Izbucnesc în râs. Îi privesc trupul musculos, superb.

— Quinn?

— Hm?

Mă ridic, îmi scot tricoul şi mă întind la loc pe perne.

— Te iubesc.

Expiră exploziv şi-şi coboară privirea pe sânii mei, aproape salivând.

— Şi eu te iubesc, spune el.

— Quinn?

— Hm?

— Ai de gând să stai acolo toată ziua?

Un geamăt înfundat îi iese din piept; îmi studiază cu disperare trupul.

— Au trecut trei *luni*, scânteiuţo. De-abia aştept să ţi-o trag. Dar vreau în acelaşi timp să prelungesc agonia şi să te merit aşa cum se cuvine. Aşa c-o să mai stau aici o oră şi-o să te fut din priviri. Crezi că poţi face faţă?

Nu. Nu pot. Şi după erecţia lui, nici el nu poate.

— Eşti sigur că e înţelept?

Ridică arogant din sprânceană.

— E o provocare?

Îmi cuprind sânii şi mă mulţumesc să zâmbesc. El geme şi vine spre mine. În ultimul moment, se răzgândeşte şi se îndreaptă spre uşă.

— Am ceva pentru tine.

— Da?

Iese valvârtej şi se întoarce cu o cutie de catifea roşie, pe care mi-o întinde. O deschid şi descopăr un lănţişor elegant de platină, de care e prins un diamant roz, în formă de lacrimă.

— Ce e asta?

Zâmbeşte cu subînţeles. Inima îmi stă în loc. Jur că n-o să mă obişnuiesc niciodată cu Quinn Blackwood surâzând.

— Diamantul pe care i l-am promis păsăricii tale.

Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs. Iau lănţişorul şi i-l întind.

— Vrei să faci tu onorurile?

Ochii lui superbi se luminează.

— Eşti sigură?

Dau din cap, pentru că e singurul răspuns pe care i-l pot da.

— Trupul tău, păsărica ta.

Tremură din tot trupul.

— Inima mea?

— Inima ta.

Se aşază pe pat şi se târăşte, apropiindu-se de mine.

— Spune-le tot. Vreau să le aud pe toate odată, Elyse.

— Trupul tău. Păsărica ta. Inima ta. Sufletul tău. Dragostea ta.

Nu rezistăm o oră. Sigur că nu. A fost o nebunie că am încercat aşa ceva.

În clipa în care-mi prinde lănţişorul în jurul taliei şi diamantul roz îşi ocupă perfect locul deasupra clitorisului meu, mă prinde de şolduri şi mă trage sub corpul lui. Sărutul nostru de reunire e de vis. Mă sărută până-mi învineţeşte buzele şi inima mea strigă de bucurie.

Apoi Quinn îl cheamă în joc şi pe Q. Cei doi bărbaţi pe care-i iubesc aproape că mă ucid cu iubirea lor.

Şi exact când sunt pe culmile extazului, cei mai frumoşi ochi din lume privesc direct într-ai mei.

— Doamne, te iubesc, Elyse!

— Şi eu te iubesc!

— Pentru totdeauna? mă întreabă masculul meu alfa.

— Îţi aparţin, Quinn. Pentru totdeauna.

Ochii îi sclipesc, înlăcrimaţi.

— Mulţumesc că-mi mai acorzi o şansă, dulcea mea scânteiuţă. Cu tot ceea ce sunt, cu tot ce sper că pot fi pentru tine... pentru noi... *îţi mulţumesc.*

Mulțumiri

Le mulţumesc celor care fac din fiecare carte a mea o adevărată călătorie plină de aventuri: Minx Sisters, ştiţi voi care sunteţi. Lui Kate, prietena şi editoarea mea. Pornim din nou la drum, o altă zi, o altă poveste! Tuturor bloggerilor, celor care fac recenzii, cititorilor de pe Goodreads, grupurilor de pe FB, abonaţilor mei de pe Twitter şi Instagram care-mi distribuiţi cu atâta generozitate poveştile, vă iubesc pe toţi. Vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi.

În cele din urmă, le mulţumesc soţului şi copiilor mei. Mulţumesc din tot sufletul pentru toată dragostea, sprijinul şi entuziasmul vostru. N-aş putea face nimic fără voi.

Toată dragostea mea,

Zara

xo

Despre autoare

Zara Cox scrie de aproape 25 de ani, dar de-abia acum 9 ani a decis să-şi împartă îndrăzneţele poveşti sexy cu cei care nu fac parte din familia ei (cei care au trecut de vârsta majoratului, desigur!). Această serie reprezintă următorul pas pe care-l face Zara în călătoria ei de scrieri romantice, pline de masculi alfa şi femei care le dau lumea peste cap.

ZaraCoxWriter.com
Twitter@ZCoxBooks
Facebook.com/Zara-Cox-Writer